

# Giới thiệu Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu

Bạn đang đọc truyện Cuối con đường gặp tình yêu của tác giả Thủy tự nhân gia trên website đọc truyện online. Anh là một người có thân phận hiền hách, cô là một người không tiền không quyền. Tự nhiên nảy sinh tình yêu, triền miên, chân thành, chân thật. Anh bị cám dỗ bởi tiền tài, gái đẹp, dục vọng, từng bước trầm luân. Cô lại hỗn loạn, khó khăn, suy sụp giữa cuộc đời trôi nổi. Anh từ một công chức chính phủ bình thường thành tình anh trong thương giới, càng thăng tiến, cuộc sống lại càng lúc càng cô đơn, tình yêu muốn đòi muốn kiếp không quay lại được, trải qua quen biết yêu đương, tan rã lại hợp, 10 năm mệnh mông, một tình yêu giản đơn bình dị có thể trải qua nổi gió tuyết khôn cùng của cuộc đời hay không? Tiểu thuyết này ngược một ít, ngọt một ít, ngược tâm, ngược tình. Đoạn đầu thật sự rất ngọt ngào, đoạn giữa lại ngược tâm ngược tình, kết thúc cảm khái chưa xốt. Hoan nghênh rửa mắt đón xem

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 1: Ai Đó?

Kiều Mạt đứng trên tầng thượng của khách sạn, ôm cánh tay, nhìn ra xa xa.

Hiện tại, ngoài trời mù mịt dường như được bao phủ bởi một tầng sương mù dày đặc, mùa mưa đến rồi, nếu không có gì bất ngờ, đêm nay lại là một đêm mưa.

Cô ngắm nhìn cảnh phố ở phía xa, giữa các cao ốc nằm san sát nhau, đủ loại xe cộ qua lại không ngớt hết như cơn trùng đang di chuyển trong rừng. Nhìn ra xa hơn nữa, có xe riêng thật là tiện lợi, bất kể là nhãn hiệu gì, dù sao mình cũng là chiếc xe của mình, chỉ ít mình cũng nhanh hơn những người đứng chờ xe buýt ở bên đường một bậc.

Tan tâm, cô thu dọn xong mọi thứ, cũng không phải chen lấn trên xe buýt, ít nhất có thể gọi xe, đã mười năm kể từ khi tốt nghiệp đến nay, thời gian trôi qua nhanh thật, tuy rằng mấy năm nay không tích góp được nhiều tiền lắm, mua xe không nổi, nhưng mỗi lần ra ngoài lúc nào cũng gọi xe đi, coi như là một lời bảo chữa cho tiền bộ nhỏ nhỏ để động viên chính mình, khích lệ chính mình.

Khi đi ngang qua phòng ăn, các nhân viên phục vụ mỉm cười gật đầu với cô, tỏ ý: “Quản lý Kiêu, ngày mai gặp lại.”

Cô mỉm cười đi ra khỏi khách sạn C.

Vỗ vỗ bả vai, cảm thấy hơi đau nhức, cô quyết định tìm một SPA uy tín, sau khi tắm xong, làm tiếp một gói chăm sóc cơ thể nữa, buổi tối sẽ không bị thức giấc.

Tìm được một SPA không tồi, sau khi tắm rửa xong, cô gọi một nữ nhân viên mát sa chuyên nghiệp đến mát sa ở cổ và lưng cho mình, cô nhân viên lễ phép dẫn cô tới một phòng VIP, kiên nhẫn hỏi Kiêu Mạt gần đây cảm thấy vai và cổ thế nào, tình hình nghỉ ngơi, ăn uống, sau khi mời cô một tách trà hương nhài, cô ấy bảo Kiêu Mạt: “Mời chị nằm sấp lên trên giường.”

Kiều Mạt nằm sấp lên giường, nhân viên mát sa mỉm cười bảo cô: “Chị ơi, chị không cần câu nệ vậy đâu, chúng ta đều là phụ nữ thì có gì mà ngại ngùng chị, chị cởi áo ra đi.”

Kiều Mạt cười cười, cởi áo choàng của SPA ra, nằm sấp trên giường, nhân viên mát sa đắp một chiếc khăn tắm lớn lên ngang hông cô, sau đó đổ tinh dầu ra tay bắt đầu mát sa lưng cho cô.

Cô nhân viên này thật là tỉ mỉ, cô ấy thấp đèn tinh dầu trong phòng, đó là một loại đèn xông hương kiểu cổ tỏa hương thơm nhàn nhạt ra khắp phòng, cả căn phòng tràn ngập mùi thơm của hoa oải hương, cô nhắm mắt lại, cô đến Pháp đã ba năm, hàng năm mỗi khi oải hương nở rộ, cô luôn đi ngắm biển hoa màu tím ấy, đối với cảnh sắc khiến người khác phải lạc lối, cô cũng muốn đắm chìm bản thân trong đó.

Nhân viên mát sa còn mở nhạc nhẹ, âm nhạc trầm bổng, thánh thót khiến cả căn phòng tràn ngập cảm giác thư thái.

Cô thả lỏng toàn thân, muốn nghỉ ngơi trong chốc lát.

Nhân viên mát sa hỏi cô: “Xin hỏi, dùng lực như vậy đã được chưa?”

Cô đáp: “Được rồi, rất vừa phải, hiện giờ tôi chỉ muốn ngủ một giấc.”

Nhân viên mát sa mỉm cười, “Vâng, vậy chị nghỉ ngơi một lát đi, tôi sẽ dùng lực nhẹ nhàng hơn, nếu chị có yêu cầu gì khác thì cứ trực tiếp nói với tôi.”

Cô ừ à vài tiếng.

Nhắm mắt lại, nhân viên mát sa đang bấm huyệt sau lưng cô, còn làm rất nghiêm túc.

Dưới sự dẫn dắt của nhân viên, cô nhanh chóng trầm tĩnh lại, một môi chợt kéo đến, cô móm mòm màng màng nhắm mắt lại.

Một lát sau cô cảm thấy tay của nhân viên mát sa bắt đầu nhẹ dần, hình như không giống là đang mát sa, đôi tay kia nhẹ nhàng xoa lưng cô, dường như yêu thích cảm giác xoa nắn này mà đôi tay đó càng lúc càng quá đà, trực tiếp từ sau lưng cô trượt xuống dưới, chạm vào trước ngực cô mà xoa nắn.

Cô giật mình, xoay người lại ngay, lập tức hét lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 2: Khắc Khẩu

Cô giật mình, sợ hãi kêu lên một tiếng.

Sau khi quay đầu lại, cô nhận thấy một đôi mắt cực kì quen thuộc, như thể cách nhau cả một thế kỷ. Ánh mắt thâm sâu ấy, hệt như một tia chớp, phóng ra xé toạt bầu trời đêm, khiến cho trái tim chưa kịp phòng ngự của cô bất ngờ bị trúng một phát súng, cả người run lên, mạch máu nghẽn lại.

Cô khó khăn nuốt nước bọt, “Kỷ Vĩ?”

Phản ứng lại ngay lập tức, cô vội lấy áo choàng ở bên cạnh, nhanh chóng mặc vào.

Hắn lại thản nhiên nói, “Không phải cuối tuần trước đã thấy anh rồi sao? Khi đó em bình tĩnh, tự nhiên, trầm tĩnh như thể không thèm để ý, sao bây giờ lại khẩn trương như vậy.”

Kiều Mạt vuốt lại tóc hời, “Anh vào đây bằng cách nào?”

Hắn trả lời lại: “Trên đời này còn có cánh cửa nào mà anh không vào được chứ?”

Kiều Mạt suy nghĩ, “Cũng đúng, bây giờ anh muốn làm gì, muốn cái gì đều đạt được rất dễ dàng, 3 năm không gặp, đối với những thay đổi của anh quả thực phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa rồi.”

Cô vội lấy túi xách ở bên cạnh, đang muốn ra ngoài thì hắn ngăn cô lại.

“Đi đâu?”

“Tôi chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh thư giãn một chút, nếu nơi này không thích hợp với tôi, tôi đành phải đi thôi.”

Hắn kéo cô qua: “Quay lại.”

Kiều Mạt bức bối gạt tay hắn ra: “Tổng giám đốc Kỷ, cho dù anh có thể bước qua cánh cửa này, anh có thể lấy đi bất kỳ món đồ nào trong đây, nhưng những thứ đó đều là đồ vật, không phải bao gồm khách đến chỗ này tiêu tiền. Nếu như anh nghĩ, anh có thể mua tôi về hệt như mua một món hàng, thật xin lỗi, tạm thời tôi không bán. Anh đi tìm người khác đi!”

Hắn sai bước đến, thân hình vạm vỡ giống như bức tường chắn ngang lối đi của Kiều Mạt.

Kiều Mạt tức giận, “Anh muốn làm gì?”

Hắn nghiêng răng gằn từng tiếng một: “Nói, trả lời xong câu hỏi của anh, anh sẽ để em đi.”

“Câu hỏi gì?”

“3 năm trước, vì sao em lại bỏ đi?”

Kiều Mạt không quay đầu lại, “3 năm trước, chúng ta là người yêu, sau đó do tính cách không hợp, rất nhiều nguyên nhân khiến tôi cảm thấy không thể sống chung với anh được nữa, cho nên tôi chọn cách rời đi, đây chính là nguyên nhân.”

Hắn cười lạnh, “Đây là nguyên nhân sao?”

“Vậy anh cảm thấy thế nào? Chẳng lẽ sau khi chúng ta chia tay, tôi nhất định phải ở lại chứng kiến hôn lễ của anh, hoặc là khi nhận được thiệp mời của anh, đích thân đến chúc phúc rồi mới đi sao?”

Hắn nói: “Kiều Mạt, không phải như em nghĩ đâu, 3 năm nay anh không có kết hôn, anh chỉ mới kết hôn có 1 tháng, đêm trước khi em từ Pháp quay về, anh mới kết hôn thôi, nếu anh biết em sẽ về, anh nhất định sẽ không kết hôn, anh đã chờ em suốt 3 năm, chờ em cho anh một lời giải thích, chờ đợi nguyên nhân và lời bào chữa mà anh không thể nào nghĩ ra, nhưng lại xảy ra một số chuyện khác nên anh mới kết hôn.”

Kiều Mạt thân nhiên nói: “Thì ra tổng giám đốc Kỷ vừa mới kết thúc tuần trăng mật, xem ra tôi vẫn còn kịp chúc anh tân hôn hạnh phúc.”

Hắn mỉm cười nói, “Quên đi, Kiều Mạt, cuối cùng em vẫn thích chế giễu và hà khắc với anh, chừng nào em mới cho anh cơ hội để chống trả chứ?”

Kiều Mạt buồn cười: “Xã hội đúng là thay đổi rồi, tổng giám đốc Kỷ, trước kia là phụ nữ cầu xin anh đừng bỏ rơi mình, giờ lại đổi thành sau khi anh chia tay với phụ nữ, lại không ngừng rầy rà kẻ khổ, anh muốn nói gì với tôi chứ? Nói rằng 3 năm nay anh luôn tưởng nhớ, đau khổ không thể tả ư? Anh tự nhìn lại mình đi, một thân cao quý, có gì phải phiền não mà anh cần nói chuyện với người bạn là tôi đây?”

Hắn vỗ đầu, đẩy cô về lại giường, “Ngồi xuống, anh chỉ muốn nói với em một chuyện.”

Kiều Mạt thân nhiên cười, “Ngoại trừ nói nhớ tôi, những lời nói khác tôi đều thích nghe.”

Hắn cười khổ: “Ngoại trừ nói nhớ em, anh còn nghĩ ra được lời nói nào khác chứ!”

Kiều Mạt vui vẻ: “Thật sự đã ba năm không gặp anh, địa vị cao, có nhiều chuyện để nói mà, bản lĩnh khoáng đạt bậc nhất, coi như anh nhớ tôi đi, vậy có liên quan gì tới tôi chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 3: Cường Đoạt

Đột nhiên hắn nổi giận, “Không liên quan đến em? Người phụ nữ nhân tâm này, 3 năm trước em nói đi liền đi, ngay cả một lí do cũng không có, 3 năm sau gặp lại, em liên tiếp châm chọc khiêu khích, đúng là 3 năm trước anh anh đối xử không tốt với em, nhưng ít nhất em cũng nên cho anh một cơ hội bù đắp lại, một phạm nhân làm sai có thể ngồi tù, có thể đền mạng, nhưng còn em? Cho dù anh đã làm chuyện rất có lỗi với em, em không thấy là cũng nên cho anh một cơ hội sửa sai sao?”

Kiều Mạt nhìn anh, không tin nổi, nhìn anh khó hiểu, thật lâu sau, cô cười khổ: “Anh cho rằng chuyện giữa chúng ta chỉ một câu xin lỗi, một sự bù đắp, chỉ một câu nói là có thể thay đổi được sao?”

Hắn mềm xuống, “Vậy em hãy cho anh chút thời gian, để anh chứng minh.”

Nói xong lời này, hắn bỗng cúi đầu, quay lại muốn hôn cô.

Kiều Mạt nhất thời sợ hãi, theo bản năng đẩy hắn ra xa, “Kỷ Vĩ, không được chạm vào tôi, anh hãy chú ý đến thân phận của mình, tôi sẽ gọi người đó.”

Hắn cười: “Vậy em hãy la to lên, anh không ngại để cho người ta thấy.”

Kiều Mạt liền tức giận, hắn thật sự không thay đổi chút nào, giống hệt 3 năm trước, hay là hắn, nội trong 3 phút có thể biến từ tao nhã thành khốn nạn vô lại. Cô liền giơ tay lên đánh hắn, hắn lại dễ dàng nắm lấy tay cô, rất bình tĩnh nói với cô: “Không phải em rất hận anh sao? Được lắm, đến mắng anh đi, lúc này đây anh sẵn lòng hứng chịu toàn bộ những lời nguyên rủa vô cùng tàn độc và cay nghiệt chua ngoa nhất của em, anh nhận hết.”

Kiều Mạt sợ ngây người, đầu óc mờ mịt đờ đẫn, mà ngay tại thời điểm ngắn ngủi ấy, hắn liền bế cô lên, thuần thục đặt xuống giường, khi cô đang giãy giụa trong bối rối thì tay kia đã nhanh chóng cởi hết quần áo cô ra.

Kiều Mạt phản ứng lại, cuống quýt đẩy hắn ra, nhưng là sức lực của hắn rất lớn, lại biết rõ cô không thể chống cự được, cô yếu ớt phản kháng lại chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, không có tác dụng gì, hắn hiểu rõ cơ thể của cô, ngay cả nơi mẫn cảm và nhu cầu của cô, hắn cũng nắm được.

Một luồng hơi nóng hệt như biển gầm, cô chỉ vừa giãy dựa liền bị hắn đặt dưới thân, mà hắn, liền giống như con cá chình chui vào trong cơ thể cô một cách thuần thục, cắn chặt nơi mẫn cảm của cô.

Kiều Mạt cười khổ: “Anh chỉ là muốn chuyện này phải không? Ở trong lòng anh, tôi và phụ nữ khác có gì khác nhau chứ? Cái anh muốn đơn giản chính là chuyện này sao?”

Hắn ngừng động tác cơ thể lại, nhìn cô bằng một đôi mắt bình tĩnh.

“Em nói anh muốn cái gì?” Hắn hỏi cô, “Là cơ thể của em sao?” Hắn cười lạnh, dùng bàn tay quay mặt của cô qua và nói: “Em nói anh muốn cái gì? Hiện

tại em có thể đi ra ngoài một vòng, em đến Thiên Thượng Nhân Gian, đến Dạ Yến, đến Đế Hoàng, em đi một chút, sẽ thấy trong 3 nơi này có hơn 500 cô gái, mỗi người một vẻ đẹp, đáng người là lướt, bản lĩnh trên giường hạng nhất, người nào cũng vượt trội hơn em, em nói xem, anh muốn chuyện này sao?”

Hắn đè cô dưới thân, cúi miệng xuống, cắn thật mạnh vào vai cô, Kiều Mạt bị đau, buồn bực la lên một tiếng, hắn cười lạnh: “Đau không? Tiếc là, anh vẫn chưa dùng sức!”

Hắn cúi đầu, mắng bên tai cô: “3 năm trước em nói đi liền đi, xem anh như một cái giẻ lau ném lại nơi này, em muốn anh phải làm sao đây? Em muốn anh phải khóc cho em xem có đúng không? Em muốn anh phải chảy nước mắt cầu xin trước mặt em, cầu xin em đừng đi, đừng rời bỏ anh có đúng không? Anh nói cho em biết, từ nhỏ đến lớn, trong cơ thể anh không có gien cúi đầu trước phụ nữ, đối với em, anh đã ném hết tất cả thể diện để em giẫm đạp lên, em còn muốn anh phải làm sao nữa?”

Kiều Mạt rót nước mắt, đáng lẽ cô nên mắng hắn là đồ khốn, nhưng hiện tại đã đổi chỗ, anh biến thành sân nhà.

Tựa như cơn giông bão kéo đến, tình cảm mãnh liệt của hắn khiến cô tựa như một đám cây nhỏ bị bão táp quật ngã, nằm trên giường, cô chỉ còn lại phần bị mặc sức đoạt lấy, sự chiếm đoạt của anh vẫn giống như ngày trước, độc tài và quyết liệt, mấy năm yêu nhau, vô số ngọt ngào khi hai người ở cùng nhau khiến cô nhớ đến lại cảm thấy vô cùng chua xót, mà hiện tại, anh vẫn giống như trước, làm cô run rẩy và bối rối.

Cô hốt hoảng còn chưa bình tĩnh lại, nhìn thấy sự khủng hoảng trong mắt cô, sự quyết liệt trong lòng hắn sụp đổ, động tác thả lỏng, xâm phạm nhẹ nhàng, dịu dàng hơn cô...

Đoạt lấy vài lần, thật lâu không thể phóng thích, hắn nâng mặt cô lên, thấp giọng hỏi: “Em nói cho anh biết, em có yêu anh không?”

Kiều Mạt rơi lệ, cô cắn răng bật ra một câu: “Không... tôi hận anh.”

Lời này tựa như một phát súng tín hiệu, đập vào bên tai hắn, tư tưởng và cơ thể sụp đổ rầm rầm, luật động thần tốc một hồi, rốt cuộc hắn cũng phóng thích cực hạn, khoảnh khắc ấy, trước mắt như xẹt qua một tia sáng, hắn một mình nằm trên người cô.

Nằm trên giường, Kiều Mạt không nhìn hắn mà quay đầu nhìn vách tường, Kỷ Vĩ duỗi tay từ phía sau đến, ôm trọn lấy eo cô, đầu hắn chôn vào sau gáy cô, giống như ngày trước, giống như một đứa trẻ dựa dẫm vào mẹ mình.

Từ đầu đến cuối như hai người hoàn toàn khác nhau, ban nãy hắn còn ngông cuồng tự cao tự đại, hiện tại hắn đã tháo mặt nạ, ném mũ vứt giáp rồi.

Đèn xông hương trong phòng vẫn chậm rãi tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, máy điều hòa ở giữa đang chạy tạo ra những tiếng ồn hết sức hỗn tạp.

Hắn ôm cô trong lòng ngực mình, rất ý lại vào sự ấm áp của cô, ghé sát gáy cô, hắn thấp giọng nói với cô: “Kiều Mạt, chúng ta giảng hòa đi, giống như trước kia được không?”

Cô cười khỏ: “Đáng tiếc, anh đã từng thấy viên đạn nào bắn ra rồi còn quay ngược trở lại chưa?”

Lúc này, điện thoại ở trong túi của Kiều Mạt đổ chuông rất không đúng lúc. Kỷ Vĩ nhíu mày, hắn trở mình, lấy điện thoại trên bàn lại đây, không đợi Kiều Mạt cầm lấy, hắn đã xem trước đây số hiển thị trên màn hình.

Kim Tông Trạch.

Hắn liền tắt điện thoại rồi mắng: “3 năm, tên này thật là có tinh thần bền bỉ đối với em ha, theo đuổi 3 năm mà vẫn chưa chịu từ bỏ.”

Kiều Mạt ngồi dậy, điện thoại bị hắn tắt đi, không biết Tông Trạch tìm mình có việc gì, có lẽ là chuyện ở khách sạn.

Cô ngồi dậy mặc quần áo vào, Kỷ Vĩ khoác hai tay lên sau đầu, lạnh lùng nói: “Kiều Mạt, đừng dây dưa với hắn nữa, bằng không một ngày nào đó anh cao hứng, động tay động chân gây ra chuyện gì đó cũng không biết chừng.”

Kiều Mạt quay đầu lại nhìn hắn, cô cười lạnh: “Anh rất thích đối xử với người mình ghét như vậy sao? Vậy nếu có một ngày, anh không thích tôi nữa, anh sẽ đối xử với tôi như thế nào đây?”

Cô mặc xong quần áo, đang định rời đi, Kỷ Vĩ giữ chặt cô: “Quay lại, đừng đi.”

Kiều Mạt hất tay hắn ra.

Lúc cô ra đến cửa, hắn nói: “Em đã biết tính cách của anh mà, anh đã muốn, nhất định phải đạt được, nếu em không tin, vậy em cứ thử xem sao.”

Kiều Mạt đi trên hành lang, lại bất ngờ nhìn thấy nhân viên mát sa ban nãy, thấy Kiều Mạt, cô ta khẩn trương né tránh qua bên cạnh, khách sáo gật đầu với cô: “Chị đi thông thả, chị Kỷ.”

Kiều Mạt chẳng nói được một lời, trong lòng thầm thở dài.

*Chuyện cũ tựa mây khói...*

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4: Mới Quen

Mở cánh cửa ký ức ra, giống như bày một bức họa dài ra trước mặt, mà khoảng hồi ức đẹp nhất chính là câu chuyện về một lần nguy nan trong cuộc đời. Trong cát vàng mù mịt, nó vẫn hiện lên rõ ràng, cho dù xung quanh là guom đao, là gió tuyết khôn cùng, nó vẫn cứ chiếm đóng ở đó như trước, không ra khỏi phạm vi của chính mình, lưu lại một vết tích khá rõ ràng.

Hắn, Kỳ Vĩ, chính là nguy nan trong cuộc đời cô.

5 năm trước...

Kiều Mạt vẫn còn là một thợ làm bánh.

Suốt đời cô cũng không thể quên cái ngày mà cô gặp Kỳ Vĩ.

Quen nhau vì một cái bánh ga tô, một cái bánh ga tô làm sai. Có một vị khách khi đặt bánh ga tô, yêu cầu đặt chiếc nhân cầu hôn vào bên trong, kết quả bởi vì sơ suất của cô, chiếc nhân vốn đặt trong bánh này lại bỏ nhầm vào chiếc bánh của Kỳ Vĩ, ngày hôm sau vị khách ấy đến tìm, khi phát hiện ra sự sơ suất này, Kiều Mạt lập tức liên hệ với Kỳ Vĩ trước, nhưng suốt 3 ngày, điện thoại của hắn vẫn tắt máy.

Cô lo lắng bất an, nếu Kỳ Vĩ phát hiện ra chiếc nhân trong bánh, hắn có ý nói không có, cô cũng chẳng thể làm gì, đành phải bồi thường tiền để vị khách này mua lại nhân mới, tiền lương mỗi tháng của cô chỉ có 1600 tệ, còn chưa đủ tiền bồi thường chiếc nhân kim cương, cho dù mỗi ngày chỉ ăn cơm trắng, cô cũng phải thắt lưng buộc bụng hai tháng mới đủ.

Cho nên, cho dù chỉ có một tia hy vọng, cô cũng phải tìm ra Kỳ Vĩ, hỏi hắn có nhìn thấy chiếc nhân hay không.

Rốt cuộc ba ngày sau điện thoại của hắn cũng thông, hắn vừa mới đi công tác về còn đang ở sân bay, xung quanh rất ồn ào, cô không có cách nào giải thích rõ ràng tình huống được, hắn bảo cô lát nữa hắn về nhà sẽ nói sau.

Không thể nói sau được, cô quyết định tự tìm đến trước cửa nhà hắn đợi.

Rốt cuộc cũng lừa được bảo vệ để lên lầu, ngồi trước cửa nhà của Kỳ Vĩ, trong lòng cô lặng lẽ cân nhắc 800 lần lời sẽ nói với hắn, suy nghĩ về câu trả lời hắn cho cô, về mặt của hắn, hy vọng ông trời có thể cho cô một chút may mắn.

Cuối cùng, cửa thang máy mở ra. Cô ngẩng đầu lên.

Một người đàn ông có thân hình cao ráo bước ra, tay phải đang kéo một cái vali, tay trái quay quay xâu chìa khóa, về mặt thờ ơ, liếc nhìn Kiều Mạt một cái, có chút bất ngờ.

Ánh mắt giao nhau trong vài giây, Kiều Mạt vội vàng bước đến, là hắn phải không?

Trong mắt hắn cũng có ý hỏi, “Cô là ai? Sao lại đứng trước cửa nhà tôi?”

Chính là hắn, Kiều Mạt vội vàng giải thích: “Tôi là nhân viên ở tiệm bánh Chiếc nón vui vẻ, anh có phải là anh Kỳ? Lúc chiều tôi có gọi điện thoại cho anh.”

Hắn quan sát cô từ trên xuống dưới, Kiều Mạt cũng rụt rè nhìn hắn.

Lần đầu tiên gặp nhau, quần áo của hắn tươm tất, khuôn mặt điển trai, khoảng 27- 28 tuổi, không giống như một người khó tiếp xúc.

Cuối cùng, hắn à một tiếng. “Có chuyện gì sao?”

Vừa nói chuyện với cô, hắn vừa lấy chìa khóa mở cửa.

Hắn hơi mất kiên nhẫn nói với cô: “Xin cô nép qua một chút, cô đứng trước cửa nhà tôi, tôi không vào được.”

Kiều Mạt vội vàng tránh qua bên cạnh.

Đợi sau khi hắn vào nhà, dưới tình thế cấp bách, cô cũng theo vào trong, không ngờ hắn quay đầu lại, vừa ngạc nhiên vừa bất mãn nhìn cô: “Tôi đâu có mời cô vào nhà.”

Lời nói này rất lạnh lùng, nhưng Kiều Mạt cũng thấy mình không đúng, cô đành lui trở ra cửa.

Kiều Mạt không quan tâm chút nào đến thái độ lạnh nhạt của hắn đối với mình, đúng vậy, dáng vẻ của cô cũng giống với một người làm công nghèo khổ, mà người nghèo, hay bị đặt lấy cố làm quen, hay là phải chịu ánh mắt chỉ trích của người khác, đây là chuyện rất bình thường.

Rốt cuộc, đợi hắn cất vali và treo áo vest lên xong, lại rót một ly nước, cô ngẩng đầu lên định hỏi, cô có thể nói tiếp hay không?

Hắn đứng giữa phòng khách, khoanh tay, nói với cô bằng một thái độ lãnh đạm: “Bây giờ thì cô nói đi, có chuyện gì?”

Kiều Mạt sợ mình giải thích không rõ, “3 ngày trước, anh Kỳ có đến tiệm chúng tôi đặt một chiếc bánh cappuccino, hôm đó có 3 người khách cùng đặt bánh với anh, tôi đã giao nhầm bánh của khách hàng khác cho anh.”

Anh không hiểu lắm: “Tôi không lấy nhầm, chiếc bánh này tôi đặt để tặng bạn, không có gì sai cả, trên đó cũng viết tên của tôi mà.”

Lòng Kiều Mạt chùn xuống, “Vậy chiếc bánh ấy ở đâu? Anh ăn chưa?”

Hắn suy nghĩ một lát, “Không ăn hết, mùi vị không ngon lắm, nên chúng tôi chỉ ăn có một chút, phần còn lại thì vứt đi rồi.”

Kiều Mạt nhất thời bị thất vọng tẩn công hết như nước lạnh xối lên đầu, vứt rồi? Vậy cô có cần phải nói tiếp hay không?

Cô chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi, “Anh Kỳ, lúc ăn bánh có ăn trúng cái gì đặc biệt không? Hoặc là bạn anh có phát hiện có cái gì trong bánh không?”

Hắn suy nghĩ một hồi thì lắc đầu, “Không có, chiếc bánh là món tráng miệng sau khi ăn cơm, mọi người chỉ nếm thử một chút, mùi vị không ngon lắm, cho nên vứt đi.”

Kiều Mạt à một tiếng, thất vọng hết như một trận mưa lạnh lẽo đổ xuống, ướt đẫm cả người, toàn thân cô lập tức mềm nhũn, tựa vào cửa chống trọng.

Cô không biết nên nói thêm gì nữa.

Không ngờ hắn đứng trong phòng khách, hình như sinh ra hứng với cô, Kiều Mạt nghe hắn hỏi: “Chiếc bánh đó rất quan trọng à? Hay là bên trong có thứ gì quý giá?”

Kiều Mạt khẽ nói: “Đúng vậy, mấy chiếc bánh ga tô đó đều giống nhau, nhưng có một vị khách yêu cầu đặt chiếc nhẫn kim cương vào trong bánh, nhưng tôi lại nhầm lẫn, đặt chiếc nhẫn sai chỗ, đặt nhầm vào trong bánh ga-tô của anh.”

Hắn hiểu ra: “Đề nhầm ư? Ý của cô là, có một vị khách đặt bánh yêu cầu bỏ chiếc nhẫn vào bên trong, kết quả bởi vì đầu óc của cô đi đâu mất, cô đặt nhầm chiếc nhẫn đó ở trong bánh của tôi sao?”

Cô gật đầu.

Hắn ung dung hỏi: “Cô nói thật à? Vậy cô xác định là cô đã để vào đó một chiếc nhẫn, chứ không phải tiện tay bỏ vào chút thuốc diệt gián?”

Kiều Mạt biết hắn nói đùa, nhưng cô không thích thú với trò đùa ác ý này của hắn, cô vẫn trả lời khách sáo: “Không đâu, cho dù tôi muốn bỏ, nhiều nhất tôi cũng chỉ bỏ thêm chút đường, tôi chưa đến mức mưu sát người khác đâu.”

Hắn cười nhạt.

Bỗng nhiên Kiều Mạt nhớ đến chuyện gì đó, “Anh Kỳ, anh nói đã vứt bánh đi, vậy anh vứt đi đâu rồi?”

“Thùng rác ở dưới lầu.”

Kiều Mạt nhắc chân định đi, ở phía sau hắn gọi cô: “Đừng nói rằng cô muốn xuống lầu tìm nha, rác của 3 ngày trước đó, cô cảm thấy khu chung cư này của chúng tôi giống như có thể để tồn lại rác trong 3 ngày sao?”

“Cho dù chỉ có một tia hy vọng, tôi cũng muốn tìm thử một chút.”

Mặt hắn không chút thay đổi, làm một động tác chịu bó tay: “Xin lỗi, chúc cô gặp may mắn.”

Tuy rằng nói chúc may mắn, nhưng Kiều Mạt nghe ra được có chút sự vui sướng khi thấy người khác gặp nạn.

Cô lễ phép đóng cửa lại cho hắn, suy nghĩ một chút, khả năng còn tồn lại rác của 3 ngày trước là rất nhỏ, nhưng bất luận thế nào cô cũng muốn thử tìm một lần.

Nhớ đến người tên Kỳ Vĩ này, cô dồn nén uất ức một hồi.

Nhìn diện mạo hắn cũng không có vẻ là người khó gần, nhưng vì sao vẻ mặt của hắn như băng tảng mùa đông thế này? Cô nhìn không được, lắm bầm: “Đồ kiêu căng, nghĩ mình là ai chứ? Diện mạo đẹp trai à? Sao lại vênh váo thế?”

Cửa thang máy mở ra, cô đang muốn bước vào, lại nghe có người gọi cô ở phía sau: “Vừa rồi cô mới nói cái gì? Đang mắng tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5: Thất Vọng

Cô vừa quay đầu lại, Kỷ Vĩ đang nghiêng người tựa vào tường ở chỗ ngoặt, nhíu mày, trong mắt không có chút vẻ giận dữ nào, đang chăm chú nhìn cô, muốn tìm thấy câu trả lời xác nhận trong mắt cô.

Cô bối rối, liên tục giải thích: “Không có.”

“Tôi quá kiêu căng vênh váo sao?”

Cô vội vàng nói: “Không có, nếu tôi vừa đi công tác về cũng muốn được nghỉ ngơi thoải mái, là tôi không đúng, xin lỗi.”

Kiều Mạt trầm nghĩ, ngàn vạn lần hẳn cũng đừng nghe thấy lời lầm bầm của mình khi này, bởi vì hẳn bỗng mở cửa đuổi theo chắc là có manh mối gì đó muốn nói với cô, nếu hẳn nghe được lời nói của cô, lời muốn nói trong lòng sẽ thay đổi, chuyện đó thật sự là không ổn, cho nên cô vội vàng giải thích với thái độ thành khẩn.

Hắn bình tĩnh nhìn cô, dường như muốn từ vẻ mặt sợ sệt và xấu hổ này của cô tìm ra được chút chứng cứ cho việc nói dối, rốt cuộc hẳn mở miệng nói chuyện.

“Cô tên là gì?”

Hắn hỏi tên cô? Tuy rằng cô nghi hoặc nhưng vẫn lễ phép trả lời rõ ràng: “Tên tôi là Kiều Mạt, Kiều trong ba kiều, Mạt trong Quách Mạt Nhược.”

“Được rồi, Kiều Mạt, cô còn muốn chiếc bánh ga tô kia không?”

Trong lòng Kiều Mạt liền mừng rỡ.

Kỷ Vĩ xoay người trở về, khó chịu nói: “Tôi phải khiếu nại bảo vệ dưới lầu, đây là khu chung cư khép kín lại có thể tùy tiện cho người ngoài vào đây như vậy.”

Kiều Mạt nhỏ giọng giải thích: “Là tôi lừa bọn họ, tôi nói tôi đến thăm người thân.”

Hắn vào nhà, cô đứng ở cửa, lần này cô cực kỳ dè dặt, ngoan ngoãn đứng ngoài chứ tuyệt đối không bước vào nửa bước.

Hắn lấy phần bánh ga tô còn thừa lại quá nửa từ tủ lạnh ra đặt lên bàn trà phòng khách. Sau đó hai tay chống nạnh, về mặt hồ hững.

“Cô Kiều Mạt, đây là bánh ngọt cô làm, vì khó ăn nên mới còn thừa nhiều như vậy, theo tôi biết trong số bạn bè của tôi chưa ai bị ngộ độc phải đi bệnh viện rửa ruột hay phẫu thuật lấy nhả ra, kể như cô may mắn, hiện tại với sự may mắn của cô, biết đâu chiếc nhả vẫn còn bên trong, để xem cô có thể tìm được chiếc nhả bên trong phần bánh còn lại này không.”

Về mặt Kiều Mạt rạng rỡ như ánh mặt trời, tại sao bỗng nhiên hẳn lại thay đổi ý định, đem bánh ga tô ra? Nhưng lúc này cô không còn lòng dạ nào mà đi suy xét nhiều chuyện vậy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chiếc nhả kia nhất định vẫn còn bên trong bánh ga tô, cô vui vẻ hẳn lên.

Thấy cô vui vẻ như vậy, hẳn cười ha ha, “Vào đi, cô đứng ngoài đó giống như tới cửa đòi nợ, khiến người ta nhìn thấy rất chướng mắt.”

Cô có chút do dự, không nghĩ tới thái độ của hẳn bỗng nhiên lại dịu đi, cười ha ha với cô, “Cô sợ sao? Trông tôi giống kẻ cường hiếp người khác sao?”

Hắn lại cười haha, Kiều Mạt nhất thời đỏ mặt.

Hắn bước đến kéo cô vào nhà, ấn cô ngồi xuống sofa: “Ngồi xuống tìm đi, cô Kiều, không phải cô đang trầm nghĩ, tên khốn này sao bỗng nhiên lại thay đổi ý định đem bánh ga tô ra chứ? Đúng là vừa rồi tôi rất muốn trêu chọc cô một chút, nhưng mà thấy cô gấp gáp như vậy, thái độ lại rất chân thành nên tôi quyết định không trêu cô nữa.”

Kiều Mạt vô cùng cảm kích: “Anh Kỷ, anh đúng là một người tốt.”

Hắn hơi ngượng ngùng, ho khan vài tiếng, tự giải vây nói: “Thật sự thì trình độ làm chuyện xấu của tôi cao hơn làm chuyện tốt.”

Kiều Mạt mỉm cười, cẩn thận ngồi xuống một góc sofa, sau đó lấy một chiếc bao tay ni lông từ túi xách ra đeo vào tay, bắt đầu từng chút một từ ngoài vào trong, tìm thật cẩn thận chiếc bánh ga tô này.

Kỷ Vi ngồi một bên nhìn cô, hần bắt chuyện với cô, “Kỷ thật bánh ga tô này cũng không khó ăn lắm, chẳng qua là trong bánh ga tô này có vài miếng vỏ trứng, trong kem lại có mấy sợi tóc, còn có, không phải là cô rất thích xem Đơraemon chứ? Viết tên của tôi mập như vậy!”

Kiều Mạt khó hiểu: “Vỏ trứng gà và mấy sợi tóc? Không thể có chuyện này, khi chúng tôi làm việc đều đội mũ, hơn nữa mỗi một công đoạn đều kiểm tra mấy lần, tôi tin chắc không có chuyện như vậy, về phần tên của anh, thật xin lỗi, tôi, tôi... viết chữ hơi xấu.”

Kỷ Vi cười ha ha. Cô gái này càng nói thì trên mặt càng khấn trương và lo lắng, thật giống con chuột nhỏ thấy mèo thì hốt hoảng, sợ hãi co giò chạy, sao cô có thể như vậy? Chẳng lẽ mình thực sự khiến cô ấy căng thẳng vậy sao?

Kiều Mạt đã tìm cẩn thận một lượt bánh ga tô, thật không ngờ tới, không có gì, từ đường viền hoa phía trên đến tầng bánh ga tô bên trong, từ trong ra ngoài, thậm chí cả hộp đựng cũng tìm hết thấy mà không thấy bóng dáng chiếc nhãn đâu.

Cô rất nghi ngờ, Kỷ Vi cũng khó hiểu, hần đã kiểm tra bánh ngọt một lần rồi, ba ngày trước khi sinh nhật hần, một người bạn mang bánh ga tô đến tặng, mọi người cùng ở đây chúc mừng sinh nhật, hần nhớ rất rõ, tuy rằng ăn được một ít nhưng mà tuyệt đối không có chiếc nhãn nào, nếu thực sự theo như lời Kiêu Mạt, chiếc nhãn đó nhất định phải có trong phần bánh còn thừa này, vậy sao lại không có chứ?

Hần hỏi: “Cô chắc chắn là cô đã đặt chiếc nhãn trong bánh của tôi? Không phải cô nói có ba chiếc bánh ga tô giống nhau sao? Liệu có thể đặt trong bánh của người khác không?”

Kiều Mạt ngập ngừng: “Không có, tôi đã kiểm tra camera giám sát mấy lần rồi, băng ghi hình cho thấy rất rõ ràng.”

“Chẳng lẽ cô đang nghi ngờ chúng tôi ăn phải nhãn nhưng cố tình giấu đi không cho cô biết?”

Cô vội vàng giải thích: “Tuyệt đối không có chuyện đó, tôi tin anh cũng không phải người như vậy, nếu anh thực sự nghĩ rằng đây là một chiếc nhãn bình thường thì vừa rồi anh đã không gọi tôi lại.”

Thực sự là vậy.

Ngồi trên sofa, hai người đều có chút nghi ngờ.

Kiều Mạt đứng lên, cầm theo hộp bánh, có hơi áy náy.

“Anh Kỷ, có lẽ tôi đã nhầm, tôi về kiểm tra lại, làm phiền anh lâu như vậy, còn làm hỏng bánh ngọt của anh, xin lỗi, cho phép tôi mang chiếc bánh này về, tôi sẵn sàng làm lại một chiếc bánh khác cho anh, lúc nào anh rảnh có thể qua đó lấy.”

Hần thân nhiên nói đùa: “Không cần thiết phải làm lại đâu, ngộ nhỡ tâm trạng cô không tốt, không phải đặt nhãn mà là tiện tay bỏ thuốc độc hoặc bột ớt vào, tôi cũng không có nhiều thời gian để đùa với cô.”

Kiều Mạt xấu hổ đỏ mặt tía tai, khi ra khỏi cửa, cô đưa cho hần một tờ giấy ghi chú: “Anh Kỷ, đây là số điện thoại của tôi, nếu anh nhớ ra điều gì, xin gọi điện thoại cho tôi được không? Cảm ơn anh.”

Hần gật đầu, đóng cửa lại.

Đang cầm hộp bánh ga tô, Kiêu Mạt mệt mỏi dựa vào thang máy, thang máy đang đi xuống từng tầng một, trong lòng cũng càng lúc càng nghi ngờ.

Thật là kỳ lạ, sao lại vậy chứ, cô đã xem băng ghi hình rất rõ ràng, đúng là cô đã đặt chiếc nhãn kia vào trong bánh ga tô của Kỷ Vi, vậy sao giờ lại không thấy?

Chẳng lẽ hần thật sự nói dối?

Không đúng, thoát nhìn hần không giống người như thế, tuy rằng thái độ của hần có chút ngạo mạn, con người có vẻ lạnh lùng, nhưng mà.

Cô có chút xấu hổ, nhưng mà hần là người có tướng mạo rất tốt, dáng người cao, diện mạo điển trai, nhìn bề ngoài, hần... thậm chí không giống người xấu, hơn nữa hần sống trong chung cư cao cấp thế này, xem chừng gia cảnh cũng không tồi, chẳng lẽ hần thật sự sẽ?

Cô lại ngồi xuống bồn hoa trong khu chung cư, mở hộp bánh ra, nhìn chiếc bánh ga tô này, hình dạng bên ngoài là một đồng hồ đồng.

Chiếc bánh này thực sự khó ăn vậy sao? Nếu không như vậy thì tại sao khách hàng lại kêu là khó ăn? Thật giống một nhà văn, có người ở trước mặt bạn nói bạn viết quá viễn vông, cho dù tổ chức tâm lý có cao tới đâu, mấy ai có thể thân nhiên tiếp nhận chứ?

Cô rất chán nản, nhin không được lấy một miếng bánh, bỏ vào trong miệng.

Đây chính là chiếc bánh cô tự tay làm, đã rất lâu rồi cô không tự nhấm nháp thứ gì đó cẩn thận như vậy, hiện tại nhai cẩn thận trong miệng, dư vị còn lại cũng được mà, mặc dù có biến vị nhưng còn hơn cảm giác đói khát không có tiền mua thứ này thứ kia, đây quả thực là món ngon trên đời.



Hôm nay cô chưa ăn thứ gì, nhìn thấy bánh ga tô, cô cười khổ: “Mày giống như đứa con do chính tao sinh ra, cho dù người khác không thích mày, mày vẫn là cục cưng yêu dấu của tao, không sao, người khác không thích mày thì tao thích, người khác không cần mày thì tao cần.”

Cô lấy một miếng bánh to bỏ vào miệng, nếu chiếc nhẫn này thực sự ở bên trong, nói không chừng sẽ nhai trúng.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 6: Vô Lý

Kì Vi lái xe ra khỏi chung cư, tối nay hẳn phải về nhà ba mẹ ăn cơm.

Tối nay vợ chồng Cục trưởng Cục thuế quốc gia dẫn con gái đến ăn cơm, mẹ bắt hẳn dù thế nào cũng phải về nhà ăn cơm, hẳn hiểu được ý tứ của cha mẹ, đơn giản chỉ là muốn xúc tiến một kế hoạch mai mối, nhưng vấn đề là mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, hẳn đối với ý tưởng này của ba mẹ chỉ có thể nhắm mắt làm theo, ngoại trừ trong lòng cục lực phản đối thì thật sự chẳng còn cách nào.

Hắn cất chiếc nhẫn của Kiều Mạt vào túi định đưa cho cô.

Sau khi tắm rửa xong, hẳn vào nhà bếp mở tủ lạnh định tìm thứ gì đó để uống, lại nhìn thấy một miếng bánh ga tô ăn thừa trong sọt rác, hẳn là ba ngày trước có người bạn nào đó chưa ăn hết nên vứt vào đây.

Hắn giặt mình, lập tức tìm trong miếng bánh ga tô đã hỏng, thật may mắn và khôi hài làm sao, hẳn tìm thấy chiếc nhẫn mà Kiều Mạt nói trong miếng bánh ga tô này.

Đó là chiếc nhẫn rất bình thường, nhẫn bạch kim có gắn một viên kim cương nhỏ xíu nhìn chẳng ra gì, đoán chừng chiếc nhẫn này giá không đến hai ngàn tệ.

Hắn hừ một tiếng, nhẫn cầu hôn? Đàn ông muốn cầu hôn phải có tinh thần không ngại gian khổ, phải có khả năng đem lại hạnh phúc cho người phụ nữ, nếu không có tiền thì tốt nhất là chờ vợ kết hôn để không khiến người mình yêu phải chịu khổ cùng mình.

Hắn lập tức gọi điện cho Kiều Mạt, muốn báo tin cho cô, nhưng điện thoại của cô lại tắt máy.

Hắn lại cầm túi nhẫn đứng dậy, muốn mang nhẫn đến cửa hàng bánh ngọt đưa cho cô.

Cô gái nhỏ kia nhìn mặt có vẻ không hiểu sự đời nhiều, trên khuôn mặt ngây thơ đầy thất vọng và hoảng hốt, một tháng lương của cô chắc cũng không được bao nhiêu, nếu không tìm thấy chiếc nhẫn này, liệu cô có phải tự bỏ tiền túi ra bồi thường khách hàng? Thật là một cô gái bất cần.

Hắn xuống lầu, mở cửa xe Honda CRV của mình ra.

Xe còn chưa ra khỏi khu chung cư, trong lúc vô tình liếc qua vườn hoa nhỏ, thấy một bóng người nằm úp sấp trên ghế dài, bộ quần áo nhìn rất quen mắt.

Là cô ấy? Kiều Mạt? Cô ấy ở đây làm gì?

Hắn đỗ xe vào ven đường tí còi, Kiều Mạt không thèm để ý, vì thế hẳn xuống xe, cúi xuống vỗ nhẹ lên mặt cô: “Kiều Mạt.”

Không ngờ cô tức giận quát: “Bỏ tay ra.”

Hắn hơi tức giận nhưng vẫn cố nhịn mà kiên nhẫn hỏi cô: “Kiều Mạt? Tôi là Kì Vi? Cô làm sao vậy?”

Kiều Mạt hé mắt, khuôn mặt nhăn nhó, cô ôm bụng, hàm răng cắn chặt, vẻ mặt kỳ quái.

Kì Vi tò mò, hẳn thuận tay mở hộp bánh ga tô bên cạnh ra, vừa nhìn thấy liền kinh ngạc: “Bánh ga tô đâu?”

Kiều Mạt khó nhọc nói: “Tôi ..... ăn rồi.”

Hắn kinh ngạc đến không nói ra lời, “Cô theo dân tị nạn chạy đến sao? Một người mà ăn hết chiếc bánh ga tô to vậy? Vì sao?”

Kiều Mạt ôm bụng rên rỉ khóc: “Tôi không cam lòng, muốn ăn một chút xem có phải đã tìm sót hay không, nhưng mà ăn gần hết chiếc bánh cũng không thấy nhẫn đâu.” Cô vẫn khóc, tiếng khóc đầy tủi thân: “Bụng tôi đau quá.”

Quả thật Kì Vi bị hành động anh hùng của cô làm cho hồ đồ, chỉ vì một nguyên nhân đơn giản gần như biến thái mà cô ăn hết ba phần tư chiếc bánh ga tô mười tám cm chỉ vì một chiếc nhãn?

Kiều Mạt khóc: “Bụng, bụng đau quá.”

Hắn cười: “Cái cô này thật không hào phóng chút nào, chớ hoang trong khu chung cư đói bụng sủa inh ỏi mà cô lại ở chỗ này no đến chết.” Hắn dìu Kiều Mạt đứng lên: “Tôi đưa cô đến bệnh viện.”

Kiều Mạt vẫn giãy dụa: “Tôi không đi, tôi không đi.”

Hắn tức giận vừa dìu cô vừa mắng: “Một mình cô chết thì không sao, người đáng thương nhất là cha mẹ cô, nuôi con gái lớn đến thế này thật không dễ dàng gì, cuối cùng lại chết trên một chiếc bánh ga tô, thật là rất có tiền đồ.”

Bệnh viện.

Bác sĩ nói với bọn họ: “Cô không sao, cô ăn no quá với lại có lẽ cô ăn phải bánh ga tô bị hỏng rồi nên mới bị đau bụng.”

Kì Vi dờ khóc dờ cười, chuyện này thật sự quá vô lý.

Y tá định lấy máu của Kiều Mạt đi xét nghiệm, Kiều Mạt nhất gan hỏi cô ấy: “Chị y tá, tĩnh mạch của em hơi nhỏ, chị có thể lấy máu luôn một lần được không?”

Y tá mỉm cười: “Yên tâm đi, chị làm y tá đã mười năm rồi, lúc ở trường học, bọn chị còn lấy mạch máu trên tai thỏ làm thí nghiệm đó.”

Mũi kim vừa đâm xuống, Kiều Mạt hét ầm lên, nhưng không thấy máu.

Y tá kia đành áy náy nói: “Có thể vị trí tĩnh mạch của em hơi khác một chút.”

Kiều Mạt tức giận không nói gì, không ngờ cô y tá kia còn hết sức tự nhiên mà an ủi cô: “Bình tĩnh một chút.”

Sau khi treo bình truyền lên, Kì Vi nhìn cô cười: “Hành động hôm nay của cô làm tôi cuối cùng cũng hiểu được một câu, cái gì gọi là bạo gan chết no, nhất gan chết đói.”

Y tá đi rồi, Kiều Mạt đành gượng cười: “Tôi cũng vừa hiểu rõ một chuyện, mặc đồ trắng có thể chính là ma.”

Kì Vi cười, hắn chợt thấy cô bé này cười rộ lên khiến người ta quên hết buồn phiền, tựa như bức tranh mỹ nữ dưới ngòi bút của Phan Ngọc Lương, không xinh đẹp nhất nhưng rất dễ thương.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 7: Cuộc Đời Rất Cầu Huyết

Kì Vi lấy ghế đến ngồi trước giường Kiều Mạt, muốn trò chuyện với cô một lát.

Kiều Mạt cười gượng: “Cả buổi chiều mà không thu hoạch được gì, còn khiến bản thân phải nhập viện, lại làm liên lụy khiến anh mất thời gian, anh Kì, thật ngại quá!”

Cô thật sự thấy rất áy náy.

Vốn dĩ hắn định trả nhẫn lại cho cô, đột nhiên lại nảy sinh ý muốn đùa dai, về mặt gian xảo.

“May cho cô là khách hàng kia đặt một chiếc nhẫn không quý giá gì, nếu anh ta nói chiếc nhẫn anh ta đã đặt là vật báu gia truyền thì có lẽ cô phải chịu trách nhiệm trước pháp luật?”

“Một món quà quý giá như vậy chắc khách hàng sẽ không dám giao cho chúng tôi đâu.”

Hắn nhìn cô gái này, đột nhiên cảm thấy rất hứng thú: “Vì sao cô lại trở thành thợ làm bánh ga tô?”

“Bởi vì vừa không dự thi đại học vừa muốn học một môn kỹ thuật, lại bị một câu nói mê hoặc nên đăng ký học.”

“Câu gì?”

Cô cười ngọt ngào: “Mọi món ngọt đều hoàn mỹ.”

Hắn hồ hững. Mọi món ngọt đều hoàn mỹ? Một câu nói để lừa trẻ con thế này cũng chỉ có những cô gái ngây thơ mới tin là thật.

“Nói như vậy tất cả bánh ga tô đều ngọt sao?”

“Cũng không hẳn.” Kiều Mạt suy nghĩ: “Có một loại bánh ga tô, là bánh Tiramisu làm tôi nhớ mãi, hương vị của nó rất tự nhiên, mang vị đắng của cà phê Italy nguyên chất hòa quyện cùng trứng và đường, vị ngọt thơm tinh khiết của rượu, hương thơm nồng của sô cô la, cốt bánh dày, sữa và bơ tươi thơm ngon, bột ca-cao khô quyện đều vào nhau, lớp lớp hương vị giống như khổ tận cam lai, khiến người ta phải nhớ mãi.”

Nói tới thứ mà cô yêu thích, mặt cô liền tươi cười rạng rỡ.

Kì Vi vuốt cằm nghe, hoàn toàn quên việc buổi tối mẹ bắt hắn phải về nhà gặp mặt một người không quen biết, nếu hắn về nhà, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung trực quan về tâm trạng của hắn.

Bức lương vi xương. (Ép người lương thiện làm chuyện xấu xa. :D)

Nếu đã vậy, hắn thà ngồi đây tán gẫu về đề tài con gái nhàm chán của Kiều Mạt, ít ra cô cũng không khiến hắn thấy chán ghét.

Vì vậy hắn bắt đầu hỏi cô từng chuyện từng chuyện một, không ngờ cô lại cởi mở đến vậy, mặc dù có nói hơi nhiều thật giống năm trăm con vịt kêu, nhưng mà nghe ra cũng không thấy phiền lắm.

Cô rất hứng thú nói về kinh nghiệm làm bánh ga tô của mình với hắn.

“Chúng tôi sẽ làm bánh ga tô vị trà xanh vào mùa hè, đến mùa đông thì làm bánh ga tô vị hồng trà, trà xanh có vị bạc hà thơm mát còn hồng trà có vị ấm áp, các cặp tình nhân đều rất thích, giống như quảng cáo của Châu Kiệt Luân, hai người ngồi trong tiệm bánh, nhìn nhau tình tứ, mỗi người cầm một ly trà sữa nóng, trước mặt đặt hai đĩa bánh ga tô rất đẹp, có phải rất dễ thương không?”

Hắn lại cười đáp lời cô: “Đúng vậy, nếu đôi tình nhân này mặc áo đôi, lại in hình vợ chồng chần tình Shrek càng dễ thương hơn.”

Kiều Mạt cười rất đơn thuần.

Lúc này di động reo vang inh ỏi, nhất định là ba mẹ gọi điện thoại giục hắn về nhà ngay lập tức.

Hắn đành ra ngoài hành lang ứng phó với mẹ, xong việc lại giúp Kiều Mạt lấy kết quả xét nghiệm, mới quay lại phòng truyền nước thì thấy Kiều Mạt đã ngủ say rồi.

Đứng ở cửa, hắn bước đi rất nhẹ, sợ ảnh hưởng đến cô.

Lúc đó vừa vặn là buổi hoàng hôn, ánh tà dương chiếu lên trên cửa sổ, hắt lại chút ánh sáng, đúng lúc có một chút ánh vàng chiếu lên mặt Kiều Mạt tạo lên một vòng tròn màu vàng, đứng bên giường, hắn không khỏi cẩn thận quan sát cô.

Đột nhiên trong lòng có một cảm giác kỳ lạ đến kinh ngạc.

Nhìn cô thật gầy yếu, nằm cuộn mình trong chăn như một chú mèo nhỏ, khuôn mặt thoáng hiện lên một chút mát mắt nhàn nhạt, hơn nữa, cô còn rất trẻ, lớn lên cũng .....không xấu xí.

Buổi trưa gặp mặt không biết có được coi là duyên phận không nữa, cô hoàn toàn không có dấu hiệu bay đến bên bên ngoài khu nhà hắn ở, lại còn kể một chuyện tình xưa hết sức tầm thường, chuyện gây sốc nhất là cô lại có thể ăn hết sạch ba phần tư chiếc bánh ga tô 18cm, rất giống hà mã ham ăn, so ra thật sự không phù hợp.

Đột nhiên hắn hơi chút hứng thú, cúi đầu nhìn cô, cô chắc là chưa đến 23 tuổi, bởi vì da mặt cô vừa ẩm vừa mịn như bông cho thấy cô mới ngoài 20 tuổi, cô gái ngủ say này, mặt mày xinh xắn, có chút nét đẹp trẻ trung, đơn thuần đáng yêu, trong đôi mắt rất to của cô có chút ngờ ngạc, cũng rất vô tư, trong sáng khiến ai gặp cũng thích, nếu không vì đôi mắt của cô, có lẽ hắn sẽ cảm thấy rất nhàm chán, lúc cửa thanh máy đóng, hắn nhất định sẽ không chặn cửa gọi cô lại.

Nhưng trong lòng hắn lại đang tổng hợp đánh giá, thực ra cô gái ngu ngốc tên Kiều Mạt này có nét giống Quách Phù Dung trong ngoại truyện võ lâm, đáng đáp thì giống nhưng không có đầu óc.

Cô ôm bụng, đôi mắt ngập nước khiến hắn không khỏi động lòng trắc ẩn, khoảnh khắc ấy hắn quyết định làm việc tốt một lần, đưa cô đến bệnh viện còn hơn phải về nhà tiếp đãi người mình không thích ăn cơm, việc làm này là chính đáng, lý do lại rất rõ ràng.

Hôm nay, ba mẹ bắt hắn về nhà ăn cơm cùng vợ chồng người bạn của ba, ghi chú: đối phương là một nhà ba người, ngoài ra còn dẫn theo tặng phẩm là cô con gái hai mươi sáu tuổi chưa kết hôn của bọn họ.

Trong mắt ba, hai nhà rất môn đăng hộ đối, hai gia đình cán bộ cấp cao, con cái mà lên duyên thì nhất định có thể sinh ra cháu chất giỏi giang, nhưng vấn đề chính là, trước khi hắn gặp mặt đối phương rất giống việc hoàng đế Quang Tự lần đầu tiên truyền gặp hoàng hậu, liếc mắt một cái đã thấy rất ghét.

Cho nên ông trời cho hắn một cơ hội làm việc tốt.

Vì muốn trốn tránh việc làm quen nên hắn thà lựa chọn ở lại bệnh viện giúp đỡ một người xa lạ.

Vậy mà cô gái này lại ngủ thiếp đi?

Hắn khẽ gọi cô: “Cô Kiều? Kiều Mạt?”

Cô còn đang ngủ.

Thôi đành để cho cô ngủ vậy.

Hắn lấy chiếc nhẫn trong túi áo ra, ban nãy vẫn chưa nói cho cô biết, thật ra chỉ định làm cô lo lắng một lát, trêu đùa cô một chút.

Ai, từ khi nào mình cũng học trò đùa dai vậy?

Hắn định đặt nhẫn vào tay cô, nhưng lại sợ cô ngủ say mà đánh rơi mất, nghĩ đi nghĩ lại thì hắn đã từng nắm tay cô, nên lấy nhẫn đeo lên ngón tay áp út bên trái của cô.

Kiều Mạt lại không hề hay biết.

Ki Vi mỉm cười, ánh hoàng hôn làm tóc Kiều Mạt nhuộm màu hạt dẻ giống như quét lên một lớp dầu nhân nhật, hơi chút tỏa sáng.

Hắn nhìn không được mà dùng mặt sau của ngón tay giữa bên phải vuốt nhẹ một cái lên mặt Kiều Mạt.

Nhân tiện để thuốc bác sĩ kê đơn vào bên cạnh gối đầu của cô, trong lúc vô tình liếc qua khoảng cách giữa hai cúc áo của Kiều Mạt, hắn nhìn thấy áo ngực màu phấn hồng của cô, bên ngoài áo ngực lộ ra một nửa da thịt trắng nõn, dù cô hơi gầy nhưng thoát nhìn bộ ngực rất cân đối, tim hắn đập thình thịch nhanh lên mấy nhịp, thật muốn chạm vào ngực cô để kiểm tra xem có phải cảm giác cũng giống như khi ăn một miếng bánh ngọt mềm, cảm giác rất thích?

Ai, từ khi nào mình cũng học trò đùa dai vậy?

Hắn định đặt nhẫn vào tay cô, nhưng lại sợ cô ngủ say mà đánh rơi mất, nghĩ đi nghĩ lại thì hắn đã từng nắm tay cô, nên lấy nhẫn đeo lên ngón tay áp út bên trái của cô.

Kiều Mạt lại không hề hay biết.

Ki Vi mỉm cười, ánh hoàng hôn làm tóc Kiều Mạt nhuộm màu hạt dẻ giống như quét lên một lớp dầu nhân nhật, hơi chút tỏa sáng.

Hắn nhìn không được mà dùng mặt sau của ngón tay giữa bên phải vuốt nhẹ một cái lên mặt Kiều Mạt.

Nhân tiện để thuốc bác sĩ kê đơn vào bên cạnh gối đầu của cô, trong lúc vô tình liếc qua khoảng cách giữa hai cúc áo của Kiều Mạt, hắn nhìn thấy áo ngực màu phấn hồng của cô, bên ngoài áo ngực lộ ra một nửa da thịt trắng nõn, dù cô hơi gầy nhưng thoát nhìn bộ ngực rất cân đối, tim hắn đập thình thịch nhanh lên mấy nhịp, thật muốn chạm vào ngực cô để kiểm tra xem có phải cảm giác cũng giống như khi ăn một miếng bánh ga tô ngọt, cảm giác rất thích?

Hắn hơi xấu hổ, vội vàng quay đầu đi, chết tiệt, bản thân đã 28 tuổi, làm sao lại có ý nghĩ xấu xa đến vậy.

Bỗng thấy thật nực cười, ở nhà ba mẹ vì hắn mà chuẩn bị một bữa tiệc gà tây thơm ngon cực kỳ thịnh soạn, dẫn cô con gái độc nhất của gia đình cán bộ cấp cao có đạo đức tốt đến trước mặt hắn, chờ hắn há miệng thưởng thức, hắn lại khước từ đối phương mà ở trong bệnh viện giúp đỡ một người xa lạ mới quen chưa đến ba tiếng đồng hồ, nếu để ba mẹ biết được, chắc sẽ tức giận đến mức đánh hắn 50 gậy?

Cuộc đời, bên môi hắn thoáng qua một tia mỉm cười, không phải vì rất cầu huyệt sao.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 8: Hết Thả Đều Tốt Đẹp.

Kiều Mạt tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền thấy bình truyền nước bên cạnh còn đang nhỏ giọt tí tách, cô lại ngủ thiếp đi.

Cô giật mình ngồi dậy, người đầu rồi? Người tên Kỳ Vi đưa cô đến đâu?

Nhìn quanh bốn phía cũng không thấy ai, chỉ có một chiếc áo vét màu lam đang đắp trên người.

Cô ngồi dậy, nhìn thấy trên áo vét rơi xuống một mảnh giấy, chắc là giấy hán để lại cho cô, chữ hán viết rất đẹp.

“Cô Kiều, nhân trả về chủ cũ, thật may là trong sọt rác ở nhà bếp tôi nhìn thấy một miếng bánh ai đó chưa ăn hết, hãy nhớ là cô nợ tôi một lần. Nhân tiện nhắc nhở cô một chút, mạng sống chỉ có một, dạ dày chỉ có một, lần sau nếu cô muốn chết vì no như cô đã nói, phiền cô hãy tìm thứ gì đó chưa bị hỏng mà ăn.”

Nhất thời Kiều Mạt vừa mừng vừa lo, người tên Kỳ vĩ này thật là người thích đùa dai, nhưng nhân đâu rồi? Cô tìm khắp nơi, còn đang nghi ngờ không biết đã rơi ở đâu thì đột nhiên nhìn thấy trên ngón tay áp út bên trái đeo một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn nhỏ xinh xắn, đúng là chiếc nhẫn đã mất kia. Lúc này trong phòng bệnh, bóng đèn không sáng lắm, thế nhưng khi nhìn thấy chiếc nhẫn dưới ánh đèn, trong lòng cô sáng tỏ, sự thoải mái và vui vẻ tràn ngập căn phòng.

Cám ơn trời đất, trong lòng Kiều Mạt muốn khóc, vô cùng biết ơn Kỳ Vĩ.

Bởi vì hán đã mang đến cho cô một cái kết tốt đẹp, buổi trưa cô vẫn còn hơi lo lắng sợ hãi, rốt cuộc một phút này tựa như chút ánh sáng le lói giữa màn đêm u tối.

Cô thở phào một hơi ngã nằm ra giường bệnh, nhớ lại người đàn ông tên Kỳ Vĩ, dáng người hán rất cao khoảng trên dưới 1m82, khuôn mặt khôi ngô, đặc biệt là đôi lông mày thể hiện sự sắc sảo, ánh mắt thâm sâu khó lường, trước mặt cô, hán ăn mặc khéo léo, nói năng hào phóng, điều ấn tượng nhất, hán là một người đàn ông đẹp trai hài hước, tuy rằng hán có chút lãnh đạm, thoát nhìn còn rất kiêu căng vênh vao, nhưng hán đã tốt bụng đưa cô đến bệnh viện, trả tiền thuốc cho cô, còn rất ga lăng mà đắp vét cho cô, trong lòng cô vô cùng biết ơn, hán hán là một người tốt bụng.

Cô cảm kích gọi điện thoại cho Kỳ Vĩ: “Anh Kỳ, cảm ơn anh, anh thật là một người tốt bụng.”

Kỳ Vĩ thân nhiên nói trong điện thoại: “Tôi đã nói với cô rồi, tôi chẳng phải người tốt gì, chẳng qua là mỗi ngày sau khi tôi làm một chuyện xấu thì tiện thể ra sức làm một hai việc tốt cũng không sao, đúng lúc gặp phải cô mà thôi.”

Kiều Mạt biết hán hay nói đùa, cô cũng hòa theo: “Vậy số tôi thật may mắn. Khi nào thì anh rảnh, tôi mang áo giặt sạch sẽ trả lại cho anh, còn nữa, tôi nợ anh một chiếc bánh ga tô, bất kỳ lúc nào anh muốn, tôi đều có thể gửi tặng anh.”

Hán cười ha ha: “Không nên nói chắc chắn trước như vậy, giả dụ sau nửa đêm tôi muốn lấy, chẳng lẽ cô sẽ chui ra khỏi chăn đưa đến cho tôi sao?”

Sau một hồi trò chuyện thoải mái, trong lòng cô vô cùng thoải mái, kỳ thật hán cũng không phải lạnh lùng như thế.

Tắt điện thoại Kiều Mạt cảm thấy rất mãn nguyện.

Hai ngày sau gặp lại Kỳ Vĩ.

Kiều Mạt khách sáo gọi điện thoại cho hán.

“Anh Kỳ, chào anh, tôi là Kiều Mạt.”

“Ừ.”

Cô chần chờ, cẩn thận nói: “Buổi tối anh có rảnh không?”

Hán trực tiếp trả lời trong điện thoại: “Cô Kiều, có việc gì xin cứ nói thẳng.”

Cô nhất thời nhụt chí: “Anh Kỳ, tôi muốn mời anh ăn cơm, nhân tiện trả tiền cho anh.”

Hán cười ha ha: “Rảnh, nhưng mà tiêu chuẩn của tôi rất cao, nếu theo tiêu chuẩn của tôi, hai người chúng ta phải chuẩn bị ít nhất hai ngàn tệ mới đủ.”

Kiều Mạt liền hít mạnh một hơi, hai ngàn tệ? Giết người a, một tháng lương của cô mới có sáu trăm tệ.

Không biết hán nói thật hay nói giỡn, nhưng mà cô bướng bỉnh, thấy chết không sợ trả lời: “Không thành vấn đề, anh đã cứu tôi, mạng của tôi là vô giá, mời cơm anh có đắt cũng đáng giá.”

Kỳ Vĩ trầm nghĩ, cô gái này quả là thật thà ngốc nghếch.

Tắt điện thoại, nhớ lại lần đầu gặp hán, giống như lần đầu tiên hẹn hò với bạn trai hồi còn đi học, trong lòng Kiều Mạt có chút khâm trọng.

Kiều Mạt cứ nghĩ Kỳ Vĩ sẽ hẹn gặp cô ở một khách sạn xa hoa, nhưng không ngờ, hán lại bảo cô đến hàng đồ nướng hải sản cạnh bờ biển trước chờ hán, hơi chút lo lắng ngồi trên ghế dài cạnh bồn tắm ly Pepsi lên uống, trong lòng cô như có một chú thỏ nhỏ đang chạy loạn.

Cô đứng bên kia đường nhìn xe cô qua lại không ngớt, rốt cuộc cũng nhìn thấy chiếc xe CRV màu xám bạc kia, Kiều Mạt mỉm cười.

Nhìn lướt qua xe của Kỳ Vĩ, cô có chút thất thần, hán rất giống Trương Quốc Vinh trong 《Tung hoành bốn biển》còn nhớ lần đầu tiên xem bộ phim kia,

lúc vừa nhìn thấy ánh mắt thản nhiên như cười như không của Trương Quốc Vinh, cô liền si mê hắn, mà hiện tại hắn mang lại cho cô cảm giác rất giống nụ cười của Trương ca ca.

Kỷ Vi đi về phía cô, về mặt hơi chút thờ ơ bất cần, thấy cô, hắn cố ý hỏi: “Cô lại có thể đến sớm hơn tôi? Thực khiến tôi thấy mất mặt.”

“Hôm nay không bị tắc đường nên xe buýt đi nhanh hơn.”

Hắn đi thẳng đến bờ biển, Kiều Mạt chần chờ hỏi: “Chúng ta ăn cơm ở đây sao?”

Hắn ngoảnh đầu lại, trái lại khó hiểu hỏi cô: “Có phải cô cảm thấy đẳng cấp thấp? Yên tâm đi, ở đây tôi cũng có thể đem cô làm thịt không còn mảnh giáp.”

Kiều Mạt giật mình sợ hãi, hắn quay đầu về phía cô nháy mắt mấy cái.

Hai người tìm một quầy hàng sạch sẽ ngồi xuống, ông chủ có vẻ rất thân với hắn, vừa nhìn thấy hắn lập tức niềm nở tươi cười rất chuyên nghiệp.

“Quý sứ, cậu đến rồi à?”

Quý sứ? Kiều Mạt kỳ quái nhìn anh.

Kỷ Vi cười lắc đầu: “Tôi tên chỉ có một chữ Vi, bạn bè gọi tôi là Vi Tử, rốt cuộc không biết lan truyền thế nào mà biến thành Quý sứ, cũng có thể là ý của một ai đó, bọn họ bảo tôi tương đối hào sảng, chính là sắc quý đầu thai.”

Kiều Mạt ngơ ngác nhìn hắn, thực khác xa với ấn tượng ban đầu.

Kiều Mạt còn chưa biết ăn gì mà bạn Kỷ Vi đã quen đường cũ nhanh chóng gọi mấy khay hải sản to, một khay lớn các loại sò hến, một khay cá tam hoa sống thái lát một con cá lư hấp, còn có hàu tiêu sống, một mâm ốc biển xào cay.

Hắn cũng không hỏi cô thích món gì mà tự mình quyết định.

Thấy Kiều Mạt đang chần chờ, hắn hỏi cô: “Không thích à? Không phải ngại đâu, tôi rất độc tài, cô thích gì thì tự mình chọn đi, yên tâm cô không phải trả tiền đâu.”

“Nhưng mà tôi đã nói sẽ mời cơm mà.”

Hắn nhìn cô nháy mắt hơi chút mỉm cười: “Để lần sau đi, gộp lại trả một thể.”

Kiều Mạt cũng cười.

Nhớ tới việc chính, cô chạy nhanh đến chỉ để đưa cái túi cho hắn, bên trong có một phong bì, “Anh Kỷ, đây là quần áo của anh cùng viện phí truyền dịch hôm đó.”

Hắn nhận lấy. May thật, hôm nay cô nhóc kia lại cứu mình một mạng, tối nay đáng lẽ mẹ muốn hắn đi gặp mặt một bạn gái thời trung học, nhưng sau khi nhận được điện thoại của Kiều Mạt, đột nhiên hắn chỉ muốn kháng cự lại, tuy lỡ hẹn một lần nhưng ít ra đi cùng Kiều Mạt hắn không bị áp lực, an toàn tuyệt đối, có thể bảo đảm nguyên vẹn tính mạng bản thân.

Mà thật sự tới gặp mặt, hắn cũng cảm thấy chuyến này không uổng, ít nhất, hắn nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 9: Ấn Tượng

Gió lạnh buổi đêm thổi tới làm xao động lòng người, tiếng người ồn ào trên bờ biển, trong đó hỗn tạp đủ mọi loại người, trong một không gian rộng lớn, mọi người chẳng phân biệt giàu nghèo, buông bỏ hết mọi phiền lo mà ăn uống thật thoải mái, vui vẻ.

Hai người mở máy nghe nhạc ngồi trò chuyện.

“Cô là thợ làm bánh mấy năm rồi?”

“Ba năm.”

“Có thể thấy cô rất yêu thích công việc này, cô đánh giá công việc của mình như thế nào?”

Kiều Mạt cười: “Anh Kỷ, câu hỏi của anh giống như phóng viên đang phỏng vấn vậy.”

Hắn cũng cười: “Vậy được, chúng ta không ngại làm chuyên mục phỏng vấn một lần, cô không cần gọi tôi là anh Kỷ, có vẻ rất xa lạ, xảy ra nhiều chuyện như vậy, tôi thấy chúng ta cũng không đến mức phải xưng hô xa lạ anh tôi qua lại như vậy? Đúng không, Kiều Mạt?”

Kiều Mạt rất hào hứng: “Đúng vậy.”

Cô suy nghĩ xong nói: “Tôi cảm thấy đi làm giống như vừa làm việc vừa làm người, nếu chỉ vì nghề nghiệp mà làm việc thì đó chỉ đơn giản đi làm, nếu là vì bản thân yêu thích công việc mà làm việc, đi làm thật vui vẻ, cả làm người và làm việc đều phải hỗ trợ nhau. Xin hỏi Kỷ chủ trì, anh có hài lòng với câu trả lời của tôi không?”

Hắn cười ha hả, thật là một cô gái rất đơn thuần.

Hắn lại tùy tiện hỏi: “Ba mẹ cô đâu?”

Trên mặt Kiều Mạt có chút buồn bã.

“Ba tôi đã qua đời ba năm trước, còn mẹ tôi.” Cô dừng một chút, nói: “Khi tôi hai mươi tuổi, bà đã ly hôn với ba tôi, về sau lại nghe nói đã qua đời vì tai nạn.”

Thì ra là như vậy, một cô gái mới hai mươi tuổi đầu, mồ côi cha mẹ, tự mình ra sức làm việc trong xã hội này, quả thật rất vất vả.

Hắn nhớ tới những việc đã qua của mình, ba câu nói đủ bao quát toàn bộ hai mươi tám năm qua của hắn, tiểu học, trung học, đại học, công việc đều do ba mẹ lo liệu hết thảy, vào đại học danh tiếng, sau khi tốt nghiệp thi công chức, vào cục Tài chính đều là một đường đèn xanh, tuy rằng bản thân cũng phải nỗ lực cố gắng rất nhiều, nhưng nếu không có sự giúp đỡ của ba, bản thân cũng không thể thuận lợi trên con đường sự nghiệp đến vậy, nếu như hắn không kịch liệt phản đối thì có lẽ ba mẹ sẽ vui vẻ mà bọc hắn trong nhung lụa mà giữ gìn trong hộp như một vật báu nhỏ ngọt ngào, cưới một cô vợ môn đăng hộ đối vào nhà, mở bọc ra rồi đẩy vào phòng tân hôn, đã sớm dự tính việc sinh cháu trai, vậy có lẽ hiện tại đến cả hình dáng của Kỷ Vĩ con cũng đã vẽ ra rồi.

So sánh với cô, bản thân thật sự chẳng khác nào hoa trong nhà kính, thuận lợi ra đời, cuộc sống phóng khoáng, dễ chịu vô cùng.

Cô lại hỏi: “Anh làm nghề gì?”

“Cô thấy tôi giống làm nghề gì?”

“Tôi nhìn không ra.”

Đột nhiên hắn cười gian xảo: “Nếu tôi nói cho cô, tôi là một người chơi bời lêu lổng, mỗi ngày ngoài việc ăn no thì không có việc gì làm, là người ăn không ngồi rồi, cô có tin không?”

Kiều Mạt nhìn anh chằm chằm, nào có ai lại nói bản thân như vậy.

Hắn có chút thần nhiên tự cho mình là thanh cao: “Công việc của tôi tựa như bị vây trong một bức tường, bức tường vây này vô cùng thoải mái, rất nhiều người đều muốn chen chân vào, nhưng khi chen vào rồi lại phát hiện ra rằng bên trong tuy rằng vô cùng thoải mái nhưng lại làm nhụt dần ý chí con người, dần dần trở thành thói quen, chỉ biết ăn không ngồi rồi.”

Kiều Mạt rất khó hiểu: “Nói chuyện khoa trương vậy, rốt cuộc anh làm việc ở đâu?”

Hắn không chút để ý: “Cục Tài chính.”

Kiều Mạt nghe xong thì vô cùng hâm mộ, cô không khỏi cảm thán nói: “Đây là một chỗ làm tốt mà, một nơi thần tài như vậy, thật không hiểu sao anh lại nói cực đoan đến vậy.”

Hắn lắc đầu, bạn của Kỷ Vĩ lại bung tới một khay tôm rim, hắn gấp cho cô trước.

Kiều Mạt nghe hắn nói giống như đánh trống lảng: “Kiểm sát viên, khi mới vào nghề, rất nhiều người đều nghĩ như vậy, một công việc tốt quyết định ba mươi năm cuộc đời cô sau này là vất vả hay là thoải mái, cho nên tất cả mọi người liều mạng muốn chen chân vào trong tường vây này, bởi vì vào được nơi này giống như một lần vất vả cả đời nhàn nhã, thật ra thì thế nào, tôi khá là hâm mộ cô, nếu bây giờ cả cô với tôi đều bị bắt đến đảo hoang để chúng ta tự lực cánh sinh, người bị đói chết trước tiên không phải là cô mà chính là người như tôi.”

Hắn tự mình uống bia, Kiều Mạt khuyên anh: “Đừng uống bia, anh còn phải lái xe.”

“Không sao, tôi cũng không định lái xe về, bạn tôi sẽ đưa tôi về. Cô cũng uống một chút đi, ăn hải sản phải uống chút bia mới tốt cho cơ thể.”

Kiều Mạt lắc đầu: “Không cần đâu, tôi không biết uống rượu, bạn tôi bảo tôi không uống rượu còn giống người, vừa chạm tới rượu thì không phải là người.” Cô ngưng ngưng nói: “Các bạn ấy bảo, sau khi uống rượu say, tôi sẽ vừa hát vừa cười cực kỳ khủng khiếp.”

Hắn đùa cô: “Nào, không sao đâu, tôi có thể chịu được bão cấp mười.”

Kiều Mạt xấu hổ: “Cho nên tôi sẽ không uống rượu ở nơi công cộng.”

.....

Gió mát hiu hiu, người qua người lại.

Bạn của Kỳ Vi không vội nên ở lại tán gẫu cùng bọn họ vài câu, hắn trêu chọc Kỳ Vi: “Cậu thật sự định để tôi đưa cậu về? Không phiền đến cậu?”

Kỳ Vi bảo hắn ta: “Cậu nghĩ vậy ư?” Hắn hiểu ngụ ý đó, cũng may Kiêu Mạt đang cúi đầu xoa tay nên không nghe thấy bọn hắn nói gì.

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện, thanh niên có thể tán gẫu rất nhiều chuyện, vô tình lại trò chuyện rất lâu, từ các khoản nợ tài chính đến quy mô các kiểu thị trường, từ các nước có nền kinh tế mới nổi đến sao Kim nhỏ bé. Khi đang trò chuyện hưng phấn, đột nhiên nghe thấy tiếng động xe rất mạnh ở bãi đỗ xe đối diện, ba người quay đầu lại. Chỉ thấy bên kia bến tàu, đuôi của một chiếc xe Mercedes-Benz màu đen đâm thẳng vào đầu xe Honda của Kỳ Vi.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10: Quan Tham Đây Rồi

Kỳ Vi lập tức đứng dậy, đi nhanh đến xem xét tình hình, hắn còn chưa đến nơi thì chủ chiếc xe kia đã xuống xe rồi, thế nhưng người kia chỉ nhìn xuống đuôi xe của mình, căn bản không thèm để ý đến tình trạng đầu xe của người khác, ngênh ngang lên xe định đi.

Kỳ Vi chạy đến, ngay khi đối phương định nổ máy rời khỏi liền đập lên cửa kính xe của đối phương: “Chờ một chút.” Hắn ý muốn bảo đối phương xuống xe.

Đối phương hạ cửa kính xe xuống, thò ra một khuôn mặt to như con hà mã, cùng với hơi thở nồng nặc mùi rượu, “Mở rồi.”

Kỳ Vi tỏ ý bảo hắn ta: “Phiền anh xuống xe một lát, xuống nhìn xe của tôi.”

Có vẻ đối phương uống khá nhiều rượu, có chút cao ngạo kiểu như rượu vào có gan giết người, lại không chút khách khí nói: “Đụng rồi thì sao nào, muốn đòi phí sửa xe?”

Bên trong chiếc xe đang chạy còn có ba người cũng mặt mày đỏ gay, một đám thanh niên lưu manh người toàn mùi rượu.

Đúng là hàng hóa chia ra chính bậc, vật hợp theo loài, gà tìm gà vịt đi với vịt, chủ xe là loại người nào thì đồng bọn cũng là loại đó.

Kỳ Vi nhìn chủ của chiếc xe Mercedes-Benz này, xem ra hắn ta nhiều nhất cũng chưa đến 25 tuổi, từ cách ăn nói của hắn cho thấy đối phương là một kẻ xấu xa, vô giáo dục, hắn ta đích thực là cậu ấm nhà giàu mới nổi, hắn nhăn nhó, cũng không nổi giận mà kiên nhẫn nói: “Xuống xe, báo cảnh sát giao thông đến giải quyết đi rồi tìm công ty bảo hiểm.”

Đối phương cười cợt, ánh mắt khinh thường: “Báo cảnh sát giao thông? Còn đi tìm công ty bảo hiểm? Mày có biết là ai mở công ty bảo hiểm không? Là nhà tao, mày có biết ai làm quản lý hàng ngũ công an không? Là bác tao.” Cậu ấm kia miệng lắm bả: “Đúng là lấy trứng chọi đá.” Vừa nói hắn ta vừa rút tiền trong ví ra, “Thôi được, tao không muốn lãng phí thời gian với mày, hai ngàn đồng đủ cho mày sửa xe rồi chứ?” Tien tay nhét tiền vào trong ngực Kỳ Vi, “Cầm lấy, hôm nay anh mày vui về.”

Kỳ Vi không tức giận nói: “Nói gì vậy?”

Kiều Mạt và bạn của Kỳ Vi cũng tức giận, sao lại có loại người này, đâm vào xe người khác còn ngang như cua.

Kỳ Vi liếc xéo, đối với loại nhà giàu mới nổi thích khoe của này, hắn cư xử rất bình tĩnh: “Nếu hôm nay anh xin lỗi tôi rồi gọi cảnh sát đến giải quyết một chút, thấy anh uống rượu, tôi cũng không muốn dây dưa với anh.”

Không ngờ đối phương còn ngang hơn cua trong lỗ, say lú lừ nhưng lại gần từng tiếng, rõ ràng từng từ một: “Mày vừa nói với tao cái gì? Tao sẽ không nói chữ kia, từ khi sinh ra đến giờ tao chưa từng nói qua ba chữ này, nếu không mày nói một lần dạy tao?”

Kỳ Vi nhìn phú gia kiêu ngạo này, hắn vẫn kiên nhẫn hỏi hắn ta: “Anh không xuống xe?”

Đối phương nhìn Kỳ Vi, đối phương có vẻ rất thích thú, tựa lưng vào ghế xe, vênh cổ nói: “Tao không xuống đấy, mày làm gì được tao?”

Kỳ Vi nhìn hắn ta, đột nhiên hắn rất bình tĩnh, nắm lấy cửa xe Mercedes, không chờ phú gia kia phản xạ lại, hắn giống như túm một con gà con mà kéo đối phương ra, ba người còn lại trên xe thấy thế tất cả liền xuống xe.



Bốn người họ đều sắc mùi rượu, bên này Kỳ Vĩ tuy rằng uống không nhiều nhưng vẫn có chút say.

Bạn của Kỳ Vĩ thấy thế vội chạy vào giữa khuyên can Kỳ Vĩ: “Thôi nào, chúng ta đi thôi.” Hắn đi thanh toán, hai bên đều uống rượu, ngộ nhờ xảy ra chuyện gì cũng không biết chừng.

Phú gia kia đẩy bạn của Kỳ Vĩ ra: “Cho mày mặt mũi mày lại không cần, còn dám kéo tao, tao sống đến bây giờ còn chưa có thằng nào dám kéo tao như vậy, mày thật có gan đấy.”

Kỳ Vĩ cũng rất tức giận: “Tao sống đến bây giờ cũng chưa từng thấy kẻ nào ăn nói ngang ngược trước mặt tao, gan mày đúng là to thật đấy.”

Phú gia kia chửi ầm lên: “Thằng khốn, không phải muốn báo cảnh sát sao? Dù sao cũng phải gọi cảnh sát, trước hết tao nhất định phải làm nền cho mặt của mày một chút.” Hắn ta lại vươn tay vỗ hai cái lên mặt Kỳ Vĩ, Kỳ Vĩ chửi hắn: “Bỏ cái tay bẩn của mày cách xa tao một chút.”

Phú gia chửi: “Cách xa? Tao còn đánh mày nữa!” Vừa dứt lời vung tay đập một cái, một đấm rất mạnh đánh vào mặt Kỳ Vĩ.

Một cái đấm kêu vang, Kỳ Vĩ thật sự không ngờ tới, đưa tay sờ một chút lên khóe miệng, vậy mà lại chảy máu.

Kiều Mạt tức giận quát: “Ngươi, cái người này sao lại không nói lý như vậy?” Cô lập tức tìm đi động báo cảnh sát.

Cô vừa gọi tới 110 còn chưa kịp nói rõ tình hình, giữa chừng một người với tay qua giật lấy điện thoại của cô, hung hăng ném xuống đất vỡ tan tành.

Là đồng bọn của phú gia kia, một người cũng miệng đầy mùi rượu, một kẻ còn đồ đáng về lưu manh.

Kiều Mạt nổi khùng tức giận: “Đúng là đồ lưu manh.” Cô một mạch đi đến đẩy người đã ném điện thoại của mình, người kia mượn rượu làm càn vung tới một đấm, Kiều Mạt không tránh kịp, nên bị trúng một đấm giữa khóe mắt, Kiều Mạt đau quá liền hét lên một tiếng.

Tình hình ngay lập tức trở nên không thể khống chế nổi, đối phương có bốn người hỏ vồ gấu ôm, rất nhanh đã giữ chặt Kỳ Vĩ.

Trước tiên Kỳ Vĩ nhìn Kiều Mạt hỏi: “Cô sao rồi?”

Kiều Mạt bụm mắt khóc, tủi thân quát: “Hắn đánh tôi, mắt tôi không nhìn thấy gì.”

Đã vậy cô cũng không thêm sĩ diện nữa, lúc này còn chờ gì mà không nói khuếch đại tình hình lên, cũng nhân tiện đổ tội lên đầu bọn họ.

Mấy người giống như mấy con cua quần lấy nhau mà đánh, đẩy qua đẩy lại, Kiều Mạt nôn nóng vội đến can ngăn, nhưng một cô gái nào có được sức lực như đàn ông, cũng can bản không thể lách vào được. Đúng lúc này, tiếng còi rất to của xe cảnh sát vọng tới, là do bạn của Kỳ Vĩ gọi điện báo kịp thời.

Mấy cảnh sát vô cùng khí phách xuống xe, tay khua gây cảnh sát lớn tiếng quát: “Mấy người đánh nhau kia, mau dừng tay lại cho tôi, đừng để chúng tôi phải ra tay.”

Vẫn là cảnh sát nhân dân rất có uy phong.

Mấy người quần áo xộc xệch đều bị đưa về cục cảnh sát, bởi vì Kiều Mạt là con gái, nên đặc cách được hưởng một chút đối xử khoan dung, được phép ngồi một mình trong một phòng thẩm vấn, bị một anh cảnh sát mặt mũi nhìn có vẻ hiền lành thẩm vấn.

Kỳ Vĩ cùng phú gia và ba đồng bọn của hắn ta đều bị bắt giam vào một phòng thẩm vấn có thông sát.

Kiều Mạt ở bên này lấy lời khai, cô rất khản trương, phú gia kia xem ra quan hệ rất rộng, ngộ nhờ Kỳ Vĩ thật sự xảy ra chuyện, cô nhất thời lo lắng, vừa rồi trong lúc hỗn loạn cô thấy đối phương đấm đá mấy cái rất mạnh vào người hắn, không biết hắn có bị thương không.

Sự việc chuyển biến giống như chiếc xe trượt dốc, phú gia kiêu căng vênh váo gọi điện thoại cho ba hắn, mạng lưới quan hệ có vẻ rất rộng, trên chỉ thị xuống, thật sự kinh động đến Cục trưởng công an.

Nhìn Kỳ Vĩ có vẻ bức dọc, hắn đập tường hô: “Bên ngoài có ai không, tôi khát nước, đồng chí cảnh sát, anh có thể giam giữ người nhưng không thể để người ta chết khát.”

Kiều Mạt đã tường trình xong, nghe tiếng chạy tới, cô nhìn thấy Kỳ Vĩ bị còng một tay đang lấy lời khai bên trong, cô vừa sốt ruột vừa khó chịu, nghe thấy hắn muốn uống nước, cô chạy ra ngoài ngay lập tức, cũng không để ý là bàn của ai, ly của ai, rót một ly nước muốn đem vào trong, nhưng mà cửa bị khóa, cô nôn nóng dậm chân ngoài cửa.

Roi vào đường cùng cô đành phải tự mình trình bày với cảnh sát: “Xin anh giúp tôi đưa cho bạn tôi chút nước.”

Không ngờ rằng một chuyện đánh nhau còn con con như vậy lại có thể kinh động đến Cục trưởng Cục công an và Giám đốc công an thành phố, Kiều Mạt có chút nghi ngờ bởi vì cô thấy trong khoảng thời gian rất ngắn mặt của mấy người ở đây đã tái mét, vậy chắc đây là lãnh đạo, bởi vì trên người ông ta toát ra sự nghiêm túc, cô không biết tình hình thế nào, chỉ có thể trong lòng yên lặng mà cầu cho Kỳ Vĩ may mắn.

Cửa mở ra, một cảnh sát cấp cao bước vào, nhúu mày nhìn bốn người bên trong.

Người cảnh sát cấp cao hỏi: “Ai ra tay trước? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cảnh sát bên cạnh đưa bản ghi chép lên, ông cúi đầu đọc qua một chút.

Kỷ Vi nói với người cảnh sát kia: “Đồng chí cảnh sát, tôi nghe hấn nói, ông là bác của hấn, phải vậy không?”

Người cảnh sát kia hừ một tiếng nói: “Nếu tôi có đứa cháu lớn như vậy thì chắc đã đi theo tiên tổ từ lâu rồi.”

Kỷ Vi hỏi: “Vậy xin hỏi một chút, không có bằng chứng cho thấy sau khi uống rượu lái xe, gây tai nạn bỏ trốn, đánh người gây thương tích, việc này nên xử phạt như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 11: Hơi Cảm Động

Bên ngoài Kiều Mạt luống cuống như kiến bò chảo nóng, cô hỏi bạn của Kỷ Vi: “Kỷ Vi liệu có sao không? Xem ra người đàn ông kia rất hung dữ.”

Dường như bạn của Kỷ Vi cũng không lo lắng lắm, ngược lại hấn có chút thích thú hỏi: “Phú gia đụng phải quan lại, cô nói xem ai sẽ lợi hại hơn ai?”

Kiều Mạt không hiểu lắm, ai là quan lại? Chẳng lẽ là Kỷ Vi? Trong lòng cô thắc mắc nhưng cũng không dám hỏi nhiều.

Đợi một lúc lâu, cô mới nhìn thấy Kỷ Vi cùng mấy người đánh nhau đến sứt đầu mẻ chân đi ra, điều khiến cô thấy khó hiểu chính là sắc mặt của bọn họ, phú gia rất gượng gạo, gãi đầu gãi tai. Mà Kỷ Vi vẫn vậy, vẻ mặt bình tĩnh không chút vui mừng cũng không hề vênh vào tự đắc.

Hai vị cảnh sát cấp cao đi ra cùng bọn họ, trong số đó có một vị cảnh sát còn đang từ tốn đứng ra hòa giải.

Kỷ Vi gặp Kiều Mạt, nhìn thấy bên mắt sưng húp của cô, hấn cũng rất áy náy liền sẵn sàng hỏi cô thấy thế nào.

Kiều Mạt nhìn bọn họ, trong lòng ngờ vực không biết trả lời ra sao.

Vị cảnh sát cấp cao kia khiển trách phú gia, “Đường đường là đàn ông lại ra tay đánh phụ nữ, ai đã đánh? Còn không xin lỗi người ta rồi bồi thường người ta cho thỏa đáng!”

Kỷ Vi cười lạnh: “Nếu cô ấy thực sự xảy ra chuyện gì, dù các người có quỳ gối cầu xin tha thứ thì ích gì?”

Phú gia và đồng bọn của hấn ta về mặt đều lúng túng.

Kiều Mạt nhận thấy, bọn họ đã rất hạ mình để hòa giải, tuy rằng cô không rõ lắm sao lại vậy nhưng đàn ông có cách giải quyết của đàn ông, chỉ cần đối phương tự nguyện nhận sai, chịu bồi thường, cô còn dây dưa mãi sẽ bị coi là người đàn bà chanh chua, cô không muốn đánh mất hình tượng trước mặt Kỷ Vi như vậy.

Kỷ Vi nói với cô: “Đánh, tên kia đánh cô thế nào thì cô cứ đánh lên mặt hấn như thế, cứ đấm một đấm thật mạnh.”

Kiều Mạt cuống quýt xua tay, “Không được, từ nhỏ đến lớn, nhiều nhất tôi mới chỉ đánh chó, người đàn ông lực lưỡng như vậy tôi không dám đánh.”

Tất cả mọi người đi ra, thái độ của hai vị cảnh sát cấp cao kia đều rất ôn tồn, không ngừng dăn xếp giữa Kỷ Vi và phú gia kia, cuối cùng còn giữ chặt tay hai người, khách khí lại lễ độ mà khuyên giải hai người: “Dù sao mọi người cũng cùng sống trong một thành phố, đều là tầng lớp thượng lưu, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gập, nói không chừng một ngày nào đó lại trở thành bạn bè, cũng cần cho nhau chút thời gian, đúng không?”

Kỷ Vi chỉ vuốt nhẹ khoe môi, nhưng phú gia này lại tỏ ra vô cùng cung kính, khiến Kiều Mạt có phần xấu hổ.

Hấn ra ngoài gọi tắc xi, tự mình đưa Kiều Mạt về.

Hai người ngồi trong xe, lúc này hấn đã tỉnh rượu rồi nên cũng không nói nhiều nữa.

Hấn hỏi cô: “Mất thật sự không sao chứ? Hay là tôi đưa cô đến bệnh viện kiểm tra xem sao.” Hấn vươn tay muốn gạt sợi tóc trên trán Kiều Mạt ra để xem vết thương của cô, Kiều Mạt không quen nên tránh sang bên cạnh như phản xạ có điều kiện.

Cô khẽ nói: “Không sao đâu, chỉ là đánh trúng xương mày thôi, nếu thực là đánh vào mắt hay là đánh vào mặt như đã nói, cho dù các người có lên hòa giải, tôi sẽ không dễ dàng cho qua như vậy.”

“Thực xin lỗi đã liên lụy đến cô.”

Cô có chút tò mò: “Kỷ Vĩ, phú gia kia một phút trước còn vênh váo ngang ngược như vậy, sao một phút sau lại gãi đầu gãi tai?”

Hắn giải thích qua loa: “Không có gì, bây giờ pháp luật nghiêm minh, hắn lại nói năng ngạo mạn như vậy, nói quen biết người này người kia, nói trắng ra, mọi người đều sợ liên lụy đến mình, đều muốn bo bo giữ mình, nên việc này cứ như vậy mà giải quyết.”

Tuy rằng Kỷ Vĩ nói rất là nhẹ nhàng, nhưng Kiều Mạt nghĩ chuyện có vẻ không đơn giản như vậy.

Cô có chút bức tức nói: “Thực ra. Tôi vẫn muốn có thể tự tát cho hắn một cái, đánh thật mạnh coi như dạy dỗ loại người này một chút.”

Hắn cười ha ha: “Thằng nhãi kia nói hai ngày nữa sẽ mời chúng ta ăn cơm, nếu không thì đến lúc đó cô cứ mạnh bạo dạy dỗ hắn một chút? Cứ coi như đánh một con chó, được không?”

Ngược lại Kiều Mạt thấy rất xấu hổ.

Cô quay đầu lại nhìn Kỷ Vĩ, hắn vừa vặn cũng đang nhìn cô, hai ánh mắt giao nhau, lẳng lặng ngừng lại mấy giây, đột nhiên cùng cười.

Nhưng đột nhiên, Kiều Mạt quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ý cười ngưng trệ trên mặt.

Nhất định hắn không đơn giản chỉ là một công chức bình thường, một phú gia ngạo mạn như vậy, thế nhưng hắn không chừa lại cho chút thể diện nào, còn khiến cho Cục trưởng phải ra mặt giải quyết, có thể thấy được gia thế của Kỷ Vĩ không đơn giản như cô vẫn nghĩ.

Dù xét về khía cạnh nào, cách ăn mặc, trang phục của hắn đều mang cung cách của một người giàu có, việc hắn nói năng không chút kiêng nể gì, còn hơi ngạo mạn, tự phụ, Kiều Mạt cũng đoán biết được gia thế của hắn cũng không đơn giản như mình đã nghĩ.

Thật giống như khoảng cách từ hai cực Nam Bắc đến xích đạo, bất chợt trong lòng Kiều Mạt nhận thấy rằng thì ra khoảng cách giữa hắn và cô lại lớn đến vậy.

Kiều Mạt là một cá thể trong xã hội lại không có bạn bè giàu sang.

Cuối cùng cũng đến nhà Kiều Mạt, khi xuống xe, Kiều Mạt khách sáo nói với hắn: “Muộn quá rồi, đề hôm khác có thời gian rảnh tôi sẽ mời anh lên nhà chơi.”

Hắn cũng có chút áy náy: “Kiều Mạt, vốn là bạn bè ngồi tán gẫu vui vẻ, không ngờ lại xảy ra chuyện không vui như vậy, còn khiến cô bị thương, nghe nói lấy trứng gà luộc chườm lên miệng vết thương sẽ đỡ hơn, tôi cũng chưa thử bao giờ, không biết hiệu quả thế nào, cô thử xem sao. Nếu sáng sớm mai thấy khó chịu, nhất định phải nói với tôi, tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện.”

Khu nhà thực yên tĩnh, hắn nhìn quanh bốn phía, khu nhà này không phải khu nhà mới xây dựng, có vẻ là kiểu kiến trúc cuối những năm 80 đầu những năm 90, hơi cũ, cũng không phải khu nhà ở khép kín, nhưng xung quanh rất tĩnh mịch, hắn có chút tò mò: “Hiện tại cô sống một mình sao?”

Kiều Mạt gật đầu: “Đúng vậy, sau khi ba qua đời thì tôi ở một mình.”

Dường như trong không khí lan tỏa một mùi hương bánh ngọt nhàn nhạt, mũi Kiều Mạt rất nhạy cảm, cô cảm nhận được hương vị ấy, là một người thuê nhà trong khu đang thức khuya làm bánh ngọt cho ngày mai.

Hai người mặt đối mặt không biết nói chuyện gì, Kiều Mạt ho khan một tiếng, khẽ nói: “Tạm biệt, hẹn gặp lại.”

Hắn ừ à hai tiếng.

Một mực nhìn cô nhẹ nhàng lên lầu, ánh đèn hành lang soi rõ từng bước cô đi, lên đến tầng bốn, có tiếng đóng cửa, hắn nhìn thấy cửa sổ sáng ánh đèn, lúc này hắn mới lên xe.

Trên đường trở về, gió đêm từ bên ngoài cửa kính xe lùa vào trong xe, gió mát lạnh thổi bay hết men say ban nãy, khiến hắn tỉnh táo hẳn, lúc này trong xe đang phát một ca khúc rất xưa nhưng giai điệu thật nhẹ nhàng, bài hát Có phải anh nên lặng lẽ ra đi của Quách Phú Thành.

Đặt tay trên cửa kính xe hơi mờ ra, hắn nhìn không được mà nhớ tới những chuyện đã xảy ra tối nay, từ sau khi hắn chia tay với bạn gái, cũng đến nửa năm rồi hắn không hẹn hò với cô gái nào, bây giờ lại không kiềm chế được mà đi gặp cô, từ xa thấy cô ngồi trên ghế dài cạnh bờ biển, trên người ăn mặc đơn giản thoải mái, trên vai choàng một chiếc khăn lụa có hoa văn màu xanh nhạt, trong ánh tà dương óng ánh của hoàng hôn, nước da của cô càng trắng mịn, thấy hắn, cô liền mỉm cười, gió thổi bay tóc cô, nhìn cô giống như cô nữ sinh ngây thơ trong MV của Đài Loan, mày thanh tú, mắt to, môi đỏ mọng như hạt lựu. Kỳ thật cô gái này thực đơn thuần đáng yêu, khuôn mặt thanh tú xinh xắn, đôi đồng tử trong suốt sáng ngời, khi cô thưởng thức hương vị món sashimi với nước sốt, khỏe mồm như chứa đựng một chút nghiền ngẫm, thỏa mãn và hơi chút mỉm cười, bỗng nhiên những hình ảnh ấy lóe lên trong lòng hắn, khiến cho giờ khắc này con tim hắn như ngừng đập trước hình ảnh này, trong nháy mắt tựa như ca từ trong bài hát, hắn chợt nhận ra rằng mình cũng có chút thích cô gái tên Kiều Mạt này.

Đột nhiên, hắn thấy thật buồn cười, nhưng ngược lại hắn hơi chút hoang mang, hắn là loại công tử chuyên đùa giỡn tình yêu, từ khi bắt đầu kết giao bạn bè đến nay, tổng cộng hắn có hơn mười một bạn gái, mỗi người một vẻ, cô gái giống như Kiều Mạt, cũng không phải chưa từng gặp qua nhưng trước giờ

chưa từng duy trì quan hệ lâu dài, chẳng lẽ bây giờ hẳn thật sự thích cô? Không thể nào, chuyện này là không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 12: Thử Hôn Em Một Cái

Tình hình là từ chap nị mình sẽ đổi cách xưng hô giữa Kỳ Vĩ và Kiều Mạt một chút Kiều Mạt thì vẫn xưng hô vậy do xấu hổ còn Kỳ Vĩ sẽ xưng hô tôi - em cho thân mật!!!!

Bên ngoài trời đang mưa, bởi vì bận rộn nhiều việc cho nên Kiều Mạt là người cuối cùng rời khỏi cửa hàng bánh ngọt, nhìn bầu trời bên ngoài, cô hơi lưỡng lự vì không mang theo ô, mà từ cửa hàng bánh ngọt đến trạm xe buýt rất xa.

Đang lúc lưỡng lự, ven đường vọng lại tiếng còi xe, cô quay đầu lại, là Kỳ Vĩ.

Hắn ngồi trong xe, nhẹ nhàng mà hướng về phía cô huyết sáo, vẻ mặt rất tự nhiên giống hệt chàng diễn viên điện ảnh đẹp trai trong phim “Trần Châu cang”, ngón trỏ và ngón giữa để lên trán làm động tác chào.

Kiều Mạt nhin không được mỉm cười.

Mới quen nhau hai tháng, dần dần hai người cũng hiểu nhau hơn, có đôi khi Kỳ Vĩ sẽ gọi điện thoại cho cô, hẹn cô ra ngoài ăn cơm, tâm sự, còn cô cũng nhắn tin kể cho hắn những chuyện cười cô gặp phải, Kiều Mạt cho rằng nếu đã là bạn bè thì cùng nhau ăn cơm, xem phim cũng là chuyện hết sức bình thường, cho nên cô cũng thích đi chơi với hắn, nhưng hôm nay ngoài trời đang mưa, thấy hắn xuất hiện ở cửa hàng, cô vẫn hơi bất ngờ.

Chờ sau khi cô lên xe, hắn mới quay ra trêu chọc cô: “Kiều Mạt, em thấy tôi có giỏi không, biết chắc thế nào em cũng không mang ô, cho nên chạy một vòng chạy đến đón em.”

Kiều Mạt gật đầu: “Quả thật là, làm người cũng nên nói đến may mắn, mặc dù, trong đời sống tình cảm của tôi không gặp được một hoàng tử đặc biệt xuất sắc, nhưng có anh làm bạn thế này, cũng là một chuyện rất đáng mừng.”

Hắn liền bật cười: “Thật ra tôi chính là hoàng tử, tôi làm bạn trai của em được không?”

Kiều Mạt cười: “Được thôi, có điều chờ đến khi tôi biến thành người đẹp ngủ trong rừng, nhất định anh phải đến hôn tôi đó.”

Hắn vui vẻ: “Không, vậy thì lâu lắm, ngay bây giờ đi! Bây giờ em hãy nể tình tôi đội mưa đi đón em, hôn tôi một cái được không?”

Kiều Mạt nghiêng đầu, không thềm đếm xỉa đến hắn.

Hắn thật giống đứa trẻ ham ăn, vẫn chưa từ bỏ ý định mà đòi hỏi: “Tôi đây mới hôn em một cái, em thử nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đi, mặt thì đỏ bừng, làn da căng mịn như làn da của bé gái năm tuổi, để tôi hôn em một cái đi.”

Thấy cô không thềm để ý đến mình, hắn đùa giỡn: “Em xem lại mình đi, mới hôn có một chút, cũng đâu phải chuyện gì to tát, sao em lại quan trọng hóa lên như vậy?”

Kiều Mạt rất khó chịu: “Kỳ Vĩ, anh muốn làm gì? Nếu bạn bè có thể hôn nhau, há chẳng phải sẽ trở thành trò cười rồi sao.”

Kỳ Vĩ lắc đầu, thật ngang ngạnh, hắn nghiêng mặt đi, ra vẻ rất dày dạn dạy bảo cô: “Kiều Mạt, em có biết thế nào mới thật sự là hôn không, hôn thật sự giống như khi quan hệ tình dục, là sự hợp nhất cả tâm hồn và thể xác, nhắm mắt lại có thể cảm nhận được độ ẩm từ lưỡi của đối phương, đoán được trong lòng hắn muốn gì, chứ kiểu như ban nãy chỉ là môi chạm môi, cũng giống như khi hôn vào má hay là hôn lên mu bàn tay thôi, đó chẳng qua chỉ là một nghi thức chào hỏi mà thôi, không thể gọi là hôn.”

Kiều Mạt mắng hắn, “Kỳ đại người yêu, tôi nào có thấy anh bác ái như vậy, được chào đón đến vậy, nhiều kinh nghiệm và suy nghĩ như vậy”

Hắn cười ha ha, đột nhiên muốn trêu chọc cô một chút, “Kiều Mạt, đã bao lâu rồi em không hôn người khác phải?”

Kiều Mạt lập tức đỏ mặt, hắn thật là, những lời như vậy mà cũng hỏi được.

Không ngờ hắn cứ dây dưa không dứt hỏi cô: “Nói đi, nói đi, tôi sẽ không nói với người khác đâu.”

Cô bất đắc dĩ, suy nghĩ một chút liền nói: “Chắc hai năm.”

Hắn cười: “Hai năm qua em không hề hôn ai sao? Há há, đây thật sự là qua hai năm, dao không mài không bén mà, chi bằng tôi mài giúp em nhé, tôi cũng không ngại luyện tập cùng em đâu.”

Kiều Mạt dứt khoát không lên tiếng, cũng không thèm để ý hấn.

Kỷ Vi thấy cô có vẻ rất tức giận, cảm thấy có chút buồn cười, nhưng cũng không trêu chọc cô nữa, Kiều Mạt cũng không giống với các cô gái mà hấn đã gặp, nếu thật sự trêu cô nữa, chỉ sợ cô sẽ ngại đến không dám ngẩng mặt lên.

Kiều Mạt cũng đang nghĩ, cô chẳng qua chỉ là một cô gái trẻ nghèo nàn, hết sức bình thường, nhưng cho dù là vậy, cũng không có nghĩa là cô có thể hạ giá để cho anh hôn, dù anh là một người bạn tốt bụng, đẹp trai nhưng cô cũng không phải là giai cấp vô sản cứ hễ thấy trai đẹp đi qua là ngại ngùng.

Kỷ Vi tìm một nhà hàng Hàn Quốc, hấn cùng Kiều Mạt tùy ý gọi hai món canh, trong lúc chờ đợi, hấn lại trêu chọc cô: “Vừa nhìn thấy em ăn cơm, tôi lại nhớ đến lần đầu tiên gặp em, em lại có thể ăn hết một chiếc bánh ga tô to vậy, thật vượt quá sức tưởng tượng của tôi.”

Kiều Mạt cũng cười, “Thật ra tôi có hai lòng, một để chứa hoa quả, một để chứa cơm. Thật giống với hai lòng của đàn ông các anh, bên này là những lời nói thật, bên kia lại là những lời giả dối.”

Hấn cười ha ha hỏi: “Em còn chuyện gì đặc biệt không, tôi rất muốn biết.”

Phục vụ bụng thức ăn hai người đã gọi lên, Kiều Mạt liền ăn cơm, muộn vậy mà vẫn chưa ăn gì nên quả thật là rất đói. Cô trả lời: “Không biết chuyện này có được coi là đặc biệt không nữa? Ngày đầu tiên tôi đến nhà trẻ liền đánh một bạn nhỏ đến chảy máu mũi, ngày đầu tiên lên tiểu học, lại ném quả táo làm tím thâm cả mắt của một bạn học nam, tôi cũng hay đùa ác, đổ nước vào hộp cơm của bạn học hay thả sâu vào trong hộp bút, nếu anh muốn nghe những chuyện như vậy, tôi có thể kể liên ba ngày ba đêm cũng không hết.”

“Vậy.” Hấn rất thích thú hỏi cô: “Kiều Mạt, nếu làm bạn trai của em, anh ta phạm phải sai lầm, liệu em có dùng bạo lực với anh ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 13: Em Thích Anh Sao

Kiều Mạt trả lời: “Đánh chứ, đương nhiên là phải đánh rồi, bạn quát mắng đàn ông, hấn có thể sẽ cho bạn tiền, thỉnh thoảng bạn đánh hấn, hấn có thể sẽ tặng bạn kim cương.”

Kỷ Vi nghe đến hồ đồ, đây là lý lẽ gì vậy?

Phục vụ bụng lên một tô to xương bò hầm khoai tây, Kiều Mạt có vẻ rất đói, không chút khách khí nhai nhồm nhồm.

Kỷ Vi cũng không ăn nhiều, hấn đang uống một ly trà lúa mạch, nhìn cô ăn, hấn hỏi cô: “Kều Mạt, em cảm thấy con người anh thế nào?”

Kiều Mạt thuận miệng trả lời: “Rất tốt.”

“Anh hỏi lại em, em có muốn anh trở thành bạn trai của em không?”

Đôi đũa đang gấp miếng xương của Kiều Mạt dừng lại giữa chừng, mãi vẫn không cho vào miệng, cô cười rộ lên, “Kỷ Vi, anh thật là một người tốt, biết tôi chưa có bạn trai, nên muốn giúp đỡ một tay, mặc dù tôi không có bạn trai nhưng cũng không cần anh ủng hộ người nghèo vậy đâu.”

Hấn mắt húng: “Anh cũng không phải tổ chức từ thiện.”

Kiều Mạt nói lảng đi: “Ăn cơm đi.”

Kiều Mạt cúi đầu tiếp tục ăn cơm, dường như khẩu vị của cô cũng không tệ lắm, rất nhanh đã ăn hết sạch thức ăn trước mặt, sau đó gọi phục vụ, “Mang món tráng miệng lên.”

Thật sự ăn được nhiều vậy, vậy nếu phải năm đói kém, nuôi một cô con gái như vậy không phải sẽ khiến ba mẹ buồn chết sao, cho dù có lập gia đình, nhà chồng cũng phải chuẩn bị mấy kho lương thực lớn.

Hấn lại nói một lần nữa: “Kiều Mạt, làm bạn gái của anh đi.”

“Vì sao?”

Hấn đùa cô: “Bởi vì em quá cố chấp, nếu không biến em trở thành bạn gái của anh thì không có cách nào đường đường chính chính lên giường với em.”

Nhất thời Kiều Mạt cười nhạt: “Quả là một lý do vô cùng chính đáng. Kỳ đại thiếu gia, đây là anh đang đi siêu thị mua giấy vệ sinh, giải quyết xong liền ném đi sao?”

Hắn thấy cô tức giận, lập tức giải thích: “Thật xin lỗi, tuy đôi khi anh hơi điên cuồng, thích đùa giỡn nhưng từ sâu trong lòng mình, anh thích em.”

Kiều Mạt nhìn hắn, rất khó hiểu: “Anh thích điểm gì ở tôi?”

Hắn trả lời cô: “Kiều Mạt, em là một cô gái xinh đẹp đáng yêu, tuy có chút ngốc nghếch, làm việc có chút hồ đồ, đôi khi lại hơi nghịch ngợm tình quái, lại có chút yếu ớt, tùy hứng, em nói xem, em là một cô gái đáng yêu như vậy, nếu em không trở thành bạn gái của anh, không phải là tiện nghi cho mấy tên đàn ông bên ngoài so ra còn kém cỏi hơn anh rồi sao?”

Trong mắt hắn có chút ý cười, có chút trêu chọc, nhưng ba phần là chế giễu còn lại thật lòng chiếm bảy phần còn lại.

Kiều Mạt lẳng lặng nhìn hắn.

Đợi một lúc, cô đặt đĩa xuống, rất bình tĩnh nói: “Kỳ đại thiếu gia, cảm ơn lời khen của anh, giống như rất nhiều phụ nữ muốn một viên kim cương, tôi cũng rất mơ mộng, cũng muốn có một người bạn trai đẹp trai tài giỏi, nhưng việc đó cũng cần phải có cơ hội và thực lực, tôi biết thực lực của tôi không đủ, anh đối với tôi mà nói, một người giống như sông lớn cuộn cuộn chảy, một người giống như dòng suối nhỏ giữ núi rừng, căn bản hai chúng ta thuộc về hai thế giới khác nhau, thẳng thắn mà nói, tôi thích anh, chỉ đơn giản là thích, yêu đương xin miễn cho, chúng ta không phù hợp.”

Cô chậm rãi phân bác lại, nhất thời Kỳ Vĩ không thể đối đáp được, có chút gật mình.

Cô ăn xong rồi, giơ tay gọi phục vụ lại đây thanh toán.

Kỳ Vĩ ngăn cô lại: “Đề anh thanh toán.”

“Không được, tôi đã nói sẽ mời com, chỉ là một bữa com thôi mà, cứ để tôi thanh toán.”

“Anh chưa từng có thói quen để cho để cho phụ nữ thanh toán hóa đơn trước mặt mình.”

Cô thân nhiên nói: “Tôi cũng không quen việc một người hay đùa giỡn lại yêu cầu, em hãy làm bạn gái anh đi!”

Nhất thời hắn gật mình, “Nói đùa? Em thấy anh giống đang nói đùa sao?”

Ngược lại Kiều Mạt tinh thần vui vẻ, coi như không có chuyện gì, cô chuyển chủ đề: “Có muốn đi hát không? Hai chúng ta đi hát karaôkê đi!”

Trong lòng hắn cũng không vui vẻ gì, cô gái này, đối mặt với một người đang bày tỏ tình yêu với mình lại tinh bơ như cắt một cây cải trắng, cái người này sao lại không cho người khác chút thể diện nào như vậy.

Có chút tức giận, càng như vậy càng kích thích bản tính chinh phục của hắn.

Lúc ra ngoài, hắn bảo cô: “Kiều Mạt, không phải anh nói đùa đâu.”

Nhưng Kiều Mạt thân nhiên nói: “Chúng ta đi hát karaôkê đi.”

Hai người tìm một phòng hát karaôkê trang trí đẹp, chọn một phòng nhỏ, sau khi vào phòng, Kiều Mạt đánh giá mọi nơi, khen ngợi: “Điều kiện không tồi, âm thanh rất được, liệu thuê lúc đêm hôm thế này có rẻ hơn chút nào không?”

“Choi suốt đêm sẽ càng tiện lợi hơn, quá nửa đêm hát mệt rồi thì xem phim, trong này cơ sở dữ liệu đầy đủ, có đến mấy trăm bộ phim cho chúng ta thoải mái lựa chọn.” Hắn cười xấu xa trước mặt cô: “Phim A, phim ma, phim kinh dị, phim hành động, thể loại nào cũng có. Chi bằng chúng ta thuê qua đêm đi?”

Phòng này không lớn lắm, dường như là thiết kế dành riêng cho các cặp tình nhân, ti vi LCD (màn hình tinh thể lỏng) được treo ở giữa bức tường, ghế sofa kê đối diện với ti vi LCD, khoảng cách vừa phải, vị trí thích hợp, ánh đèn lung linh, cả gian phòng tràn ngập hương vị tình yêu.

Hắn trêu chọc cô: “Hai người chúng ta ở trong một không gian biệt lập thế này, nếu có xảy ra chuyện gì, liệu em có ra tay đánh anh không?”

Kiều Mạt cười: “Yên tâm, chúng ta đều là người có năng lực hành vi dân sự, cho dù anh giống trộm cướp, em giống lưu manh đi nữa, ra khỏi cánh cửa này, chúng ta vẫn là những người chính trực, chắc chắn là không hề có chút vướng mắc gì với nhau hết.”

Hắn cười ha ha: “Vậy anh yên tâm rồi, lát nữa nếu anh có động tay động chân, em chớ có bảo anh dừng lại đó.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

# Chương 14: Cường Hôn

Kỷ Vi nhìn màn hình ti vi trước mặt, không nói năng gì.

Trên màn hình đang chiếu một bộ phim Ấn Độ, nào hát nào múa, thời gian múa hát kéo dài rất lãng phí. Nhưng Kiều Mạt lại xem rất thích thú.

Hắn nheo mắt nhìn cô, cô gái này, thật là trầm tĩnh, đôi mắt cứ dán chặt vào màn hình ti vi, ngoảnh mặt làm ngơ đối với một người đẹp trai như hắn.

Hắn nghĩ thầm, dù sao mọi người đều là người trưởng thành, thân mật với cô một chút chắc cũng không sao.

Vì thế hắn duỗi tay qua, khoát tay lên vai cô, định ôm cô vào lòng.

Kiều Mạt nhú mày, dịch sang bên cạnh một chút, cách hắn một khoảng.

Hắn nổi giận: “Em nhìn em xem, giống hệt một con cua đang trốn tới trốn lui, em sợ đến vậy sao?”

Kiều Mạt trách hắn: “Có ai lại tùy tiện giờ tay sờ mó vào người bên cạnh như anh không? ”

Hắn bẽ mặt, rút tay về, ngồi xuống nói, “Anh ra ngoài quây ba xem người ta có bán mỳ ăn liền không, đói bụng quá.”

Kiều Mạt nhớ ra điều gì đó, cô ngăn hắn lại: “Không cần ra ngoài đâu, tôi có bánh ga tô.”

Hắn giận dữ: “Không cần, anh không ăn bánh ga tô em làm.” Hắn cố ý khiêu khích cô: “Mặt bánh khô không chút hơi nước, đường saccharin lại nhiều, bột mỳ có vẻ lên men không đều, miễn cưỡng ra còn đạt tiêu chuẩn.”

Kiều Mạt lấy chiếc bánh ga tô ra khỏi ba lô, đặt trước mặt hắn: “Tôi không tin, bây giờ anh ăn chiếc bánh này đi, ăn xong rồi hãy đánh giá.”

“Anh không muốn ăn.”

“Anh ăn một miếng đi.”

“Anh không ăn.”

“Anh cứ ăn một miếng đi.”

“Một miếng cũng không ăn.”

“Anh vẫn không ăn chứ gì?”

“Không ăn.”

“Ăn, nhất định phải ăn.”

“Em, người này sao lại cố chấp đến vậy chứ?”

“Anh, người này sao lại chấp nết đến vậy chứ?”

Trên mặt Kiều Mạt có chút tức giận, hắn cũng hơi bực bội, cuối cùng hắn quay mặt đi chỗ khác, “Thật sự chịu thua em đấy, bây giờ về mặt em đang đẳng sát khí hết như về mặt Tôn Nhị Nương.”

Kiều Mạt tức giận, đột nhiên cô đưa tay qua, kéo mặt Kỷ Vi lại gần một phen, không đợi hắn kịp phản ứng lại, cô bóp miệng hắn rồi cố sức nhét một miếng bánh ga tô vào miệng hắn.

Nhất thời Kỷ Vi choáng váng, cô lại có thể làm như vậy? Một miếng bánh ga tô bị ép nhét vào trong miệng, giống như một người bất ngờ bị nhét giẻ vào miệng, tắc nghẹn trong miệng, hắn không thể thốt lên lời, tức sùi bọt mép.

Không còn cách nào đành phải cố nuốt miếng bánh ga tô xuống, hắn tức tối nói: “Giờ em đã vừa lòng chưa?”

Kiều Mạt cười, tự ăn bánh ngọt, “Đừng vậy, tôi là người nhỏ nhen, cuối cùng cũng thấy dễ chịu, anh không hài lòng à?”

Kỷ Vi hậm hực nói: “Hai mũi của anh dễ chịu quá, vậy nên anh mới còn ngồi đây, bỗng dưng em lại lấy tay kéo mũi anh như vậy, em nói xem anh có dễ chịu hay không?”

Kiều Mạt quay đầu lại nhìn hắn, trên mặt đầy vẻ hả hê đắc ý.

Quả thật cô rất hả hê, hắn bực tức, đúng là chủ hồ cái ghê gớm, hôm nay mà không trừng trị nguoi thì nguoi lại không biết ta đây là Võ Tòng.

Đột nhiên hắn nằm sấp xuống, đè chặt cô xuống ghế sofa.

Kiều Mạt hoảng sợ, không đợi cô kịp phản ứng lại, môi liền mạnh mẽ phủ lên môi cô.

Nhất thời Kiều Mạt hoảng loạn, trong nháy mắt mọi suy nghĩ như đóng băng, ngơ ngàng, không thể di chuyển được, cảm giác duy nhất là đôi môi của hắn bỏng rát, hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cô, loại hơi thở nam tính này khiến cho chân tay cô luống cuống, ngoại trừ cứng ngắc thừa nhận nụ hôn của hắn, một chút phản ứng cũng không có.

Tím đập loạn lên, cô không biết nói gì, cũng không dám mở miệng, chỉ có thể để hắn mặc sức hôn.

Sau hơn mười giây, Kỷ Vĩ ngẩng đầu, môi rời khỏi môi cô.

Hắn nhìn mặt cô, ánh mắt giao nhau, sau đó hắn lại dịu dàng trêu chọc cô: “Dễ chịu không?”

Mắt Kiều Mạt trừng lớn.

Hắn bỏ tay ra, trên mặt vẫn tràn ngập ý cười, cô nghe hắn gần từng tiếng nói với cô: “Ban nãy em thấy dễ chịu, bây giờ anh cũng thấy dễ chịu lắm.”

Kiều Mạt ngây dại.

Kỷ Vĩ dựa vào ghế sofa, tay khoát lên sau đầu, có chút buồn cười: “Kiều Mạt, thật sự là hai năm qua em không hề hôn ai sao, cả người cứng ngắt như tượng gỗ.”

Hắn đang làm cái gì vậy? Cô lập tức im lặng.

Kỷ Vĩ lặng lẽ quay đầu nhìn cô, thấy vẻ mặt cô rất bình tĩnh, mắt lẳng lặng xem phim, vô cùng trầm mặc. Bỗng nhiên hắn thấy tim mình rung động, sự rung động bấy lâu không thấy tựa như cơn sóng gợn lên giữa biển khơi yên ả, khiến lòng hắn có chút hoảng hốt, bồn chồn không yên.

Ban nãy có phải mình hơi quá đáng rồi không? Đã hù dọa đến con cừu nhỏ này rồi sao?

Hắn ho khan một tiếng, hắn khoác áo của mình lên người cô, tựa như giải vây nói: “Thời tiết hơi lạnh.”

Kiều Mạt tỉnh táo lại, cô lấy quần áo xuống trả lại hắn.

“Đã muộn rồi, về thôi.”

Nói xong cô nhặt ba lô lên định đi, Kỷ Vĩ sững sốt một chút, cô muốn đi? Nhưng cô đã đứng lên thì bắt buộc đi hắn đành ra ngoài cùng cô.

Tuy hai người đều cố gắng giữ gìn hình tượng nhưng dù sao vẫn có chút ngượng ngùng.

Hắn vừa lái xe vừa nói chuyện với cô.

“Kiều Mạt, kỳ thật bánh ga tô em làm rất ngon, anh chỉ muốn trêu chọc em chút thôi, đừng để bụng nhé.”

Cô nhàn nhạt nói: “Không sao, cũng giống như khi đầu bếp nấu ăn, có người thích, có người sẽ không thích, điều này rất bình thường.”

Hắn nghiêm mặt bảo cô: “Vậy em còn chiếc bánh ga tô nào không, anh thật sự hơi đói, có còn không vậy?”

“Còn một chiếc nữa, chẳng qua là bánh sô cô la, tôi nhớ anh từng nói không thích ăn sô cô la.”

Hắn mặt đỏ ửng tai phớt phớt: “Nào có chuyện đó, bây giờ anh rất muốn ăn, rất đói.”

Kiều Mạt im lặng, anh ta năn nỉ khẩn cầu cô, Kiều Mạt suy nghĩ xong, lấy bánh ga tô khỏi túi đưa cho hắn, “Về nhà hãy ăn, bây giờ còn đang lái xe.”

Hắn khúm núm, bây giờ cũng không dám trêu chọc cô.

Chờ cô thẳng đến dưới lầu, không ngờ vẻ mặt cô vẫn rất bình tĩnh.

Hắn đành mặt lại hỏi cô: “Em về đến nhà rồi, không mời anh lên nhà ngồi sao?”

“12 giờ rồi! Để hôm khác đi.”

Hắn đành ngượng ngùng tạm biệt cô, mở đèn xe, một mực nhìn cô bước vội lên lầu.

Còn nhiều điều chưa nói rõ, quay về nhà trọ của mình, về mặt cô đơn.

Ngồi trên ghế sofa, hắn kéo chiếc bánh ga tô lại gần, thận trọng suy nghĩ.



Trước đêm nay, hấn còn hăng hái, đối với cô gái tên Kiều Mạt này, nhiều nhất là quan hệ bạn tốt, nhưng ngay sau mười giây hôn môi ấy, đầu hấn choáng váng như ngồi trên tàu lượn.

Hấn ngồi trên ghế sofa, đưa bánh ga tô lên cắn một miếng, kỳ thật hương vị sofa rất ngon, tuy rằng, lúc mới nhai có vị đắng, nhưng dư vị rất mỏng, chủ yếu là vị ngọt, trước kia hấn rất ít khi ăn đồ ngọt vì không thích cái loại cảm giác ngấy dính ấy, nhưng bây giờ đột nhiên cảm thấy, dư vị ngọt ngào này đáng để người ta nhớ mãi.

Hấn biết nhất định cô vẫn chưa ngủ, vì thế cố chấp nhấn tin.

“Bánh ga tô rất ngon, em còn nhớ không? Em từng nói rằng, em bằng lòng đền anh một chiếc bánh ga tô, anh muốn hỏi lại, bây giờ, khoản ưu đãi này còn hiệu lực không?”

Kiều Mạt đang ngăn người ôm cái gối đầu, thấy di động có tin nhắn, cô vẫn không nhúc nhích.

Hấn không bỏ cuộc, tiếp tục nhấn tin, “Đêm nay không xem hết bộ phim kia, anh vẫn không nhớ được khuôn mặt của nữ diễn viên chính kia, trong phim cũng có nhiều chi tiết ẩn tượng, hay để lần sau chúng ta xem nốt bộ phim đó, được không?”

Không ngờ cô chẳng hề nhấn tin lại cho anh.

Hấn chán nản, bật ti vi lên, đêm hôm khuya khoắt chẳng có chuyên mục nào hấp dẫn.

Hấn nhấn nút tắt ti vi.

Nằm xuống, đắp kín chăn xong, hấn nhẹ giọng tự nhủ: “Em có tin không? Thật ra anh rất thích em”

Kiều Mạt cũng không ngủ được, cô khẽ thở dài, tắt đèn đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gập Gành Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 15: Lòng Người Ý Ta

Kỷ Vi dừng xe lại, đứng đối diện cửa hàng bánh ngọt, từ chỗ này có thể nhìn rõ ràng mọi hoạt động đang diễn ra bên trong.

Hấn ngồi trong xe, lẳng lặng nhìn bên trong, xuyên qua cửa thủy tinh trong suốt có thể nhìn thấy Kiều Mạt, cô mặc quần áo đồng phục màu trắng, đội chiếc mũ cao màu trắng, rất chuyên tâm làm bánh ga tô.

Mọi món ngọt đều hoàn mỹ, hấn lẳng lặng suy nghĩ, hóa ra tình yêu cũng vậy, duyên phận thật sự kỳ diệu, ai có thể nghĩ đến, trong cuộc đời tình ái như sóng trần bờ, bỗng nhiên xuất hiện một cô gái tên là Kiều Mạt, cô làm tặng mình một chiếc bánh ga tô, nhưng cũng lưu lại trong tim hấn những xúc cảm ngọt ngào.

Thật ra, bánh ga tô ăn rất ngon, ngấm một chút là tan trong miệng, ngọt mà không ngấy, lại treu đùa chê trách cô như vậy, hơn nữa không chỉ một lần, đôi lại là đàn ông cũng không chấp nhận nỗi hổng chỉ là một cô gái.

Hấn có chút áy náy.

Kiều Mạt rất tập trung, tỉ mỉ, neho mắt cẩn thận nhìn cô, hấn có thể nhìn thấy cô đang làm hoa hồng.

Nhớ tới lời cô từng nói: “Ba mẹ ban cho chúng ta sinh mạng và vẻ ngoài, trên đường đời phải tự bước đi trên đôi chân của mình, bất luận con đường ấy có gập ghềnh, gian khổ, chúng ta cũng phải tự mình bước đi.”

Kỷ Vi hiểu được, so sánh với những thiên kim tiểu thư giàu có sống an nhàn, sung sướng, tuy rằng hoàn cảnh của Kiều Mạt không bằng, nhưng cô kiếm sống dựa vào hai bàn tay mình, trên người cô toát lên vẻ cứng cỏi và tự tin hơn hẳn so với đám người kia.

Hấn dựa trên ghế, nhớ tới việc về nhà tối qua.

Tối qua, mẹ hấn gọi điện bắt hấn về, nói là có chuyện quan trọng muốn nói với hấn, hấn không cần nghĩ cũng biết, lại là chuyện kết hôn với con gái của cục trưởng cục thuế vụ và tài chính quốc gia.

Nhà Kỷ Vi ở vùng ngoại thành, mẹ hấn Âu Dương Mai xuất thân danh giá, giàu có, biệt thự này là bất động sản thuộc sở hữu cá nhân của mẹ, ba Kỷ Vi là công chức trên tỉnh, công việc bận rộn, mỗi tuần chỉ về một lần, bình thường ba mẹ đều ở lại trong thành phố, cũng không thường xuyên về, nếu không phải vì chuyện của con trai, Âu Dương Mai cũng không thường xuyên về.

Biệt thự bên cạnh biệt thự nhà họ Ký, là nhà của dì Ký Vĩ, Âu Dương Bình, hai biệt thự ngay sát nhau, ban đầu còn có tường vây ngăn giữa, nhưng vì là nhà của hai chị em nên phá bỏ bức tường vây đi thành hai biệt thự liền kề, nhìn từ ngoài vào, hai biệt thự liền nhau như một tòa biệt thự lớn.

Âu Dương Mai hỏi hấn: “Sao con không nói với Cao Dao rằng con không thích nó, mấy ngày trước chẳng phải con hẹn hò với nó rất vui sao?”

Đúng là có việc này.

Ho khan một tiếng, hấn giải thích với mẹ: “Mẹ, mẹ cũng biết con người con thích ăn thịt, mẹ lại cố tình tặng con một cây rong biển khô, mẹ đã bao giờ nhìn thấy con hồ ăn cây trúc chưa?”

Ba ngày trước, con gái của Cục trưởng Cao kia lại hẹn hấn ra ngoài, hai người ngồi trong nhà ăn, thấy cô cố ý ăn mặc đẹp để đến chỗ hẹn, trong lòng hấn thực bất khoan, nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc hấn nói với cô mọi người làm bạn bè thì tốt hơn. Tin chắc là người lý trí như cô có thể hiểu được, không ngờ được là mẹ biết tin tức này nhanh đến vậy.

Trong mắt mọi người, đôi khi đều cảm thấy hấn đối với chuyện tình cảm giống như một trò chơi, không cho là thật, nhưng chỉ có bản thân hấn mới hiểu được, phần tình cảm này, hết thảy đều không thể thu hút được sự chú ý của hấn.

Tuy rằng Âu Dương Mai mất hứng nhưng đối với con trai cũng không còn cách nào, bà nói với con trai: “Con đã quen biết Cao Dao một thời gian rồi, dù xét về phương diện nào đi nữa, nó cũng rất hợp với con.”

Hấn trả lời mẹ: “Mẹ, quần lót con mặc cỡ bao nhiêu chỉ có mình con biết, mẹ nào có biết đâu? Cho nên chuyện như vậy, phải để tự con nguyện ý mới được.”

Vừa lúc Âu Dương Bình đang ở nhà chị gái, bà bụng thức ăn từ bếp ra, nghe thấy hai mẹ con nói chuyện, nhin không được cười, “Ký Vĩ, sao cháu lại cãi lời mẹ cháu nữa thế.”

Kỳ thật hấn hoàn toàn hiểu được tâm lòng của ba mẹ, nhưng, giống như hấn từng nói, ba mẹ hiểu rất rõ về hấn, biết rõ hấn mặc quần lót cỡ bao nhiêu, giày cỡ bao nhiêu, hợp hay không hợp, chỉ có bản thân mới hiểu rõ, tuy rằng trước kia từng gặp gỡ rất nhiều bạn gái, nhưng đều dựa trên nguyên tắc người tình ta nguyện, nếu đã không thích, cho dù đối phương có là công chúa nhất quyết chọn hấn là phò mã đi nữa, hấn đã không muốn thì cũng chẳng ích gì.

Thấy Kiều Mạt đang tháo khẩu trang và tạp dề ra, chắc cũng sắp tan ca rồi, hấn vội gọi điện thoại cho cô.

Kiều Mạt vừa nghe điện thoại vừa đến phòng nghỉ.

Hấn cẩn thận hỏi cô: “Sau khi tan ca có thể mời em. ....”

Kiều Mạt bình tĩnh, dịu dàng từ chối hấn: “Tôi đã hẹn đi ăn tối cùng mấy đồng nghiệp sau khi tan ca.”

“Đồng nghiệp thì ngày nào chẳng gặp, em có lỡ hẹn một vài lần cũng không ảnh hưởng gì nhiều, lát nữa anh tới đón em, được không?”

Kiều Mạt cố ý không nể mặt hấn, “Hẹn hò cũng phải có trước có sau, đã nhận lời người ta rồi thì sao có thể nói đổi liền đổi.”

Hấn có chút chán nản, từ chối hấn thẳng thừng như vậy? Hấn nhìn vào cửa hàng bánh ngọt, có thể nhìn thấy Kiều Mạt rất rõ, điều này khiến hấn rất tức giận, thậm chí hấn còn nghi ngờ, là bản thân mình không đủ hấp dẫn hay là cô đang chơi trò lạt mềm buộc chặt, cô gái này tính tình thẳng thắn, không nể mặt thì chính là không nể mặt.

Trong điện thoại cô nhàn nhạt nói với hấn: “Tôi còn đang bận, anh có việc gì không? Nếu không có việc gì, tạm thời cứ vậy đi.”

Thoáng cái hấn mất hết sĩ diện? Đây là có ý gì? Ngay cả nói chuyện phiếm cũng không muốn trò chuyện với hấn sao?

Có chút giận dữ, đúng là chú cừ nhỏ háo thắng, được thôi, chúng ta cùng thi xem ai là người xuống nước làm hòa trước.

Hấn gọi điện thoại cho bạn: “Trần Hữu Đạo, buổi tối có rảnh không?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 16: Đời Người Như Trò Đùa

Trần Hữu Đạo là bạn của hấn, công tác ở Viện Kiểm sát, quen biết hấn cũng đến 6 năm rồi, khi rảnh rồi mọi người tụ tập uống rượu, nói chuyện phiếm, đi cùng nhau cũng không tệ lắm.

Hắn rủ Trần Hữu Đạo ra quán bar uống rượu.

Vừa nhìn thấy Kỳ Vĩ, Trần Hữu Đạo liền reu reo: “Kỷ thiếu gia, cậu quen biết nhiều lãnh đạo, có thể giúp tôi nghe ngóng chút tin tức nội bộ hay không, xem trên lãnh đạo Cục của chúng ta có nhân viên nào được thăng chức không.”

Hắn lắc đầu: “Tôi chưa bao giờ để ý đến chuyện này, từ ngày vào Cục tài chính, tôi đã biết rõ tương lai sau này của mình, khoảng thời gian ba mươi năm công tác, tôi đều đã định sẵn bán mình tại đây, một ly trà, một chiếc bàn, đến khi lưng còng tóc bạc về hưu, đây là số phận của Kỳ Vĩ tôi. Nghĩ đến đây không biết là nên vui hay nên buồn đây, liếc mắt một cái liền rõ ràng hết thấy đời mình, cũng không còn động lực mà phấn đấu.”

Trần Hữu Đạo thở dài: “Thì vào nhân viên công vụ, làm công việc hành chính, đây là tâm nguyện của tất cả mọi người, có biết bao nhiêu người muốn chen chân vào cũng không được, cậu xem hàng năm đội ngũ thi tuyển vào nhân viên công vụ rất đông đảo, tựa như một mẻ lưới quảng xuống đàn cá Sa đĩnh, chỉ có một khe nhỏ để trốn thoát, nhưng mà một đàn đều muốn chen lấn, rốt cuộc chỉ còn lại mấy người may mắn thôi.”

Hắn cười: “Có phải tôi không biết trời cao đất rộng là gì không?”

Trần Hữu Đạo cảm khái nói: “Kỷ Vĩ, tôi biết trong những người này, cậu là một người rất khác biệt, cậu có một người ba có quyền có chức, có một người mẹ danh gia giàu có, nhưng cậu lại lựa chọn khiêm tốn, thật ra nếu cậu đồng ý, tiền đồ của cậu cũng sáng lạn hơn so với hiện tại rất nhiều.”

Kỷ Vĩ nhẹ giọng nói: “Đúng, rất nhiều người kết bạn với tôi, với những mục đích khác nhau, chính là bởi vì như vậy nên tôi không muốn để người khác biết thân phận của ba tôi, tiền tài là vật ngoài thân, tôi không muốn bị bó buộc trong cuộc sống, đến lúc đó quan hệ bạn bè thân thiết cũng biến hóa phức tạp.”

Trần Hữu Đạo cười ha ha: “Đàn ông trên đời có được mấy người không vì quyền thế, có quyền thế mới có tiền tài, mới có thể có phụ nữ.”

Hắn hồ hững cười.

Trần Hữu Đạo thở dài: “Như thế nào mới gọi là thỏa mãn? Ngay cả người phụ nữ ngủ cạnh mình, cậu vĩnh viễn cũng không thể biết trong lòng cô ta nghĩ gì, muốn gì, khi cậu tặng cô ta một chiếc áo khoác ngoài, cô ta lại bắt bẻ nói thích áo da chồn, đến khi tặng cô ta áo da chồn, cô ta lại bắt bẻ nói đó không phải hàng hiệu, đàn ông vĩnh viễn cũng không thể thỏa mãn được phụ nữ.”

Đột nhiên Kỷ Vĩ suy nghĩ, Kiều Mạt có phải cũng như vậy không?

Trần Hữu Đạo vỗ vai hắn: “Kỷ Vĩ, nếu tôi là cậu, ba cậu nắm quyền trong tay, tôi sẽ nhân cơ hội này mà toàn lực xông lên một phen, cậu đã muốn, ba cậu có thể giam giữ cậu được bao lâu? Hai mươi, ba mươi năm sao? Không có khả năng, bây giờ cái gì là cần thiết nhất, đương nhiên là tiền rồi, có tiền sẽ có rất nhiều người kính nể cậu, có phụ nữ xinh đẹp tranh nhau lấy lòng cậu, quyền lực là gì? Lỡ mất cơ hội này chỉ có thể làm đồ bỏ đi thôi.”

Kỷ Vĩ khẽ nói: “Uống rượu đi.”

Lời của Trần Hữu Đạo hắn cũng hiểu được, những lời này hắn ta không nói thì người khác cũng đã giáo huấn hắn không ít, nhưng mà hắn không muốn.

Nếu hắn bằng lòng, hắn có thể tự lực kiếm được rất nhiều tiền, chỉ cần ở trước mặt ba khen ngợi người khác vài câu, bàn chuyện, hắn có thể thoải mái có được tiền tài và gái đẹp, không, không thể. Ít ra thì hiện tại, hắn vẫn rất trong sạch.

Trần Hữu Đạo thì thầm: “Thực sự chúng ta, so với một số người còn có mong muốn kiếm tiền chân chính, chẳng qua là đồng đất mục lân lộn trong đồng phân mà thôi.”

Hắn cười ha ha.

Trần Hữu Đạo vỗ vai hắn: “Đi, chúng ta đến Đế Hoàng chơi, tôi rất quen ông chủ ở đó.”

Nửa giờ sau, bọn họ tới chỗ bạn của Trần Hữu Đạo, trung tâm giải trí Đế Hoàng của Niếp Hoán Bình.

Niếp Hoán Bình biết Trần Hữu Đạo dẫn bạn đến chơi, hắn thân là ông chủ nhưng lại bỏ hết mọi việc trước mắt, tự mình ra tiếp đón. Vừa nhìn thấy Trần Hữu Đạo và Kỳ Vĩ, hắn lập tức tươi cười, giang hai cánh tay nghênh đón Kỳ Vĩ: “Kỷ thiếu gia, đã lâu không gặp, Hữu Đạo thường nói với tôi rằng cậu là bạn tốt nhất của hắn, tôi đã mong được làm quen với cậu từ lâu.”

Niếp Hoán Bình tướng mạo bình thường, nếu không phải trong mắt hắn ánh lên sự sành sỏi, khôn khéo cùng khí thế tích lũy lâu ngày của người làm ăn, chỉ nhìn qua vẻ ngoài, hắn mặc một bộ Versace, chẳng qua chỉ là một người bình thường không hơn không kém, nhưng nhìn vào sống lưng thẳng, cùng khí chất của kẻ có tiền và quyền lực trên mặt hắn ta, mọi người cũng phải kính nể hắn đến mấy phần.

Niếp Hoán Bình vô cùng nhiệt tình dẫn bọn họ đến một gian phòng VIP nhất, yên tĩnh, ánh đèn dịu nhẹ.

Hắn tỏ ý bảo phục vụ bung loại rượu vang Pháp ngon nhất lên.

Kỷ Vĩ không phải là chưa từng chứng kiến cảnh này, rượu vang bung lên bàn, hắn nhìn qua thời gian và xuất xứ cũng đủ biết giá trị xa xỉ đến mức nào, người này chỉ hào phóng như vậy, nếu đổi lại là tất cả bạn bè đều được đãi ngộ như này, vậy hắn cũng quá xa xỉ đi.

Ba người cười đùa nói chuyện phiếm, bàn luận chuyện làm ăn, Niếp Hoán Bình chỉ khách khí nói: “Tôi là người làm ăn, nhưng chỉ kiếm được món tiền

nhỏ, lợi nhuận chỉ đủ sống thôi.”

Một trung tâm giải trí xa hoa như vậy, KTV, phòng vui chơi bí mật, bể bơi, phòng tắm hơi, sân nghiệp tính sơ sơ cũng lên tới ba ngàn vạn tệ, hẳn nói nhẹ nhàng như không.

Niép Hoán Bình chỉ nói: “Chúng ta đều là người có địa vị, chẳng qua là mở một bữa tiệc nhỏ, để mọi người đến vui chơi thư giãn mà thôi, anh Kỳ không nên khách khí, sau này mong anh ủng hộ nhiều hơn.”

Kỳ Vi chỉ cười.

Cửa lại mở ra, một nữ quản lý khoảng hơn 30 tuổi tươi cười dẫn ba tiếp viên xinh đẹp vào, vị quản lý kia rất lạnh lợi, cô cười quyến rũ nói: “Các vị là bạn của ông chủ chúng tôi, đương nhiên phải dẫn những cô gái xinh đẹp nhất đến rồi, cô gái xinh đẹp này sẽ tiếp rượu Trần tiên sinh, còn cô gái xinh đẹp nhất, đương nhiên phải tiếp đãi Kỳ tiên sinh rồi.”

Nói vậy cũng không phải khoa trương, Kỳ Vi không khỏi nhìn thoáng qua cô nàng bên cạnh, cô ta thân nhiên cười với hắn.

Hắn giật mình, quả nhiên là mặt mày như tranh vẽ, trong chốn ăn chơi thế này còn có một nhan sắc như vậy.

---

Sau khi Kiều Mạt cùng nhóm đồng nghiệp ăn lẩu xong, tất cả mọi người vô cùng vui vẻ ra ngoài, vì thời gian còn sớm lại toàn là người trẻ tuổi nên mọi người tới Đế Hoàng hát hò.

Mọi người vui vẻ, thoải mái hát hò cùng nhau, hai chai bia đã uống cạn bị đá sang một bên trên mặt đất, mâm đựng trái cây trên bàn cũng sạch trơn, rất lâu rồi Kiều Mạt không có chơi vui vẻ như vậy, cô đang hát cùng Lâm Tiểu Băng, chợt thấy di động trong túi đang rung mạnh.

Bên cạnh, Lâm Tiểu Băng thét chói tai: “Kiều Mạt, bạn trai gọi à?”

Cô nhìn dây số hiển thị, có phần ngỡ ngàng, là Kỳ Vi.

Cũng mười giờ tối rồi, người này đúng là cú mèo đầu thai mà, quấy rầy người khác mà chẳng chú ý giờ giấc gì.

Phòng rất ồn, cô ra ngoài tiếp điện thoại, điện thoại vừa thông, lập tức truyền đến giọng nói không mấy vui vẻ của hắn: “Sao mãi mới tiếp điện thoại vậy?”

Kiều Mạt cãi lại hắn, “Anh không thích cũng không cần gọi đâu.”

Hai người có chút cứng ngắc, rốt cuộc hắn thỏa hiệp trước: “Em ở đâu? Vẫn ở ngoài ăn cơm sao? Ở đâu? Anh đến đón em.”

“Ăn cơm xong rồi, bây giờ mọi người đang đi hát, không khiến lão gia nhà ngài lo lắng, lát nữa hát xong, chúng tôi sẽ gọi xe về.”

“Anh muốn gặp em, nói cho anh biết địa điểm, anh đến đón em.”

“Xin lỗi, bây giờ tôi không muốn gặp anh.”

Giọng điệu của hắn rõ ràng nghe có vẻ không vui, giọng nói cũng cao lên mấy phần: “Dài dòng, lập tức nói cho anh biết em đang ở đâu, ngay bây giờ, ngay lập tức.”

Kiều Mạt nghe thấy giọng nói không chút nể nang của hắn, cái người này, anh là anh chàng kiêu căng nhưng tôi cũng không phải người hầu của nhà anh.

Cô rất bình tĩnh nói với hắn: “Anh Kỳ à, nếu hiện tại tôi đang ở khu vực bị thiên tai, tôi rất hy vọng anh sẽ đến cứu tôi, nhưng hiện tại tôi đang rất ổn nên không cần anh tới làm tài xế đâu.”

Hắn đành thấp giọng nói: “Nói đi, nói địa điểm, anh muốn gặp em.”

Kiều Mạt tức giận: “Có phải uống rượu rồi không? Đã uống rượu sao không lạng lẽ nằm sấp trên giường mà ngủ còn điên điên khùng khùng đùa giỡn, rất lịch sự sao?”

Vậy mà hắn còn vô lại nói một câu: “Đứng, anh uống rượu đấy, anh cũng rất muốn gặp em, anh muốn em đến trông cho anh ngủ, em có đến không? Nếu em không đến, anh sẽ đi tìm em.”

Kiều Mạt không thể tin nhìn điện thoại, quá vô lại. May là hắn là đàn ông chứ không phải phụ nữ.

Cô hừ một tiếng, cũng muốn trêu đùa hắn một chút, “Được, trong vòng ba phút nữa nếu anh xuất hiện trước mặt tôi, toàn bộ thời gian buổi tối của tôi do anh định đoạt, tôi cũng thuộc về anh, anh muốn thế nào cũng được.”

“Ba phút? Em coi anh là tên lừa chặc? Nói cho anh biết em ở đâu, anh sẽ đến đó trong vòng mười phút.”

“Ba phút đi.” Cô tựa vào trên cửa một phòng bao, nhìn có chút hả hê khiêu khích hân trong điện thoại, “Ba phút, nếu trong vòng ba phút anh xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ theo ý anh, anh muốn thế nào cũng được.”

Cửa phòng huyền ảo bị mở ra, cô lao đảo một cái, bước đi loạn choạng, một nửa người gục vào trong ngực người vừa mở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 17: Sushi Thịt Người

Kỷ Vi mắng: “Cô gái chết tiệt.” Một phen kéo cô dậy.

Kiều Mạt hoảng sợ, đây là đang nằm mơ, có lẽ là mơ, có lẽ là mơ? Sao hắn có thể xuất hiện ở đây? Cô nhìn xung quanh, đây là một không gian nhỏ hẹp, khép kín, bên trong tối như mực không một bóng người, chỉ le lói chút ánh sáng từ hành lang hắt vào, hắn vận nắm cửa khóa vào.

Lúc đầu Kỷ Vi đang cùng Niếp Hoán Bình và Trần Hữu Đạo uống rượu, cả căn phòng yên tĩnh chỉ nghe tiếng thấy Niếp Hoán Bình khách sáo tăng bốc liên tục, Trần Hữu Đạo coi hắn như anh em đôi tửu, nên biết trên thế giới này những lời nói khi say là những lời không đáng tin nhất.

Mượn cớ đi gọi điện thoại, hắn mặc kệ mấy người kia, một mình ra ngoài.

Trung tâm giải trí rất rộng, hắn từ lầu hai đi xuống, xuống cầu thang cảm giác đầu hơi choáng váng, có lẽ vì hôm nay muốn mượn rượu giải sầu, vừa rồi lại uống hơi nhiều nên đầu hơi đau nhức.

Hắn tùy ý đẩy cửa một phòng nhỏ, ngồi trên sofa bên trong, hít thở sâu.

Trong đầu không ngừng lướt qua bóng dáng Kiều Mạt, hắn cảm thấy bản thân như bị trúng phải tiếng sét ái tình, khiến hắn không kịp trở tay, ngón tay như bị phù phép, không tự chủ được bấm số điện thoại của cô.

Không ngờ tiếng tút tút tàn nhẫn vang lên không ngừng, cô ấy không nghe máy, nghe điện thoại còn nói những lời trách mắng chua ngoa, thiếu suy nghĩ.

Kỷ Vi thật sự tức giận, kỳ thật bên cạnh hắn cũng không thiếu phụ nữ, nhưng mỗi người đều có tâm lý thích bị ngược, bởi vì không chiếm được cho nên dù có là giả rở cũng vẫn cao quý, tất cả mọi người đều thích thử mà mình không chiếm được, mà Kiều Mạt chính là một mối đe dọa đối với tôn nghiêm của hắn, thủ đoạn vừa mềm mỏng, vừa yếu đuối lại vừa cứng rắn, đúng là nhất dao trí mạng.

---

Hắn kéo cô lại: “Cô gái chết tiệt này, là em tự rơi vào tay anh.”

Kiều Mạt càng hoảng sợ, giọng nói cà lăm: “Sao anh lại xuất hiện ở chỗ này?”

Hắn hừ một tiếng: “Đúng ba phút? Ha ha, ông trời cũng thật chiều cố anh, tự nhiên lại tặng anh xuất sushi thịt người lớn đến vậy.”

Kiều Mạt còn chưa kịp phản ứng lại đã bị hắn ôm ngang eo đặt lên ghế sofa.

Trong phòng không bật đèn, cánh cửa đóng lại, bóng tối bao trùm sâu không thấy đáy, căn phòng này hiệu quả cách âm cực tốt, xung quanh vừa yên tĩnh vừa mờ ám.

Hơi thở mờ ám, nóng bỏng của Kỷ Vi phun lên mặt Kiều Mạt, trái tim cô đập loạn lên, hoàn toàn không tự chủ được, tay hắn lướt qua má cô, hơi ngứa, Kiều Mạt cũng không tránh né, sau đó hắn cúi đầu, khẽ hôn lên mặt cô.

Hắn nói: “Em nói đi, anh nên làm gì bây giờ? Em để một người thích ăn bánh bao đi trông coi tiệm bánh bao.....Hơn nữa, lại giữa đêm hôm trắng thanh gió mát thế này, .....để hắn một mình....., vẫn phải trông coi, .....Đúng vậy, bánh bao này lại là bánh bao thịt, em nói xem, em muốn hắn phải làm sao bây giờ?”

Kiều Mạt nói cà lăm: “Đồng nghiệp của tôi ở ngay phòng bên, nếu anh dám giờ trò với tôi, tôi sẽ hét to gọi người đến đó!”

“Trời ơi, anh thật sự sợ muốn chết, em có muốn hét thử không, anh đảm bảo là em có hét khản cổ họng cũng vô dụng.”

Kiều Mạt gấp đến phát khóc, trong bóng đêm, hắn đang cúi đầu hôn cô, miệng hôn từ hai má cô đến cổ, lại ngậm tai cô, cô sợ hãi cả người run lên cầm cập, mà tay hắn lại càng lúc càng quá đà mà chu du xuống dưới, từ vạt áo của cô tiến vào, nhẹ nhàng xoa nắn trước ngực.....

Hắn thì thầm bên tai cô: “Nói cho anh biết, buổi tối trước khi đi ngủ, em có nghĩ đến anh không?”

Kiều Mạt cẩn thận đẩy hấn, hai tai cô như phát sốt: “Không có, tôi vừa nằm lên gối liền ngủ thiếp đi.”

Hấn cười: “Cô gái giả dối này.” Giọng nói thì thầm của hấn, mỗi câu đều kích thích thần kinh của cô.

“Em thật sự không muốn sao? Em nói dối, anh nói cho em biết, anh rất muốn, anh muốn ôm em, hôn em, anh còn muốn. ....” Giọng hấn trầm khàn, Kiều Mạt thật sự sợ hãi, cô kéo tay Kỷ Vĩ, “Kỷ Vĩ, đừng lộn xộn.”

Kỷ Vĩ lại hôn lên môi cô, hấn nói: “Lần trước hôn không tính, đó chỉ là một nghi thức trong giao tiếp thôi, bây giờ anh phải hôn em.”

Nhất thời Kiều Mạt mê man một hồi, cô cảm thấy bản thân giống như một cô gái mang hình hài khoai tây, hiện tại thật bất hạnh gặp phải một người dân địa phương thích ăn khoai tây, trời ơi, liệu có phải hấn sẽ ăn tươi nuốt sống cô giống như ăn một củ khoai tây không?

Rất nhanh, miệng hấn ép chặt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 18: Em Có Muốn Làm Tình?

Không ngờ tới, sau đó hấn hỏi một câu khiến Kiều Mạt gần như ngất xỉu.

“Em có muốn làm tình?”

Kiều Mạt không cần nghĩ ngợi gì, trả lời ngay: “Không muốn.”

Hấn cười: “Thật giả dối, em cứ thừa nhận đi, em nói đi, em muốn anh.” Hấn khẽ xoa nắn ngực cô, “Em ở đây muốn, trong suy nghĩ cũng muốn, đúng không?”

Kiều Mạt mặt đỏ tai hồng, trong lòng cô hoảng hốt, giọng nói lí nhí, ....giống như đang cầu xin hấn: “Kỷ Vĩ, anh đừng như vậy, anh như vậy tôi thấy sợ lắm”

Có lẽ vì cô rụt rè nhỏ giọng cầu xin, làm dấy lên thương hại trong lòng hấn, nhưng đồng thời cũng khơi dậy nhiệt huyết trong hấn, hấn ôm cô, thì thầm bên tai cô, “Nếu em khao khát, anh liền đáp ứng em.”

Kiều Mạt bị dọa, cả người như có dòng điện xẹt qua, run rẩy toàn thân. Cô cố gắng trấn tĩnh bản thân, lúc này hấn đã định tháo bỏ trói buộc trước ngực ra, Kiều Mạt cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của hấn đang phun lên ngực mình, trái tim cô đập gia tốc, mà hấn lại cúi đầu cắn. ....

“Kiều Mạt.” Hấn khẽ gọi tên cô, Kiều Mạt cảm giác giọng nói trầm khàn của hấn thoang thoảng mùi rượu, hấn khẽ hôn trước ngực, trong bóng tối, hấn ngẩng đầu muốn nhìn rõ ràng biểu cảm trên mặt cô.

Chợt Kiều Mạt thanh tỉnh hẳn, cô hoảng hốt đẩy hấn ra, quát hấn: “Anh đừng tay lại cho tôi.”

Hấn không rõ, nhưng cũng dừng tay lại, Kiều Mạt điều chỉnh nhịp tim, bình tĩnh nói: “Anh cảm thấy làm tình giống như đi tắm, chỉ cần thỏa mãn nhu cầu của đối phương thôi sao? Tôi không muốn, nếu không có tình yêu, thà rằng tôi đừng làm.”

Hấn rút tay, quả thật bản thân hấn có chút say, nhưng hấn vẫn rành mạch hỏi cô: “Em cảm thấy anh giống như đang đùa giỡn sao?”

Cô thẳng thắn trả lời: “Đúng vậy.”

“Kiều Mạt.” Hấn than nhẹ một tiếng, thở dài nặng nề: “Buổi tối hôm đó, anh nằm mơ, trong mơ.....mơ thấy em, hai người chúng ta.....”

Mặt Kiều Mạt đỏ ửng tai.

Hấn trầm giọng: “Cơ thể em thật mềm mại, anh.....rất thích.”

Kiều Mạt một trận run rẩy, xấu hổ đến mức chỉ muốn đào lỗ mà chui xuống.

Hấn cũng khó hiểu: “Sao anh lại thích em chứ? Em nói đi, em quyến rũ anh bằng cách nào?”

Nhất thời Kiều Mạt tức giận: “Tôi không xứng đáng được người khác yêu thích sao? Cho dù tôi còn chưa từng học đại học, nhưng tôi cũng không sống dựa vào người khác. Tôi cũng không lợi dụng nhan sắc của mình để có được công việc nhàn hạ.

Hấn ngất lời cô, “Được rồi, bài phát biểu đầy nhiệt huyết của diễn giả.”

Kiều Mạt lẩm bẩm: “So với anh, bản thân anh nếu không phải gia đình có tiền và địa vị, liệu anh có thể có được công việc tốt như vậy không?”

Hắn hơi mất hứng, “Kiều Mạt, đừng coi thường người khác, anh nói cho em biết, anh bảy tuổi đến trường, từ lớp một nhảy cóc lên lớp ba, trung học lại nhảy cóc từ năm nhất đến năm ba, anh lấy tổng điểm hai cấp được xét tuyển vào cấp ba, sau đó lại được tuyển thẳng lên trường đại học trọng điểm, đúng vậy, công việc của anh không tệ, nhưng sau đó trong kỳ thi công chức, điểm số của anh đứng thứ hai toàn tỉnh, em không tin đúng không? Anh nói cho em biết, anh luôn thận trọng trong từng bước đi, có được sự giúp đỡ của cha mẹ, nhưng anh không hề thấy hổ thẹn với họ, anh đã dùng thành tích và hành động của mình để nói với mọi người rằng anh không dựa vào sự che chở của ba mẹ và dòng họ để thành đạt, mặc dù ba anh là quan chức cấp cao của tỉnh, nhưng anh chưa từng làm gì gây bất lợi cho ba và dòng họ, em nói xem, anh có đáng để em thích không?”

Nhất thời Kiều Mạt không nói lên lời.

Lòng bàn tay hắn xoa nhẹ khuôn mặt cô, “Bé à, em nói thử xem anh nên ăn em, chiếc bánh bao nhân thịt này như thế nào đây?”

Hắn dang hai tay cô sang hai bên, nửa người đè lên người cô, Kiều Mạt vội đá hắn, hắn liền nhân cơ hội chen vào giữa hai chân cô.

Kiều Mạt nhận thấy bàn tay không an phận của hắn bắt đầu vuốt ve, cởi bỏ trói buộc trên người cô, cô hoảng hốt, nếu hắn nhất định làm tới, cô cũng không đủ sức mà phản kháng lại, hơi thở cô dồn dập, cô quát lên: “Tôi không muốn, nếu anh thật sự làm như vậy, tôi không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.”

Hắn dừng lại.

Kiều Mạt cũng nhìn hắn, trong bóng tối, hai người lẳng lặng nhìn nhau, tuy rằng không nhìn rõ biểu cảm lẫn nhau, trong không khí mờ ám chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người, tựa như đang đoán tâm tư của đối phương, muốn tìm ra một lối thoát vẹn toàn, lại giống như đang chờ đợi, xem ai mới là người thỏa hiệp trước.

Kiều Mạt cũng uống một chút rượu, cô biết hiện tại hai người đều có chút choáng váng, điều duy nhất có thể làm là cố duy trì một chút tỉnh táo.

Rốt cuộc hắn cúi đầu, không có hành động nào khác.

Đợi một lát, bỗng nhiên hai ngón tay hắn nâng mặt cô lên, cúi đầu, dịu dàng hôn lên môi cô, cùng đầu lưỡi cô triển miên không dứt, đột nhiên thái độ cùng hành động của hắn hết sức mâu thuẫn, hiện tại hắn dịu dàng lấy lòng cô, mang theo ôn nhu cùng ngọt ngào làm say đắm lòng người.

Bất chợt hắn buông cô ra, đứng lên, đi đến bên cạnh mở cửa ra, cửa vừa mở, ánh đèn ngoài hành lang chiếu rọi khắp phòng, hắn do dự dừng lại một chút, thân ảnh dưới ngọn đèn, cao lớn rất hấp dẫn mà bóng lưng hắn, một nửa được soi bóng dưới ngọn đèn, một nửa khuất trong bóng tối, vô cùng trầm mặc cùng kiêu hãnh.

Thế nhưng hắn đi rồi, hắn đi mà không thêm nói một lời, cửa cũng không thêm đóng.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 19: Lần Đầu Tiên Của Hắn

Kiều Mạt cúi đầu, tập trung đổ lòng đỏ trứng vào các khuôn bánh ngọt nhỏ.

Đang làm bánh ngọt nhân trứng, mặt ong, sữa, lòng đỏ trứng trộn đều rồi đổ hỗn hợp này vào trong khuôn bánh ngọt nhỏ, sau đó nướng trong lò nướng.

Đi động reo vang, cô rất hy vọng đó là Kỳ Vĩ, nhưng không phải.

Là văn phòng bất động sản. Cô muốn thuê nhà, nhà Kiều Mạt rộng bảy mươi năm mét vuông, ở một mình thì hơi rộng, bổ sung thêm đồ dùng trong nhà cho thuê, một tháng cũng thu được một ngàn năm trăm tệ một tháng, cô một mình thuê một phòng nhỏ bên ngoài hoặc ở ghép với người khác, chỉ mất bốn đến năm trăm tệ một tháng, chuyển nhà một chuyển có thể thu về trên dưới một ngàn tệ, xã hội bây giờ quá thực tế, tất cả mọi thứ đều cần dùng đến tiền, cũng phải tiết kiệm một chút.

Lâm Tiểu Băng tươi cười thử thăm dò cô: “Kiều Mạt, bạn không phải là đang yêu đó chứ, mình thấy mấy ngày nay bạn luôn thất thần.”

Kiều Mạt ngơ ngác nhìn cô, yêu đương? Cô có sao không?

Đêm đó từ KTV trở về, cô bị mất ngủ, trần trọc mãi vẫn như cũ cảm giác được hơi thở nóng bỏng thoáng xẹt qua bên tai, trước ngực cũng cảm giác như có sâu róm bò qua, ngứa ngáy tê dại, nhớ tới hắn suông sã hôn cô, cô không khỏi mặt đỏ tim đập, vất vả lắm mới ngủ được một chút, Kỳ Vĩ lại gọi điện thoại đến quấy rầy.

Cũng đã quá nửa đêm.

Kiều Mạt lấy điện thoại ra, trong đêm hôm mờ ảo nghe hắt hắt nói chuyện.

Trong điện thoại hắt khe hỏi cô: “Anh muốn nói chuyện với em một chút.”

Kiều Mạt không lên tiếng.

“Nếu bây giờ anh, .....Bây giờ anh đến nhà em, liệu em có đánh hay đuổi anh về không?”

Kiều Mạt nhìn vào điện thoại, cô muốn nói, cô cũng muốn hắt, cô cũng muốn ôm hắt, nhưng mà cô không dám, đành phải nói dối mà giấu kín những lời thật lòng.

“Kiều Mạt,” giọng hắt thì thầm không rõ: “Anh thật sự, thật sự thích em, làm sao bây giờ? Nói cho em biết một chuyện, mối tình đầu của anh là khi anh mười tám tuổi, cô ấy lớn hơn anh hai tuổi, dì của cô ấy làm hộ sĩ, có một ngày vào buổi tối, cô ấy đi theo đi đến trực ca đêm, anh liền lén lút đi tìm cô ấy, sau đó hai đứa bọn anh không quay lại, bọn anh trốn vào trong một phòng bệnh không có bệnh nhân, ....., sau đó bọn anh, bọn anh liền....., liền..... làm chuyện kia.”

Giọng hắt nhỏ dần, tay nắm điện thoại của cô áp sát vào tai, cô thật không thể tưởng tượng được hắt sẽ kể với cô lần đầu tiên của mình.

Hắt bắt đầu nói: “Bảo bối, hiện tại đầu óc anh hơi loạn, đôi khi anh nói chuyện hơi vô nghĩa, mà cũng có thể là cái đó....., cái đó, .....Anh cũng không biết chính mình phải....., làm sao nữa, em biết không, lần đầu tiên anh gặp em, em nằm trên giường bệnh, đột nhiên anh có cảm giác, em rất giống mối tình đầu của anh, điểm khác biệt nhất là, em.....Em lại mặc áo lót màu hồng phấn tại thời khắc ấy, anh chỉ có một loại mong muốn duy nhất là muốn cởi bỏ trói buộc ra, anh rất muốn.....chạm vào em một chút.”

Mặt Kiều Mạt đỏ bừng, cô phát hiện bản thân đối với hắt càng ngày càng không thể hiểu nổi, thoát nhìn hắt rất cột nhà, giờ phút này giọng nói hết sức ôn nhu tán gẫu truyện trên trời dưới biển với cô, nếu đây là thổ lộ tình yêu, thế giới này có lời thổ lộ như vậy sao? Hay là, cô gặp phải một yêu quái phép thuật ghê gớm?

Bên kia Kỷ Vĩ day trán, nói năng lộn xộn, “Đương nhiên mối tình đầu không thành, hiện tại cô ấy cũng có con nhỏ rồi, anh cũng không định so sánh em với cô ấy, anh chỉ muốn nói, em mang lại cho anh cảm giác, giống như mối tình đầu, lần đầu tiên đi hát với em, anh hôn em, miệng em dính kem tươi, ngọt ngọt ẩm ướt, nhưng, hôn một chút liền thấy rất thích, .....Giống như cảm giác của nụ hôn đầu tiên, nếu ngày đó, em nhiệt tình thêm một chút, anh nghĩ anh....., anh sẽ thực sự muốn em.....”

Kiều Mạt không nói gì, chỉ lẳng lặng nghe hắt lải nhải khi say, im lặng hồi lâu, cô nói: “Anh ngủ đi.”

Bên kia hắt kêu: “Chờ một chút, chờ một chút, em yêu, hãy nghe anh nói mấy câu.” Kiều Mạt không trả lời, hắt dừng lại, do dự mãi, rốt cuộc nói: “Bảo bối, anh..... thích em, thật đó, anh.....” Hắt day trán, hơi choáng váng: “Anh, thôi vậy, ngày mai anh sẽ đến sớm đưa em đi làm.”

Hắt thật sự không hỏi ý kiến cô, cũng không giải thích bất cứ điều gì, chỉ nhớ loáng thoáng dáng vẻ sợ hãi trong đêm tối của cô.

Sáng sớm hôm sau, Kiều Mạt xuống lầu, nhìn quanh mà không thấy Kỷ Vĩ đến đón cô.

Khoảng ba ngày sau cô cũng không thấy Kỷ Vĩ liên lạc gì, lần đầu tiên trong đời cô trải nghiệm cảm giác tương tư, trong lòng chua xót cũng không thể bày tỏ cùng ai.

---

Kiều Mạt cúi đầu tiếp tục làm bánh mì, bây giờ cô bắt đầu làm chà bông (ruốc thịt) cuốn, mặt bánh đã cuốn xong, cũng đã phết bơ xong xuôi, chỉ cần rắc chà bông lên mặt bánh nữa thôi.

Lâm Tiểu Băng đẩy cô một cái, “Kiều Mạt, hình như bên ngoài có một anh chàng đẹp trai đến tìm bạn đấy.”

Cô đứng trong bếp, cửa hàng vừa mở cửa, liếc qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, quả nhiên là Kỷ Vĩ.

Hắt đang ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, trước mặt là một tách cà phê, bốn chiếc bánh nhân bơ, trong tay cầm cuốn tạp chí, quay đầu lại nhìn cô, hơi mỉm cười sau đó nhón một chiếc bánh nhân bơ, nháy mắt với cô.

Trái tim Kiều Mạt hơi rung động, cô không cam lòng nhưng cũng phải thừa nhận rằng, Kỷ Vĩ là một người đàn ông giỏi giang hơn người, giống như Yên Thanh trong Thủy Hử, nhả nhặn đẹp trai, khi xuất hiện trước mặt Lý sư sư, một người từng trải như vậy cũng phải trợn tròn mắt kinh ngạc, mà hiện tại người đàn ông tên Kỷ Vĩ này, hắt đang ngồi đó, trên người là bộ âu phục vừa vặn màu bạc, dưới ánh đèn nhu hòa trong tiệm bánh càng thêm quyến rũ, hắt giống như viên đá sapphire trong đồng bạch kim, dưới ánh đèn, càng lóe lên thứ ánh sáng lạnh lùng, hút hồn.

Tình yêu là gì? Cho dù cô luôn tươi cười, nói năng và làm việc có khéo léo đi nữa, nhưng trong lòng cô cũng khao khát được một lần yêu điên cuồng, một khoảng mờ hồ.

Kiều Mạt tự nhủ, tình yêu chính là một trải nghiệm trên bờ vực giữa sống và chết, nhưng trước khi chết, nếu có thể gặp được người đàn ông như này, dù chỉ là vô tình lướt qua, cũng mãn nguyện rồi.



Di động báo hiệu có tin nhắn SMS mới, cô lấy di động ra, vừa nhìn ra ngoài liền thấy hấn đang cầm di động vẫy vẫy cô.

“Xin lỗi, hai ngày trước, anh say rượu, nói năng lung tung, anh xin rút lại những lời nói buổi tối hôm đó.”

Kiều Mạt ngạc nhiên, những lời nói đó sao?

Cô nghi ngờ điều đó nhưng cũng không chắc chắn lắm, cũng không biết nên trả lời thế nào. Mà hấn chỉ ngồi cách cô 10 mét.

Ngay sau đó, lại báo một tin nhắn mới.

“Anh rút lại những lời nói tối hôm đó, vì anh muốn sửa lời cho tốt, thật lòng bày tỏ với em một lần nữa”

Kiều Mạt đáp lời hấn: “Tối nay có lẽ tôi tan ca hơi muộn.”

“Anh chờ em được mà.”

Chờ một mạch đến 8 giờ tối, bên cạnh từng đợt khách đến rồi đi, hấn lại nghiêm chỉnh ngồi một chỗ, thái độ rất lạ, rất lịch sự.

Tính tình Kiều Mạt rất kiên nhẫn, chưa từng thấy vẻ mặt nôn nóng của cô bao giờ, tan ca xong cô thay quần áo rồi lại cùng mọi người dọn vệ sinh xong mới về nhà.

Kỷ Vĩ đứng trước mặt cô, dáng dấp ưa nhìn, mặt mày khôi ngô, trên mặt mang theo nét cười thân thiện, hấn vươn tay về phía Kiều Mạt.

---

Lúc ăn cơm, Kiều Mạt không dám nhai nhồm nhào như lần trước, Kỷ Vĩ có hơi thất vọng, “Hôm nay ăn không ngon miệng sao? Em ăn rất ít.”

Kiều Mạt xấu hổ: “Không phải trong mắt anh, tôi giống hệt hà mã miệng rộng?”

Hấn cười ha hả, “Hà mã thì có chút khoa trương quá, chẳng qua là một con heo tương đối dễ thương, tuy là họ hàng gần của em nhưng cũng điểm giống em”

Nhất thời Kiều Mạt tức giận, mặt mũi nhăn nhó, nhìn qua giống hệt một bà vợ chua ngoa ghê gớm.

Hấn vui vẻ kéo tay cô: “Đi thôi.”

“Đi đâu?”

Hấn dọa nạt cô: “Tìm một chỗ tối tăm, làm chuyện người lớn, nhưng em lại từ chối vì cho rằng đó là chuyện đáng xấu hổ.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 20: Giết Người Phóng Hỏa

Hai mươi phút sau, bọn họ tới một trung tâm tắm hơi.

Kỷ Vĩ bảo cô: “Lát nữa anh ở phòng xông hơi bên kia chờ em, phòng đó nhiệt độ vừa phải, ngồi nói chuyện cũng được.”

Kiều Mạt tắm qua loa một chút, mặc quần áo của trung tâm tắm hơi vào xong, liền sang phòng xông hơi bên cạnh, trung tâm tắm hơi này rất rộng, phòng trị liệu bằng nham thạch từ núi lửa, phòng xông hơi, phòng chứa than, lớn nhỏ khác nhau, giống như đi trong mê cung, cô tìm xung quanh, rốt cuộc tìm thấy Kỷ Vĩ trong một phòng xông hơi nhỏ nhất, hấn đang ngồi bên trong, nhàm chán lật xem một quyển tạp chí ảnh trước mặt.

Thấy Kiều Mạt vào, hấn cười ha hả, với lấy cái túi ni lông bên cạnh, Kiều Mạt nhìn theo, là bia, một túi đầy toàn là bia lon.

Hấn cười, nhưng thoát nhìn có vẻ tinh quái, xấu xa: “Không phải em nói, em không uống rượu còn giống người, vừa chạm tới rượu liền không giống người sao? Hôm nay cho em một cơ hội để em điên cuồng một lần.”

Kiều Mạt lẩm bẩm: “Em sẽ không cho anh cơ hội thưởng thức đâu.”

Hấn gân giọng nói: “Thật ra anh chỉ muốn mở mang tầm mắt một chút, xem một ma nữ nổi loạn là như thế nào. Em biết không, anh cũng có tật xấu, anh ấy à, cứ uống một chút rượu vào là nói nhiều, uống thêm một chút nữa lại rất vô sỉ, uống thêm chút nữa, anh rất phong lưu, khi đã quá chén, anh lại vô

cùng điệu dàng.”

Kiều Mạt trừng mắt lườm hấn, hấn khiêu khích nói: “Em muốn xem anh biểu diễn cấp mấy?”

Cô hậm hực: “Đôi khi em thấy anh rất hạ lưu.”

Hấn vênh váo: “Vừa khéo hợp với em rụt rè.”

Vừa mở lon bia ra, hấn liền đưa cho cô, “Đến đây đi, cho dù em có cường bức anh, anh cũng quyết không hét lên đâu.”

Kiều Mạt giằng lấy lon bia, “Thôi được, hôm nay em sẽ cùng anh say sưa một lần.”

Uống rượu rồi, Kỷ Vĩ mới cảm thấy hối hận, đúng là không nên để cô uống rượu, mới một lon bia mà cô nhóc này đã lộ nguyên hình rồi, bắt đầu ầm ĩ hết như chim sẻ riu rít.

“Em sẽ kể anh nghe một truyện cười.”

Kỷ Vĩ không nói gì, đây đã là truyện cười thứ tám cô kể rồi.

Kiều Mạt rất vui, cô nằm đè lên người Kỷ Vĩ, vừa vặn nằm trên bụng hấn, Kỷ Vĩ thuận tay, luồn tay vào trong áo cô tìm kiếm đôi gò bồng, rất không an phận muốn sờ nắn cô một chút, cô giữ tay hấn lại: “Vùng cấm.”

Hấn hừ một tiếng: “Vùng cấm chẳng phải để người ta xông vào sao?”

Kiều Mạt đẩy tay hấn ra, nói tiếp: “Em lại kể anh nghe một truyện cười nữa.”

Hấn vô cùng bất đắc dĩ gồi đầu lên tay, ai, cô nhóc này.

Kiều Mạt vô cùng hào hứng kể truyện: “Có một người đàn ông cưới một mỹ nữ về làm vợ, trước khi cưới thì thề non hẹn biển, nói rằng sẽ chăm sóc vợ cả đời, kết quả là, người vợ vừa bị bệnh, người chồng liền lộ nguyên hình, bỏ mặc vợ trong bệnh viện, dờ sống dờ chết uất hận mà không có chỗ trút giận. Sau đó anh em bên nhà ngoại đến mắng nhiếc, ba chồng cũng không thể trơ mắt nhìn nữa, đành đứng ra hứa hẹn, bắt kẻ con dâu sống hay chết, đã cưới vào cửa, đều do nhà ông lo liệu, sau đó ba chồng không nói hai lời liền đưa tiền tiết kiệm cho con dâu chữa bệnh, mời bác sĩ tốt nhất đến điều trị, tìm hộ lý giỏi nhất, nằm trong phòng bệnh hạng nhất, hết thấy mọi việc đều lựa điều kiện tốt nhất, cứ như vậy người vợ này cũng chữa khỏi bệnh, mà chuyện đầu tiên cô ta làm sau khi xuất viện là ly hôn với người chồng vô tâm, sau đó quang minh chính đại quảng một câu vào mặt chồng cũ, anh nghe kỹ cho tôi, ba anh nói, tôi được cưới vào cửa nhà anh, sống là người nhà anh, chết là ma nhà anh, đúng, tôi nhận, cho nên hiện tại tôi qua lại với ba anh, anh hãy nghe cho rõ để sau này khi gặp mặt tôi, nhất định phải gọi tôi là mẹ.”

Kỷ Vĩ ha một tiếng, có chút hứng thú: “Sau đó thì sao?”

Kiều Mạt lại uống một ngụm bia, vui vẻ hào hứng kể tiếp: “Quả đúng là mỹ nữ kia qua lại với ba chồng, sống chết gì cũng đòi gả cho ba chồng góa vợ, bất luận ai can ngăn cũng vô dụng, cuối cùng, cô cũng khiến ba chồng cảm động, rốt cuộc đi đăng ký kết hôn vào một ngày nọ, tên đàn ông khốn kiếp kia không chỉ đánh mất người vợ xinh đẹp, lại rước về một mẹ kế xảo quyệt, để giờ đây không thể tránh khỏi việc gọi một đứa bé còn bú sữa mẹ là em, người vợ trước của hấn chính đại quang minh mà sinh cho hấn một đứa em trai.”

Kỷ Vĩ cười ha ha: “Đáng đời gã đàn ông kia, người vợ nào chẳng như vậy, diễn kịch còn muốn trước sau vẹn toàn, thật hết nói nổi mà.”

“Còn chưa hết đâu, sau khi bên kế hoạch hóa gia đình tìm đến, không phải người lại sinh một em bé nữa sao? Ai thèm quản người cái gì là tình yêu đã phai nhạt hay là hai lần kết hôn, dù sao cũng đã vỡ kế hoạch, phải nộp tiền phạt.”

Kỷ Vĩ cười to: “Làm đúng lắm, kế hoạch hóa gia đình là quốc sách căn bản.”

Hai người cùng cười.

Đúng lúc này, cửa phòng xông hơi lại mở ra, một đôi vợ chồng trung niên bước vào, vừa nhìn thấy Kỷ Vĩ, người đàn ông chào hỏi: “Tiểu Kỷ? Ha, dẫn bạn gái đến thư giãn à?”

Kỷ Vĩ chạy nhanh đến chỗ ông ta ngồi chào hỏi: “Vâng, anh Lý, chị dâu.”

Kiều Mạt cẩn thận đánh giá người đàn ông trước mặt, đột nhiên cô hỏi một câu rất ngốc nghếch: “Hai người là vợ chồng sao? Vậy người đàn ông này cũng thật biết điều nha, vợ ông còn đang tắm rửa bên trong mà ông lại trêu ghẹo nữ phục vụ, ông còn chạm đầu ngón chân vào ngực nữ phục vụ, ông đúng là không biết xấu hổ.”

Một câu này vừa thốt ra, thật sự khiến cho ba người còn lại sững sờ tựa như sấm sét giữa trời quang.

Kỷ Vĩ choáng váng, vô cùng xấu hổ, Kiều Mạt, em chắc cũng chưa say đi, còn chưa uống hết ba lon bia mà em đã nói năng lung tung rồi? Lại nhìn sang anh Lý, sắc mặt xanh mét, không nghĩ tới hành động mờ ám, vụng trộm của mình lại bị cô nhóc này bắt gặp, vậy nếu chị Lý nghe tin chồng mình phong lưu bên ngoài, mặt biến sắc, hận không thể mạnh tay giáng một bạt tai vào mặt chồng trước mặt mọi người, đôi vợ chồng kia xấu hổ, người phụ nữ ra ngoài, người đàn ông cũng hốt hoảng đuổi theo, sau cùng còn quay đầu lại dử tọng tròng Kiều Mạt một cái, ánh mắt toát ra hung ác cùng cực, con đàn bà

hồn lảo này.

Kiều Mạt cười ha hả, cô hỏi Kỳ Vĩ: “Không phải em cũng được gọi là thay trời hành đạo sao?”

Kỳ Vĩ nghiêng răng nghiêng lợi, kéo đầu của cô đè lên bụng anh, “Em, đây gọi là giết người phóng hỏa.”

Kiều Mạt phản đối, cô chỉ cảm thấy thú vị, dứt khoát gối đầu lên tay muốn nằm thoải mái một chút, nhưng trong lúc đầu óc mơ màng, miễn cưỡng định ngồi xuống, tay trái chống đỡ cơ thể, chỉ nghe thấy Kỳ Vĩ hét thảm một tiếng, dường như rất đau đớn.

Cô nghiêng mặt qua thì thấy, tay mình vừa vịn chống lên giữa hai chân hắn.

Kiều Mạt rút tay lại, ngơ ngác nhìn nơi đó, sau đó hồi hận mà cắn cắn môi mỏng, cười ha ha nhìn Kỳ Vĩ tựa như đang hỏi, anh không bị gãy xương chứ?

Nhất thời Kỳ Vĩ dờ khóc dờ cười xấu hổ, từ khi chấp chững yêu đương đến khi biết mùi khoái lạc, hắn vẫn là lần đầu tiên cùng một bạn gái có chút ngốc nghếch hện hò.

Càng khiến hắn bị thôi thúc hơn nữa chính là, trong nháy mắt nơi nào đó không chịu thua kém liền cứng rắn, hết thấy mọi việc Kiều Mạt đều thấy.

Hắn bắt đầu nhìn cô nhóc khơi mào dục vọng kia, nhưng ngay lúc này cô lại mang vẻ mặt mờ mịt, vô tội, cứ như là người ngoài cuộc đang xem kịch hay vậy, đáng vẻ cô như đang nói chỉ là tai nạn thôi, anh làm gì được em.

Chết tiệt, hắn chửi thề, rốt cuộc cô nhóc quái thai này là ngu ngốc thật hay là giả điên?

Kiều Mạt nhìn vào mắt hắn, dường như ánh mắt ấy vừa lạ lẫm, vừa đặc biệt, đầu óc mơ màng, cô tò mò hỏi: “Kỳ Vĩ, anh đang nghĩ gì vậy?”

Kỳ Vĩ có chút tức giận, dừng lại một lát, hắn đuổi kịp cô, kéo cô ra ngoài, Kiều Mạt nói năng lộn xộn: “Rượu, vẫn còn hai lon bia nữa.”

Rất nhanh, hắn kéo cô đến trước cửa một phòng VIP.

Vào phòng, Kiều Mạt rất tò mò: “Đây là phòng VIP sao? Thế nào mà nhìn như phòng bình thường của khách sạn vậy? Qua đêm ở phòng này liệu có thoải mái không?”

Hắn hừ một tiếng, cởi áo choàng tẩm ra, hai tay chống nạnh đứng trước mặt cô: “Nếu không chúng ta thử xem!”

Vừa nói xong lời này, hắn chặn ngang kéo Kiều Mạt ngã xuống giường lớn.

Lúc này Kiều Mạt cũng tỉnh táo lại đôi chút, cô ngã trên giường lớn, mà Kỳ Vĩ nằm đè lên cô ngay lập tức, tay chống hai bên hông cô, bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt hắn như có một ngọn lửa thiêu đốt, càng lúc càng bùng cháy mãnh liệt.

Cô cúi đầu nhìn, đôi mắt nhìn vào vòm ngực trần cường tráng của Kỳ Vĩ, cơ bắp màu đồng rắn chắc đang nhấp nhô theo từng nhịp thở, cô lại choáng váng: “Anh muốn làm gì?”

Hắn nhìn cô chằm chằm, nhìn vào đôi môi mỏng hồng nhuận như hạt lựu của cô, không chút do dự liền cúi đầu hôn cô.

“Em nói gì?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 21: Lần Đầu Tiên Không Như Ý Muốn

Vừa nói xong lời này, hắn liền bắt đầu sờ soạng, chỉ hai ba bước đã lột sạch quần áo cô, Kiều Mạt tựa như bắp cải trắng nõn, tron bóng phơi bày trước mặt hắn.

Hắn đang coi thì bị Kiều Mạt phản kháng, hiện tại cô đã rõ ràng ý đồ của hắn, nhưng cô không muốn, không phải không muốn, mà là cô không muốn hồ đồ giao nộp mình trong một tình huống hoang mang rối loạn như này.

Cô nằm dưới thân hắn sợ hãi cầu xin: “Đừng như vậy.”

Thế nhưng hắn căn bản không thèm nghe.

Trong phòng VIP nhỏ chỉ có hai người bọn họ giống như hai người đang đuổi bắt nhau, Kiều Mạt vô cùng sợ hãi, cô bắt đầu phản kháng, đẩy tay Kỳ Vĩ ra, thúc đầu gối vào bụng hắn, hắn hôn cô, đôi môi ấm nóng cuồng nhiệt cán quét trong miệng cô, cô lấy tay ngăn cản đôi môi hắn, không muốn tiếp xúc

thân mật với hắn, nhưng Kỳ Vi lại cho rằng cô đang rụt rè, từ chối chính là đang chơi trò lạt mềm buộc chặt, hắn gắt gao đè chặt lên người, một cảm giác sợ hãi bao trùm, Kiều Mạt xoay người định chạy khỏi giường, nhưng hắn nhanh chóng kéo cô lại, siết sao trói buộc cô dưới thân mình.

Nhịp tim của Kiều Mạt vô cùng hoảng loạn, cô không nói nên lời. ánh mắt hắn và cô giao nhau, “Nhìn anh này.”

Kiều Mạt không dám chớp mắt nhìn hắn.

Ánh mắt hắn rời khỏi khuôn mặt cô dần dần nhìn xuống, dừng ngay trước ngực cô.

Kỳ thật ngực của cô cũng không lớn lắm, nhưng mà phát triển tốt, săn chắc, căng tròn mà chỉ những cô gái trẻ mới có, cô dịu dàng, xinh xắn, đầu óc có chút ngốc nghếch, tự tin, giọng hát như bị uống nước muối, khàn khàn, hắn đành phải nuốt nước miếng xuống.

Mồ hôi trên trán nhỏ xuống, nhịn không được, hắn cúi đầu, hôn cô...

Toàn thân Kiều Mạt run rẩy sợ hãi.

Mà hắn, yêu chiều hôn cô, từ ngực cô chuyển qua miệng, đến vành tai, hắn vô cùng dịu dàng, giống như một miếng sô cô la mịn màng, nhãn bóng đang đoạt lấy trong miệng cô, nhất thời tầm mắt cô mơ màng, xung quang tựa như thước phim đen trắng ba mươi năm về trước, không có lấy một chút màu sắc.

Đàn ông chỉ khi không yêu một người phụ nữ hoặc coi đó như một trò đùa, gặp dịp thì chơi, mới không cần lo lắng gì mà trực tiếp đòi hỏi, đùa giỡn, tựa như cắt bắp cải trắng, chỉ cần gọt tay cắt một nhát liền gọn gàng sạch sẽ.

Hắn hôn cô, chịu đựng lửa nóng trong lòng, dịu dàng hôn cô, vô cùng nhẫn nại, tí mĩ từng chút một, Kiều Mạt sợ hãi, khăn trương đến rơi nước mắt, nhưng hắn không nhìn thấy.

Đờ thất lung cô, hắn nhanh chóng tiến vào.

Trong nháy mắt, hai người đều giật mình sững sờ.

Tại đây Kiều Mạt chỉ cảm thấy thân thể bên dưới một trận đau nhức kịch liệt, tựa như hải quỳ đang mở ra, bất ngờ bị người ta đâm cho một nhát, vô cùng khản trương, theo bản năng gắt gao khép hai chân lại.

Trong lúc đó Kỳ Vi cũng vô cùng kinh ngạc.

Cô?

Cảm giác không giống như vậy.

Cái loại cảm giác này thật trúc trắc, tuy rằng đã ẩm ướt, ẩm nóng, nhưng biểu hiện khản trương này, hơn nữa cả người cô đau đớn phản kháng khi anh ra vào, cái cảm giác ấy trong nháy mắt khiến hắn kinh ngạc.

Cô là lần đầu tiên.

Cô gái này, là lần đầu tiên.

Hắn ngẩng đầu, cúi xuống nhìn khuôn mặt Kiều Mạt.

Dưới ngọn đèn, sắc mặt Kiều Mạt nhợt nhạt, ánh mắt cô cũng không nhìn hắn, dường như đang nhìn lên tường, nhưng hình như trên tường chỉ có một chiếc ổ điện.

Kỳ Vi không dám động, một chút cũng không dám, dừng lại vài giây, hắn nhẹ nhàng rút ra khỏi cô, sau đó tay hắn cẩn thận sờ xuống, sau khi dời xuống nơi đó, hắn nhấc ngón tay lên, chỉ nhìn thấy, hai ngón tay dính máu đỏ tươi, có chút màu hồng nhưng vẫn còn mới, thật sự là máu.

Một loại cảm xúc không tên vấy trong tâm trí hắn, tâm trí hắn giống như một vụ nổ đường ống dẫn dầu, khiến hắn cảm thấy choáng váng vô cùng, hắn không khỏi chột dạ cúi đầu, một từ cũng không nói nên lời, đột nhiên hắn xoay người với áo choàng tắm bên cạnh, cũng không dám nhìn cô, trong nháy mắt khoác áo choàng lên người, hốt hoảng tông cửa ra ngoài.

Kiều Mạt ngây người nhìn hành động đó.

Hắn chạy rồi?

Cả phòng tĩnh mịch, từ đầu tới cuối chưa đến 5 phút đồng hồ, nhưng đã xảy ra chuyện gì?

Kỳ Vi chạy đến nhà tắm công cộng, cổ họng hắn khô nóng, kích động cúi đầu xuống dưới vòi nước, nhịn không được mà điên cuồng uống mấy ngụm nước.

Sao lại thế này, sao lại thế này, đến tận cùng vừa rồi mình đã làm cái gì?

Máu, trên ngón tay hấn có dính máu, trong ánh mắt cô chứa đựng đau đớn, miệng run run.

Xông hơi xong đi tắm, hấn thấy tỉnh táo hẳn.

Lau khô thân thêm mặc áo choàng tắm vào, hấn trở lại phòng VIP, trên giường không có ai.

Hấn cứ nghĩ cô sẽ ở trong phòng tắm, gọi một tiếng Kiều Mạt, đẩy cửa phòng tắm ra, nhưng bên trong không một bóng người.

Cố bình tĩnh lại trái tim đang vô cùng lo lắng bất an, hấn nắm chặt điện thoại gọi cho cô.

Hấn muốn nói, xin lỗi Kiều Mạt, thật ra anh không cố ý trốn chạy đâu, anh, anh, anh.

Điện thoại lại tắt máy.

Nghe tiếng trả lời tự động trong điện thoại, hấn áy náy vô cùng, vô đầu, đi tới đi lui trong phòng, vừa cúi kính vừa sốt ruột như sư tử bị giam trong lồng sắt.

Kiều Mạt, xin lỗi, hấn vô đầu nghĩ thầm, hấn phải làm thế nào mới tốt đây, đến nay, hấn và Khí Thành chia nhau tìm kiếm mọi góc ngách trong thành phố mà vẫn không tìm thấy cô.

Suốt đêm, hấn gọi cho cô không biết bao nhiêu lần, nhưng điện thoại của cô trước sau vẫn tắt máy.

Hấn mơ màng thiếp đi trong phòng VIP nhỏ này, không còn vẻ chơi bời phóng khoáng, vô hình trung nhả nhận đến không ngờ.

Khi tia nắng đầu tiên lướt qua song cửa sổ, hấn giật mình một cái lại gọi điện cho cô, nhưng Kiều Mạt vẫn tắt máy.

Nhưng hấn không nghĩ tới điện thoại của cô lại tắt máy, thoáng cái đã hai tháng rồi.

---

Bên ngoài trời đang mưa, Kỳ Vĩ đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngã tư đường ngập trong màn mưa bụi mù mịt.

Trên đường về, không có nhiều người qua lại, chỉ có xe cộ đang lưu thông.

Trong lòng hấn cũng thấy cô đơn, cảm giác vô cùng khó chịu.

Ngày đó từ trung tâm tắm hơi về nhà, hôm sau hấn phải dự một cuộc họp cấp chính phủ, họp liên tục trong ba ngày liền, buổi tối hấn đành gọi điện cho cô, nhưng khi cầm di động lên lại không biết phải nói chuyện gì. Chuyện này cứ lần lữa mãi, một tuần sau, hấn cảm thấy chuyện này không nên dây dưa kéo dài nữa, rốt cuộc, hấn quyết định đến gặp cô.

Đồng nghiệp của Kiều Mạt khách sáo nói với hấn: “Hôm kia Kiều Mạt đã xin thôi việc rồi.”

Hấn vô cùng sững sốt, đã thôi việc?

Không ai biết cô đã đi đâu.

Hấn vẫn không từ bỏ, chạy đến nhà Kiều Mạt tìm cô, nhưng gõ cửa một lúc lâu mới thấy một người phụ nữ xa lạ đang bế con ra mở cửa, rất ngạc nhiên khi thấy hấn.

Bên kia nói rằng, chủ nhà đã cho bọn họ thuê ngôi nhà này rồi, bọn họ mới chuyển đến hôm qua.

Hấn vội hỏi, vậy chủ nhà đâu rồi?

Bên kia nói: “Không biết nữa, chúng tôi trực tiếp thanh toán tiền thuê nhà, phí điện nước, phí hệ thống sưởi ấm và cước phí truyền hình cáp một năm một lần bằng tài khoản ngân hàng, nếu ngôi nhà có vấn đề, cũng có thể trực tiếp gọi thợ đến sửa chữa, chủ nhà đã đàm phán trước rồi.”

Nhất thời hấn ngây dại, mới qua một tuần, cô lại có thể biến mất khỏi thế giới của hấn?

Chết tiệt, hiệu suất làm việc cao như vậy sao, hấn chửi mắng trong lòng, cho dù em thật sự muốn mở một bộ phim kinh dị, ít ra trước đó em cũng phải phát khúc nhạc dạo rừng rợn chứ.

Người này, đồ hồ ly tinh đáng ghét.

Hấn nhắn tin cho Kiều Mạt: “Kiều Mạt, em đang ở đâu, làm ơn gọi cho anh một lần được không? Anh rất nhớ em.”

Không trả lời.

Hắn tiếp tục hét lớn: “Xin lỗi, em làm ơn gửi cho anh một tin nhắn thôi được không? Không thì gọi cho anh một lần thôi cũng được.”

Vẫn như mọi lần, hoàn toàn không có lấy một chút hồi âm.

Hắn hơi tức giận, cho dù ném một viên đá xuống biển cũng nghe thấy tiếng vọng, cô gái này thật giống như một trái táo rơi xuống rồi mất tăm trong bụi dây leo chẳng chặt.

Thoáng cái hắn rất khó chịu.

Không có lời nào có thể diễn tả được tâm trạng hắn lúc này, phần nửa là áy náy, phần nửa là nhớ mong, mỗi lần nhớ đến cô, trái tim hắn đau đớn vô hạn, nhưng mỗi khi nhắc máy gọi cho cô, lại chưa từng nhận được hồi đáp. Anh không biết cô đã đi đâu, cho dù là gặp dịp thì chơi, trong lúc đó dù là bạn bè cũng không hẳn có một kết cục như vậy, huống chi, hắn cũng không tính là gặp dịp thì chơi.

Từng ngày qua đi, thời gian không ngừng trôi, mỗi một ngày qua đi, trong lòng hắn lại càng lo âu, phiền muộn, hắn vẫn không tìm thấy cô.

Hắn càng ngày càng lo lắng, biết rõ là cô vẫn chưa rời khỏi thành phố này, thật ra cô đang ở đâu?

Lái xe qua ngã tư đường, mỗi một lần nhìn thấy bóng dáng một cô gái mảnh khảnh, hơi gầy một chút, làn da trắng nõn, hắn đều không nhận được nghiêng đầu nhìn một chút, nhìn lầm rồi, không phải cô ấy.

Sau khi tan tầm, hắn đến tất cả các cửa hàng bánh ngọt, khi không có việc gì thì đi dạo một vòng, nhìn bánh ngọt trưng bày bên trong tủ kính, tùy tiện chọn một chiếc, sau đó lại gằn hỏi han người ta, “Xin hỏi, gần đây cửa hàng có tuyển nhân viên mới nào không?”

Đây không phải lần đầu tiên yêu đương nhưng hắn lại cảm thấy bản thân giống như lần đầu vậy, mà lần đầu tiên, hắn yêu thật lòng một người con gái, nhưng tình cảm đó lại giống như một trái bóng bay, vốn dĩ, nó đang yên phận nằm trong tay một người, nhưng đột nhiên, cô lại buông tay, trái bóng bay này không còn gì trói buộc nữa, cứ nhẹ nhàng bay lên, bay càng cao thì trái tim lại càng hoảng loạn hơn.

Hắn thật sự rất khó chịu, lần đầu tiên không như ý muốn, hắn vô tình khiến cô sợ hãi, làm một người bị thương, nhưng kết quả lại khiến bản thân mình khó chịu không kém, trong lòng hắn lưu lại một dấu vết không cách nào xóa nhòa, trừ phi tìm được cô, trừ phi nói với cô mấy câu, nếu không, khoảng trống trong tim hắn vĩnh viễn không thể lấp đầy.

Hai tháng rồi, di động của Kiều Mạt vẫn tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 22: Cám Ơn Sứ Giả Bánh Ngọt

Trong khách sạn C.

Kiều Mạt cúi đầu phết kem lên mặt bánh, vậy mà cô đã vào làm trong khách sạn C được hai tháng rồi, hơn nữa so với làm việc trong cửa hàng bánh ngọt trước đây, điều kiện cùng đãi ngộ cũng tốt hơn một chút.

Thật ra cô đã định nghỉ việc lâu rồi, cũng không phải không muốn nói với Kỷ Vĩ tiếng nào, nhưng sau khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn kia, cô cũng không còn hơi sức đâu mà gặp mặt hắn.

Cô thật sự không hiểu, tại sao hôm đó hắn lại hốt hoảng tông cửa chạy mất như vậy, cô cảm thấy rất khó chịu, trái tim như vỡ vụn, cô thật không dám tưởng tượng đau đớn xé rách trong giây lát đó, trong nháy mắt đó đau đớn vô cùng, cô không hề cảm thấy thoải mái dù chỉ một chút, xem trong phim A, biểu tình của các diễn viên đều thư sướng khiến cho cô xem đến mặt đỏ tía tai, sao bây giờ cô lại không cảm nhận được loại cảm giác này, không phải người ta đều nói loại chuyện này cả hai bên đều phải cùng nhau cố gắng sao? Vì sao đột nhiên hắn lại coi cô như con rùa biển, bỏ mặc trên bãi cát?

Cô vô cùng xấu hổ, khó chịu một lúc không dám gọi điện thoại cho hắn, cũng không dám nhận điện thoại của hắn.

Vừa lúc khách sạn C báo cô đã được nhận vào làm, cô vui vẻ chuyển chỗ làm, mượn cơ hội chạy trốn.

Đối với Kỷ Vĩ, rất muốn hắn, nhưng lại rất lo lắng, khó chịu và im lặng.

Có một đồng nghiệp giọng nói vô cùng sùng bái nói với cô, bếp trưởng bộ phận phụ trách cơm Tây là một con lai Hàn – Pháp.

“Kiều Mạt, cô chưa gặp vị bếp trưởng mới đến kia đâu, đôi mắt rất đẹp, tóc dày giống như một tác phẩm điêu khắc nghệ thuật, giống bức tượng David, khuôn mặt sắc sảo, trời ơi, sao mà đẹp trai vậy chứ.”

Trong lòng Kiều Mạt ngỡ ngàng, “Vị bếp trưởng kia tên là gì?”

Đồng nghiệp nghĩ một chút: “Kim Tông Trạch, tên tiếng anh là Daniel”

Là hần? Cô chợt giật mình trước mắt như xẹt qua một tia sáng.

---

“Ăn com Tây mang một ý nghĩa nào đó, chủ yếu về mặt tư tưởng, thông thường nghe đến com Tây người ta thường liên tưởng đến những nhà hàng bày trí sang trọng, lãng mạn hơn, lò sưởi trong tường đá cẩm thạch, trên trần những ánh đèn pha lê sáng rực rỡ, trên bàn bày những giá nến đẹp đẽ, cộng thêm rượu ngon, những thực khách đến nhà hàng cứ chỉ tao nhã, lịch sự, tất cả tạo nên một bức tranh vô cùng hoàn mỹ và ấn tượng.”

Vài năm trước, khi cô vẫn học làm bánh kem trong trường dạy nghề, một trợ giảng dạy thay thầy hướng dẫn của cô, hần cứ chỉ tao nhã, thái độ vô cùng khiêm tốn, giọng nói êm dịu làm cho người nghe ấn tượng sâu sắc.

Hần chính là Kim Tông Trạch.

Hần thật sự đẹp trai, tựa như một thiên sứ bánh ngọt, khí chất thanh cao không vướng bụi trần, lần đầu tiên cô nhìn thấy hần, trái tim như bị người ta néo một cái, khi hần nhìn vào mặt cô, cô cũng sờ bất động mắt ba giây, đỏ mặt.

Khó có thể tưởng tượng được, một người ngoại quốc lại có thể nói tiếng Trung lưu loát đến vậy, tất cả mọi người đều khó hiểu, hần nói với họ: “Tôi rất thích văn hóa Trung Quốc, văn hóa Hàn Quốc chịu ảnh hưởng lớn của văn hóa Trung Quốc thời Minh, hiện nay trong tư tưởng Nho giáo của Hàn Quốc, một phần lớn là kế thừa từ triều Minh, một phần là sự giao thoa với nền văn hóa Trung Quốc, vì vậy khi so sánh tư tưởng Nho giáo của hàn Quốc với Trung Quốc cũng không thua kém mấy.”

Mỗi khi hần nói chuyện, tất cả mọi người đều vô cùng vui vẻ lắng nghe, nhưng hần lại đang dạy thay thầy giáo cô, sau khi dạy xong mấy tiết, hần liền rời đi, rất nhiều bạn học nữ lưu luyến với hần, cùng hần chụp ảnh, thậm chí còn xin số điện thoại của hần, hần rất điềm đạm, cho mọi người địa chỉ hòm thư, sau khi quay về Hàn Quốc, sẽ gửi thư cho mọi người.

Hần là con lai Hàn – Pháp, ba là người Hàn Quốc, mẹ là người Pháp, vừa tốt nghiệp đại học ở Hàn Quốc, chuẩn bị sang Pháp học chuyên sâu.

Kiều Mạt ngồi phía cuối lớp học, nhưng đang lảng lạng ngắm nhìn hần.

Không ngờ sau đó hần lại đến tìm cô, “Này, Kiều Mạt, em có hòm thư không?”

Kiều Mạt tỉnh táo lại, nói cho hần hòm thư nhà mình.

“Em rất nghiêm túc học tập, sau này nhất định sẽ trở thành một thợ làm bánh xuất sắc.”

Kiều Mạt chỉ cười e lệ cúi đầu tựa như một cây xấu hổ.

Hần thật đẹp trai.

Sau đó, cô gặp lại hần hai lần, một lần ở thư viện, một lần ở cửa hàng tổng hợp của trường. Khi Kiều Mạt đang buồn chán ngồi đọc sách trong thư viện, tình cờ sau lưng có một người huých vào người cô một chút, người cô ngả về trước, đầu va vào trên giá sách, quay lại có chút tức giận, kết quả vừa quay lại liền nhìn thấy một đôi mắt quen thuộc. Hóa ra là hần.

Ngày đó vô tình gặp hần, Kiều Mạt rất vui vẻ, hai người ngồi trò chuyện trong thư viện, tâm sự liên mấy giờ đồng hồ, cô thật sự có một cảm giác đặc biệt với hần.

Khi ra ngoài cũng đã muộn, hần rất ân cần hỏi cô : “Chúng ta cùng đi ăn com.”

Vốn định đồng ý, nhưng đúng lúc này, có người gọi tên hần bằng tiếng Hàn, Kiều Mạt vừa quay đầu liền nhìn thấy một cô gái vui vẻ nhào vào ngực hần, Tông Trạch lập tức giới thiệu với cô, “Kiều Mạt, đây là bạn gái của anh.”

Cô gái kia tên là gì, Kiều Mạt cũng không nhớ rõ, nhưng lại ghen tuông giống như lúc Lục Vô Song bắt gặp Dương Quá gặp gỡ cô gái khác, lúc đó cô cũng có chút cảm giác chua xót.

Hóa ra hần đã có bạn gái rồi, ngay lập tức, vị trí của hần trong tim Kiều Mạt cũng thay đổi.

Kim Tông Trạch hỏi cô: “Mấy người chúng ta cùng đi ăn com đi?”

Cũng không còn nhỏ nữa, Kiều Mạt cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ như vậy được, cô khách sáo chào tạm biệt bọn họ, rồi quay người bước đi, mà bắt đầu từ giây phút đó, cô không bao giờ gặp lại hần nữa, hòm thư trống trơn, cũng không thấy hần gửi thư đến nữa.

Kiều Mạt tỉnh táo lại, ba năm, không ngờ hần lại về Trung Quốc, lại nhớ đến thành phố này, có đúng là hần không? Hần có khỏe không? Hần đã kết hôn rồi sao?

Trong đầu có vô vàn nghi vấn, cô rất muốn gặp vị bếp trưởng mới này, để chứng thực hần có phải là Kim Tông Trạch hay không.

Cô cầm dao cẩn thận cắt từng phần bánh ga tô đẹp mắt xong, lập tức bung lên cho khách, món tráng miệng của com Tây vô cùng quan trọng, là một món không thể thiếu sau bữa ăn, cô đã chuẩn bị xong tất cả các món tráng miệng thực khách yêu cầu.

Sau khi làm xong mọi việc, lúc ra ngoài, cô lén lút đi sang bộ phận bếp phụ trách com Tây.

Trong số mấy đầu bếp đang nấu ăn, cô dễ dàng nhận ra hần.

Kiều Mạt cười, đứng hần rồi, Kim Tông Trạch.

Kim Tông Trạch đang làm một suất bò bít tết Italy.

Kiều Mạt đứng phía sau nhà bếp, cô rất hứng thú khi tận mắt nhìn thấy các thao tác làm bếp của Kim Tông Trạch, nhìn cổ tay hần thành thạo lật đảo vài cái, liền bày xong hai đĩa bò bít tết lên bàn, rưới một ít nước sốt lên mặt, sau đó trang trí món ăn bằng một vài bông cải xanh và một chút mì ống đặt bên cạnh, rưới nước sốt hành tỏi, và trứng chiên, toàn bộ quá trình đều hoàn hảo như một họa sỹ vừa hoàn thành một tác phẩm để đời của mình, khiến người xem trầm trồ khen ngợi không ngớt.

Hần vẫn đẹp trai như vậy, trong lòng Kiều Mạt khen ngợi, đúng lúc này, cô nhận thấy ánh mắt hần có chút bất ngờ.

Trong lòng Kiều Mạt rất thất vọng khi nhìn vào ánh mắt bất ngờ của hần, cũng chẳng hề niềm nở, không có vẻ gì là bạn cũ gặp lại nhau. Hần đã quên cô rồi.

Cô thân nhiên cười với hần, “Chào anh, bếp trưởng Kim.”

Trong nháy mắt quay đi, hần chợt gọi cô: “Chờ một chút.”

Kiều Mạt quay đầu.

Hần đi tới, “Kiều Mạt phải không? Em là Kiều Mạt, đúng không?”

Kiều Mạt thẹn thùng cúi đầu, “Chào anh, đã lâu không gặp.”

---

Ngoài trời mưa rơi ào ào, Kiều Mạt và Kim Tông Trạch ngồi cạnh cửa sổ trong một phòng bao của nhà hàng Hàn Quốc, bên ngoài trời mưa mù mịt, mưa tấp thẳng vào cửa sổ thủy tinh, cọ rửa cửa sổ thủy tinh sạch sẽ tựa như một mảnh pha lê trong suốt.

Khi ăn com, hần rất ân cần săn sóc cô.

Kiều Mạt khó hiểu hỏi hần: “Sao anh lại thích Thanh Đào? Thanh Đào lại không sầm uất như Thượng Hải và Bắc Kinh.”

Kim Tông Trạch trả lời: “Vi bà nội tôi là người Trung Quốc, quê ở Thanh Đảo, bà là thiên kim tiểu thư của một gia đình lớn giàu có thời Dân quốc, cho nên tôi về đây, không khí trong lành và vị trí thành phố xinh đẹp liền thu hút tôi, cùng với các yếu tố pha trộn khác, làm tôi yêu thành phố này say đắm.”

Ra là vậy, thì ra quan hệ huyết thống của hần lại phức tạp như vậy, chẳng trách hần nổi bật đến thế, hóa ra là trong người hần cũng chảy dòng máu Trung Quốc.

Hai người ngồi đối diện nhau trò chuyện, từ chuyện sự thay đổi của con người trong một vài năm gần đây, kể lại những kinh nghiệm của hần khi du học ở Pháp, đến chuyện người nhà hần, Kiều Mạt chỉ ngồi yên lặng nghe hần kể chuyện, giọng nói của hần rất dễ nghe, ngữ điệu đều đều, cô nghe hần nói mà cảm thấy ấm áp vô cùng.

Bất thành linh, thực khách ngồi trong nhà hàng cũng lục tục ra về: “Có vẻ như ngoài trời mưa cũng nhỏ, chúng ta cũng nên đi thôi.”

Hần xong việc, cùng cô ra về.

“Tôi chờ cô về!”

Kiều Mạt khách sáo từ chối: “Không, không cần đâu, tự tôi có thể gọi xe tắc xi về.” Vừa lúc một chiếc xe tắc xi dừng lại, ánh mắt dò hỏi của người lái xe hướng về phía bọn họ.

Kiều Mạt lên xe, cô vẫy chào Kim Tông Trạch: “Bếp trưởng Kim, hẹn mai gặp lại.”

Ngồi vào ghế sau xe tắc xi, cô quay đầu lại nhìn, thấy hần cao to, đẹp trai, thân hình mảnh khảnh đứng ven đường, dưới ánh đèn đường, hần đang nhìn cô, nhìn thấy xe tắc xi đã đi rồi, Kiều Mạt thấy hần vẫn đứng đó nhìn theo xe, cô cười với hần, dù xe chạy càng lúc càng xa, cô cũng nhìn không rõ vẻ mặt hần, nhưng ý cười dịu dàng của hần khi chia tay tựa như lớp kem bên ngoài bánh ga tô, bạn có lấy đi đóa hoa hồng trên mặt bánh thì nó vẫn còn in dấu vết nơi đó.



Cô cúi đầu, nhớ tới một đoạn văn đã có từ rất lâu.

“Có lẽ bạn từng mua một bộ quần áo mình thích nhất lại tiếc không dám mặc, cất giữ cẩn thận trong tủ quần áo, thật lâu sau khi bạn nhìn thấy nó, lại phát hiện nó đã lỗi mốt rồi. Có lẽ bạn cũng từng mua một chiếc bánh ga tô đẹp mắt rồi cũng tiếc không ăn, để cẩn thận trong tủ lạnh, thật lâu sau, khi bạn nhìn thấy nó, hóa ra nó đã hết hạn. Mạng sống cũng có hạn định, muốn làm việc gì nên làm càng sớm càng tốt. Nếu bạn chỉ chôn giấu nguyện vọng, ước mơ trong lòng, lại chưa từng thử làm gì đó, chỉ thu được kết quả duy nhất, đó là bạn đã bỏ lỡ việc đó, tựa như bộ quần áo lỗi mốt và chiếc bánh ga tô hết hạn kia.”

Kiều Mạt trầm nhủ, câu nói rất hay, bánh ga tô thật đẹp.

Tiếc là, cô đã bỏ lỡ mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 23: Từng Rung Động

Kiều Mạt nhìn phần công việc được phân công trên lịch công tác, ngày mai phải chuẩn bị cho việc kiểm kê nguyên liệu.

Đồng nghiệp đến gọi cô: “Này, Kiều Mạt, hôm nay mở tiệc chào đón Kim Tông Trạch, mọi người cùng đi đi.”

Kiều Mạt không ngẩng đầu lên, tiếp tục làm việc: “Mọi người đi đi, tôi còn có chút việc chưa làm xong.”

Thật ra làm xong cũng có thể đi, sau khi nhà hàng đóng cửa, mọi người mở tiệc nhỏ chào đón Kim Tông Trạch, chẳng hề ảnh hưởng đến thời gian làm việc của cô, nhưng đột nhiên một vị bếp trưởng đẹp trai, phóng khoáng đến đây khiến tất cả đồng nghiệp nữ đều có chút rung động.

Nhưng Kiều Mạt cũng không tham gia cùng mọi người, cô làm xong việc ra khỏi nhà bếp, thấy mọi người đang niềm nở trò chuyện với Kim Tông Trạch, trên bàn bày những món tráng miệng đẹp mắt, rượu sâm banh, nhóm các đồng nghiệp nữ ngồi vây quanh hân, vô cùng hứng thú hỏi hân đủ loại đề tài, các đồng nghiệp nam trẻ tuổi lại không vừa mắt vị bếp trưởng khiêm tốn này.

Cho nên Kiều Mạt cũng không muốn vào góp vui.

Cô xoay người định chạy, nhưng Kim Tông Trạch lại nhìn thấy cô, hân gọi cô: “Kiều Mạt.”

Kiều Mạt không thể không đi qua đó, ngồi giữa mọi người, nghe các đồng nghiệp nữ khác trò chuyện cùng hân.

Quản lý nhà hàng đến điểm danh nói với mọi người: “Hôm nay dường như các cô gái đều rất xinh đẹp, liệu có phải vì nhà hàng của chúng ta mời một thần tượng vô cùng đẹp trai đến làm việc? Tôi nói cho các cô nghe, sau khi liên hoan xong, thu dọn bàn sạch sẽ, uống rượu cùng đồng nghiệp cũng đừng có mụ mị làm loạn, tất cả mọi người nên về nhà nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn tỉnh táo mà đi làm.”

Mọi người cười ha ha, lại ép Kim Tông Trạch uống một chén rượu.

Hân đành phải nói: “Thật ra tôi cũng hơi choáng váng rồi, không thể uống được nữa, Kiều Mạt, em cũng uống một ly đi.”

Kiều Mạt cuống quýt xua tay, “Không, không, tôi không uống rượu.” Vừa say rượu liền phát điên, nào còn dám uống nữa.

Sau khi mọi người liên hoan xong, mọi người lại hát hò trong chốc lát, lúc này vẫn còn đọng lại chút dư vị của cuộc vui, dọn dẹp nhà hàng xong, đều tự động ra về.

Kim Tông Trạch trước sau như một đều lịch sự, dễ gần, hân lịch sự hỏi cô: “Kiều Mạt, để anh chở em về!”

Kiều Mạt nhìn mặt hân có chút ửng đỏ, biết hân cũng ngà ngà say, cô liền khách sáo từ chối: “Không cần đâu, tôi ở gần đây, anh nên trở về nghỉ ngơi sớm một chút thì hơn.”

Hân vẫn khẳng khái, “Kiều Mạt, anh thật sự không nghĩ tới có thể gặp lại em ở đây, em thay đổi rồi, so với trước kia hấp dẫn hơn nhiều, hơn nữa, có vẻ như em cũng cao hơn trước rồi.” Hân lại trêu: “Có lẽ trước kia em giống như một đoá hồng còn chưa nở rộ.”

Kiều Mạt cười ha ha.

Hân khẳng khái đưa cô về nhà, khi đứng cạnh cô chờ xe tắc xi, trên người hân có mùi hương thuốc lá nhàn nhạt pha trộn với chút hương vị rượu, phức tạp rồi lại ngọt ngào, cũng không thô tục như những người đàn ông say rượu khác, cô không khỏi cảm thán, người này dù có say rượu vẫn phong độ đến vậy.

Xe tắc xi đến, ngồi lên xe, bỗng nhiên hấn bảo cô, “Kiều Mạt, ba năm trước khi chúng ta chia tay, ban đầu anh định về nước kết hôn, nhưng sau đó lại chia tay với người yêu.”

Kiều Mạt chỉ cười cười.

Hấn lại nói: “Sau đó anh lại đến Pháp học chuyên sâu, khi ở Pháp, anh vẫn thường nhớ đến em.”

Kiều Mạt vẫn như cũ không nói gì.

Hấn đột nhiên bảo lái xe, “Làm ơn dừng xe lại một chút.” Xe dừng lại, hấn lập tức đẩy cửa xe, chạy nhanh đến một gốc cây non mưa.

Kiều Mạt vội chạy xuống xe, cô đưa khăn tay cho hấn.

Hấn có phần xấu hổ, “Xin lỗi, Kiều Mạt, khiến em chê cười rồi, mới uống chút rượu, lên xe đã bị chóng mặt rồi.”

“Em cũng từng như vậy, không sao đâu.”

Rất nhanh liền tới nhà trọ của Kiều Mạt, lúc xuống xe, Kiều Mạt khách sáo cảm ơn hấn: “Tông Trạch, cảm ơn anh, sau này chúng ta đều là đồng nghiệp, trước kia vẫn là bạn bè, sau này mọi người cùng giúp đỡ lẫn nhau, làm việc vui vẻ.”

Hấn gọi cô lại, đứng trước mặt cô, hấn dáng người mảnh khảnh nhưng rất quyến rũ, Kiều Mạt nghe thấy hấn nói.

“Kiều Mạt, thật ra ba năm qua anh đều rất nhớ em.”

Kiều Mạt ngạc nhiên.

Hấn suy nghĩ một chút, đột nhiên đưa điện thoại cho cô xem: “Em nhìn đi, so với ba năm trước, em thay đổi rất nhiều.”

Kiều Mạt không tin nghiêng đầu qua xem, vừa nhìn thấy liền giật mình, bức ảnh trên di động là ảnh chụp cô ba năm trước.

Trên bức ảnh, cô đang cầm cúi chép bài. Tuy rằng chụp từ xa, nhưng cô vẫn nhận ra người trong bức ảnh là mình.

Cô rất kinh ngạc.

Hấn hơi xấu hổ, “Anh từng thay điện thoại mới, sau lại lưu bức ảnh này vào điện thoại, hơi mờ một chút, em nhìn xem, em vẫn rất xinh đẹp.”

Trong lòng cô vô cùng hoang mang rối loạn, nhưng mũi cô bỗng trở nên chua xót, “Em lên trước đây, hẹn mai gặp lại, Tông Trạch.”

Hoảng loạn chạy lên lầu, tay đè lên trái tim đang thổn thức, không bật đèn trong phòng, cô nhẹ bước đến bên cửa sổ, nhưng không ngờ hấn vẫn đứng ở dưới lầu, nhìn lên phòng cô.

Khoảnh khắc ấy, trong lòng Kiều Mạt rất buồn, cô ngồi trên giường, ngẩn ngơ rơi nước mắt.

Cô thừa nhận, trong khoảnh khắc vừa rồi, cô thật sự cảm động, nhưng vậy thì đã sao? Ba năm, nhiều chuyện đã thay đổi, bây giờ cô không còn là cô gái ngây thơ ngày xưa nữa, nếu ba năm trước hấn không rời đi, hay là ba năm trước hấn không có bạn gái, hấn ở lại theo đuổi cô, có lẽ cô sẽ nhận lời, sẽ điên cuồng yêu hấn, nhưng không phải vậy, hấn đi rồi, cho nên khi hấn lại lần nữa xuất hiện trước mặt cô, hấn với cô chỉ có thể là bạn, là đồng nghiệp, không hơn không kém.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 24: Cô Dám Xúc Phạm Cô Ấy

Kiều Mạt vừa từ nhà bếp đi ra, liền gặp một bồi bàn, vừa nhìn thấy cô, hấn lập tức bảo cô: “Dừng ra đó, ngoài đó có một cốp cái đang phát điên.”

Cô khó hiểu, “Việc đó liên quan gì đến tôi?”

“Cô ta đang chỉ trích bánh puffs prôtêin cô làm rất khó nuốt.”

Kiều Mạt khó hiểu, “Mọi người đều rất thích bánh puffs prôtêin, sao cô ta có thể không thích được, nếu vậy, tôi lại càng muốn hỏi thực khách kia vì sao lại không thích, rốt cuộc là không ngon ở điểm nào.”

Cô hỏi rõ vị thực khách phản nàn kia ngồi ở bàn nào, sau đó trực tiếp đến đó.

Thực khách đang phản nàn là một cô gái trẻ thời thượng, bây giờ cô ta đang ra sức dùng đĩa gạt bánh puffs prôtêin trong đĩa, chiếc đĩa gạt qua gạt lại tạo ra những âm thanh chói tai, thậm chí vô cùng, có rất nhiều thực khách tò mò liếc nhìn, một chiếc bánh ngọt vốn rất đẹp mắt lại bị cô ta phá hỏng, bị dầm nát nhìn không ra hình dạng gì, giờ phút này nhìn thấy món tráng miệng do chính tay mình làm bị vùi dập, trong lòng Kiều Mạt rất khó chịu, nhưng vẫn cố nhẫn nhịn, cô vẫn lễ phép hỏi cô ta: “Xin hỏi vì sao quý khách lại không thích bánh puffs prôtêin, quý khách thấy không ngon ở điểm nào, nếu thực sự không ngon, tôi sẽ làm lại một phần khác cho quý khách được không?”

Cô gái kia ngược khuôn mặt trang điểm khéo léo lên, tức là vẻ mặt lạnh tanh, giọng nói lại châm chọc, khinh người.

Cô ta cười khẩy: “Cô chính là thợ làm bánh ở đây? Tôi thấy cô hẳn là nên về trường dạy nghề chăm chỉ một chút mà học lại lần nữa, tôi ăn món tráng miệng và bánh ngọt nhiều năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên tôi ăn phải một phần bánh puffs prôtêin khó nuốt đến vậy.”

Kiều Mạt không rõ vì sao cô ta lại nói như vậy, nhưng cô vẫn lễ phép đáp lời: “Thật ngại quá, tôi sẽ đổi cho quý khách một phần tráng miệng khác.

Cô ta cười khẩy, “Không cần đâu, nhìn tuổi tác và trình độ của cô, cô cũng chỉ có thể làm ra những loại bánh như vậy thôi.”

Nhất thời mắt Kiều Mạt rung rung ảm ức, cô ta có ý tứ gì? Một người được giáo dục tốt, học thức cao, một người có học thức như vậy lại có thể nói năng như vậy với một người xa lạ sao?

Cô không nói nữa, khách hàng là thượng đế, cô im lặng không nói gì định bụng dọn đĩa tráng miệng trước mặt cô đi.

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một giọng nam trầm thấp: “Đổi cho cô ấy món khác, có vẻ như cô ấy không hợp ăn loại bánh puffs prôtêin này, phiền cô đổi sang một phần bánh puffs prôtêin, ngọt chết cô ấy đi.”

Cô ăn thêm một miếng, bên tai vang lên một giọng nói trầm thấp, bịch một tiếng không kịp đề phòng, nổ bùng một cái khiến tai cô ong ong.

Là Kỳ Vĩ? Cô quay lại, quả nhiên bắt gặp một đôi mắt vừa tức giận lại vừa có chút mừng rỡ.

Đúng là hắn, nhất thời trong lòng cô ngổn ngang nhiều cảm xúc đan xen, sao lại là hắn? Hắn có quan hệ gì với cô gái kia?

Ngay khi cô còn chưa phản ứng gì, hắn đã từng bước lại gần chắn giữa Kiều Mạt và cô gái kia, hắn nói với cô ta: “Cô thật sự không thích hợp ăn loại bánh puffs prôtêin này, ở tuổi của cô, hẳn là cô chỉ nên ăn những thức ăn ngọt đến phát ngấy mới phù hợp.”

Nhất thời trên mặt cô gái kia không nén được giận, “Kỳ Vĩ, anh đây là có ý gì?”

Hắn vẫn lạnh lùng như cũ, “Tôi chẳng có ý tứ gì. Mời cô xin lỗi thợ làm bánh này.”

“Anh đùa à, xin lỗi, dựa vào đâu?”

Kỳ Vĩ nhìn thức ăn trên bàn, “Cô dầm lát phần tráng miệng như vậy, thật là một người không biết tôn trọng thành quả lao động của người khác, người không quý trọng thức ăn, cô có tài đức và tư cách gì mà đi dạy dỗ người khác?”

Cô ta cười khẩy, “Tư cách của tôi ra sao cũng là chuyện của tôi, không khiến anh phải dạy dỗ.”

Cô ta vượt qua Kỳ Vĩ định đi, Kỳ Vĩ lại kéo tay chặn cô ta lại, “Xin lỗi đi, nếu hôm nay cô xin lỗi cô ấy, chúng ta vẫn là bạn bè, nếu không, chúng ta chẳng là bạn bè quái gì nữa..”

Kiều Mạt rất kinh ngạc nhìn hai người kia.

Cô gái kia hung hăng gạt tay hắn, “Kỳ Vĩ, tôi nói cho anh biết, tôi cũng không cần một người bạn như anh, anh đang làm lãng phí thời gian của tôi, đã hơn hai tháng rồi, tôi với anh hẹn hò, thích thì đến, không thích thì thôi, thật ra anh chỉ là một thằng vô lại không hơn không kém, nếu một người đàn ông không thích một cô gái còn dây dưa, sẽ khiến cô gái này mộng tưởng, cứ dây dưa không rõ như anh vậy, không những làm lãng phí thời gian của tôi, anh còn coi thường chỉ số IQ của người khác, tôi cũng xin khuyên anh một câu, anh cũng chẳng có của cải cao sang gì, buông thả cũng không phải quyền lợi của riêng anh, bây giờ tôi phát ngán anh rồi, tặng anh một câu, sau này đừng bao giờ đến tìm tôi nữa.”

Cô ta vênh mặt vừa định đi, Kỳ Vĩ lại chặn cô ta lại.

“Cô có thể xúc phạm tôi, nhưng ai cho phép cô được xúc phạm cô ấy, cô phải xin lỗi cô ấy ngay lập tức!”

Về mặt cô ta đầy nghi ngờ và khinh thường, “Xin lỗi cô ta? Dựa vào đâu? Dựa vào đâu mà tôi phải xin lỗi một đầu bếp, vì phần tráng miệng này? Được, tôi nói cho cô biết, tôi là khách hàng, thứ này do tôi mua, tôi thích thì ăn, không thích ăn thì cho dù tôi ném đi cũng là quyền của tôi, không mượn cớ ở đây bảo vệ công lý.”

Nói xong, cô ta quay lại, bùng đĩa khỏi bàn, không thèm giữ thẻ điện cho Kiều Mạt, vô cùng khinh thường, ngạo mạn, ném phần bánh puffs prôtêin mà cô ta đã dầm lát xuống đất, sau đó đặt mạnh đĩa lên bàn, quay người định đi.

Nhất thời Kiều Mạt vô cùng tức giận.

Cô còn chưa nổi cáu, Kỳ Vĩ đã giận sôi gan, hấn bước từng bước chắn trước mặt cô gái kia, “Xin lỗi đi, người vẫn không xin lỗi!”

“Tránh ra!”

“Xin lỗi đi!”

“Không bao giờ.”

Đột nhiên hấn xông lên giật túi xách của cô ta, ngay khi cô ta chưa kịp đề phòng, hấn liền kéo khóa túi ra, dốc ngược túi xuống, hộp phấn, chìa khóa, son môi bên trong ào một cái rơi hết xuống đất.

Cả hai cô gái đều sững sờ.

Hấn dúi mạnh túi sách vào lòng cô, cô tròn mắt kinh ngạc, “Kỳ Vĩ, sao anh lại làm vậy?”

Hấn nói từng câu từng chữ đều rất rõ ràng.

“Cô dám xúc phạm bạn gái tôi, tôi sẽ khiến cô không thể lết khỏi bàn.”

Kiều Mạt cũng sững sờ, hấn đang làm gì vậy?

Cô còn chưa kịp phản ứng, Kỳ Vĩ đã nắm chặt tay cô, hấn gần giọng nói: “Em đi theo anh!”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 25: Chuyện Nam Nữ Ai Là Người Được Lợi

Kiều Mạt sợ hết hồn, tựa như một vở tuồng diễn hai bộ ba lời, cô còn chưa định thần lại đã bị hấn mạnh mẽ lôi đi, khi tỉnh táo lại, cô theo bản năng giãy dụa muốn đẩy hấn ra, nhưng chỉ tốn công vô ích, mà hấn lại kéo cô vào sau một cánh cửa. Ngay sau đó đập một cái đóng sầm cánh cửa lại. [\*\*\* Bộ trong hát tuồng có nghĩa là diễn xuất của nghệ sĩ đều phải phản đúng từng bộ diễn. Vì vậy mới gọi là “hát bộ”, “diễn bộ”, “ra bộ”]

Kiều Mạt vừa nhìn quanh, càng tức giận: “Anh làm trò gì vậy, đây là nhà vệ sinh nam.”

“Vớ vẩn, nhà vệ sinh nữ anh còn vào được sao?”

Kiều Mạt định lách qua hấn ra ngoài lại bị hấn chặn lại, hai tay chống hông, hai mắt bùng bùng lửa giận, nhìn cô chằm chằm.

Kiều Mạt khó chịu, cô quát lớn: “Anh nhìn gì mà nhìn? Tóc tôi dính đất hay mặt tôi mọc hoa ư?”

Kỳ Vĩ rất giận.

Đúng hơn là hờn dỗi.

Hai tháng chia ly, đã hai tháng rồi, hấn nghe lời mẹ đi hẹn hò với con gái của Cao Cục trưởng vài lần, nhưng hấn vẫn không có một chút tình cảm nào với cô bạn thời tiểu học này, thật giống như ăn phải một món ăn không nêm muối, hôm nay hấn hẹn gặp cô ta, chính vì muốn nói chuyện rõ ràng dứt khoát một lần, họ không hợp nhau, không ngờ cái cô đại tiểu thư kia lại giận điên lên.

“Sớm biết không hợp, vì sao còn hẹn hò với anh?”

Hấn cũng hiểu được bản thân chẳng ra sao cả, mắc cạn trên một bến cảng mang tên Kiêu Mạt, dù có đổi sang bến đỗ khác cũng không thể nhô neo được, không chỉ làm lãng phí thời gian của mình mà còn khiến người khác mộng tưởng, cho nên hấn quyết định từ hôm nay sẽ coi mình như nàng Đậu Nga chết oan, tùy cô giải quyết.

Sau khi món tráng miệng được bung lên, là bánh puffs protein, cô bạn thời tiểu học kia liền dùng đĩa dằm nát bánh, tựa như trút hết mọi bức tức lên đĩa bánh ấy, cô ta gọi bồi bàn đến: “Đây mà gọi là món ăn sao? Trình độ của thợ làm bánh chỉ như vậy thôi sao?”

Hấn thật không muốn đứng nhìn người phụ nữ kiêu căng này phát cáu ra sao, cô ta thích làm gì thì làm, thứ lỗi cho hấn không thể theo hầu.

Hấn đứng lên đến quầy thu ngân thanh toán, vừa quay người lại liền nhìn thấy Kiêu Mạt, hấn vừa mừng vừa lo, lập tức đi qua đó thì nhìn thấy hai người phụ nữ đang giằng co.

Không thể nhìn được nữa, nên hắn cũng chẳng thèm để ý đến thể diện, nếu cô ta là đàn ông thì hắn đã sớm đắm cho vài cái rồi, hắn cảm thấy bản thân giống như một người phụ nữ chưa ngoa, nhưng hắn chẳng quan tâm.

Lúc này, hắn có chút tức tối nhìn chằm chằm Kiều Mạt đang đứng trước mặt.

Vốn định mắng mỏ cô vài câu, không ngờ lời nói ra lại trở nên bình tĩnh đến vậy.

“Nói đi, mấy ngày này em đã đi đâu? Vì sao phải chơi trò mất tích? Đổi số điện thoại, thôi việc, anh gọi điện, nhắn tin cho em, hắn là em cũng biết, vì sao em không nhắn lại cho anh dù chỉ một tin?”

Giọng hắn dịu xuống: “Em, cô gái biến thái này.”

Kiều Mạt hừ một tiếng: “Vừa vặn tôi cũng có chút vương mắc tình cảm với anh.”

“Kiều Mạt.” Dẫu sao thì trong lòng hắn thấy vui vẻ hơn là buồn bực, hắn quyết định không thèm sĩ diện nữa, làm người nhát gan trước mặt cô một lần, “Xin lỗi.”

Kiều Mạt rung rung nước mắt, cô cúi đầu, “Anh Kỷ, hắn là anh đang đi cùng bạn gái, anh không cần phải lãng phí thời gian với một thợ làm bánh trong nhà vệ sinh nam đâu.”

“Cô ta không phải bạn gái của anh.

“Có phải hay không thì liên quan gì đến tôi, tôi còn phải làm việc, hiện vẫn đang trong giờ làm việc.”

Hắn cản cô lại: “Mấy giờ em tan ca, anh chờ em.”

Kiều Mạt cười nhạt: “Không cần đâu, hết giờ làm tôi còn có hẹn.”

Hắn ngậy người một chút liền dễ dàng nắm tay cô: “Em có hẹn với người khác? Em nghĩ anh là ai?”

Kiều Mạt đáp: “Anh là bạn của Kiều Mạt, chào anh Kỷ, rất vui khi gặp lại anh ở đây, chúc anh ăn uống vui vẻ.”

Hắn tức đến không nói nên lời, đúng là một tên cướp Lương Sơn vô lại chuyên giết người phóng hỏa.

Hắn nổi cáu: “Kiều Mạt, em coi anh là gì? Em coi anh như nô lệ tình dục sao? Rốt cuộc trong lòng em, anh là người thế nào?”

Kiều Mạt thẳng thắn đáp: “Anh Kỷ, anh coi tôi là loại người gì? Là người tùy tiện đứng trong nhà vệ sinh nam trò chuyện với anh sao? Cho dù anh có chuyện muốn nói, anh cũng nên chọn một địa điểm, thời gian phù hợp, ít ra cũng nên tôn trọng tôi một chút.”

“Được, hết giờ làm, anh chờ em.”

“Không sao, anh có thể chờ, tôi cũng không nhất thiết phải đến gặp anh.”

Cô định đi, hắn lại chặn cửa ngăn cô lại: “Em. ....,em không thể đi như vậy được.” Hắn tựa như một kẻ dờ hoi, nghĩ mãi không ra liền buông một câu: “Em phải chịu trách nhiệm với anh.”

Kiều Mạt đánh giá hắn một lượt: “Anh Kỷ, anh đừng nói rằng đó là lần đầu tiên của anh nha, loại trách nhiệm này tôi không gánh nổi đâu.” Cô nhỏ giọng nói, “Thật ra là anh đã được lợi, cần gì phải nói như kiểu tui thân lắm vậy.”

Hắn nhìn cô gái quá đáng này, đúng là cô gái không thèm phân rõ trắng đen phải trái, đã không nói lý lẽ lại càng quá đáng, cuối cùng hắn cảm hận nói.

“Anh được lợi? Được, anh hỏi em một chuyện, một con trâu đi cày ruộng, cày xong rồi, xin hỏi có nên nói một lời cảm ơn với nó không, hay là con trâu đó nên cảm ơn mảnh ruộng kia.”

Kiều Mạt cũng sững sờ, trâu cày ruộng, hắn lại có thể ví von như vậy.

Hắn dứt khoát chơi xấu, “Được rồi, không phải em nói anh được lợi sao? Phải rồi, anh là trâu còn em là một mẫu ruộng, vậy bây giờ trâu cày ruộng xong rồi, không phải cũng nên nói lời cảm ơn với chú trâu đó sao?”

Kiều Mạt cực kỳ tức giận, trong lúc giận dữ, biết rõ hắn chỉ trêu chọc cô nhưng vẫn nhìn không được mà giờ tay đánh hắn.

Hắn liền giữ chặt cánh tay đang ra sức kéo, cào, cầu lại, nắm chặt trong tay mình.

Kiều Mạt khóc nức nở, về mặt đầy tủi thân.

Đột nhiên, phòng tuyến trong tim ầm ầm sụp đổ. Không chờ cô hồi hận, hắn mạnh mẽ vươn tay ôm chặt cô vào lòng.

Kiều Mạt liền kinh ngạc, theo bản năng đánh hắn, hắn bế cô lên dễ dàng tựa như bưng một khay thức ăn, không thèm giải thích gì liền đặt cô lên cạnh

cửa sổ, lúc Kiều Mạt định đá hấn, hấn dễ dàng giữ chặt đầu cô lại, hung hăng cắn nát đôi môi ngày đêm mong nhớ này.

Kiều Mạt tử thân tựa như người vợ nhỏ bị mẹ chồng ức hiếp, vừa khóc vừa gắng sức đẩy hấn, luôn miệng mắng chửi: “Sắc quỷ, lưu manh. Cút đi.”

Vừa dứt lời, cửa buồng vệ sinh nam bên cạnh mở ra, một bóng người cao lớn lao ra ngoài, Kiều Mạt liếc mắt qua vai Kỷ Vĩ, vừa nhìn thấy người này, nhất thời ánh mắt tròn tròn, cô gắng sức kéo Kỷ Vĩ.

Là Kim Tông Trạch.

Không đợi Kỷ Vĩ quay đầu lại, Kim Tông Trạch liền túm cổ áo hấn kéo lại gần, vừa ngẩng đầu lên liền ăn trọn một đám, nắm tay rắn chắc đám mạnh vào mặt Kỷ Vĩ.

Kiều Mạt hoảng sợ, còn chưa kịp phản ứng đã thấy hai người đàn ông nhảy bổ vào nhau.

Cô vội giậm chân: “Đừng đánh!”

Hai người đàn ông dừng lại, ba người mặt đối mặt nhìn nhau.

Sau đó, một bồi bàn nam vào nhà vệ sinh, vừa nhìn thấy cảnh này, tò mò liếc nhìn quanh, gãi đầu, lúc này Kiều Mạt mới nhớ ra đây là nhà vệ sinh nam, nhớ tới một màn hết sức vô lý vừa rồi, cô vô cùng xấu hổ, mở cửa chạy ra ngoài.

Ngồi trên một thùng lớn màu đỏ sau bếp, lòng cô loạn như cào cào ngồi ôm đầu.

Cô cúi gằm mặt nhìn đầu ngón chân, một đôi giày da đen của đàn ông lọt vào tầm mắt cô, là Kim Tông Trạch.

Kiều Mạt ngẩng cao đầu, đón nhận ánh mắt dò xét của hấn, cô gờ tay tỏ ý tạm dừng, “Nếu anh muốn hỏi tôi, người đàn ông kia là thế nào, anh đừng hỏi nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 26: Anh Sẽ Để Em Kêu Thỏa Thích

Kim Tông Trạch có phần xấu hổ, suy đi nghĩ lại mãi, tuy rằng trong lòng còn nhiều thắc mắc nhưng vẫn nên giữ gìn hình tượng một chút thì hơn.

“Xin lỗi, chẳng qua vừa nãy anh nghe thấy em luôn miệng mắng chửi người, nên không nghĩ ngợi gì liền xông ra ngoài.”

Kiều Mạt phui phui tay, nhảy khỏi mặt bệ, “Chào bếp trưởng Kim, tôi đi làm việc đây.”

Kim Tông Trạch vẫn đứng đó, cô đi rồi, hấn tựa lên tường, trong lòng muôn vàn cảm xúc.

Vừa nãy ở nhà vệ sinh, hấn vô tình nghe thấy Kiều Mạt cãi nhau với Kỷ Vĩ, tình hình ra sao hấn cũng không rõ lắm, quan hệ giữa hai người hấn cũng không tiện hỏi, nhưng có một điều hấn có thể xác định, đó là người đàn ông đó với Kiều Mạt tuyệt đối không phải loại quan hệ bạn bè bình thường. Hơn nữa có một việc hấn hiểu rất rõ.

Người đàn ông kia thích Kiều Mạt, Kiều Mạt cũng không phải không có cảm tình gì với hấn.

Đột nhiên lười như nếm phải mù tạt, vị cay nồng xộc thẳng lên mũi, tiếp đó đến mắt, cay đến chảy nước mắt, nhưng trái tim hấn nhói đau, chớp mũi cũng từng đợt đắng chát.

Ba năm trước, lần đầu tiên hấn gặp Kiều Mạt là lúc cô đang ngồi cuối lớp say sưa chép bài, ngẩng đầu vô tình nhìn vào mắt hấn, ánh mắt cô trong suốt như thủy tinh, trong lòng hấn khẽ động, nhưng lúc đó hấn đã có bạn gái rồi, cũng không dám đứng núi này trông núi nọ, sau đó trở về Hàn Quốc, lại phải đến Pháp du học, chia tay với bạn gái, thỉnh thoảng cũng nhớ đến Kiều Mạt, nhớ tới nụ cười của cô lúc chia tay ở lối vào trung tâm mua sắm, nụ cười mím làm tan chảy mùa xuân, nụ cười ấm áp, sáng lạng, nụ cười vừa ngọt ngào vừa đáng yêu, cô tựa như một chiếc bánh ga tô vị hoa quả tinh xảo đẹp đẽ, xa cách ba năm, hấn hoàn toàn không nghĩ tới khả năng có thể gặp lại cô ở khách sạn C này, hấn vô cùng vui sướng, vốn cũng muốn dốc sức theo đuổi cô một lần, nhưng hấn phải thất vọng rồi, thời gian ba năm khiến hấn bỏ lỡ cô.

Trái tim hấn nảy lên một cảm giác mất mát, tựa như một chiếc đồng hồ cát, nhưng hạt cát bên trong không ngừng rơi xuống, lúc này đây, nỗi buồn của hấn tựa như những hạt cát kia, tích một chút liền đầy.

Cuối cùng cũng tan ac, Kiều Mạt thay quần áo xong, do dự mãi cũng quyết định ra lối cửa sau.

Tay dứt vào túi, nhăm chán chậm rãi bước đi, lúc này có tiếng còi xe inh ỏi phía sau.

Cô ngoảnh lại, lúc này Kỷ Vĩ nhìn như một tên bại hoại, tay phải lái xe, tay trái ra sức đập cửa xe, miệng gọi cô: “Bà xã cô tình gây sự này, ầm ĩ đủ chưa?”

Nhất thời Kiều Mạt có chút tức giận, hần giống hệt một con vịt trên ruộng cạn, dù có phỉ sức thế nào cũng không thể thắng nổi con gà.

Mấy tiếng trước trong nhà vệ sinh nam, gần từng tiếng nói lý lẽ với cô, bây giờ lại còn mặt dày mày dạn lấy lòng cô trên đường cái.

Hần quẹo xe phanh gấp lại, dừng sát trước mặt cô, chặn đường đi của cô, sau đó hần xuống xe, giữ cô lại, chăm chú nhìn cô, thờ dài một tiếng: “Em yêu, em trốn cũng trốn xong rồi, về nhà thôi.”

Kiều Mạt nhìn chăm chú người trước mặt, giọng mỉa mai hỏi hần: “Anh từ đâu đến, vì sao lại chặn đường tôi?”

Hần cụp mắt xuống, uể oải, “Kiều Mạt, em điên rồi!”

---

Ngồi trong nhà hàng, Kiều mạt không nói một lời, chỉ lẳng lẳng lặng ăn cơm.

Hần hết cách đành nói chuyện một mình.

“Ngày đó em đi rồi, ngày hôm sau vốn định tìm em giải thích chuyện đó, nhưng phải đi họp liên tiếp ba ngày. Xin lỗi.”

“Chờ đến khi anh đi tìm em, mới biết rằng em đã thôi việc, ai cũng không biết số điện thoại mới của em, anh đã đến nhà em, thế này mới biết được em đã cho người khác thuê nhà.”

Kiều Mạt vẫn không nói lời nào. Tìm người nên tìm từ sớm, cô không hiểu hành động của người đàn ông này, cô cũng không muốn truy vấn nguyên nhân vì sao hần lại bỏ chạy, nếu hần đã không muốn nói thì người khác có làm cách nào cũng không thể biết rõ chân tướng.

Kiều Mạt ăn cơm xong, cô đeo túi lên, “Tôi ăn xong rồi, anh thanh toán đi.”

Cô vừa rời khỏi, Kỷ Vĩ liền đuổi theo sau, hai người đi trên đường cái, cô đi phía trước, hần duy trì khoảng cách theo sau, cô đi nhanh, hần cũng đi nhanh, cô bước chậm lại, hần cũng bước chậm lại.

Kiều Mạt đi được một lát, nhin không được quay đầu lại, Kỷ Vĩ tựa như con nai con sợ hãi lập tức đứng sững lại, Kiều Mạt nhú mày, hần lập tức cúi đầu, gιο chân đá một hòn đá nhỏ.

“Anh Kỷ, cả bữa ăn anh nói với tôi 34 câu, từ câu chào hỏi, em thích không, ăn ngon không, còn có một số câu anh tự lảm nhảm, xin hỏi, trừ bỏ những điều này anh còn điều gì muốn nói với tôi sao?”

Hần giật mình, chân hần vẽ vòng tròn dưới đất.

Kiều Mạt cười khò: “Anh Kỷ, nếu anh muốn tìm Kiều mạt tâm sự, nghe anh kêu than việc gia đình, lần sau anh đừng đến tìm tôi nữa, bạn bè như tôi với anh có rất nhiều.”

Hần gất gao nhìn chăm chăm cô, “Không đâu, trên thế giới này có rất nhiều phụ nữ, nhưng người tên là Kiều Mạt, hợp với anh nhất, chỉ có duy nhất em thôi.”

Kiều Mạt giật mình.

Hần khề thờ dài một hơi: “Anh biết anh làm như vậy là sai, nhưng em hãy cho anh vài phút, cho dù qua tòa tuyên án, phạm nhân cũng có thể tự do biện hộ không phải sao?”

Kiều mạt không nói gì, hai người đứng trên lề đường nhìn nhau.

Hần khề nói: “Lúc anh mười một tuổi, có một lần ra ngoài chơi, khi nhảy hai tay chống vào cọc gỗ, không nhìn thấy trên cọc gỗ có đinh, chiếc đinh đó đâm vào đùi anh, làm tổn thương mạch máu trong đùi.”

Kiều mạt không rõ lời hần nói có ý gì?

“Anh đau đón ngã xuống đất, máu thấm đẫm trên đùi và quần, anh rất sợ, dù bị thương ở chỗ nào đều khiến anh sợ hãi, tại sao chứ? Bởi vì ngay lúc đó theo bản năng anh nghĩ là mình đã bị thương .....Chỗ đó, kể từ đó anh bắt đầu sợ máu, có thể em không tin, mười mấy năm qua, anh gần như không bao giờ đi tiêm, vì anh sợ ngay khi y tá lấy ven sẽ làm anh chảy máu.”

Kiều Mạt mơ hồ nhớ lại, ngày đó khi đến bệnh viện, y tá tiêm cho mình, cũng chính hấn đã công cô.

“Ngày đó nhìn thấy máu của em, lúc ấy anh rất sợ hãi, đầu óc như thể bị chập mạch, anh hoang mang tông cửa mà chạy, anh biết là đàn ông thì không nên làm như vậy, nhưng anh là một thằng đàn ông khốn nạn đã bỏ mặc em mà chạy trốn, xin lỗi, Kiều Mạt.”

Kiều Mạt quay người rời đi.

Hấn đuổi theo sau: “Hãy nghe anh nói, Kiều Mạt.”

Kiều Mạt phớt lờ hấn, cô vẫn bước đi, hấn theo sát phía sau, hai người như đang chạy đua, Kiều Mạt vung tay chạy thật nhanh, đôi chân dài của hấn cũng vội bước nhanh theo cô, tiếng đá kêu lộp cộp phía sau, Kiều Mạt nghe loáng thoáng như đang đọc thơ.

“Ánh dương, Hoa hồng Thịnh Đế, Ngải Lị Á, Thiên Tứ, Kim Ngọc, .....”

Kiều Mạt đứng lại, là hấn đọc chứ không phải ai khác, đọc tên một số cửa hàng bánh ngọt.

Cô quay đầu nhìn mặt hấn, hấn khẽ thờ dài, nhẹ giọng nói với cô:

“Anh cũng đã đi tìm, anh nghĩ rằng cho dù em có làm gì, cũng chỉ có thể làm việc trong các cửa hàng bánh ngọt, cho nên anh đi tìm ở tất cả các cửa hàng bánh ngọt, nhưng mọi người đều nói, dạo này lạm phát, thịt lợn còn không mua nổi, ai còn có tiền mà thuê người làm?”

Kiều Mạt chẳng nói câu nào, hấn hết như đứa nhỏ mắc lỗi đứng trước mặt cô, trong mắt vô vàn buồn bã, tiu thân, còn thật chờ mong được cô tha thứ.

“Em có thể không tin, nhưng những gì anh nói đều là thật.”

Đột nhiên Kiều Mạt bật cười, “Kỷ Vĩ, anh thật sự là một con quỷ phong lưu tự tăng bốc mình, anh bị choáng sao? Lý do này thật dễ nghe, tôi còn tưởng anh không bình thường!”

Nhất thời hấn ngây dại, không hiểu sao như có một ngọn lửa đang bùng lên trong vũ trụ nhỏ bé, “Ý em là gì? Em nói anh không bình thường?”

Kiều Mạt tức giận: “Vào một thời điểm như vậy, người đàn ông có thể bỏ chạy, không phải không bình thường thì có thể là cái gì?”

Nhất thời hấn cực kỳ tức giận, nhìn cô gái này, cách suy nghĩ của cô ấy khiến cho một người có năng lực suy nghĩ bình thường như hấn không biết nên dùng từ nào để có thể diễn tả được.

Bất đắc dĩ hấn chưa chút nói, “Đứng, nói đúng lắm, xem ra hôm nay anh thật sự phải chứng minh cho em thấy anh có bình thường hay không.”

Hấn lại gần ôm chặt cô, không nói năng gì liền kéo cô về, Kiều Mạt vội vàng đẩy tay hấn, “Kỷ Vĩ, anh bỏ tay ra.”

Hấn cười lạnh một tiếng: “Có những lời không thể nói tùy tiện, rượu không thể uống bừa, em đã muốn cuộc tình một đêm, vậy hãy vui vẻ một lần đi, tránh cho sau này phải nuối tiếc.”

Kiều Mạt ngây dại.

Hấn đã kéo cô lên xe, khóa chặt cửa xe lại rồi nổ máy, Kiều Mạt tỉnh táo lại định đẩy cửa xe, hấn tựa như nhặt ốc biển mà kéo đầu cô vào ghế, mờ ám thật đây an toàn cho cô, ngăn đầu ghế sát vào mặt cô, hấn oán giận mắng: “Về nhà, để xem anh sẽ trừng trị em thế nào!”

Nhất thời Kiều Mạt sợ ngây người, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, “Tôi không cần.”

Rất nhanh bọn họ đã về đến dưới lầu nhà Kỷ Vĩ, hấn hết như chồn tha gà, kéo Kiều Mạt xuống xe, hùng hổ lôi cô vào thang máy, dù cô có giãy dụa thế nào, hấn cũng không buông, gắt gao nắm chặt tay cô, kéo thẳng đến trước cửa nhà, một tay lấy chìa khóa ra mở cửa.

Kiều Mạt rút tay không được liền há miệng cắn hấn.

Kỷ Vĩ bị đau, hấn mắng, “Miệng em quả là uy lực như súng máy, nhưng bây giờ anh thấy rất tò mò, nếu ở trên giường, liệu em có thể hét to hơn người khác hay không? Đùng vội, anh sẽ cho em cơ hội thể hiện.”

Kiều Mạt quát: “Anh bỏ tay ra, nếu anh không bỏ tay ra, tôi sẽ hét lên đấy. A!”

Hấn mắng: “Em cứ kêu đi, em giữ sức chút đi, lát nữa anh sẽ để em kêu thỏa thích.”

Kiều Mạt bám chặt cửa không buông, hấn buộc phải gỡ tay cô ra, không phân bua gì liền kéo cô vào phòng.

.....

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.



## Chương 27: Bơi Thuyền

Vào nhà đóng cửa lại, hấn đẩy Kiều Mạt lên ghế sô pha, Kiều Mạt hoảng hốt ngồi xuống, còn hấn thì vội vàng cởi áo vét, rồi đến cả vạt trước mặt cô.

Kiều Mạt hét lên: “Anh có thôi đi không!”

Hấn dừng lại thật, hai tay chống nạnh, “Nói đi, anh cho phép em nói vài lời trước khi bắt đầu.”

Kiều Mạt tức giận: “Chúng quy lại anh luôn thích cưỡng ép như vậy sao?”

Hấn hừ một tiếng: “Không, thật ra anh thích làm nhẹ nhàng, nhưng bây giờ em không phối hợp, nếu không trói chặt tay chân em lại, anh chỉ sợ em lại bám vằm anh thành tám mảnh ấy chứ.”

Kiều Mạt khóc, “Anh có bao giờ hỏi tôi nghĩ gì? Anh có cảm thấy tôi thích anh không? Anh có cho rằng khi làm tình chỉ một mình chỉ đàn ông được thỏa mãn hay cả hai người cùng được thỏa mãn?”

Hấn giật mình, nhìn Kiều Mạt, trong mắt Kiều Mạt đọng đầy nước mắt, tủi thân và giận dữ.

Một lát sau, hấn mới cười khỏ: “Em trách anh là đúng, anh chưa từng hỏi em nghĩ gì, thậm chí anh cũng chưa từng cân nhắc xem em có thích anh hay không, bây giờ anh đã hiểu rồi, thì ra đều là anh tự mình đa tình rồi, anh cứ nghĩ bất cứ người phụ nữ nào cũng thích anh,” hấn nhìn xung quanh, sau đó tự mình đánh trống lảng, “Đúng vậy, hóa ra là anh đã tự cho mình là đúng.”

Kiều Mạt không nói gì, vài giây sau, hấn quay người ra chỗ khác: “Nếu em thật sự không thích, bây giờ em có thể đi, anh sẽ không ngăn em lại nữa.”

Kiều Mạt nhìn hấn, cô đứng phắt dậy, lập tức đẩy cửa rồi đi, sau khi vào thang máy, cô cũng không nhìn rõ bóng dáng mình trên vách thang máy, đột nhiên tủi thân bật khóc.

Cô tựa vào vách thang máy, che miệng khóc: “Vậy anh bảo tôi phải làm sao bây giờ? Bất chấp tự trọng, coi như không có gì mà chấp nhận anh sao? Một người đàn ông có gia thế với một đứa con gái nghèo khó liệu có cùng suy nghĩ và lòng tự tôn?”

Kỷ Vĩ ngồi trên ghế sô pha, dang rộng cánh tay, cô đi rồi, thật sự là con mẹ nó nhẫn tâm, hai tháng qua hấn nhớ nhưng cô biết bao, vậy mà cô thông dong rồi đi, nhẹ nhàng như cắt một miếng bánh ga tô.

Hấn cười khỏ thầm hỏi bản thân, cứ nghĩ rằng chỉ cần xin lỗi là có thể hóa giải mọi việc, hấn cứ tưởng rằng cô cũng nhớ nhưng hấn tựa như hấn vẫn mong nhớ cô, thế nhưng cô cứ như vậy mà đi, cô đi rồi, hấn sao lại có dũng khí theo đuổi cô một lần nữa đây?

Hấn rất buồn bực, lòng tự trọng tựa như ném một toàn nhà trăm tầng xuống đất, còn chưa chạm đất, đã vỡ nát giữa không trung.

Trái tim hoảng loạn một lúc lâu, đột nhiên hấn không cam lòng đứng lên, bấm môi một cái, chạy vội ra mở cửa quyết định đuổi theo cô.

Vừa mới nhấn nút mở cửa thang máy ra, lại nhìn thấy Kiều Mạt đang khóc nức nở bên trong.

Kiều Mạt cũng sợ hết hồn, cô khó hiểu nhìn thang máy, hóa ra cô đã quên chưa nhấn nút.

Hấn cũng thờ dài, cô nhóc chết tiệt này.

Kiều Mạt tức giận nói trước: “Túi xách của tôi! Túi xách của tôi! Trên ghế sô pha nhà anh, anh trả lại cho tôi. ”

Hấn kéo cô gái đang cào cào, giãy dụa ra, sau đó vác cô vào phòng, không nói năng gì liền ném cô lên giường.

Kiều Mạt vẫn đang nức nở, hấn vỗ về cánh tay cô, đặt cô dưới thân, “Nói đi, bây giờ nói cho anh biết, em thích anh, em nói rồi anh sẽ chăm sóc em thật tốt.”

Kiều Mạt thích còn ra vẻ nể hấn: “Anh đừng có mơ, anh lưu manh.”

Hấn liền vui vẻ, “Thật dễ nghe, bây giờ tên lưu manh này sẽ càng lưu manh hơn, nếu lần này anh lại để em đi nữa, thì anh đúng là không bình thường.”

Vừa nói xong, bàn tay hấn liền không an phận, cũng không để ý Kiều Mạt vẫn phản kháng, hai ba bước liền lột sạch quần áo của cô, Kiều Mạt nhắm chặt mắt.

Không ngờ, lần này hấn rất ôn nhu, hấn rất dịu dàng, hấn nhẹ giọng dỗ dành, ngọt ngào như một viên kẹo.

Ôm cô, hấn thủ thi bên tai cô: “Nói muốn anh đi, bảo bố, anh rất muốn em!”

Kiều Mạt vừa thẹn vừa giận, loại việc này, rõ ràng là đàn ông gấp gáp, hấn lại nói đường đường chính chính đến vậy. Cứ như thể cô là một chiếc bánh ga tô trên bàn, đang khao khát người ta đến thưởng thức.

“Nhìn anh đi, bảo bối.”

Kiều Mạt nhìn hấn, trong mắt hấn là một màu xanh sâu thẳm.

Hấn nhìn không được oán trách cô: “Có lẽ em không tin, em biến mất không chút dấu vết trong hai tháng, anh thật sự rất buồn bực, đôi khi anh cứ tưởng bản thân rất phóng khoáng, nhưng đây là lần đầu tiên, anh khao khát muốn một người đến vậy.”

Kiều Mạt cắn môi, trong mắt đọng đầy nước mắt, bây giờ rốt cục cô cũng xót xa nhận ra một chuyện, vì sao trước mặt đàn ông phụ nữ luôn tỏ ra ngốc nghếch, không phải bản thân người phụ nữ ngốc mà bởi tình yêu làm họ mất lý trí, đôi khi, bản thân biết rõ đó chỉ là những điều dối gạt, có thể không có kết thúc tốt đẹp, chỉ là bông pháo hoa rạng rỡ trong phút chốc, nhưng khi đã bị cuốn vào trong, lại tình nguyện tin tưởng vào vẻ đẹp nhất thời của nó.

Hấn bắt đầu cởi bỏ quần áo của mình, cởi sạch sẽ, Kiều Mạt xấu hổ nhắm mắt lại ngay lập tức, cô nào có can đảm mà nhìn vật đàn ông đang bành trướng kia.

Cúi đầu, hấn hôn cô, cô căng thẳng đến mức cả người run rẩy, nắm chặt hai tay để dọc theo hai bên sườn, hết như một chiến sĩ sẵn sàng hy sinh.

Hấn thì thầm bên tai cô: “Đừng sợ.”

Hấn không bao giờ..... muốn làm cô sợ hãi như vậy nữa, căng thẳng và đau đớn như vậy nữa, hấn dịu dàng hôn cô, tựa như đang âu yếm một em bé đáng yêu mới chỉ 5 tháng tuổi, như muốn thể hiện tình cảm của mình, chỉ đơn giản như một đứa trẻ.

Kiều Mạt dần dần thả lỏng, trong lòng như có một ngọn lửa nhỏ đang nhen nhóm, ban đầu chỉ là một đốm sáng nhỏ, nhưng dần dần ánh sáng kia ngày càng sáng rõ, làm sáng tỏ trái tim nặng nề của cô, mang đến cho cô những xúc cảm đa dạng, một chút khản trương, một chút sung sướng, ngọt ngào và ngây ngất.

Rốt cục hấn đỡ lấy vật đàn ông kia, dịu dàng tiến vào trong cô.

Kiều Mạt run rẩy, trong nháy mắt kia, nhiệt độ nóng cháy của hấn dung hòa với cơ thể cô, đột nhiên mang lại cho cô những cảm giác được vỗ về như những con sóng đang mon trón bờ cát trắng, hấn bắt đầu chậm rãi va chạm trong cô.

Nhắm mắt lại, lần này không còn cái cảm giác đau đớn như xé rách kia, hấn chậm rãi rồi lại mạnh mẽ va chạm, mỗi một lần sít sao tiếp xúc đều mang lại cho cô những xúc cảm khác biệt, hấn xuyên qua mọi rào cản, yêu cô nồng nhiệt, tựa như thủy triều từ trên cao ập xuống, tại lần dồn dập va chạm cuối cùng, rốt cuộc kìm nén không nổi mà phóng hết vào trong cô.

Hấn ngừng đầu, một giọt mồ hôi từ trên trán rơi xuống, như một giọt sương trong suốt rơi xuống ngực cô.

Kiều Mạt vẫn không dám mở mắt, tay cô gắt gao nắm chặt ga trải giường, khuôn mặt ửng đỏ.

Mà hấn, hôn nhẹ lên trán cô, đến miệng, còn thêm khát cướp đoạt ngọt ngào khuôn miệng cô.

Hấn vẫn vui trong cô, vừa ngọt ngào, vừa ấm áp.

Hấn ôm lấy thắt lưng cô, ôm cô thật chặt, vùi vào cổ cô thở dốc, hai người hòa hợp không tách rời.

Mở mắt ra, đón nhận ngay ánh mắt hấn.

Một mảnh ôn nhu, hấn chân thành nói với cô: “Anh yêu em.”

Cô chỉ khóc: “Em không nghĩ anh lại dịu dàng và đáng yêu đến vậy.”

Hấn gượng cười: “Anh cũng không nghĩ rằng em lại thích một tên khốn kiếp mặt dày như anh.”

---

Tình yêu này nở bất ngờ đến vậy, không một lý do, cứ như vậy ngự trị trong thế giới của cô.

Ai có thể ngờ rằng một chiếc bánh ga tô hết hạn, lại có thể khơi ra một cuộc rượt đuổi tình ái dữ dội đến vậy.

Trong lòng Kiều Mạt vẫn lo lắng không yên, với cô mà nói tình yêu phải vượt qua gian khổ mới là tình yêu đích thực, nhưng cho tới bây giờ cô cũng không thể ngờ rằng bản thân lại dễ dàng bắt được một người đến vậy, cô khao khát một tình yêu lãng mạn, cô đã từng mường tượng ra vô số cách tiếp cận bạch mã hoàng tử của mình, nhưng tất cả đều thất bại, ngay khi cô nghĩ thôi thì hết thấy cứ thuận theo tự nhiên, lại phát hiện ra nó thành công đến kinh ngạc.

Lúc cô xuống lầu, cô vừa ra đến đại sảnh liền nhìn thấy xe của Kỷ Vĩ, mà hấn thì vẫn vô cùng phóng khoáng như mọi khi, nhìn thấy cô, hấn gật đầu ra

hiệu, đang lúc cô còn lưỡng lự đứng yên tại chỗ, hần liền xuống xe kéo cô lại gần hỏi han: “Sao lại không vui rồi?”

Kiều Mạt lưỡng lự hỏi hần: “Anh thích em ở điểm gì?”

Hần suy nghĩ một chút liền đáp, “Có lẽ em sẽ không tìm đến một người có điều kiện tốt như anh, anh thì sao, cho dù lại gặp gỡ những người khác, có thể sẽ không gặp được một người khiến trái tim hần có những rung động kỳ lạ đến vậy như em đã làm, thời gian vô cùng quý giá, anh không muốn lại bỏ lỡ, đến lúc đó người bị tổn thương là cả hai chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 28: Yêu Nhau Nước Sôi Lửa Bỏng

Kiều Mạt chạy đến khu trà nước, di động vẫn rung, cô nghe điện thoại.

“Bé con, em đang làm gì đây?”

“Em đang làm việc!” Tuy rằng cô không dưới một lần bị hần làm phiền trong khi đang làm việc, nhưng trong lòng cũng có một cảm giác vô cùng vui sướng, cô hoảng hốt nghĩ thầm: “Thôi xong, thành trì của người đã rơi vào tay giặc, nước sôi lửa bỏng!”

“Có phải em đang chờ anh nói với em rằng anh yêu em?” Hần trêu chọc trong điện thoại.

Kiều Mạt tức giận đáp: “Nghe nói giá gà voi năm nay rất cao, nên rất nhiều con heo cầm hai củ hành tây vào lỗ mũi, anh đúng là chú heo béo cầm hành vào mũi.”

Hần hừ một tiếng: “Thoải mái thật, vốn dĩ đang nghe bài phát biểu buồn ngủ của lãnh đạo, giờ nghe được lời nói mỉa mai của em, khiến anh hết buồn ngủ luôn rồi, em đúng là một hũ giấm chua được ủ hàng thế kỷ rồi.”

Kiều Mạt cắt điện thoại đi, con người này, có khi cảm thấy hần thật là ngang ngược, hần còn phiền toái hơn cả Già Bảo Ngọc, nhưng có khi hần lại ngỡ ngược mà quan tâm săn sóc cô, so với Đãng Đồ Tử cũng không kém là mấy.

Nhưng dù nói thế nào đi nữa, hần thật sự trở thành người yêu của cô.

Giống như tất cả những đôi tình nhân khác, hần thường dẫn cô đi xem phim, khi xem phim sẽ ôm cô vào lòng, để cô tựa đầu vào vai hần, sau đó bất ngờ hôn phớt lên môi cô, khi rảnh rỗi, hần sẽ dẫn cô đến bờ biển, chân trần đi dạo, hoặc vào ngày nghỉ, hần dẫn cô về quê chơi, hoặc đưa cô đi tham gia lễ hội hái trái và cùng nhóm bạn bè của hần, hần đặt cô lên một chạc cây, tự hần đi hái trái và về cẩn thận bóc từng chút vỏ một cho cô ăn.

Tuy rằng yêu đương thắm thiết, tựa như chất kết dính gấp phải keo 502, nhưng dù dính chặt nhau như vậy, Kiều mạt cũng không đồng ý chính thức đến sống chung với hần, cô vẫn thích tận hưởng thể giới tự do, Kỷ Vi có mềm mỏng dụ dỗ hay cứng rắn ép buộc cũng vô dụng, hần đành phải nhượng bộ, cứ vài ngày lại đến tìm cô hâm nóng tình cảm một chút.

Sáng sớm thức dậy, hần lại nhai phản nản: “Ồ cung đi, ôm nhau đi ngủ, thật hạnh phúc biết bao!”

Kiều Mạt đáp: “Mới không cần, trên đời này chẳng thể chắc chắn được việc gì được, không thể để anh được hỏi vậy chứ.”

Bất quá có đôi khi, hần cương quyết kéo cô đến nhà hần, đó là những ngày cô đến tháng, Kiều Mạt bị đau bụng kinh, hần biết cô thường khó chịu trong những ngày này, nên cứ mỗi lần đến tháng, hần đều rất dịu dàng, buổi tối hần sẽ nấu nước đường đỏ cho cô, nếu cô bị cảm, ban đêm ho khan, hần cũng dẫn cô về nhà, đến nửa đêm cô ho khan, hần sẽ bật đèn lên, lấy nước cho cô uống, bón cho cô từng muỗng từng muỗng một.

Kiều Mạt cảm thấy hạnh phúc và mãn nguyện, thật ra cuộc đời luôn biến đổi khó lường, bây giờ ngoại trừ việc tận hưởng tình yêu ngọt ngào cuồng nhiệt ra, cô thật sự nghĩ không ra còn điều gì không vừa lòng nữa.

Thời gian yêu đương qua thật mau, thoát một cái ba tháng ngọt ngào, bình lặng đã qua.

Mà công việc của Kiều Mạt cũng vô cùng thuận lợi, cô nhanh chóng trở thành nhân viên chính thức, được tăng lương.

---

Hôm nay thời tiết không tốt lắm, dường như trời sắp mưa, ngoài trời mưa phún mù mịt, hơn nữa trời vừa sấm tối, lớp sương mù đó dường như ngày một dày hơn.

Kiều Mạt cẩn thận cắt một hộp bánh quy hương hoa lài vào ba lô, lại làm một bánh ngọt khác đưa cho Kim Tông Trạch.

Cô vào bếp tìm Kim Tông Trạch nhưng không thấy hắn đâu, cô tò mò hỏi đồng nghiệp: “Xin hỏi, bếp trưởng Kim đi đâu rồi?”

Đồng nghiệp đó lắc đầu tỏ vẻ không biết, Kiều Mạt thấy áo khoác của hắn còn treo trên giá bên cạnh, nói vậy, chắc hắn sẽ về ngay thôi, cô đặt hộp bánh quy ngay dưới áo khoác của hắn, khi về hắn sẽ nhìn thấy luôn, không cần đoán cũng biết là cô đưa.

Bởi vì quen biết từ ba năm trước, trong số nhiều đồng nghiệp như vậy, Kiều Mạt cảm thấy dễ nói chuyện với hắn nhất, lúc rảnh rỗi cô sẽ lên lầu bốn, ngồi trên ban công suy nghĩ, muốn tâm sự với một ai đó, hắn cũng thường xuyên lên đó, ra ban công, đứng bên cạnh nghe cô tâm sự, Kiều Mạt cũng vui vẻ mà tâm sự mọi phiền muộn, vui vẻ với hắn, ngoại trừ việc hắn không phải là bạn trai của cô, trong số những bạn bè khác giới khác, Kim Tông Trạch là người bạn thân thiết nhất của cô. Nếu không phải Kỷ Vĩ nhiệt tình theo đuổi, có lẽ Kiều Mạt tiếp xúc nhiều với Kim Tông Trạch trong công việc, đã sớm đem lòng yêu hắn, nhưng tình yêu chẳng phân biệt trước sau, nói đến là đến, bây giờ, trong thế giới của Kiều Mạt, đối với cô những người đàn ông khác cũng có đến năm bảy loại, Kim Tông Trạch là người bạn thân nhất, nhưng không phải người yêu.

Ngày đó xảy ra tranh chấp giữa Kỷ Vĩ và Kim Tông Trạch ở nhà vệ sinh nam, hôm sau gặp lại Kim Tông Trạch cô theo bản năng hơi đỏ mặt một chút, xấu hổ cúi đầu. Cô sợ hắn hỏi, mà lúc đó với tính cách luôn độ lượng của hắn, hắn không hỏi gì về việc riêng giữa cô và Kỷ Vĩ, cô rất thích điểm này của hắn, Kiều Mạt rất sợ những người bình thường tỏ ra thân thiết với mình, nhưng hề mình có chuyện riêng tư gì đó, lập tức nhiệt tình giống như đặt tách trà nóng dưới móng, chạy đến hỏi han việc này việc nọ, thật không biết được người đó là bạn hay là thù.

Kiều Mạt quay lại phòng thay đồ, lấy ba lô định đi thì Kỷ Vĩ nhắn tin.

“Em à, buổi tối anh đi ăn cơm với đồng nghiệp, về muộn một chút, chờ anh nhé.”

Biết hắn buổi tối về trễ, nên Kiều Mạt cũng không vội về nhà, cô dọn dẹp xong, đóng cửa nhà bếp, đi qua đại sảnh liền nhìn thấy Kim Tông Trạch.

Cô vừa định gọi hắn, lại kinh ngạc ngừng lại.

Một mình hắn tựa vào lan can ngoài hành lang, xung quanh yên tĩnh, ánh đèn nhạt nhòa, cả hành lang rộng lớn chỉ có bóng hắn cô độc, bóng dáng gầy ốm tựa như cây cần bốt mì, mà lúc này, hắn dựa lên tường, tay trái bưng hộp bánh quy cô tặng, tay phải đang đưa một chiếc bánh quy lên miệng tình tế thưởng thức, đang ăn giữa chừng thì hắn dừng lại, cẩn thận nhìn chiếc bánh quy.

Nhìn từ xa, khuôn mặt nhìn nghiêng của hắn vẫn đẹp như xưa, về mặt cô đơn khiến trái tim người khác rung động, lúc này đây khiến trái tim Kiều Mạt có một loại cảm giác đau đớn giằng xé, trái tim thất lại, càng thấy buồn vô cớ.

---

Về đến nhà Kỷ Vĩ, Kiều Mạt đặt hộp bánh quy lên bàn ăn, định chờ hắn về ăn cùng.

Chờ đợi có chút nhàm chán, cô dứt khoát đi ngủ trước, nghĩ rằng có lẽ phải tận khuya hắn mới về, cô liền cởi áo khoác ra, chỉ mặc áo sơ mi với đồ lót trong, rồi đi ngủ.

Không biết mơ màng màng được bao lâu, nghe thấy tiếng vặn ổ khóa, đoán là hắn đã về, Kiều Mạt cũng không xuống giường, nếu hắn đã về thật, tự hắn sẽ vào phòng ngủ thôi.

Không ngờ rằng đợi một hồi, có tiếng động lạ trong phòng khách, Kiều Mạt có chút nghi ngờ, cô quay người lại, bỗng nhiên bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoảng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 29: Bức Tượng Khỏa Thân

Chỉ thấy hai người phụ nữ khoảng bốn năm mươi tuổi đứng cạnh giường, nhìn thấy Kiều Mạt, về mặt vô cùng sùng sốt.

Ba người phụ nữ nhìn nhau, Kiều Mạt chưa kịp phản ứng gì, chỉ nghe thấy một trong hai người phụ nữ trung niên có chút coi thường hỏi cô: “Cô là ai?”

Lúc này Kiều Mạt mới tỉnh táo lại, nhanh chóng suy đoán, hai người phụ nữ trung niên này khí chất thanh cao, hơn nữa, có thể tự nhiên ra vào nhà Kỷ Vĩ như vậy, cô hiểu ngay lập tức, một trong hai người hẳn là mẹ của Kỷ Vĩ.

Nghĩ đến đây, cô mặt đỏ tai hồng, chạy nhanh xuống giường, nhớ tới bản thân chỉ mặc áo sơ mi với đồ lót, lại vội chạy đến cạnh giường lấy áo khoác mặc vào.

Người đến đích thật là mẹ của Kỷ Vĩ, Âu Dương Mai và cô em gái Âu Dương Bình.

Kỷ Vĩ mạnh mẽ nói rằng đã chia tay với Cao Dao, con gái của Cục trưởng cục thuế quốc gia, dạo gần đây hắn rất ít khi về nhà, mỗi khi về nhà, tinh thần đều rất phấn chấn, trong lòng chị em Âu Dương đều lấy làm lạ, bóng gió hỏi hắn, “Có phải có bạn gái mới rồi không?”

Hắn mỉm cười gật đầu, thẳng thắn thừa nhận: “Vâng.”

Có lẽ vì trước kia Kỷ Vĩ có rất nhiều bạn gái, nên mẹ với dì cũng không để tâm câu trả lời của hắn, lần này Âu Dương Mai vô tình đến thăm con, không ngờ lại nhìn thấy một đứa con gái ở trong nhà của con trai, ngủ trên giường của con trai.

Âu Dương Mai đánh giá hết một lượt quần áo trên người Kiều Mạt, lúc này, đứa con gái đứng trước mặt bà đang cúi đầu, vô cùng lo lắng, mặt đỏ bừng căng thẳng.

Bà rất không vừa lòng, trong vòng ba giây liền nhìn rõ dáng dấp của Kiều Mạt, thầm suy đoán vị trí của cô ta trong lòng con trai.

Cô gái này, xét về diện mạo cũng có phần thanh tú, không phải quá xinh đẹp nhưng mặt mày cân đối, đôi mắt trong suốt có hồn, có lẽ con trai thích “ăn chay”, nhưng về gia cảnh, chắc cũng không phải tiểu thư con nhà giàu có gì, nếu không thì tại sao mãi mà con trai không nói năng gì với bà.

Về mặt của Âu Dương Mai cứng nhắc, giọng nói lạnh băng như một cơn gió lạnh buốt vừa quét qua trong mùa đông giá rét: “Cô là ai?”

Kiều Mạt xấu hổ không biết nên giải thích thế nào, hai người phụ nữ xinh đẹp, thanh lịch này, trước mặt họ bản thân giống như một người giúp việc xấu xí, thấp hèn, cô căng thẳng không biết phải làm sao, bất đắc dĩ khẽ nói: “Cháu, cháu tên là Kiều Mạt.”

Âu Dương Bình lạnh lùng hỏi: “Sao cô lại ở trong nhà cháu trai tôi?”

Kiều Mạt bối rối vô cùng.

Mặt Âu Dương Mai vẫn lạnh lùng, cứng nhắc, “Ra phòng khách nói chuyện.”

Họ không vào phòng khách mà vào phòng đọc chờ cô vào nói chuyện, cô vội chạy qua đó.

Chị em nhà Âu Dương ngồi trên ghế sofa trong phòng đọc, thái độ ngạo mạn, về mặt cứng nhắc, thấy Kiều Mạt vào, Âu Dương Mai nhàn nhạt nói: “Ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Kiều Mạt dè dặt ngồi xuống mép ghế sofa trước mặt họ.

Lúc này Âu Dương Mai không nói gì, trái lại Âu Dương Bình hỏi cô: “Cô tên là Kiều Mạt? Cô có quan hệ gì với Kỷ Vĩ? Hai người quen nhau lâu chưa?”

Kiều Mạt khẽ trả lời: “Anh ấy là bạn trai của cháu, chúng cháu yêu nhau nửa năm rồi.”

“Hiện tại hai người đang sống chung? Bao lâu rồi?”

Kiều Mạt đan mười ngón tay vào nhau, khẽ đáp: “Chúng cháu không sống chung ạ.”

Âu Dương Bình cười mỉa mai: “Không sống chung, vậy sao cô lại ngủ trong nhà cháu trai tôi? Ha, con gái thời nay thật coi mở, bỏ lên giường đàn ông rồi còn to mồm cãi là không sống chung, vậy ý của cô là cô chỉ đơn giản là bạn giường của cháu trai tôi thôi sao?”

Lời nói mỉa mai của bà ta khiến Kiều Mạt rùng mình.

Lúc này Âu Dương Mai mới lên tiếng, giọng nói vừa bình thản vừa nhẹ nhàng nói với em gái: “Em thấy lạ đến vậy sao? Đây cũng không phải lần đầu tiên Kỷ Vĩ dẫn gái về nhà ngủ, không biết có bao nhiêu cô gái từng ngủ trên giường nó, có gì đâu mà em phải làm ầm lên như vậy.”

Âu Dương Bình bình tĩnh suy nghĩ, “Cũng phải, chẳng phải mấy hôm trước về nhà nó còn kể là đi chơi với Liêu Quyên Quyên sao? Nó cùng bạn gái cũ ăn cơm, ăn xong mãi muộn mới về, ai mà biết chúng nó còn làm những gì.”

Hai chị em họ kẻ tung người hứng, Kiều Mạt nghe như đứng đồng lửa như ngồi đồng than.

Rõ ràng, mẹ và dì của Kỷ Vĩ không có ấn tượng tốt với cô, từ trước đến nay, Kiều Mạt không bao giờ ngờ rằng có một ngày bản thân lại rơi vào một hoàn cảnh ngượng ngùng khi gặp người nhà của Kỷ Vĩ như vậy, cô chưa từng gặp gỡ phụ huynh của bạn trai bao giờ, lúc này đây, trán vã mồ hôi mà không biết trả lời thế nào.

Âu Dương Mai hỏi cô: “Cô bao nhiêu tuổi? Làm việc ở đâu?”

Kiều Mạt khẽ trả lời: “Cháu 22 tuổi, hiện tại cháu đang là thợ làm bánh kem của khách sạn C.”

Âu Dương Bình hừ một tiếng.

Không khí tựa như đóng băng, chỉ còn lại duy nhất một cảm giác gượng gạo.

Ba người phụ nữ đều trầm mặc trong giây lát, cục diện lâm vào bế tắc, ngay khi Kiều Mạt căng thẳng đến vỡ mồ hôi hột, đột nhiên cả căn phòng tối đen.

Kiều Mạt bình tĩnh lại, “Cháu đi tìm nến.”

Cắt điện rồi!

Âu Dương Mai ngăn cô lại: “Không cần đâu, chắc không cắt điện lâu đâu, dù sao cũng chỉ tùy tiện nói chuyện thôi, không có đèn cũng không sao, cứ ngồi như vậy một lát đi.”

Kiều Mạt đành phải ngồi xuống, cô thở phào nhẹ nhõm, vậy cũng tốt, cắt điện rồi, tất cả đều chìm trong bóng tối, họ cũng không thể nhìn thấy sự căng thẳng của cô, cô cũng không cần để ý về mặt lạnh lùng của chị em nhà Âu Dương.

---

Kỷ Vi lái xe về đến khu nhà, vừa nhìn đã thấy, khu nhà một mảnh tối đen, đèn đường cũng không sáng, cắt điện rồi.

Hắn chậm rãi đi vào khu nhà, bật đèn dự phòng lên, cũng không tối lắm, hắn nhấn nút mở thang máy, đây là khu nhà cao cấp, cho dù thỉnh thoảng có cắt điện thì vẫn còn nguồn điện dự phòng trong thang máy, cắt điện thì thang máy vẫn hoạt động bình thường.

Hôm nay đi ăn tối cùng vài đồng nghiệp, về nhà cũng hơi muộn, biết Kiều Mạt sẽ ở nhà đợi hắn, hắn liền vui vẻ hắn.

Không biết cô đã ngủ chưa, hắn khẽ mở cửa phòng, trong phòng tối đen, hắn liền thích thú.

Cô nhóc kia, khẳng định là đang ngủ rồi, nghĩ đến điều này, các tế bào trong người hắn đều tung bùng nhảy múa, đàn ông thường có xu hướng mạnh động, lúc này đây, hắn muốn âu yếm cô.

Không thèm nghĩ ngợi nhiều, hắn bước khẽ vào phòng, cởi sạch quần áo, sau đó nhẹ nhàng tiến vào phòng ngủ, chuẩn bị nhảy lên giường.

Sờ soạng trên giường, có chút kinh ngạc, người trong chăn đâu rồi?

Hắn ra ngoài, đứng trong phòng khách, tìm thấy di động vừa định gọi điện thì nghe thấy một tiếng gọi.

“Kỷ Vi!”

Giọng nói trầm thấp, có chút uy nghiêm, hắn giật mình hoảng sợ, di động thiếu chút nữa là rơi xuống đất, mẹ!

Hắn sợ hết hồn trong một giây, mà giây tiếp theo, hắn lại càng thất hồn lạc phách.

Ba ba ba, toàn bộ không gian đều sáng rực lên, hắn đứng trong phòng khách, trở thành tiêu điểm dưới ánh đèn.

Có điện rồi.

Mà điều khiến hắn xấu hổ nhất là, ngay lúc này, tầm mắt của ba người phụ nữ đang nhìn về phía hắn, hắn hệt như bức tượng trên sân khấu trao giải Oscar, chẳng qua.

Bây giờ bức tượng này lại đang khóa thân.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 30: MẠch Nước Ngầm Phun Trào

Kỷ Vi bình tĩnh, nhất thời vừa xấu hổ vừa bối rối, còn chưa kịp trả lời đã vội quay người lại, lập tức chạy về phòng ngủ.

Người xấu hổ nhất vẫn là Kiều Mạt, cô ngồi đó, cúi gằm mặt chỉ muốn tìm một lỗ để chui xuống, gần như chết đứng tại chỗ.

Kỷ Vi ăn mặc chỉnh tề bước ra, hắn đầu đầy hắc tuyến đi vào phòng đọc, nhìn thấy vẻ mặt của mẹ và diều lạnh lùng vô hạn.

Hắn xấu hổ hỏi mẹ: “Mẹ, sao mẹ lại đến đây?”

Âu Dương Mai không hài lòng nói: “Chẳng lẽ mẹ đến thăm con mình còn phải xin phép sao? Hay là anh không thấy thoải mái vì mẹ đã quấy rầy chuyện tốt của anh?”

Kỷ Vi đành giải thích: “Ít ra mẹ cũng nên gọi điện thoại báo trước với con một tiếng.”

Cục diện bỗng trở nên căng thẳng, rốt cuộc Kỷ Vi vẫn là người hóa giải bầu không khí nặng nề này trước, hần giới thiệu với mẹ.

“Mẹ, cô ấy là Kiều Mạt, bạn gái của con, ban đầu con cũng định dẫn cô ấy về ra mắt mọi người, nhưng dạo này mẹ với ba cũng không ở nhà, lại không thường về nhà, mẹ à, con cũng muốn ổn định lại cuộc sống một thời gian.”

Âu Dương Mai không nói năng gì, dù sao bà cũng là con nhà có gia giáo, có khí chất cao quý, nhìn thấy Kiều Mạt còn chưa bình tĩnh lại, bà nhàn nhạt nói: “Không sao, vội gì chứ, cũng chẳng phải chuyện gì to tát.”

“Mẹ đến có việc gì sao?”

“Mẹ chỉ thấy nhớ con nên muốn đến thăm con thôi, được rồi, giờ mẹ về đây, nếu mai con rảnh thì về nhà ăn cơm.”

Kỷ Vi rất lễ phép với mẹ mình, không dám tỏ ra không nghe lời mẹ.

Mẹ với dì vừa đi khỏi, hần cũng thở phào nhẹ nhõm.

Kiều Mạt căng thẳng đến mức ngồi sụp xuống đất.

Kỷ Vi hoảng hốt ngồi xổm dưới chân cô, “Mẹ với dì anh làm gì em sao?”

Kiều Mạt mặt mày lắc đầu, giọng nói lí nhí, yếu đuối: “Hai dì cũng không thích em.”

Hần an ủi cô: “Đừng lo, anh thích em, nhất định mọi người cũng sẽ thích em.”

Kiều Mạt vô cùng lo lắng, nói cho cùng ánh mắt của chị em nhà Âu Dương nhìn cô không quá hà khắc nhưng ánh mắt dò xét, dè bii của họ khiến cô thấy xót xa vô cùng. Cô cười khổ, “Kỷ Vi, trong vòng tròn ấy không phải chỉ có riêng anh và em, các dì không thích em cũng là chuyện rất đổi bình thường.”

Hần không đồng ý: “Trước kia khi ba anh theo đuổi mẹ, ông bà ngoại anh cũng không đồng ý, nhưng sau đó, ba anh dùng chính năng lực của mình để chứng minh rằng mẹ anh đã chọn đúng người, bây giờ thì ba anh chính là niềm kiêu hãnh của ông bà ngoại.” Hần hôn nhẹ lên môi cô: “Bảo bối, đừng sợ, một ngày nào đó em cũng sẽ làm được điều đó, em sẽ trở thành niềm tự hào của họ.”

Hần vẫn an ủi cô, nhưng Kiều Mạt vẫn một mực lo lắng, cô có linh cảm sắp có một trận giông bão ập xuống.

————— Cô đứng trên ban công lầu bốn của khách sạn, lúc này đang vắng khách, cô lặng lẽ nhìn phía xa.

Phía sau có người gọi cô: “Kiều Mạt.” Không cần quay đầu lại, cô cũng biết người gọi là Kim Tông Trạch.

Hần ân cần hỏi cô: “Có tâm sự gì sao? Kiều Mạt?”

Kiều Mạt cười gượng, “Tôi không giỏi che giấu cảm xúc, cho nên anh dễ dàng nhận ra sao?”

Tông Trạch suy nghĩ một lát, lần đầu tiên hần không nén được tò mò hỏi cô: “Là vì chuyện tình cảm sao?”

Kiều Mạt hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Nếu anh thích một người con gái, nhưng ba mẹ anh kiên quyết phản đối, anh sẽ làm gì?”

Hần nghĩ một chút liền đáp: “Dù sao người đi hết đời này là bản thân anh, trên đời này có gì là vật cản lớn nhất chứ? Chỉ cần hai người yêu thương nhau, còn sợ gì khó khăn trắc trở.”

Kiều Mạt thờ dãi, có lúc cô ước gì người yêu của mình là một người có hoàn cảnh bình thường như Tông Trạch, hai người cùng một thế giới, tự do yêu đương, chứ không phải con trai một quan chức cấp cao như Kỷ Vi, cô hiểu rõ một chuyện, với gia đình quyền thế như vậy, cho dù một chân của cô có thể bước qua cánh cửa đó nhưng chân còn lại có thể bước qua một cách thuận lợi hay không còn chưa rõ. Mà tình yêu đâu phải là chuyện của một người.

Điều Kiều Mạt lo lắng cũng không phải vô căn cứ.

Lí Bình Hiền, chồng của Âu Dương Bình là một giám đốc điều hành công ty giao dịch bất động sản, cho nên hôn nhân giữa hai nhà họ Âu Dương và họ Lí là hôn nhân hợp tác thương mại, mà ba của Kỷ Vi là một quan chức cấp cao, Âu Dương Mai lại là con gái của gia tộc lớn, cho nên hôn nhân giữa hai nhà họ Âu Dương và họ Kỷ chính là một hôn nhân mang tính chất chính trị, một sự kết hợp lý tưởng giữa quyền thế và tiền tài.

Cho nên đối với cô bạn gái mới này của Kỷ Vi, chị em nhà Âu Dương không hẹn mà đều tỏ ra khinh thường và thù địch.

Lí Bình Hiền bảo chị em nhà Âu Dương, “Cô gái tên Kiều Mạt kia, gia cảnh trong sạch, chính là một kẻ bần cùng.” Hần cười một tiếng: “Chắc cụ tổ bảy đời đảm nhiệm chức vụ cao nhất là trưởng thôn, cụ tổ ba đời là bần nông, cụ tổ năm đời thì nghèo rớt mòng tơi, ba là công nhân, khi cô ta mười hai tuổi thì ba mẹ ly hôn, rồi bà ta đi bước nữa, ba thì có ông chú vô công rồi nghề lại ham mê cờ bạc, còn mẹ có ông cậu, sau khi bà ta ly hôn cũng bỏ mặc chị gái. Còn có.” Lí Bình Hiền nghiêm túc nói: “Cô ta cũng chẳng học cao hiểu rộng gì, tốt nghiệp trung học xong liền đi làm luôn.”

Âu Dương Mai nghe xong cảm thấy bưng bưng lửa giận.

Âu Dương Bình an ủi chị gái: “Chị không nên lo lắng quá, từ trước đến giờ Kỳ Vĩ cũng có không ít bạn gái, cô gái kia chắc gì đã là một nửa định mệnh của nó.”

Âu Dương Mai lắc đầu: “Cho dù cô ta không phải một nửa định mệnh của nó, nhưng ít ra, bây giờ rất được Kỳ Vĩ yêu chiều, loại phụ nữ này nhìn thì đơn thuần, nhưng thực tế, bản chất là một kẻ háms lợi, dụ dỗ tiền của chủ nhân như con đĩa dút không ra, bây giờ e là Kỳ Vĩ đã bị cô ta mê hoặc rồi, sắp bị cô ta nuốt cả xương không còn một mẩu.”

Lí Bình Hiền ngồi cạnh an ủi chị vợ. “Chị đừng nên lo nghĩ quá, nếu cô ta là hồ ly tinh thật, em sẽ tìm đạo sĩ đến làm phép đuổi cô ta đi.”

Nhất thời hai chị em nhà Âu Dương cười phá lên.

Chờ Lí Bình Hiền vào phòng rồi, Âu Dương Bình nhớ tới điều gì, bà bảo chị gái: “Chị có nhớ có lần em đã kể với chị về con gái của cô em chồng tên là Thành Viện không? Chu Thành Viện chính là con gái út của Chu Chính Vinh, tập đoàn thép Đại Vương, chị cũng gặp nó rồi, chị còn khen nó xinh xắn, sắc sảo nữa!”

Âu Dương Mai cô nhớ lại hình dáng của Chu Thành Viện, hình như Chu Thành Viện chính là cô gái nhỏ nhắn đó, bà cũng ngại nhớ, có điều vì nó là con gái của cô em chồng nhà Âu Dương Bình, hơn nữa lại là con gái út của Chu Chính Vinh, tập đoàn thép Đại Vương, nên bà cũng có chút ấn tượng tốt đối với cô gái này, suy nghĩ một chút, rốt cục bà sức nhớ, đột nhiên em gái lại nhắc đến con bé kia, chị em gái với nhau, sao bà lại không hiểu ý tứ em gái mình chứ.

“Em muốn giới thiệu cháu gái bên chồng cho con trai của chị gái mình sao?”

Âu Dương Bình bị chị gái nói trúng tim đen, không khỏi có chút bẽ mặt, bà dứt khoát nói: “Quả thật đây mới là mối nhân duyên mỹ mãn nhất.”

Âu Dương Mai cười nhạo em gái mình, “Em chỉ hay vẽ chuyện, một đứa là cháu trai bên ngoại, một đứa là , nếu hai đứa nó kết hôn, há chẳng phải em sẽ trở thành đại ân nhân của Vương phu nhân sao, tốt xấu gì cũng phải nể nang em vài phần.”

Âu Dương Bình hậm hực vặn lại: “Em không phải vì muốn tốt cho Kỳ Vĩ sao? Em chứng kiến cháu trai trưởng thành từng ngày, trước khi em có con, em là di ruột của nó, chẳng lẽ lại không thương cháu mình sao? Dù sau này em có sinh được hai đứa con trai, thì em vẫn sẽ thương yêu Kỳ Vĩ, chị không thể phớt lờ em như vậy được! Hơn nữa, Thành Viện không tốt ở điểm nào? Con bé lớn lên xinh đẹp, lại tốt nghiệp một trường danh tiếng, điều quan trọng nhất là gia đình nó rất có thể lực, chị à, chúng ta mới là người trào cao đó.”

Trong lòng Âu Dương Mai đang suy tính một chuyện, là một người mẹ ai chẳng hy vọng con mình có thể cưới được người vợ làm hậu thuẫn cho sự nghiệp, hai gia đình thế lực môn đăng hộ đối là phù hợp nhất, vấn đề là, bây giờ con trai đang bị hồ ly tinh mê hoặc, liệu có nghe lời khuyên của mình?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 31: Hồng Môn Yến

Kiều Mạt tan tằm vừa ra ngoài đại sảnh, một chiếc xe BMW màu đen dừng sát ngay cạnh cô.

Cửa xe mở ra, hai người đàn ông khoảng chừng 40 tuổi xuống xe, rất nhã nhặn, lễ phép hỏi cô: “Cô là Kiều Mạt?”

Cô không rõ đối phương là ai, từ đâu đến, nhưng vẫn gật gật đầu.

Đối phương tự giới thiệu: “Xin chào. Tôi là dượng của Kỳ Vĩ, Lí Bình Hiền.”

Kiều Mạt từng nghe Kỳ Vĩ kể về từng thành viên trong gia đình, được biết Lí Bình Hiền là giám đốc điều hành một công ty giao dịch bất động sản, đột nhiên Lí Bình Hiền xuất hiện trước mặt cô, khiến cô rất nghi ngờ.

“Xin chào Lý tổng.” Cô chào hỏi rất khách sáo, khuôn phép.

Ông rất khách khí nói: “Kiều Mạt, tôi cứ gọi thẳng tên cô vậy đi, buổi tối cô có rảnh không?”

Kiều Mạt không hiểu lắm, cô không trả lời.

Hắn nói: “Chị của vợ tôi, chính là mẹ của Kỳ Vĩ muốn mời cô ăn tối, mọi người đều đến cả, Kỳ Vĩ tan ca xong sẽ qua đó luôn, cô có rảnh không?”



Kiều Mạt hết sức ngạc nhiên, sao bỗng đứng lại mời cô đến ăn tối? Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý, hơn nữa cô tin chắc mẹ Kỳ Vĩ bỗng nhiên lại muốn mời cô ăn tối, chắc chắn không đơn giản chỉ là ăn tối thông thường, có lẽ là hồng môn yến.

Cô rất bối rối, nhưng vừa lúc đó Lí Bình Hiền đứng ra giảng giải: “Cô là bạn gái của Kỳ Vĩ, mọi người gặp mặt một chút cũng là lẽ thường, dù sao cũng đã gặp mặt nhau rồi, người trong nhà cùng nhau ăn bữa cơm sum họp, cũng không có gì to tát cả.”

Vị giám đốc quả là khéo ăn khéo nói, Kiều Mạt còn đang do dự, nhưng ông ta vừa đám vừa xoa, không cho để cô đắn đo, cân nhắc nhiều, liền kéo cô lên xe.

Ngồi sau xe, Kiều Mạt lên nhắn tin cho Kỳ Vĩ, bàn tay run rẩy toát mồ hôi nhiều đến nỗi chút nữa là đánh rơi điện thoại.

“Đi bảo dương anh đón em về nhà ăn tối.”

Hắn liền nhắn tin lại ngay, “Anh cũng vừa mới biết, dạo này mẹ anh đang trong thời kỳ tiền mãn kinh, làm việc gì cũng tự mình quyết định, nhưng em không cần lo lắng quá, anh sẽ luôn bên cạnh em, dù có ai coi chúng ta như miếng lót giày vứt trong chuồng lợn hôi thối, cũng không thể tách rời.”

Kiều Mạt không biết nói gì nữa, hắn sao sánh với vắn gì vậy chứ.

Ngay sau đó, lái xe đã chở Lí Bình Hiền và Kiều Mạt đến một nhà hàng.

Kiều Mạt đành bước theo Lí Bình Hiền đi vào nhà hàng, trực giác cho thấy, chân nặng như đeo chì, giống như đi gặp gỡ một .....

Đẩy cánh cửa phòng sang trọng, hôm nay là lần thứ hai Kiều Mạt gặp mẹ của Kỳ Vĩ, giờ gặp lại, cô càng cảm thấy sợ toát mồ hôi.

Chị em nhà Âu Dương ăn mặc tao nhã, thanh lịch, mặt trang điểm tí mĩ, Lí Bình Hiền giới thiệu, Kiều Mạt còn gặp hai người lạ mặt khác.

Một người đàn ông trẻ khoảng hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, một cô gái xinh đẹp, thanh tú khoảng mười tám mười chín tuổi.

Ngay lập tức cô liền biết hai thanh niên kia là em họ của Kỳ Vĩ.

Dường như cả nhà họ Kỳ đều lên sân diễn, việc này khiến cô rất kinh ngạc, mà trước đó cô chưa hề chuẩn bị gì, đứng trước mặt những người ăn mặc tao nhã, trang điểm thanh lịch, tí mĩ này, cô nhìn lại cách ăn mặc của mình, càng thấy tự ti hơn.

Âu Dương Mai khách sáo nói: “Vào đi, cô Kiều.”

Âu Dương Bình đứng ra giới thiệu, bà giới thiệu cô với mọi người: “Cô Kiều, chồng tôi cô cũng gặp rồi nên tôi không phải giới thiệu nữa, hai người kia, một người là con trai tôi, Thế Quân, một người là con gái tôi, Thế Anh.”

Lí Thế Quân và Lí Thế Anh đứng là hai cậu ấm cô chiêu, ăn mặc rất phong cách, hợp thời trang, lúc này thấy Kiều Mạt, dường như ánh mắt họ đầy vẻ tò mò, khó hiểu, cô gái này sao có thể quyến rũ được anh họ phong lưu, lãng tử của họ chứ?

Kiều Mạt than thầm trong lòng, chỉ mong sao Kỳ Vĩ mau đến đây.

Mười lăm phút sau Kỳ Vĩ mới đến, thấy mọi người có mặt đông đủ cũng giật mình sững sốt.

Âu Dương Mai hỏi con trai: “Mẹ đột ngột mời cô Kiều đến ăn tối, con không để ý chứ?”

Kỳ Vĩ còn biết nói sao được nữa, hắn đành nói: “Mẹ, phong cách của mẹ luôn độc đáo mà, nhưng lần sau mẹ có mời nữa thì hãy thông báo với con một tiếng trước, ít nhiều gì con cũng cần chuẩn bị tâm lý.”

Lí Bình Hiền gọi phục vụ bưng thức ăn lên. Ông khách khí hỏi Kiều Mạt: “Kiều Mạt, cô thích ăn gì?”

Kiều Mạt vội đáp: “Gì cũng được ạ.”

Kỳ Vĩ nhẹ nắm tay cô dưới bàn ăn, vỗ nhẹ lên đùi cô, ý nói cô không cần căng thẳng quá.

Mỗi một món ăn đều rất tinh xảo, về mặt chị em nhà Âu Dương vẫn cứng ngắc như lúc gọi cô vào phòng, điều này khiến cô cảm thấy không được tự nhiên, nên cô ăn cơm rất dè dặt, vừa không hỏi gì cũng không nói nhiều, người khác hỏi cô điều gì, cô liền trả lời câu đó, hệt như lần đầu tiên Lâm Đại Ngọc đến Cô Phủ, thận trọng trong từng lời nói, cử chỉ.

Âu Dương Mai vừa ăn cơm vừa nói chuyện với con trai, từ chuyện trên trời đến chuyện ba của Kỳ Vĩ, hai mẹ con trò chuyện rất hòa hợp nhưng lại hoàn toàn không đếm xỉa gì đến Kiều Mạt, cũng chẳng thèm liếc mắt cô lấy một cái.

Lúc này, Lí Thế Anh vô tình liếc xuống khăn trải bàn, hệt như phát hiện ra châu lục mới mà hét toáng lên: “Mẹ, anh họ con đang sờ đùi chị Kiều.”

Kiều Mạt giật nảy mình, vội rút chân lại.

Một câu đó khiến tất cả mọi người đều sùng sốt, duy chỉ có Lí Thế Quân vừa ăn vừa cười, hần cốc vào đầu em gái một cái, “Vợ chồng người ta đang tình tứ với nhau, em ngồi đó nhìn lên cái gì?”

Kỷ Vĩ cũng bức tức mắng em họ: “Không phải em đến từ Hoa Quả Sơn đấy chứ?”

Lí Thế Anh khó chịu cầm cúi ăn cơm

Kiều Mạt vô cùng xấu hổ. Cả bữa cơm cô chỉ trầm mặc không nói gì, trong lòng Kỷ Vĩ cũng buồn bức, hần hoàn toàn hiểu được tâm tư của cô.

Việc dẫn vật nhất cũng không phải những việc này, mà là sau khi cơm nước xong xuôi, mọi người ngồi xuống ghế sofa nói chuyện phiếm, Lí Thế Quân và Thế Anh ngồi một bên chơi bài, ba vị trưởng bối nhà họ Kỷ ngồi đối diện Kỷ Vĩ và Kiều Mạt.

Lúc này Âu Dương Mai mới lên tiếng.

Bà bình thân nói: “Cô Kiều, cô không nghĩ xem vì sao đột nhiên tôi lại mời cô đến ăn tối là có dụng ý gì.”

Kiều Mạt còn chưa đáp lời, Kỷ Vĩ đã nói với mẹ: “Mẹ à, mẹ nói gì vậy chứ, mọi người đều là người một nhà, cùng nhau ăn bữa cơm thì có gì lạ đâu.”

Âu Dương Mai không thềm đến xĩa gì đến con trai, bà nhìn Kiều Mạt, mắt sáng như đuốc, mỗi câu nói đều sắc bén vô cùng, “Cô Kiều, hôm nay cô cũng gặp gỡ gia đình tôi rồi đấy, ngoại trừ ba Kỷ Vĩ đang đi công tác không về được, những người khác cô cũng đã gặp rồi, tuy vậy, chồng tôi có về kịp hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn. Thắng thán mà nói, từ là đầu tiên gặp cô, tôi đã không ưa cô rồi, nhưng thật ra nếu con trai tôi sống chung với cô, tôi sẽ nghiêm túc xem xét gia cảnh của cô, bây giờ tôi muốn thắng thán nói cho cô quan điểm của tôi, tôi cảm thấy cô không hợp với Kỷ Vĩ, dù là gia thế, bằng cấp, công việc, nhân phẩm đều không phù hợp. Có lẽ cô cho rằng tôi kiêu ngạo thích chèn ép người khác, lấy gia cảnh, và quan điểm môn đăng hộ đối ra mà áp đặt lên cô, nhưng sự thật là vậy, những cô gái có hoàn cảnh như cô đầy rẫy ngoài xã hội, tôi không rõ con trai tôi mê đắm cô ở điểm gì, tôi lại một chuyện, tôi không muốn cô yêu đương con trai tôi. Nếu cô cứ khăng khăng sống chung với Kỷ Vĩ, vậy thì tùy cô. Kỷ Vĩ, mẹ không đồng ý, đây là quan điểm của mẹ.”

Đúng là người xảo quyết, hết như thái hậu thời xưa.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 32: Mẹ Con Bất Đồng, Kiều Mạt Gặp Họa

Kiều Mạt cũng sớm biết đây là Hồng môn yến mà, nhưng những lời Âu Dương Mai nói, khiến cô không thể nào chấp nhận được, Lí Thế Quân và Lí Thế Anh cũng sững sờ, không chơi bài nữa, tò mò nhìn sang.

Về mặt Kỷ Vĩ không nén giận được: “Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?”

Âu Dương Mai nói: “Mẹ nói ra suy nghĩ của mình, không được sao?”

Hai mẹ con đang gay gắt, bắt đầu lời qua tiếng lại.

“Mẹ, Kiều Mạt là bạn gái con, dù cô ấy có ưu điểm hay khuyết điểm gì đi nữa thì trước hết cô ấy cũng là bạn gái của con, có hợp hay không cũng là chuyện của con, con muốn sống cùng cô ấy, cũng không cần bên ngoài can thiệp vào.”

“Kỷ Vĩ, con là con trai của mẹ, vợ con cũng là con dâu của mẹ, còn chưa kết hôn, bạn gái của con mẹ cũng có quyền góp ý, nếu mẹ thấy cô ta không đủ tư cách, mẹ đương nhiên phải nói rõ quan điểm của mình, con là người trong cuộc không thể nhìn nhận đúng đắn, mẹ ở ngoài cuộc nên mẹ biết đâu mới là hạnh phúc của con.”

“Mẹ, thích một người không thể nói rõ được, nếu việc gì cũng có thể phân định rạch ròi, cũng sẽ không xảy ra chiến tranh. Cho dù mẹ không có ấn tượng tốt hay không thích Kiều Mạt, cũng nên cho cô ấy cũng như mọi người chút thời gian, có được không?”

“Đúng, con là đứa con chấp nhất, con có cá tính của con, mẹ cũng có nguyên tắc của mẹ, mẹ muốn nói rõ quan điểm của mình, mẹ không thích bạn gái mới của con.”

Kiều Mạt đứng dậy, mặt không đổi sắc, rất bình tĩnh nói: “Kỷ Vĩ, di, cháu còn có chút việc, cơm cũng ăn xong rồi, làm phiền mọi người quá, cháu xin phép về trước.”

Âu Dương Mai không chút khách khí: “Không tiễn, ngoài khách sạn có sẵn xe tắc xi rồi.”

Kỷ Vĩ đứng dậy, “Anh đưa em về.”

Âu Dương Bình gọi hân: “Kỷ Vĩ, cháu quay lại đây.”

Kiều Mạt quay người lại lấy ba lô định đi, Kỷ Vĩ đứng sau kéo cô lại,

Âu Dương Mai quát con trai: “Kỷ Vĩ, con ngồi ngay ngắn xuống đây cho mẹ.”

Khóe mắt Kiều Mạt đọng đầy nước mắt, cô đẩy Kỷ Vĩ, hân quyết không buông tay, hai người đều rất cương quyết.

Kỷ Vĩ quay đầu nhìn mẹ mình: “Mẹ, con vẫn nghĩ mẹ là hiểu lý lẽ, từ trước đến nay con chưa từng thấy mẹ cư xử như vậy bao giờ, mẹ đang làm gì vậy?”

Về mặt của Âu Dương Mai vô cùng lạnh lùng.

Rốt cuộc Kiều Mạt không thể chịu được việc đứng ngây ngốc trong một không gian bức bách như vậy, cô đẩy Kỷ Vĩ ra rồi rời đi.

Kỷ Vĩ định đuổi theo cô, đúng lúc này Lí Bình Hiền gọi hân: “Kỷ Vĩ, nghe mẹ cháu nói vài lời đã, mẹ cháu vẫn đứng đây, sao cháu lại không nể mặt mẹ cháu như vậy chứ.”

Quả thật lời này rất có tác dụng, xưa nay người Trung Quốc vốn rất trọng coi trọng hiếu nghĩa, rốt cuộc Kỷ Vĩ vẫn ngồi xuống.

Âu Dương Mai đè nén tức giận trong lòng ngực, bà bình tĩnh nói với Kỷ Vĩ: “Con à, con không thể sống cùng người phụ nữ này, cô ta sao xứng với con chứ? Dáng dấp rất đẹp sao? Cũng không phải con chưa từng thấy gái xinh, loại phụ nữ thủ đoạn này ngoài mặt tỏ ra ngây thơ trong sáng, nhưng cô ta biết cách nắm giữ con, có thể điều khiển con, thế giới này nhiều phụ nữ như vậy, vì sao con cứ nhất định phải yêu cô ta chứ?”

Kỷ Vĩ thật bình tĩnh, hân nhìn mẹ: “Có đôi lúc con cũng thấy lạ, vì sao con lại bị cô ấy thu phục, thật ra không phải thủ đoạn của cô ấy nham hiểm, hay bản lĩnh trên giường rất lợi hại, mà là khi ở bên cô ấy, con cảm nhận được một điều, con muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, thậm chí con rất thích cô ấy chưa ngoa giễu cợt con, có phải là rất lạ không? Mẹ, con xin lỗi, nếu mẹ cứ nhất quyết ngăn cản con, con đành bất hiếu, không thể làm theo lời mẹ.”

Lí Thế Quân và Lí Thế Anh chứng kiến sự căng thẳng giữa bác và anh họ, nghe anh họ đáp lời bác, hai người đều kinh ngạc không dám hé răng nửa lời.

Âu Dương Bình tức giận mắng cháu trai: “Kỷ Vĩ, sao cháu lại nói với mẹ cháu như vậy chứ, còn không phải vì mẹ cháu muốn tốt cho cháu sao.”

Âu Dương Mai thật sự tức giận, “Được lắm, mẹ hỏi con, con cần cô ta hay cần mẹ?”

Kỷ Vĩ cười, “Mẹ, mẹ đang làm gì vậy? Giờ không phải lúc để nói chuyện này chứ?”

Âu Dương Mai lại càng tức giận, “Trả lời cho mẹ.”

Hân nhìn mẹ, rồi đáp, “Con cần cô ấy.”

Tất cả mọi người giật mình, bầu không khí căng thẳng, nặng nề.

Hân có chút khổ sở nhang lại bình thần nói: “Mẹ, nếu con bỏ cô ấy thì con sẽ mất cô ấy vĩnh viễn, tuy rằng chúng con yêu nhau chưa lâu, nhưng trái tim con đã khắc sâu đoạn tình cảm này, nếu cứ chấm dứt như vậy, sẽ giống như từng nhát dao đang cứa rách trái tim con, con sẽ rất đau lòng, khổ sở, cho dù sau đó con có phần chần lại, nhưng mỗi lần nhớ lại, trái tim con như đang rỉ máu, cho nên con không muốn buông bỏ tình cảm này, con tin chắc một điều, con không thể vứt bỏ cô ấy, con cũng không thể mất đi mẹ, bởi vì con luôn là con trai của mẹ, là cốt nhục duy nhất của mẹ, cho dù con có giết người phóng hỏa, mẹ cũng không nhẫn tâm vứt bỏ con, mà con, cũng vĩnh viễn chỉ có một người mẹ, cho nên con sẽ không vứt bỏ cô ấy, giờ con phải đi tìm cô ấy, con xin lỗi.”

Hân gật đầu hào hởi mọi người xong, liền lập tức rời khỏi phòng.

---

Một mình Kiều Mạt lẻ loi bước đi trên ngã tư, rời khỏi khách sạn cô cũng không gọi taxi đi, Kỷ Vĩ cũng không đuổi theo, thế giới của cô chỉ còn tuyệt vọng hết như đứng trên một hoang đảo, nước lũ mênh mông bao vây bốn phía, mà mực nước lũ kia ngày càng dâng cao, cô vô vọng nhìn xung quanh lại chẳng hề thấy một chiếc thuyền nào để cho cô nương tựa. Ngoài trời đang mưa, lạnh buốt như băng, trên đường lớn đầu thu ẩm ướt, lá cây rơi rụng, mưa phùn lất phất, hết như những mũi kim đang đâm lên cơ thể mảnh khảnh của mình.

Lời nói của Âu Dương Mai như nhát dao đang từng nhát từng nhát đâm cô thương tích đầy mình, cô nhắm mắt lại, nước mắt tuôn rơi.

Lường lự trên đường, cô cười khổ, cho dù thất lễ cũng không thể đứng trên đường khóc lóc, đây là đường một chiều, cô không thể đứng đây gọi xe được, cô quyết định đi đường khác để gọi xe, bước vội xuống đường, chạy nhanh sang đường bên cạnh, một chiếc xe âm ỉ lao tới, cô ngoảnh đầu sang, ánh đèn xe làm mắt cô đau nhói, hét lên một tiếng, cô ngã âm ỉ xuống đất.

---

Kỷ Vĩ rời khỏi khách sạn, hân gọi điện thoại cho Kiều Mạt, cô không bắt máy, hân chạy như bay về nhà trọ của cô, trong phòng một mảnh tối đen, cô cũng không có nhà, hân thờ dài.

Bên này, y tá xử lý vết thương bên ngoài cho Kiều Mạt, cô khách sáo nói: “Cảm ơn chị.”

Tông Trạch gõ cửa đi vào, “Không sao, tôi chỉ bị thương ngoài da thôi, cũng không ảnh hưởng gì đến xương khớp cả. Chẳng qua, để chắc chắn nên phải ở lại bệnh viện theo dõi một đêm.”

Kiều Mạt đành gật đầu đồng ý, khoanh khắc cúi đầu nhìn vết thương trên đùi, cô lặng lẽ lau giọt lệ nơi khóe mắt.

Một lát sau, cô nhớ tới điều gì, “Người lái xe kia đâu rồi? Thật ra lần này là do lỗi của tôi, tôi không nhìn thấy đèn báo giao thông, nhưng sao hán lại bỏ chạy?”

“Lái xe kia từng gây tai nạn giao thông rồi, lần này va phải cô, hã sợ quá nên lái xe bỏ chạy, không ngờ lại gặp ngay cảnh sát giao thông đang tuần tra, liền bị bắt.”

Kiều Mạt bật cười, cảm thấy gương mặt cứng ngắc, nụ cười gượng gạo, cô đành miễn cưỡng nói: “Càng tốt, thay trời hành đạo, đúng là chó ngáp phải ruồi mà.”

Tông Trạch lắc đầu: “Đừng bao giờ để những việc như vậy xảy ra lần nữa.”

Hán ra khỏi phòng bệnh định rót cho cô ly nước, khi về phòng anh thấy cô đã ngủ say tự lúc nào.

Hán hiểu hết mọi chuyện, sở dĩ cô khổ sở như vậy nguyên do không phải bởi hán, mà chỉ vì tình yêu.

Lẽ ra hán đã tan ca rồi, nhưng đột nhiên nhận được điện thoại của Kiều Mạt, giọng nói của cô trong điện thoại dường như rất đau, “Tông Trạch, em xảy ra chút sự cố, bây giờ đang trong bệnh viện, tôi không mang đủ tiền.”

Hán nghe điện thoại xong vội vã chạy tới đây ngay, vừa vào phòng bệnh nhìn thấy cô có chút ngán người, khi y tá đang xử lý miệng vết thương, trong lòng hán đau đớn và rối rắm vô cùng, nhưng Kiều Mạt lại không rên lấy một tiếng, cô im lặng đến kỳ lạ.

Lúc này cô đang ngủ, hán không đến quấy rầy cô, ngồi trước giường ngắm nhìn cô, đau xót nhận ra rằng mọi việc mình làm đều phí công vô ích như công dã tràng

Di động của Kiều Mạt không ngừng rung lên, mà cô vẫn ngủ say không hề hay biết gì.

Hán nhẹ nhàng điện thoại lên, thấy màn hình hiển thị người gọi là: Đại ca sói xám.

Đối phương vẫn kiên trì gọi đến như thể đòi mạng, hán liền tắt điện thoại đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 33: Nam Nữ Giao Đầu, Chiêu Thứ Nhất: Buông Tay

Kiều Mạt ngủ thiếp đi, hai tiếng sau mới tỉnh lại, tỉnh lại nhìn thấy Kim Tông Trạch ngồi trên ghế, nửa người gác trên giường ngủ thiếp đi, cô thấy áy náy vì gọi hán đến khuya như vậy, hán đến ngay mà chẳng hề than vãn nửa lời, cô thật sự áy náy.

Cẩn thận ngồi xuống, sợ phát ra tiếng động ảnh hưởng đến hán, không ngờ hán tỉnh lại ngay.

Đoán chừng cũng không còn sớm nữa, cô khuyên hán: “Tông Trạch, xin lỗi, làm phiền anh quá, chúng ta về đi.”

“Về? Đêm nay em phải ở lại bệnh viện theo dõi.”

Kiều Mạt lắc đầu, “Không cần đâu, tôi cũng không sao mà.”

Loại bệnh viện địa phương này, không có bệnh gì cũng thành mắc bệnh phải theo dõi này kia, cô mới không ngốc đến vậy.

Lúc tìm được điện thoại di động, cô phát hiện màn hình tối đen.

Tông Trạch nhàn nhạt nói: “Anh ta có gọi vài cuộc điện thoại.”

Kiều Mạt không nói gì, gọi điện thoại thì sao chứ? Lẽ nào hán định diễn như trong phim truyền hình vậy sao, dàn dựng một bộ phim tình cảm chia ly hết sức đau khổ, day dứt sao? Không, không cần phải vậy, huống hồ, tuy rằng lời của mẹ Kỷ Vĩ nói có hơi quá đáng nhưng đều là sự thật.

Cô gượng cười: vạn vật trên thế giới này đều có giới hạn nhất định, chứ nên huênh hoang.

Dù cho Tông Trạch có can ngăn cô như thế nào, cô vẫn khăng khăng xuất viện, Tông Trạch đành chịu, chỉ có thể đưa cô về.

Về đến nhà trọ đã là hơn mười hai giờ rồi, hần khuyên cô: “Kiều Mạt, cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe, trên đời này không có việc gì là không thể vượt qua được. À, mai anh sẽ xin nghỉ phép giúp em, không phải đi làm đâu.”

Cô mỉm cười lắc đầu: “Không cần đâu, tôi không sao.”

Những người khác còn phải chăm sóc người nhà, ai cũng bận rộn cả, đâu thể làm thay được.

Khẽ mở cửa ra, rồi đóng lại, cô không nhận được lại nước nở khóc, cô khổ sở nhẫn nhịn, chẳng ngờ lại có thể tỏ ra tự nhiên đến vậy, cô không khỏi khâm phục khả năng chịu đựng của bản thân.

Nằm trên giường, cô lại không nhận được khóc nước nở hết như nỗi tuyệt vọng khi không được đi học nữa, nhớ lại khi ba qua đời, lúc cô quyết định không thi đại học nữa cũng là lúc cô tuyệt vọng và đau khổ nhất.

Hôm sau, Kiều Mạt đi làm với đôi mắt sưng mọng và thâm quầng, vẻ mặt mệt mỏi, đau khổ, nhưng cô vẫn gắng sức hoàn tất mọi công việc của một ngày.

Kỷ Vi lại gọi điện thoại cho cô, cô không thèm nghe, lúc tan tầm, hần đứng ngay cửa ra vào, Kiều Mạt chẳng hề thấy ngạc nhiên.

Hần đi theo cô, nhất định phải giải thích với cô, Kiều Mạt cũng muốn nghe xem hần định giải thích thế nào.

Hần hơi hốt hoảng đành nói: “Không nên suy nghĩ linh tinh, sang năm mới thần xui sẽ chau trời, thần xui đi rồi, những người chịu thất bại trong năm cũ mới có thể đạt được thành công, đầu năm còn bận nhiều việc, anh sẵn sàng xung phong đi đầu, em lại không dám đứng phía sau là hậu phương cho anh sao?”

Kiều Mạt nghĩ thầm, Kỷ Vi, anh nhầm rồi, anh không biết rằng, anh là đứa con duy nhất của mẹ anh, mọi chuyện đều có thể thay đổi, duy chỉ có mẹ là không thể thay thế, nhưng bạn gái nếu thấy không hợp có thể chia tay bất cứ lúc nào, vì vậy, rất nhiều người yêu nhau say đắm mà cuối cùng vẫn chia tay nhau đó thôi.

Cô khẽ nói: “Thật ra bây giờ em mới nhận ra rằng, anh cũng không phải là người có địa vị cao không thể với tới, anh cũng là một người rất bình thường.”

Hần ậm ừ đáp: “Đúng vậy.”

Kiều Mạt thản nhiên nói: “Kỷ Vi, có nhớ em từng nói gì không? Em và anh thuộc về hai thế giới khác nhau, hai người chúng ta vốn không hợp nhau, không phải chỉ có hai ta trong vòng đời luân quần, em thích ăn vặt trong những quán vỉa hè, quầy hàng rong, còn anh chỉ quanh quẩn trong những nhà hàng, khách sạn cao cấp, xa hoa, bạn bè của chúng ta cũng thuộc hai tầng lớp khác nhau, giữa anh và em là một khoảng cách rất xa, cuộc sống như vậy thật quá mệt mỏi, dựa vào đâu mà anh thích thịt bò tái thì em cứ phải ăn tái giống anh, anh thích uống rượu vang, em phải cùng anh rót xì dầu? Hơn nữa, anh thích xem công diễn opera, thì tại em lại phải chịu đựng mà nghe cùng anh, thật ra đó là âm thanh ồn ào khó chịu nhất trên đời này, em chẳng hề thấy có chút gì là thưởng thức cả.”

Đầu tiên là hần ngẩn ra, ngay sau đó hần bật cười, “Thật thoải mái, em còn bổ sung gì không?”

“Có, anh kiêu ngạo, thiếu kiên nhẫn, luôn nói lời ngon tiếng ngọt, vẻ ngoài hào nhoáng, không hề mang lại cho em chút cảm giác an toàn nào, em không thích.”

Lần này hần thật sự hơi tức giận: “Nói đủ chưa?”

Cô rất nhẹ nhàng: “Thật ra, anh chính là điển hình của một kẻ vô lại, một công tử trắng hoa chuyên nói suông.”

Hần nghe đến ngây ngốc, lại càng tức giận, “Hết chưa? Có phải tiếp đó em định phui tay bỏ đi?”

“Hoàn toàn đúng.”

Hần hừ một tiếng: “Vậy không tiễn.”

“Không cần thiết, à, sau này cũng đừng đến đón em nữa.”

Kỷ Vi không thèm nhìn cô, quay người bỏ đi, tiếng động cơ ô tô vang lên bên tai cô, Kiều Mạt không ngờ hần lại cương quyết như vậy, cô cứ nghĩ hần sẽ hành động như trong phim truyền hình chứ, nhún nhường một chút, dỗ dành cô một chút, không nghĩ tới hần lại kiên quyết không thèm nhìn cô, lên xe bỏ đi, cô cúi gằm mặt xuống, trái tim xót xa và mỗi một không chịu nổi.

Kim Tông Trạch đứng cạnh cửa sổ thủy tinh trên lầu hai khách sạn, hần chứng kiến hết thấy mọi việc diễn ra bên dưới, tuy rằng hần không nghe thấy bọn họ nói những chuyện gì, nhưng hần biết, Kiều Mạt rất khó chịu.

Hần không đuổi theo để an ủi cô, sau đó, thật ra cô cũng không cần hần đi thu dọn tàn cuộc, cứ để cô bình tĩnh lại một chút.

Không biết họ đã nảy sinh mâu thuẫn gì, Tông Trạch chỉ biết một việc, ai cũng từng có quá khứ, nếu cô ấy thực sự thuộc về mình, sau khi mọi chuyện lắng xuống, hẳn có thể đường đường chính chính ở bên cô.

Kỷ Vi đi thẳng về nhà, Âu Dương Mai đang xem ti vi, thấy con trai, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Về rồi sao?” Bà có cảm giác con trai sẽ nói với mình điều gì đó.

Quả nhiên Kỷ Vi nói với bà: “Mẹ, con muốn nói với mẹ việc này.”

Thái độ của Âu Dương Mai rất thẳng thắn: “Nếu là nói về chuyện người phụ nữ kia, hôm nay không cần nói nữa.”

Hắn cười, nói với mẹ: “Con chỉ muốn nói với mẹ là lần sau đừng nhuộm tóc màu này.”

Âu Dương Mai nhìn con lên lầu, tức giận ném điều khiển ti vi lên ghế sofa.

---

Kiều Mạt đứng trên lầu bốn của khách sạn, ôm cánh tay, nhìn dòng xe cộ ven đường phía xa xa.

Có người đứng sau lưng cô, cô quay người lại, là Tông Trạch.

Tông Trạch đưa cho cô một hộp thức ăn nhẹ, Kiều Mạt cúi đầu nhìn, là bánh Rôti cuộn thịt bò.

Hắn dịu dàng nói: “Buổi trưa không thấy em xuống ăn cơm cùng mọi người, nên anh làm cho em một phần bánh Rôti cuộn thịt bò, đây mới là bánh cuộn thịt bò chính thống.”

Kiều Mạt nhận lấy, trong lòng rất biết ơn vì sự tỉ mỉ của hắn.

Đôi khi trong cuộc sống phải biết dừng đúng lúc.

Dường như hắn có thể nhìn thấu mọi nỗi băn khoăn của cô, hắn hỏi cô: “Có cần anh giúp gì không?”

Kiều Mạt nhìn hắn, nhìn vào đôi mắt màu lam huyền bí, mọi ưu thế của dòng máu nửa ngoại quốc trong cơ thể hắn đều bộc lộ hết sức tinh tế, hắn là người đàn ông đầy quyền rũ khiến phụ nữ phải say mê, đắm đuối.

Cô cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 34: Nam Nữ Giao Đầu, Chiêu Thứ Hai: Hợp Tác

Kỷ Vi cũng không bỏ cuộc đơn giản như vậy, khi Kiều Mạt tan ca lại thấy hắn đang đứng đợi cô.

Kiều Mạt không thèm liếc nhìn hắn, đi lướt qua người hắn. Hắn theo sát phía sau cô hết như đang thi chạy.

“Kiều Mạt.” Hắn vừa đuổi theo vừa thành khẩn giải thích: “Hãy nghe anh nói, anh hiểu cảm xúc của em, bất kỳ cô gái nào rơi vào hoàn cảnh này cũng sẽ không chấp nhận được, anh thay mặt người nhà xin lỗi em, em đừng cứ hễ có chuyện là hết như ốc sên rụt đầu vào vỏ, đó là hành động trốn tránh thực tế, khi ta vẫn còn cơ hội, em đừng dễ dàng lùi bước như vậy, có được không?”

Kiều Mạt không muốn nghe hắn nói về vấn đề này nữa.

Ngay như hôm trước, giữa trưa mà Âu Dương Mai lại đích thân đến khách sạn, bà ta hẹn gặp Kiều Mạt trong quán cà phê, đợi Kiều Mạt ngồi xuống, bà ta liền nói thẳng vào vấn đề luôn.

“Cô Kiều, hôm đó làm vậy quả là thất lễ, nhưng sau này khi cô đã làm mẹ, cũng đối mặt với việc hôn nhân đại sự của con mình, cô sẽ hiểu được suy nghĩ của tôi.”

Kiều Mạt trầm nghĩ, những chuyện tương lai, đâu cần phải trao đổi quan điểm chứ? Tôi cũng không cần bà dạy khôn.

Âu Dương Mai nói: “Cô cũng gặp gia đình tôi rồi, thật ra, hoàn cảnh của cô so với gia đình tôi quả là kém xa, cô cảm thấy thoải mái khi sống chung cùng gia đình tôi không?”

Nhưng Kiều Mạt nhàn nhạt nói: “Phải mười phút nữa cháu mới được tan ca.”

“Cô Kiều là thợ làm bánh kem à.”

“Vâng, món tráng miệng trước mặt đi là do cháu làm, rất hoan nghênh ý kiến đóng góp quý báu của đi. ”

Âu Dương Mai gật đầu: “Vị rất vừa miệng, nếu cô Kiều muốn tiếp tục làm việc trong khách sạn C, tôi có thể đề cử cô với giám đốc của khách sạn, sau này sẽ thăng chức cho cô làm quản lý.”

Kiều Mạt nhàn nhạt cười, “Chúng ta đều còn rất trẻ, thay đổi môi trường làm việc cũng là một cách để rèn luyện bản thân, nay đây mai đó cũng là chuyện bình thường, cảm ơn ý tốt của Ký phu nhân.”

Âu Dương Mai nói: “Chúng ta nên tiếp tục nói về chuyện Ký Vĩ đi, không nên qua lại với Ký Vĩ nữa, có lẽ cô sẽ cho rằng tình cảm của hai người rất sâu đậm, cô thật lòng yêu nó, nhưng vậy thì có ích gì? Bất kỳ người phụ nữ nào cũng có thể làm như vậy, đó chỉ là chuyện mà người bạn gái nào cũng phải làm, tôi đã dốc rất nhiều tâm huyết để chăm lo cho nó, nó chưa bao giờ khiến tôi thất vọng cả, đối với tương lai của nó, tôi hy vọng nó có thể tìm được một người phụ nữ có thể trợ giúp nó phát triển sự nghiệp, cô Kiều, cô hiểu chứ.”

“Tôi hiểu.”

Âu Dương Mai nói: “Vậy được, cô Kiều, cô sẽ không dây dưa không dứt với Ký Vĩ chứ, cô Kiều là người thông minh, trên đời này có rất nhiều đàn ông, nếu cô bằng lòng, tôi cũng có thể giới thiệu cho cô.”

Kiều Mạt cười nhạt: “Vậy không cần đâu, sao đi lại có thể vô tư giới thiệu những người khác cho cô gái từng ngủ với con trai mình, việc này không hay cho lắm.”

Cô nhìn món điểm tâm ngọt trước mặt Âu Dương Mai, thân nhiên giới thiệu với bà: “Ký phu nhân, món tráng miệng trước mặt đi có tên là “Trái tim mềm yếu” dùng bột nếp pha với nước ấm, nhào kỹ, nặn thành miếng dài rồi cắt khúc, nhân bằng táo đỏ, bỏ đường phèn vào nồi nước lạnh, bắc lên bếp đun, chờ nước sôi thì thêm táo đỏ vào, rồi thả bánh vào nồi, đun nhỏ lửa khoảng 30 phút thì bắc ra, Ký phu nhân, cháu không có ý gì khác đâu, tôi chỉ muốn nói với đi, tình cảm cũng tựa như một món ăn, bất kể thời gian dài hay ngắn, nó cũng sẽ ảnh hưởng đến một người, ý của đi cháu hiểu được, trong lòng cháu tự biết nên làm như thế nào.”

Kiều Mạt vẫy tay gọi phục vụ, “Xin chào, tôi là Kiều Mạt bên phòng điểm tâm, phu nhân đây là khách của tôi, trong nhà hàng có chính sách ưu đãi cho nhân viên, anh vui lòng thanh toán cho vị khách này theo giá chiết khấu 20%.”

Âu Dương Mai từ chối: “Cô Kiều, không cần vậy đâu.”

Kiều Mạt hồ hững nói: “Di cứ nhận đi, đi đã có thành ý hòa giải như vậy, cháu cũng muốn thể hiện chút thành ý của mình.”

Cô rất lễ độ tạm biệt Âu Dương Mai, xoay người về phòng điểm tâm.

Mẹ của người ta đều đã tìm đến tận cửa rồi, như thể bản thân không biết điều, coi trời bằng vung.

Trong lòng Kiều Mạt lại vô cùng khó chịu, cũng không muốn thể hiện ra mặt.

Ký Vĩ ôm cô thật chặt, “Sao lại dễ dàng từ bỏ như vậy? Anh đối xử với em không tốt sao? Anh không cho em cảm giác an toàn sao? Em muốn anh phải làm thế nào?”

Kiều Mạt phớt lờ hần, cô làm trò gọi điện thoại trước mặt hần, “Tông Trạch, sau khi tan tầm, anh đến thẳng công rạp chiếu phim chờ em, em sẽ qua đó luôn.”

Ký Vĩ tròn tròn mắt, “Ý em là gì? Trước mặt anh làm trò hẹn hò với người đàn ông khác sao?”

Kiều Mạt đáp: “Anh nói đúng, nếu đã biết chắc chúng ta không hợp, hà có gì phải khổ sở dây dưa không dứt? Đúng, giờ em đang thất tình, nhưng liệu pháp chữa lành thất tình không phải là tìm tình yêu mới sao? Giờ có người sẵn lòng hẹn hò với em, xét cả về ngoại hình lẫn gia thế cũng chẳng thua kém gì anh, vậy sao phải thất cổ trên một cái cây là anh chứ?”

Hần lập tức nổi giận đùng đùng: “Người phụ nữ này, ý em là gì? Mấy hôm trước em còn theo anh lên giường, giờ lại trở mặt, em coi anh là ai?”

Khóe miệng Kiều Mạt tươi cười: “Bây giờ anh là bạn trai cũ của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 35: Nam Nữ Giao Đầu, Chiêu Thứ Ba: Quấy Rầy

Cô vậy tay gọi xe, Kỳ Vi nắm chặt tay cô: “Kiều Mạt, chia tay gì chứ, bạn trai cũ gì chứ, anh nói chia tay với em khi nào?”

Hắn không hiểu càng không thể tin, Kiều Mạt giận dữ, hành động như vậy cũng có nguyên nhân, hắn hiểu, nhưng hắn không thể chấp nhận được, khi hắn vừa nỗ lực vì tình yêu, thì mối tình sâu đậm như vậy lại dễ dàng bị bóp nát đương thì nở rộ, hắn không cam lòng, tuyệt nhiên hắn không tin cô lại hẹn hò với Kim Tông Trạch nhanh như vậy, cô không phải loại người dễ dãi thích người khác như vậy? Lẽ nào một chút khả năng và sức hấp dẫn hắn cũng không có sao?

Nhưng hắn phải thất vọng rồi, khi hắn chờ Kiều Mạt, hắn thật sự nhìn thấy Kiều Mạt đi cùng Kim Tông Trạch, hai người cười nói vô cùng thân thiết, chẳng thèm ngo ngoàng gì đến hắn.

Hắn cảm tức gọi điện thoại cho Kiều Mạt, vừa mở miệng một cái là thái độ độc đoán vô cùng.

“Kiều Mạt, em coi anh là ai? Em coi anh là quả trứng gà em nhặt trong ổ trứng sao? Dùng xong liền vứt vỏ đi liền? Không phải em nói một câu chia tay là xong. ....”

Còn chưa nói xong, Kiều Mạt đã tắt máy.

Hôm sau, hắn lại gọi điện thoại cho cô.

Kiều Mạt vẫn không thèm đếm xỉa gì đến hắn, ngắt điện thoại thẳng thừng, cô vậy mà dám ngắt điện thoại của hắn, hắn gọi liên tiếp, nhưng vẫn chẳng nói được một lời.

Ngày thứ ba, hắn vẫn gọi gọi điện như cũ.

Dần dần, giọng điệu của hắn dịu xuống.

Em họ của hắn Lí Thế Quân, hắn ta cũng là một kẻ ăn chơi trác táng, cùng anh họ đi ăn uống tán gẫu, hắn không hiểu vì sao anh họ lại thích cô gái này, theo hắn thấy, cô gái này vẻ ngoài cũng có chút đáng yêu, nhưng ngoài xã hội đầy rẫy những người phụ nữ như vậy, cứ khăng khăng ở bên cô ấy rất cực khổ, thật không đáng.

Em họ Lí Thế Anh còn tò mò hỏi hắn: “Anh họ, bây giờ hồ ly tinh biến hình rồi sao? Em cứ nghĩ hồ ly tinh đều mày xéch, cầm nhon, giọng nói đầy mê hoặc, vậy cô gái tên Kiều Mạt kia làm thế nào mà quyến rũ được anh?”

Hắn tức giận nặng em họ: “Con nhóc chết tiệt này, em nói bậy bạ gì vậy?”

Viện cỏ say rượu, hắn lao đảo dựa vào cửa nhà Kiều Mạt, đập cửa, tiếng động đinh tai nhức óc.

Kiều Mạt vừa tức vừa giận ra mở cửa, đứng ở cửa, đôi mắt đỏ hoe, chóp mũi ửng đỏ, trên người cô còn mặc một bộ đồ ngủ mỏng manh, hắn nhìn cô vừa đau lòng vừa rung động, nhìn không được mà bước đến ôm cô thật chặt, hung hăng hôn cô.

Kiều Mạt vội đẩy hắn ra, oán giận roi nước mắt, tát một cái vào mặt hắn, nhưng không hề vang cũng chẳng đau chút nào.

Mặt hắn ửng đỏ, đôi mắt đục đục lệ, vừa khổ sở, vừa xót xa trong lòng, đầu trái tim từng cứng rần rần trăm lần cũng trở nên mềm yếu.

Nhìn thấy cô gái khiến hắn khó chịu, hắn khó nhọc nói với cô: “Về nhà, anh muốn ngủ với em”

Kiều Mạt trả lời: “Nếu anh còn đập cửa nữa, tôi sẽ báo cảnh sát đấy.”

Hắn vẫn dây dưa, luôn miệng cầu xin cô: “Đề anh ôm em một lát thôi, Kiều Mạt.” Hắn dứt khoát không biết xấu hổ, mặt dày trước mặt cô, vậy mà người phụ nữ này nhẫn tâm ngay cả một cơ hội cũng không cho hắn, cô đóng sập cửa lại, dựa trên cửa, hắn vừa đập cửa vừa la hét: “Kiều Mạt, anh không thể chia tay với em được, em muốn chia tay với anh thật sao, toàn thân anh đều đau đớn mỗi khi nằm trên giường, anh thật sự không thể không có em, anh sẽ không chia tay, em có thể chia tay anh được sao?”

Từ đầu đến cuối Kiều Mạt đều rất đúng mực, điềm tĩnh, nhìn thấy hắn, vẻ mặt cô tĩnh lặng như hồ nước mùa thu, đột nhiên hắn rất hoảng sợ, trái tim suy sụp, ngồi phịch xuống đất, Lí Thế Quân dìu hắn vào nhà.

Âu Dương Bình cũng rất thương cháu trai, dù gì bà cũng chứng kiến đứa cháu này trưởng thành từ nhỏ, cô đỡ Kỳ Vi lên ghế sofa, rót cho hắn ly nước.

Âu Dương Mai lại chẳng hề cảm thông cho con trai, “Nó đang thất tình, cũng không phải chưa từng náo loạn bao giờ, ngày trước có một cô gái bỏ nó, chẳng phải lúc đó cũng náo loạn âm ỉ cả lên, so với bây giờ còn gay gắt hơn, còn ồn ào theo nó làm gì.”

Kỳ Vi tức giận chẳng nể nang gì, “Mẹ, mẹ đúng là mẹ phù thủy sống trong thành phố kẹo ngọt.”

Từng ngày một qua đi, thoáng một cái đã qua hai mươi ngày rồi, dù sao mỗi người cũng có công việc riêng của mình, không thể cứ mãi chìm đắm trong cảm xúc thất tình, cứ vậy mà buông xuôi lại không cam lòng, chán nản, vô vị một mình ngồi trong quán bar uống rượu giải sầu.

Bỗng bên cạnh thoáng qua mùi nước hoa nhàn nhạt, ngay sau đó một bàn tay vỗ nhẹ vào vai hắn.



Hắn nhú mày, “Đi chỗ khác làm ăn đi! Hôm nay anh đây không có hứng.”

Người kia cười khúc khích: “Anh có muốn làm ăn tôi cũng không thèm!”

Hắn khó hiểu quay đầu lại, thấy một khuôn mặt xinh xắn, mỹ nhân khí chất thanh cao.

Cô cười rất chân thành với hắn, khi cười làm cho đôi bông tai màu trắng khẽ lay động, càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ động lòng người.

Kỷ Vi bị hoa mắt, hắn cứ cố nhìn xem người này là ai, nhận thấy có chút quen quen nhưng lại chẳng thể nhớ nổi.

Cô cười: “Em là Chu Thành Viện, anh không nhớ em sao?”

Hắn lắc đầu: “Hôm qua, tôi cùng Chu Tuệ Mẫn đi ăn, nghe nói gia đình của Nghê Chấn, bạn trai mới của cô ấy cũng không ưa cô ấy, cô ấy hỏi tôi nên làm thế nào!”

Cô vui vẻ cười: “Kỷ Vi, anh thật là kẻ dè dặt, xảo quyết mười năm không đổi.”

Hắn cũng cười: “Mười năm? Em có thể nhớ tôi đến mười năm sao? Trời ơi, tôi nợ em tiền sao?”

Cô nói: “Em là Thành Viện, chị họ của Thế Anh, thỉnh thoảng chúng ta cũng gặp nhau.”

Lúc này hắn mới tỉnh táo lại, chị họ của Thế Anh? Quan hệ họ hàng thật là phức tạp, Thế Anh là em họ của hắn, cô lại là chị họ của Thế Anh? Trong đầu hắn cố gắng suy xét mối quan hệ họ hàng này, liên hiệp được.

“Tôi nhớ rồi, em là con gái của bác Thế Anh!”

“Đúng vậy, em là Chu Thành Viện.”

Hắn cười lắc đầu: “Nói vậy coi như chúng ta có họ hàng rồi! Mẹ tôi là bác của Thế Anh, mẹ em là bác của Thế Anh, mối quan hệ này thật thú vị.”

Cô rất ngạc nhiên: “Sao lại một mình uống rượu ở đây vậy?”

Hắn hơi buồn bực: “Chỉ muốn mượn rượu giải sầu thôi, tiếc rằng, quán bar không bán rượu, hàng hóa giá rẻ nước ngoài so với giá nước cũng đắt đến cắt cổ.”

“Vậy em uống với tôi vài ly chứ?”

Hắn liền vui vẻ hắn: “Thật thẳng thắn, nữ nhân đều coi trọng thể diện, không dám uống rượu với đàn ông, em thật là can đảm.”

Chu Thành Viện liền ra hiệu cho quầy bar: “Hai ly nữa.”

Ước chừng cũng uống rượu một tiếng đồng hồ rồi.

Hắn có chút sầu não, chật vật, đầy ắp tâm sự.

Chu Thành Viện rất giỏi tiết chế, tửu lượng cũng cao, tính cách cũng dịu dàng, chỉ lẳng lẳng lắng nghe, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn cười cười.

Hắn không biết bản thân về nhà như thế nào, chỉ biết là lúc sáng sớm tỉnh lại, đã nằm trong căn hộ của mình, cả người trần như nhộng.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 36: Nam Nữ Giao Đầu, Đây Gọi Là Quá Trình Dẫn Vật Nhau

Kỷ Vi lại càng hoảng hốt, trong phòng vệ sinh có tiếng nước, xem ra người kia đang tắm rửa, lòng hắn thấp thỏm không yên, người đi ra sẽ là ai đây? Còn có, hôm qua hắn về nhà bằng cách nào?

Cửa mở ra, hắn nhìn thoáng qua, nhẹ lòng hắn, là Lí Thế Quân.

Lí Thế Quân vừa lau tóc vừa trách hắn: “Anh à, tối qua anh uống bao nhiêu rượu vậy?” Hắn tựa như đang tua chậm một thước phim về những hành động của Kỷ Vi tối qua, vừa thuật lại từng chuyện một: “Em nhận được điện thoại nói rằng đi đón anh, anh lại ngồi trong quán bar vui vẻ cười nói, cứ như thể

vừa uống thuốc kích thích không bằng, em buộc phải kéo anh về, anh lại nôn mửa ra ghế sau xe tắc xi.”

Đúng là rượu vào chẳng còn nhớ gì cả, nếu bây giờ có một cô gái nói với hắn rằng, tối qua hắn cùng cô ta đã có tình một đêm, hắn cũng không dám to mồm mà chối là hắn không làm.

“Em thay quần áo giúp anh sao?”

Lí Thế Quân không cho là đúng: “Đương nhiên là em rồi, chẳng lẽ anh nghĩ là chị Thành Viên chắc? Anh nhớ lại đi, chị ấy còn dọn dẹp giúp anh đó.” Lí Thế Quân buồn cười, làm động tác mẫu cũng vô cùng phong phú, “Thật ra anh cũng chẳng thể tự cởi được, nhưng anh vừa trèo lên giường vừa cởi quần áo, sau khi cởi sạch sẽ, miệng còn lẩm nhẩm gọi vợ yêu, mau đến đây anh hôn một cái, trời ạ, anh, anh cũng định làm thật đó!”

Hắn nghe đến bối rối, đầu đầy hắc tuyến.

Lí Thế Quân lại nói: “Tính cách chị Thành Viên rất tốt, anh ới vào người chị ấy, chị ấy chẳng thêm oán trách một câu, về nhà lại đắp chăn cho anh, còn lau mặt và chân tay nữa.” Sau đó, đột nhiên Lí Thế Quân cười to, “Anh, anh lại có lúc như vậy sao.”

Hắn lấy làm lạ: “Ai là Thành Viên? Anh sao vậy nhỉ?” Mãi mà chẳng nhớ ra người này.

Lí Thế Quân lại cười ngặt nghèo, “Anh lại còn trần như nhộng trước mặt chị Thành Viên.”

Nhất thời hắn sợ ngấy người.

Xem ra quả thật là tối qua hắn đã say quá rồi, hắn lại còn than khổ, từ khi nào thì một người luôn cao ngạo như hắn lại học được cách mượn rượu giải sầu, lại còn vì thất tình chứ.

Cứ nghĩ đến đó, quả thật có chút cay đắng, khó chịu, hắn đã yêu thật rồi, vậy nên hắn mới ngày đêm nhớ đến cô, hơn nữa, từ khi hắn nhận ra điều này, hắn không còn tỏ thái độ đùa giỡn nữa, hắn như sa vào lưới tình, muốn nhấc chân khỏi lưới nhưng càng tránh càng bị siết chặt hơn.

Do dự nhắn tin cho Kiều Mạt, “Kiều Mạt, đừng chia tay, anh thật sự rất nhớ em.”

Kiều Mạt dựa trên tường trong phòng vệ sinh miên man suy nghĩ, di động vang lên, cô mở ra xem, một giây, hai giây, ba giây, cô ép bản thân chỉ nhìn ba giây thôi, cô liền xóa tin nhắn ngay lập tức.

Ai nói không đau khổ, hắn là một kẻ xấu xa, điên cuồng, luôn làm người ta ghét, lại thích đùa giỡn người khác, hắn đúng là đồ khôn không hiểu thế nào là tình yêu sâu đậm.

Nếu cứ buông tay như vậy, chia tay rồi, nhất định cô sẽ rất đau khổ, tuy rằng yêu nhau chưa lâu, nhưng bất luận thời gian là bao lâu, tình cảm đó hết như một cái dằm trong tim, cho dù có rút ra được, cũng đã thương tích đầy mình.

Cô lặng lẽ lau nước mắt.

Bất đắc dĩ Kỷ Vĩ thay quần áo xong, hỏi Lí Thế Quân số điện thoại của Chu Thành Viên, muốn cảm ơn cô.

Nhưng cứ nghĩ đến mình tối qua thất lễ, hắn lại xấu hổ vô cùng.

Suy nghĩ một lát, hắn vẫn nên gọi điện thoại cho cô, “Xin chào, anh là Kỷ Vĩ, có phải Chu Thành Viên không?”

Chu Thành Viên cười trong điện thoại: “Anh tỉnh rồi à, đầu còn đau không?”

Hắn chỉ ngượng ngừng đáp: “Không có gì, cảm ơn em tối qua đã trở anh về.”

“Không có gì, là công lao của Thế Quân, chứ em cũng đâu biết nhà anh ở đâu.”

“Nói chuyện qua điện thoại không tiện, có thể mời em đi uống tách cà phê không, hôm nay không uống rượu.”

Không ngờ Chu Thành Viên lại nhận lời luôn.

Tuy rằng không nhớ Chu Thành Viên, nhưng theo như tin tức Thế Quân cung cấp, cô hẳn là một cô gái có giáo dưỡng, nếu không thật chẳng thể tưởng tượng nổi tối qua sẽ xảy ra những chuyện hoang đường vô lý như vậy, nên hắn thay quần áo nghiêm chỉnh, cạo râu sạch sẽ.

Hẹn gặp trong quán cà phê, hắn đến sớm hơn, khi đang lật xem tạp chí, cảm giác đối diện có một bóng người nhẹ nhàng ngồi xuống, vừa ngẩng đầu lên, quả nhiên nhìn thấy mỹ nữ trang trọng, mặt mày như tranh vẽ, cử chỉ phong khoáng, vừa đến liền tươi cười ngồi xuống.

Trong lòng hắn khẽ động, có chút ấn tượng, tối qua quả là có uống rượu tán gẫu với hắn.

Chu Thành Viên nhìn hắn cười cười: “Hôm nay nhìn anh có vẻ khá hơn nhiều, tối qua anh có hơi suy sụp tinh thần.”

Hắn tự giễu nói, “Đúng, anh không uống rượu còn giống người, vừa đụng tới rượu liền không giống người.” Theo lời Kiều Mạt.

Phục vụ bùng lên hai tách cà phê, cô tò mò hỏi hần: “Hiện tại anh và bạn gái có hòa hợp không?”

Hần lắc đầu: “Đã xem vận động bầu cử của Đài Loan chưa? Một mình Lữ Tú Liên đã đánh bại mấy người đàn ông, còn đắc cử với số phiếu bầu hơn hần, bởi vậy cho thấy, đầu năm nay phụ nữ mạnh hơn đàn ông rất nhiều.”

Chu Thành Viên cười khúc khích: “Về mặt tình cảm, đàn ông không thể thắng được phụ nữ.”

Hần hơi tò mò: “Sao lại nói như vậy?”

Cô nháy mắt với hần: “Tuy rằng đàn ông thống trị thế giới, nhưng về cơ bản, đàn ông bị một đám phụ nữ không chế.”

Hần cũng cười, “Nói vậy cũng đúng, cũng có câu, sự nghiệp thuộc về quốc gia, vinh dự là của đơn vị, thành tích là của lãnh đạo, tiền lương là vợ nắm giữ, tài sản là của con cái, sai lầm thuộc về bản thân.”

Hai người cùng cười nói vui vẻ, chủ đề tán gẫu đa dạng, lại có chút quen biết, nên chẳng hề câu nệ, hết như hai người bạn già thân thiết lâu ngày mới gặp lại nhau.

Từ lúc cãi nhau với Kiều Mạt đến giờ, hần mới có một buổi hẹn hò vui vẻ đến vậy.

Thì ra Chu Thành Viên học thiết kế thời trang, mới về nước, chẳng trách lại có khí chất đến vậy, trên người cô luôn toát ra một loại hương vị khiến người ngồi đối diện phải dè dặt vài phần.

Quả thật cô là một đối tượng phù hợp để tâm sự, cách nói chuyện phóng khoáng, cử chỉ tao nhã, vừa không hỏi những vấn đề hần không muốn trả lời, vừa không giống những phụ nữ tầm thường thiếu hiểu biết chỉ biết làm nhảm những tin đồn ngớ ngẩn, vô vị, tuy hai người chỉ ngẫu nhiên tán gẫu những chuyện linh tinh, nhưng lại không hề cảm thấy nhàm chán.

Vô tình lại trò chuyện hơn một tiếng đồng hồ.

Hần hơi bất ngờ: “Có làm phiền em không?”

Cô lắc đầu, “Gần đây em cũng không bận gì. Sau tết mới phải đi Hồng Kông, vì bên đó có tổ chức một buổi biểu diễn thời trang.”

Nếu không phải giữa chừng cô nhận được điện thoại nói có việc gấp phải đi trước, có thể hần còn tán gẫu với cô thêm một lúc nữa rồi.

Khi ra khỏi quán cà phê, hần hỏi cô: “Em muốn đi đâu? Anh chờ em đi?”

Cô cười cười: “Khỏi cần, tôi tự lái xe tới.”

Hần nhìn sang bên kia đường, ha, một chiếc Ferrari màu đỏ rực đang chạy tới, sao hần lại quên cơ chứ, cha Chu Thành Viên là Chu Chính Vinh tiếng tăm lừng lẫy của tập đoàn thép Đại Vương, một trong mười nhân vật giàu có, thế lực nhất cả nước. Ngoảnh đầu lại chỉ thấy cô lấy cặp kính râm ra khỏi túi sách, đeo vào, rồi vẫy tay chào hần: “Tôi đi trước, Kỳ Vĩ, hôm nay trò chuyện với anh rất vui, hẹn gặp lại.”

Hần vẫy tay một cái, nhìn theo cô rồi đi.

Hơn nửa tháng nay cãi nhau với Kiều Mạt, đây là quãng thời gian hần luôn cố gắng tươi cười nhiều nhất để lấy lòng một người.

Hần thở dài, Kiều Mạt đúng là người máu lạnh chưa từng thấy, nói chia tay liền chia tay, ước chừng cũng đã hai mươi mốt ngày không đếm xỉa gì đến hần, mặt lạnh tanh đi làm rồi lại tan ca, ngồi trên xe buýt, ngay cả một cái liếc mắt cũng không, còn hần lái xe đuổi theo, lạng lách đánh võng, hóa đơn xử phạt cũng xếp thành hàng dài.

Thật ra đàn ông yêu sâu đậm hơn phụ nữ, còn phụ nữ thì nhẫn tâm và tuyệt tình hơn đàn ông.

Hần rất tức giận, nhưng giận dữ tám trăm hồi vẫn nên quay lại với nhau để tiến về phía trước chứ, hần thật sự không muốn chia tay với cô.

Tuy rằng tình yêu làm người ta đau khổ, nhưng nếu thật sự muốn thương tổn lẫn nhau, hần thà rằng người tổn thương là hần, chứ không phải cô.

Dường như cô chính là cái gai cắm trong lòng bàn tay hần, chẳng những nhổ không ra được, mà bây giờ cô càng đâm càng sâu, dần dần trở thành một phần không thể thiếu trong hần, dù thế nào cũng không thể vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

# Chương 37: Nam Nữ Giao Đầu, Chiêu Thứ Tư: Cay Nghiệt

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Kiều Mạt đang phải chuẩn bị món tráng miệng cho bữa dạ tiệc, có đồng nghiệp gọi cô: “Kiều Mạt, xảy ra sự cố rồi, có người đang khiếu nại cô.”

Cô sùng sốt, “Khiếu nại tôi?”

Hôm nay, từ lúc bắt đầu làm việc, cô đã có chút khó chịu, mấy ngày nay thái độ của Kỷ Vĩ rất lạ, ba ngày nay hắn không gọi điện cho cô, cũng không đến quấy rầy cô, mấy ngày trước, ngày nào hắn cũng đến làm phiền cô như thể lụy tình lắm, gửi tin nhắn, gọi điện thoại, lúc nào cũng theo sát cô, tuy rằng cô rất buồn, nhưng cô vẫn ý lại vào loại dây dưa này, bởi vì điều đó cho thấy, ít ra trong lòng hắn còn có cô, nhưng đột nhiên, ba ngày rồi mà hắn không gọi điện thoại cho cô, thậm chí cũng không xuất hiện trước mặt cô, đột nhiên thái độ lạnh lùng khác thường này làm lòng cô bỗng cảm thấy cô đơn, như bị cắt mất hơn phân nửa chiếc bánh ga tô, trống rỗng vô cùng. Chẳng lẽ hắn thật sự buông bỏ tình cảm này? Vậy nên hôm nay cô cứ thấp thòm không yên, đột nhiên đồng nghiệp đến tìm cô, có chút hoảng sợ, hôm nay có tiệc cưới, tất cả bánh ngọt trong tiệc cưới này đều do cô làm, chẳng lẽ cô đã làm sai gì sao?

Cô tháo tạp dề xuống, bị đồng nghiệp kéo đến sảnh cưới bên ngoài, vừa nhìn thấy người khiếu nại, cô cũng bất ngờ, dĩ nhiên là Kỷ Vĩ.

Tầm mắt hai người giao nhau, trong lòng đều đau đớn không nói nên lời.

Kiều Mạt trầm nghĩ, thì ra hôm nay hắn đến tham gia tiệc cưới.

Cô nhìn vào mắt hắn, ánh mắt hắn khiêu khích trắng trợn, cô rất nghi ngờ nhưng cũng không hiểu rõ mọi chuyện.

Hắn vờ như không quen biết cô, nói với cô: “Cô là người phụ trách làm món tráng miệng?”

Kiều Mạt nén giận, khách khí nói với hắn, “Chào anh, xin hỏi có vấn đề gì ạ?”

Kỷ Vĩ lấy một chiếc bánh ga tô trước mặt đưa cho cô: “Trong bánh có một mẫu thủy tinh vỡ, mới ăn một miếng đã cứa rách miệng tôi, cô giải thích sao đây?”

Kiều Mạt nhìn chiếc đĩa trước mặt hắn, bánh ga tô trên đĩa của hắn có một mẫu thủy tinh rất nhỏ, rất rất nhỏ, mà trên miếng bánh ga tô chưa ăn hết ấy còn dính một vết máu nhỏ, cô hít sâu một hơi.

Liên phản ứng lại ngay lập tức, không, tuyệt đối không có khả năng này, tuy rằng cô có chút thất thần, nhưng cẩn thận tới thiểu vẫn cần có, đây nhất định không phải do trong khi làm việc cô sơ suất làm rơi vào, cô có một linh cảm, lẽ nào hắn cố ý hãm hại cô, chính hắn mang mẫu thủy tinh đến rồi cố tình đặt vào bánh ga tô của cô.

Sao phải làm như vậy chứ?

Đa số khách khứa còn đang uống rượu, lúc này đang chúc rượu nhau rất ồn ào, “Còn nói là khách sạn đẳng cấp năm sao, làm ra loại thứ ăn như này mà cũng qua cửa được, trong bánh ga tô có mẫu thủy tinh, cũng chẳng biết liệu trong những thức ăn khác có những thứ linh tinh vỡ vụn gì không nữa.”

Cả đám người cùng nhau ồn ào, vấn đề này lập tức trở nên nghiêm trọng, Kiều Mạt vô cùng bối rối, tạm không nói đến mẫu thủy tinh này rốt cuộc có phải do cô sơ suất làm rơi vào hay không, nhưng nó lại có trong bánh ga tô, nếu việc này truyền ra ngoài sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng của khách sạn, chắc chắn cô sẽ bị đuổi việc.

Cô chưa từng trải qua một việc như thế này, nhất thời tay chân luống cuống, mặt đỏ lên, lúc này quản lý khách sạn biết tin, vội vàng chạy đến, thấy mẫu thủy tinh trên đĩa của Kỷ Vĩ, cô cũng gấp gáp, trước hết theo bản năng định giải thích chuyện này.

Kỷ Vĩ chặn cô lại, hắn chỉ nhìn Kiều Mạt, “Cô xử lý thế nào đây?”

Kiều Mạt đầu toát mồ hôi, cô không hiểu ý của Kỷ Vĩ, nhưng cô chắc chắn việc này không phải do sơ suất trong quá trình làm việc, cho nên cô theo bản năng đáp lời hắn, “Đây không phải do tôi bỏ vào. Tuy rằng tất cả món tráng miệng đều do tôi làm, nhưng anh có chứng cứ gì chứng minh mẫu thủy tinh là do tôi sơ suất làm rơi vào khi làm việc chứ?”

Hắn cười lạnh một tiếng, giơ tay hỏi mọi người: “Nghe cô ta nói này, chẳng lẽ ý cô là tôi bỏ vào sao? Xin hỏi mọi người, tôi hà cớ gì phải bỏ mẫu thủy tinh vào bánh ga tô của mình, rồi để nó cứa rách miệng mình ra chứ? Chẳng lẽ tôi trời sinh đã cuồng bị ngược sao?”

Mọi người xôn xao, Kiều Mạt quần bách vô cùng.

Quản lý khách sạn cũng vội vàng, cô ta chỉ có thể vui vẻ hòa nhã khuyên Kỷ Vĩ, nhưng hắn căn bản không thèm nghe, mắt nhìn chằm chằm Kiều Mạt, tựa như muốn làm cô mất mặt, lại như muốn qua ánh mắt cô mà nhìn rõ trái tim cô vậy.

Kiều Mạt sụp mặt xuống, vẻ mặt buồn bã, “Xin lỗi anh, tuy rằng không có căn cứ chứng minh là sơ suất của tôi, nhưng chiếc bánh ga tô này do tôi làm, anh muốn xử lý thế nào, tôi cũng chấp nhận.”

Hắn đứng lên, vẫn nhìn Kiều Mạt không thôi, đột nhiên, hắn kéo cô lại, khi cô bất ngờ không kịp chuẩn bị, không hề đề phòng một tình huống như vậy, hắn đã héo cô ngồi xuống ghế của mình, khi Kiều Mạt còn đang kinh ngạc, hắn liền giải thích với mọi người: “Đừng làm khó cô ấy, nẫu thủy tinh này là do tôi bỏ vào.”

Nhất thời Kiều Mạt tức giận khóc.

Hắn gơ tay, nhẹ nhàng khoát lên vai cô, nói với mọi người: “Mọi người thấy khó hiểu chẳng? Tôi nói cho mọi người biết nguyên nhân vì sao tôi phải làm như vậy, bởi vì cô ấy là bạn gái tôi, nhưng hai một ngày trước, tôi bị cô ấy đá.”

Tất cả mọi người đều bất ngờ, bỗng dưng im thin thít, muốn nhìn xem hắn còn có thể làm gì.

Kiều Mạt tức giận, đúng là Kỳ Vĩ đã giờ trò, sao lại làm như vậy, trả thù cô sao?

Cô định đứng lên, nhưng hắn vừa kéo vừa ôm cô lại. “Em ngồi yên đó cho anh.” Hắn ra lệnh cho cô.

Kỳ Vĩ nói với mọi người, “Xin lỗi, tôi đã làm phiền mọi người, chỉ năm phút thôi, mong mọi người thông cảm.”

Hắn ăn năn hỏi lỗi nói với Kiều Mạt: “Kiều Mạt, em hỏi rốt cuộc anh thích gì ở em? Bây giờ anh sẽ nói cho em biết, không, thật ra anh không thích em, tròn mắt anh, rất nhiều việc làm và hành động của em đều hết sức ngớ ngẩn, em rất ngốc nghếch, ngốc như một chiếc cân, nhiều lúc anh cũng tự hỏi bản thân, rốt cuộc vì sao anh lại thích em? Nếu phải chia tay, chúng ta không ngại nói rõ mọi việc.”

Kiều Mạt nín thở, hắn muốn làm gì.

Hắn đứng bên cạnh Kiều Mạt, tay chạm vào tóc cô, tiếng nói như đè nén: “Trước hết em rất ngốc, em như một chiếc cân, anh nhớ có lần anh nói quanh khu chung cư này, ngay cả một cái bánh quẩy cũng không bán, buổi sáng muốn ăn một đĩa bánh quẩy chiên nóng giòn xốp cứ như một chuyện rất xa xỉ, không ngờ em nghe vậy liền ghi nhớ, mới buổi tối đã đặt báo thức rồi, hôm sau mới năm giờ sáng em đã đứng trong bếp làm bánh quẩy, anh vẫn nhớ như in sáng sớm hôm đó, anh thức dậy thấy một đĩa bánh quẩy chiên nở rất to, còn có sữa đậu nành uống rất ngon, có hai món ăn kèm, tâm trạng của anh khi đó, điều đầu tiên anh cảm nhận được là Kiều Mạt, em rất ngốc, anh chỉ ngẫu nhiên nói một câu, mà em lại làm tay mình bị phỏng sưng tấy, có đnags không? Thật ra buổi sáng có thể ra ngoài ăn, có gì em phải chiều ý anh chứ?”

Lúc này mọi người cũng chẳng thèm nhắc lại.

Kiều Mạt cũng giật mình.

Mũi hắn có chút chua xót, tựa như vừa uống một bát giấm chua đã ủ lâu năm, chua xót tận tâm can.

“Em thật ngốc, anh thích người ngốc, dù là việc đơn giản nhất em cũng luôn tìm mọi cách để hoàn thành, làm vui lòng anh, em bảo anh ở vùng ngoại ô có bán đỗ tương theo mùa, đem xay thành sữa đậu nành uống vừa ngon vừa bổ, nên thừa dịp cuối tuần được nghỉ, sáng sớm còn chưa com nước gì em đã bắt xe đi những 70 km chỉ để mua đỗ tương, vác 20 kg đậu tương về, tận đến trưa mới về đến nơi, không ăn com, lại bị say xe, về nhà thì nôn thốc nôn tháo, cả người choáng váng, em nói xem em sao lại vậy chứ? Chỉ vì 20kg đậu tương sao? Trên đời này còn có người phụ nữ nào ngốc nghếch như em chứ.

Tất cả mọi người đang ngồi đó đều không hé răng nửa lời, có cô gái còn rất cảm động nhìn hắn.

Hắn nói tiếp: “Có một lần anh bị \*hạch bạch huyết sưng to và mưng mủ, bác sĩ bảo là phải phẫu thuật, anh rất sợ hãi, dù chết cũng không chịu phẫu thuật, nhất quyết đòi về nhà, em liền theo một thầy thuốc đông y học phương thuốc dân gian, lấy da rắn tán bột ra để ăn, đi hai nơi cũng không mua được bột da rắn, nên em đến tiệm thuốc mua 32 miếng da rắn, tuy rằng chưa từng nhìn thấy thứ thuốc đó, nhưng chỉ nghĩ đến cũng biết nó ghê tởm đến mức nào, da rắn vừa nhẹ lại mỏng, dùng cối xay sao có thể nghiền bột được chứ, nghĩ đi nghĩ lại, em lại dùng cối đá truyền thống, lấy kéo cắt thành từng đoạn, rồi lại cắt thành mảnh nhỏ, sau đó ngâm vào trong sữa đậu nành đến khi mềm ra, lại cắt nhỏ, đến khi da rắn thành bột mới thôi, em gọt anh, trộn bột da rắn vào trong bánh ga tô, còn nấu canh trứng, vừa dỗ dành vừa gọt anh ăn hết chỗ thuốc đó, ba ngày sau hạch của anh đều bị tiêu hết. Sau đó anh mới biết hóa ra anh ăn thứ này, thật không thể tưởng được một người nhất gan nhìn thấy rắn là hét ầm lên như em lại có thể lấy kéo cắt vụn da rắn ra như vậy, mọi người thử nói xe, cô gái này có phải rất ngốc không?”

\*[Hạch bạch huyết hay hạch lympho là một trong vô số các cấu trúc tròn, hình bầu dục dẹp, rải rác dọc theo các mạch bạch huyết, là một phần của hệ bạch huyết. Các hạch bạch huyết có mặt ở khắp cơ thể, tập trung nhiều ở một số vùng như cổ, nách, bẹn]

Mọi người lẳng lặng nhìn hắn.

Kiều Mạt không nói gì.

Hắn lại làm trò cười trước mặt nhiều người như vậy, làm cô phải khó xử như vậy, chua xót nói không nên lời.

Kỳ Vĩ hỏi cô: “Bây giờ em đã biết vì sao anh thích em rồi chứ? Em còn muốn chia tay với anh nữa không? Nhất định phải chia tay sao?”

## Chương 38: Nam Nữ Giao Đầu, Chiêu Thứ Năm: Về Nhà Ngủ

Cô lại càng hoảng sợ, che ngực.

“Kỷ Vĩ? Sao anh lại vào đây được? Đây là nhà vệ sinh nữ.”

Hắn cười bốn cột với cô, tiến gần về phía cô, Kiều Mạt hoảng sợ, không ngừng lùi về phía sau, mặt sàn đá hoa trắng bóng, bồn rửa tay bằng đá cẩm thạch đen, còn có một chiếc gương rất to, hai dáng người ẩn hiện trong gương, trong lòng cô vô cùng sợ hãi.

Ngay tại thời điểm bị cô lập này, cô ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng trên người hắn, “Anh đã uống rượu?”

Hắn lại nói: “Đúng vậy, anh kê hèn mọn này phải chiêu đãi một khách hàng, giữa chừng nhìn thấy em, anh liền vào đây. Đã làm em sợ rồi sao?”

Kiều Mạt khẽ đẩy hắn: “Tổng giám đốc Kỷ, anh nên ra ngoài đi, để người khác thấy không hay đâu.”

Hắn hoàn toàn không đếm xỉa gì đến lời cô nói, từng bước áp sát, ép cô vào tường đến không còn lối thoát, bước một bước liền đứng ghim chặt cô trên tường, sau đó một tay chống tường, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, tựa như ánh mắt của một gã thợ săn nhìn con mồi là cô.

Trái tim Kiều Mạt hết như lúc bị đụng xe, vô cùng bất an, cô chỉ muốn lặng lẽ chia tay hắn, chuyển ra ngoài, chạy trốn, nhưng hắn lại tìm thấy ngay lập tức, bắn một mũi tên liền ghim chặt cô trên tường. Vậy mà hắn, hắn lại nghiêng đầu khẽ chạm vào ngực cô.

Hắn cười khê, “Nơi này của em sao lại đập dữ dội đến vậy?”

Cái miệng đầy mùi rượu của hắn trắng trợn phả hơi vào mặt cô, tựa như đang đứng trước điều hòa ấm nóng, toàn thân Kiều Mạt bị hơi nóng làm cho tê dại.

Được một lát thì đầu hắn gục trên vai cô, không nói một lời, Kiều Mạt muốn đẩy đầu hắn ra khỏi vai mình, không ngờ đột nhiên hắn lại ngẩng đầu lên, ngang ngực không biết điều cố định cô trên tường, hai tay ghì chặt đầu cô, cả người gât gao ép sát vào cô, trong hơi nóng thoang mùi rượu, hắn ghé sát lại hôn cô, Kiều Mạt giật mình hoảng hốt, theo bản năng định trốn tránh, nhưng mà trốn không nổi, miệng hắn nồng đậm hương vị rượu, trên miệng cô còn đọng nước, nóng lạnh đan xen, toàn thân cô run rẩy, mà hắn lại bất chợt động tình, điên cuồng hôn cô hết như năm năm trước, không chút khách khí, trắng trợn, lúc bắt đầu là điên cuồng, sau đó dịu dàng hơn nhiều, vừa ngọt ngào vừa chua xót khiêu khích cô.

Nhắm mắt lại, hắn vẫn hôn cô không dỗi, vừa nồng nàn lại vừa chuyên chú, nhưng Kiều Mạt lại không hề nhiệt tình đáp lại hắn, hai mắt cô nhìn chăm chăm Kỷ Vĩ, cảm nhận nụ hôn sâu của hắn, cô chỉ bị động tiếp nhận chiếc lưỡi hắn dũa đưa trong miệng, không biết qua bao lâu, hắn buông cô ra, tựa vào trán cô, không nói một lời, thở gấp.

Im lặng một hồi, thời gian và không gian dường như ngưng đọng, rốt cuộc hắn lùi lại, vẫn không nói một lời, nhìn cô chăm chăm rồi lùi lại từng bước từng bước, lùi đến gần cửa, hắn vận tay nắm cửa, mở cửa ra rồi bước đi không chút do dự, cửa đóng rầm một cái, vai Kiều Mạt run lên.

Ban nãy đã xảy ra chuyện gì? Sờ lên miệng dường như vẫn lưu lại chút hơi ấm, cô đứng không vững, liền tựa vào thành bồn rửa tay bên cạnh chiếc gương.

Cô nhin không được ngồi trên mép tường khóc, người này, dù là ba năm hay năm năm, vẫn luôn là con ác mộng đeo bám cô không dứt.

Nhưng mà, con ác mộng này hôm nay mới chính thức bắt đầu, năm giờ chiều, Kiều Mạt đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc tan tầm, hôm nay cô tan ca sớm, lúc này một phục vụ ngoài sảnh đến tìm cô: “Quản lý Kiều, bà Từ ở phòng 1705 gọi cô, không biết là có chuyện gì.”

Cô cũng thấy khó hiểu, bà Từ kia mới chỉ gặp cô hai lần, con khen bánh kem cô làm rất ngon, vậy bà ta tìm cô có chuyện gì chứ?

Cô nghi ngờ bước vào thang máy lên lầu, trước cửa phòng 1705, cô gõ cửa.

Cửa mở ra, là bà Từ, Kiều Mạt vừa mới nói, xin chào, bà Từ đã khách sáo mời cô vào, nhưng sau khi Kiều Mạt vào, bà Từ liền ra ngoài luôn.

Kiều Mạt đang buồn bực, lúc này, cô lại nghe thấy tiếng nói từ trong phòng vọng ra, “Cô đến rồi sao?”

Cô nhìn lại, là Kỷ Vĩ, sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Kỷ Vĩ nói rất tự nhiên: “Bà Từ là bà của bạn anh, anh nhờ bà ấy gọi em đến, em không để ý chứ.”

Cô chẳng vui về gì, “Vậy mà anh lại cầu kết với bạn lừa gạt tôi? Van xin anh tổng giám đốc Kỷ, anh đã kết hôn, còn có gia đình, cầu xin anh đừng đến làm phiền tôi nữa, nếu anh vẫn muốn dây dưa không dứt với tôi, muốn tôi trở thành tình nhân của anh, thì xin lỗi, tôi không đủ tư cách cũng không thể chấp nhận.”

Hắn đứng trước mặt cô, giữ chặt hai vai cô, “Kiều Mạt, nếu anh ly hôn thì sao? Liệu hôn nhân của hai chúng ta có thể tiếp tục không?”

Mắt cô đọng đầy nước mắt, “Van xin anh đừng đề cập đến hôn nhân của chúng ta nữa, ngay từ đầu đó chỉ là một âm mưu được chuẩn bị chu đáo.”

Hắn cũng khó chịu: “Xin lỗi. Về bên anh được không?”

“Không thể nào, không bao giờ.”

Cô xoay người bước đi, hắn ngăn cô lại.

“Kiều Mạt, hãy nghe anh nói, em bỏ đi ba năm, anh tìm em bằng mọi cách, nhưng vẫn mãi bất vô âm tín, em có từng nghĩ cho cảm nhận của anh sao? Em bỏ đi không nói một lời, em có từng hỏi ý kiến anh chưa?”

Cô khóc, “Mọi chuyện đã qua rồi.”

“Hãy nghe anh nói.”

Kiều Mạt sốt ruột, lại giãy dụa không ngừng, đột nhiên Kiều Mạt như phát điên, gào thét vào mặt hắn một cái, một cái tát giòn vang.

Một cái tát giòn vang, cả hai người đều ngây dại.

Cô không thể nhịn được nữa: “Kỷ Vĩ, anh đúng là thằng đê, anh thông đồng với bạn đến lừa tôi, anh muốn làm gì? Muốn nói với tôi những lời nhảm chán như vậy sao? Hay vẫn muốn hỏi tưởng lại ngày đó ở SPA, định cưỡng bức tôi nữa sao?”

Không ngờ lời này lại làm tim hắn nhói đau, “Em cảm thấy ngày đó ở SPA, anh cưỡng bức em?”

Kiều Mạt cười khò, “Kỷ thật anh chính là như vậy, nếu tôi cảm thấy đó là cưỡng bức, thì ắt hẳn lúc ấy tôi đã hét to lên rồi, đối với anh lại không làm vậy, tôi chỉ là tiện dịp thì chơi không hơn không kém.”

“Vậy lúc này ở phòng vệ sinh thì sao? Em nói đi, nhìn thấy anh cũng không hét lên? Không đánh anh, không mắng anh, cũng không hề đẩy anh ra, tim em đập nhanh như vậy, căng thẳng như vậy, khi anh hôn cũng lặng lẽ đáp lại anh, sao em không cắn anh một cái? Em vẫn còn yêu anh nên về căn bản em cũng không định trốn tránh?”

Kiều Mạt ngây dại, đúng, người đàn ông này thật là lợi hại, hắn chỉ cần một nhát xuyên tim, khiến lòng cô đau đớn, máu chảy đầm đìa, hiện ra trước mắt hai người.

Hắn rất bình tĩnh, lời nói tựa như chiếc gai đâm vào tim cô: “Bởi vì em vẫn còn yêu anh, vẫn còn muốn anh đúng không?”

Trái tim Kiều Mạt đập thành thịch như một quả lắc đồng hồ, bỗng chốc bị cản lại, cô không nói gì, bình tĩnh lại lướt qua hắn định đi, không ngờ hắn chặn cô lại liền ôm chặt cô.

Kiều Mạt nổi nóng: “Anh muốn làm gì?”

Hắn chắn trước cửa phòng, thân hình cường tráng khiến cô cảm thấy nghẹt thở, chỉ nghe thấy hắn nói: “Nếu em chấp nhận tiếp tục làm người phụ nữ của anh, anh sẽ không quấy rầy em như vậy nữa, anh sẽ yêu em hết mình, hết như năm năm trước.”

Kiều Mạt phẫn nộ, đồ khốn nạn, trơ tráo, xấu xa, đều càng.

Cô giờ tay đẩy hắn, đánh hắn, trong lúc dây dưa, cô bị hắn ôm vào lòng, hết như con thỏ nhỏ bị điều hâu tha đi.

Cô mắng: “Anh là tên khốn không hơn không kém, đừng tưởng rằng tôi sẽ hèn hạ nghe theo lời anh như năm năm trước.”

Hắn tức giận, cảm giác như bị sỉ nhục sau sự phản kháng của cô, ngay lúc này đây, hắn có tiền có thế, muốn dạng phụ nữ gì cũng đều nghe lời hơn so với cô, vậy mà người phụ nữ này vẫn cố chấp như trước kia, luôn khiêu chiến lòng tự tôn của hắn.

Nhất thời hắn bùng bùng tức giận, ném cô lên chiếc giường lớn trong phòng, Kiều Mạt hốt hoảng, cô giãy dụa về phía đầu giường, rồi bò ra mép giường, nhưng không có lấy một đường lui.

Kỷ Vĩ ngồi lên giường, khuôn mặt khuyếch đại trước mắt cô, hắn từ mình cúi bỏ âu phục, xong xuôi lại tháo cả vạt xuống, “Em nói dối, đúng là anh muốn cưỡng bức em, năm năm trước em là người phụ nữ của anh, ba năm trước là vậy, bây giờ vẫn luôn là vậy.”

Rèm cửa trong phòng buông xuống, ánh sáng không chói quá, không gian cũng không rộng, Kiều Mạt hoảng sợ, hắn muốn làm gì, cho dù hắn có tiền có thế, nhưng đây là nơi làm việc của cô, chẳng lẽ hắn lại định cưỡng hiếp cô ngay tại đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 39: Cảm Xúc Mãnh Liệt Trong Phòng Tắm

Cô lại càng hoảng sợ, che ngực.

“Kỷ Vĩ? Sao anh lại vào đây được? Đây là nhà vệ sinh nữ.”

Hắn cười bồn chồn với cô, tiến gần về phía cô, Kiều Mạt hoảng sợ, không ngừng lùi về phía sau, mặt sàn đá hoa trắng bóng, bồn rửa tay bằng đá cẩm thạch đen, còn có một chiếc gương rất to, hai dáng người ẩn hiện trong gương, trong lòng cô vô cùng sợ hãi.

Ngay tại thời điểm bị cô lập này, cô ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng trên người hắn, “Anh đã uống rượu?”

Hắn lại nói: “Đúng vậy, anh kê hèn mọn này phải chiêu đãi một khách hàng, giữa chừng nhìn thấy em, anh liền vào đây. Đã làm em sợ rồi sao?”

Kiều Mạt khẽ đẩy hắn: “Tổng giám đốc Kỷ, anh nên ra ngoài đi, để người khác thấy không hay đâu.”

Hắn hoàn toàn không đếm xỉa gì đến lời cô nói, từng bước áp sát, ép cô vào tường đến không còn lối thoát, bước một bước liền đứng ghì chặt cô trên tường, sau đó một tay chống tường, nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, tựa như ánh mắt của một gã thợ săn nhìn con mồi là cô.

Trái tim Kiều Mạt hết như lúc bị đụng xe, vô cùng bất an, cô chỉ muốn lặng lẽ chia tay hắn, chuyển ra ngoài, chạy trốn, nhưng hắn lại tìm thấy ngay lập tức, bấn một mũi tên liền ghì chặt cô trên tường. Vậy mà hắn, hắn lại nghiêng đầu khẽ chạm vào ngực cô.

Hắn cười khê, “Nơi này của em sao lại đập dữ dội đến vậy?”

Cái miệng đầy mùi rượu của hắn trắng trợn phả hơi vào mặt cô, tựa như đang đứng trước điều hòa ấm nóng, toàn thân Kiều Mạt bị hơi nóng làm cho tê dại.

Được một lát thì đầu hắn gục trên vai cô, không nói một lời, Kiều Mạt muốn đẩy đầu hắn ra khỏi vai mình, không ngờ đột nhiên hắn lại ngẩng đầu lên, ngang ngược không biết điều cố định cô trên tường, hai tay ghì chặt đầu cô, cả người gắt gao ép sát vào cô, trong hơi nóng thoang thoảng mùi rượu, hắn ghé sát lại hôn cô, Kiều Mạt giật mình hoảng hốt, theo bản năng định trốn tránh, nhưng mà trốn không nổi, miệng hắn nồng đậm hương vị rượu, trên miệng cô còn đọng nước, nóng lạnh đan xen, toàn thân cô run rẩy, mà hắn lại bất chợt động tình, điên cuồng hôn cô hết như năm năm trước, không chút khách khí, trắng trợn, lúc bắt đầu là điên cuồng, sau đó dịu dàng hơn nhiều, vừa ngọt ngào vừa chua xót khiêu khích cô.

Nhắm mắt lại, hắn vẫn hôn cô không dỗi, vừa nồng nàn lại vừa chuyên chú, nhưng Kiều Mạt lại không hề nhiệt tình đáp lại hắn, hai mắt cô nhìn chăm chăm Kỷ Vĩ, cảm nhận nụ hôn sâu của hắn, cô chỉ bị động tiếp nhận chiếc lưỡi hắn dục đưa trong miệng, không biết qua bao lâu, hắn buông cô ra, tựa vào trán cô, không nói một lời, thở gấp.

Im lặng một hồi, thời gian và không gian dường như ngưng đọng, rốt cuộc hắn lùi lại, vẫn không nói một lời, nhìn cô chăm chăm rồi lùi lại từng bước từng bước, lùi đến gần cửa, hắn vận tay nắm cửa, mở cửa ra rồi bước đi không chút do dự, cửa đóng rầm một cái, vai Kiều Mạt run lên.

Ban nãy đã xảy ra chuyện gì? Sờ lên miệng dường như vẫn lưu lại chút hơi ấm, cô đứng không vững, liền tựa vào thành bồn rửa tay bên cạnh chiếc gương.

Cô nhin không được ngồi trên mép tường khóc, người này, dù là ba năm hay năm năm, vẫn luôn là con ác mộng đeo bám cô không dứt.

Nhưng mà, con ác mộng này hôm nay mới chính thức bắt đầu, năm giờ chiều, Kiều Mạt đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc tan tầm, hôm nay cô tan ca sớm, lúc này một phục vụ ngoài sảnh đến tìm cô: “Quản lý Kiều, bà Từ ở phòng 1705 gọi cô, không biết là có chuyện gì.”

Cô cũng thấy khó hiểu, bà Từ kia mới chỉ gặp cô hai lần, con khen bánh kem cô làm rất ngon, vậy bà ta tìm cô có chuyện gì chứ?

Cô nghi ngờ bước vào thang máy lên lầu, trước cửa phòng 1705, cô gõ cửa.

Cửa mở ra, là bà Từ, Kiều Mạt vừa mới nói, xin chào, bà Từ đã khách sáo mời cô vào, nhưng sau khi Kiều Mạt vào, bà Từ liền ra ngoài luôn.

Kiều Mạt đang buồn bực, lúc này, cô lại nghe thấy tiếng nói từ trong phòng vọng ra, “Cô đến rồi sao?”

Cô nhìn lại, là Kỷ Vĩ, sao hắn lại xuất hiện ở đây?

Kỷ Vĩ nói rất tự nhiên: “Bà Từ là bà của bạn anh, anh nhờ bà ấy gọi em đến, em không để ý chứ.”

Cô chẳng vui vẻ gì, “Vậy mà anh lại cầu kết với bạn lừa gạt tôi? Van xin anh tổng giám đốc Kỷ, anh đã kết hôn, còn có gia đình, cầu xin anh đừng đến làm phiền tôi nữa, nếu anh vẫn muốn dây dưa không dứt với tôi, muốn tôi trở thành tình nhân của anh, thì xin lỗi, tôi không đủ tư cách cũng không thể chấp nhận.”



Hắn đứng trước mặt cô, giữ chặt hai vai cô, “Kiều Mạt, nếu anh ly hôn thì sao? Liệu hôn nhân của hai chúng ta có thể tiếp tục không?”

Mắt cô đọng đầy nước mắt, “Van xin anh đừng đề cập đến hôn nhân của chúng ta nữa, ngay từ đầu đó chỉ là một âm mưu được chuẩn bị chu đáo.”

Hắn cũng khó chịu: “Xin lỗi. Về bên anh được không?”

“Không thể nào, không bao giờ.”

Cô xoay người bước đi, hắn ngăn cô lại.

“Kiều Mạt, hãy nghe anh nói, em bỏ đi ba năm, anh tìm em bằng mọi cách, nhưng vẫn mãi bất vô âm tín, em có từng nghĩ cho cảm nhận của anh sao? Em bỏ đi không nói một lời, em có từng hỏi ý kiến anh chưa?”

Cô khóc, “Mọi chuyện đã qua rồi.”

“Hãy nghe anh nói.”

Kiều Mạt sốt ruột, lại giãy dụa không ngừng, đột nhiên Kiều Mạt như phát điên, gior tay tát vào mặt hắn một cái, một cái tát giòn vang.

Một cái tát giòn vang, cả hai người đều ngây dại.

Cô không thể nhịn được nữa: “Kỷ Vĩ, anh đúng là thằng đê, anh thông đồng với bạn đến lừa tôi, anh muốn làm gì? Muốn nói với tôi những lời nhảm chán như vậy sao? Hay vẫn muốn hỏi tương lai ngày đó ở SPA, định cường bức tôi nữa sao?”

Không ngờ lời này lại làm tim hắn nhói đau, “Em cảm thấy ngày đó ở SPA, anh cường bức em?”

Kiều Mạt cười khò, “Kỷ thật anh chính là như vậy, nếu tôi cảm thấy đó là cường bức, thì ắt hẳn lúc ấy tôi đã hét to lên rồi, đối với anh lại không làm vậy, tôi chỉ là tiện dịp thì chơi không hơn không kém.”

“Vậy lúc này ở phòng vệ sinh thì sao? Em nói đi, nhìn thấy anh cũng không hét lên? Không đánh anh, không mắng anh, cũng không hề đẩy anh ra, tim em đập nhanh như vậy, căng thẳng như vậy, khi anh hôn cũng lặng lẽ đáp lại anh, sao em không cắn anh một cái? Em vẫn còn yêu anh nên về căn bản em cũng không định trốn tránh?”

Kiều Mạt ngây dại, đúng, người đàn ông này thật là lợi hại, hắn chỉ cần một nhát xuyên tim, khiến lòng cô đau đớn, máu chảy đầm đìa, hiện ra trước mắt hai người.

Hắn rất bình tĩnh, lời nói tựa như chiếc gai đâm vào tim cô: “Bởi vì em vẫn còn yêu anh, vẫn còn muốn anh đừng không?”

Trái tim Kiều Mạt đập thình thịch như một quả lắc đồng hồ, bỗng chốc bị cản lại, cô không nói gì, bình tĩnh lại lướt qua hắn định đi, không ngờ hắn chặn cô lại liền ôm chặt cô.

Kiều Mạt nổi nóng: “Anh muốn làm gì?”

Hắn chắn trước cửa phòng, thân hình cường tráng khiến cô cảm thấy nghẹt thở, chỉ nghe thấy hắn nói: “Nếu em chấp nhận tiếp tục làm người phụ nữ của anh, anh sẽ không quấy rầy em như vậy nữa, anh sẽ yêu em hết mình, hết như năm năm trước.”

Kiều Mạt phẫn nộ, đồ khốn nạn, trơ tráo, xấu xa, đều cáng.

Cô gior tay đẩy hắn, đánh hắn, trong lúc dây dưa, cô bị hắn ôm vào lòng, hết như con thỏ nhỏ bị điều hâu tha đi.

Cô mắng: “Anh là tên khốn không hơn không kém, đừng tưởng rằng tôi sẽ hèn hạ nghe theo lời anh như năm năm trước.”

Hắn tức giận, cảm giác như bị sỉ nhục sau sự phản kháng của cô, ngay lúc này đây, hắn có tiền có thế, muốn dạng phụ nữ gì cũng đều nghe lời hơn so với cô, vậy mà người phụ nữ này vẫn cố chấp như trước kia, luôn khiến chiến lòng tự tôn của hắn.

Nhất thời hắn bùng bùng tức giận, ném cô lên chiếc giường lớn trong phòng, Kiều Mạt hốt hoảng, cô giãy dụa về phía đầu giường, rồi bò ra mép giường, nhưng không có lấy một đường lui.

Kỷ Vĩ ngồi lên giường, khuôn mặt khuyếch đại trước mắt cô, hắn từ mình cời bỏ âu phục, xong xuôi lại tháo cả vạt xuống, “Em nói dối, đúng là anh muốn cường bức em, năm năm trước em là người phụ nữ của anh, ba năm trước là vậy, bây giờ vẫn luôn là vậy.”

Rèm cửa trong phòng buông xuống, ánh sáng không chói quá, không gian cũng không rộng, Kiều Mạt hoảng sợ, hắn muốn làm gì, cho dù hắn có tiền có thế, nhưng đây là nơi làm việc của cô, chẳng lẽ hắn lại định cường hiếp cô ngay tại đây sao?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 40: Bị Cường Bức Tàn Bạo

Cô mệt mỏi hỏi: “Anh muốn làm gì?”

Hắn ngồi ở mép giường, nắm chặt mắt cá chân của cô, Kiều Mạt theo phản xạ co chân lại, hắn lại siết chặt hơn nữa, kéo cô lại gần, đang lúc cô hoảng sợ, hắn từng bước trèo lên giường, gian cô dưới thân, Kiều Mạt thét chói tai đẩy tay hắn, chỉ nghe thấy tiếng xoạc xoạc, hắn xé rách quần áo của cô, cúc bị bung hết ra, quần áo rách thành hai mảnh. Trong lúc hỗn loạn, khuy cài trên tay áo của áo sơ mi mắc vào tóc cô, hắn chỉ cần dùng đưa cánh tay liền cuốn kéo theo cả đám tóc rụng, Kiều Mạt bị đau hét lên một tiếng, mà hắn lại đè chặt cô, không một chút thương hại, một tay hắn nhanh nhẹn nắm lấy cổ tay cô, tay còn lại tàn nhẫn xé rách quần áo của cô, trong lúc giây phút, không biết có vật gì mắc vào bông tai hình tròn trên lỗ tai Kiều Mạt, lực giằng co quá mạnh làm bông tai rơi xuống, một trận xé rách đau đớn và nhức nhối, Kiều Mạt đau quá khóc thành tiếng, máu trên vành tai chảy xuống, vừa dính vừa nóng chảy xuống mặt cô.

Trong phòng không bật đèn, cô nằm dưới thân hắn van xin từng đợt: “Kỷ Vi, em là Kiều Mạt, em đau quá.”

Cô thật sự cảm thấy lỗ tai đau quá, khóc lóc van xin hắn, nhưng từ đầu đến cuối hắn không thèm nghe, cũng không bật đèn phòng lên, Kiều Mạt giống như một ngòi nổ đang cháy của thùng thuốc nổ, khiến hắn muốn nổ tung, không thể nào kiềm nén được nữa, đạn đã lên nòng, không thể không bắn, Kiều Mạt khóc lủi ra mép giường, hắn liền kéo cô lại, trong nháy mắt quần áo trên người cô đã rách nát không thể tả, cô tựa như trứng gà bóc, không có vật gì che chắn, ngoài khóc thì không còn cách nào khác, từ trước tới nay cô không ngờ sẽ có một ngày, Kỷ Vi sẽ đối xử với cô như vậy, năm năm trước hai người yêu nhau, hắn dịu dàng biết bao, ba năm trước cô bỏ đi, tuy rằng hắn từng làm cô tổn thương nhưng cho tới giờ cũng chưa từng đánh cô, tra tấn cô, hôm nay hắn thay đổi rồi, hắn đúng là ma quỷ, Kiều Mạt bị hắn áp chế trên giường, chặt vật khổ sở, mà hắn từ trên cao nhìn xuống, tựa như một tướng quân vùng đao xông vào thành.

Dục vọng tựa như nước lũ vỡ đê, dần vật biến hắn thành một người thô bạo nguyên thủy, sau khi tiến vào thân thể của cô, hắn điên cuồng, cái loại cảm giác áp bách của khát vọng quen thuộc này khiến hắn muốn nhiều hơn nữa, mạnh hơn nữa, cô khóc, nhưng lại tỏ vẻ suy yếu, hắn cảm thấy, thật ra cô cũng muốn hắn, bằng không ở trong phòng vệ sinh sao không đánh hắn, chửi rủa hắn, cho nên hắn hưng hăng yêu cô, phương diện tình dục kiềm nén lâu như vậy, hắn căn bản không thể không chế được, cho nên động tác thân thể lại càng thêm kịch liệt.

Kiều Mạt khóc không thành tiếng, vành tai truyền đến từng cơn đau nhức, trong lòng cũng đau đến rỉ máu, hắn còn hơi sức đâu mà để ý, dính chặt lấy cô, chỉ lo kịch liệt cướp đoạt, rốt cuộc cô ngất đi.

.....

Kỷ Vi mặc quần áo, hắn ngồi trên ghế đối diện giường, hai tay nắm chặt đặt trên thành ghế, trán tì vào tay, chăm chú nhìn Kiều Mạt đang mê man thiếp đi, trong phòng tối đen, hơn nữa Kiều Mạt nằm nghiêng, nên hắn cũng không nhìn thấy lỗ tai bị thương của Kiều Mạt.

Ban nãy đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Thật ra hắn tìm cô đến, chỉ muốn nói chuyện rõ ràng với cô, xin cô tha thứ cho mình, nhưng vì sao hai người gặp nhau lại lạnh lùng và xa cách đến vậy, mỗi một câu đều mang theo điện áp 10 vạn kW, một sợi tóc chạm vào cũng có thể khiến điện áp này nổ ngay?

Hắn có chút áy náy, trong lòng hồ thẹn không dám đối diện với cô khi cô tỉnh dậy, đợi một lát, hắn đứng lên, ra khỏi phòng.

Đi trong hành lang, thăm trải sàn mềm mại không phát ra một tiếng động, ánh sáng bên ngoài làm mắt hắn hơi đau nhức, hắn có chút hối hận.

Thật ra rất muốn yêu thương cô như năm năm trước, nhưng vì sao trong thâm tâm lại không như vậy?

Nếu không phải mới vừa bạo lực như vậy, mà là, ôm cô vào lòng, dịu dàng hôn cô một lần, cùng một sự việc, không phải hai kết quả đã khác rồi sao?

Hắn có chút khổ sở, năm năm, em chính là vết thương khắc sâu nhất trong trái tim anh, dù thời gian có trôi qua bao lâu, em vẫn luôn hiện hữu trong trái tim anh, vẫn hình ảnh em ngồi trước cửa nhà anh, lúc em ngẩng đầu nhìn anh, cô gái nhút nhát ấy.

Xin lỗi, xin lỗi, phải làm thế nào em mới hồi tâm chuyển ý, mới khiến em tha thứ cho anh?

Chẳng lẽ đã lâu như vậy, anh muốn bù đắp sai lầm suốt ba năm qua, em vẫn không chịu tha thứ cho anh sao?

Nhất thời trong lòng hắn chua xót, cúi đầu đi tới đi lui.

Khom người xuống, hắn nhìn thấy một người, đứng ra mà nói, hắn nghĩ thấy mùi nước hoa Chanel đặc biệt trên người cô ta.

Chu Thành Viện? Vợ của hắn đến đây làm gì?

Chu Thành Viện cũng giật mình, hai người đứng đối diện nhau trên hành lang, tựa như hai địch thủ đang giương cung bạt kiếm.

Không cần nói thì Chu Thành Viện cũng biết ngay ban nãy trong phòng đã xảy ra chuyện gì.

Chồng của cô, mới ban nãy, khi cô còn đang đi trên đường, hấn lại ở trong căn phòng kia với một người phụ nữ.....

Cô cắn răng một cái, trong lòng như một khối thuốc nổ sắp bùng phát, cô hận không thể băm vằm người phụ nữ trong phòng kia, không thềm nghĩ ngợi nhiều, cô đi nhanh đến căn phòng kia.

Khi lướt qua người hấn, hấn giữ chặt cánh tay cô lại.

Dáng người Kỳ Vi cao ráo, nhìn vợ có loại khí phách đứng trên cao nhìn xuống.

“Em muốn làm gì?”

“Ai ở trong đó? Anh sợ em nhìn thấy sao?” Cô nói mỉa.

Hấn trả lời như chẳng có việc gì: “Một phụ nữ.”

Cô hỏi lại: “Phụ nữ nào?”

Hấn bày ra thái độ không hề gì: “Dù sao trong lòng em anh cũng đã vậy rồi, vậy thì là người phụ nữ như thế nào thì sao chứ?”

Cô cười lạnh: “Là Kiều Mạt sao?”

Kỳ Vi không nói gì.

Cô gạt tay hấn ra, lập tức đẩy cửa vào.

Kỳ Vi ngăn cô lại, giọng nói lạnh như băng:

“Cô nghe cho rõ đây, nếu hôm nay em đến để quấy rối, vậy thì em vĩnh viễn cũng đừng mong anh về nhà nữa.”

Gần từng tiếng rành mạch

Chu Thành Viện nhất thời ngây dại, hấn lại nói vậy, lại có thể thản nhiên che chở người kia đến vậy.

Hai người nhìn nhau chăm chăm không một chút cảm tình, trong mắt đối phương là hình bóng của nhau, nhưng không có lấy một tia cảm xúc.

Cô ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn hấn, “Anh muốn thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 41: Hai Người Đàn Ông Giằng Co

Không ngờ rằng hấn lại bình tĩnh đến vậy, thâm trầm nhìn cô, ánh mắt sâu như hồ nước không đáy, vừa tà ác vừa anh tuấn dung hòa lẫn nhau.

“Vậy tôi cũng muốn hỏi xem, cô muốn thế nào? Nếu cô thật sự không thể đợi nổi, vậy cô có thể mở cửa ra về, mở cánh cửa kia ra, cô sẽ được thỏa mãn.”

Nhất thời Chu Thành Viện hoảng sợ một hồi.

Giọng nói của Kỳ Vi vẫn lãnh đạm, hấn buông tay cô ra, lúc hấn nghênh ngang đi lướt qua người cô, hấn nói: “Tôi đã sớm nói ý định của mình với cô rồi, nếu cô vẫn còn dây dưa, vậy cứ kéo dài cả đời đi, tôi cùng dây dưa với cô, đây là chuyện vô cùng đơn giản, để xem hai người chúng ta ai có thể chịu đựng được việc hết sức vô lý này.”

Cửa thang máy mở ra, Kỳ Vi liền bước vào.

Lòng Chu Thành Viện ớn lạnh từng cơn, người đàn ông này, vừa đa tình lại vừa bạc tình, mặt này là núi băng thì mặt kia lại là núi lửa phun trào, đây là người đàn ông của cô sao? Hồi đó cô lấy hấn, không phải đều được mọi người chúc phúc sao? Tại sao hạnh phúc thì ít mà tai vạ thì nhiều, chỉ trong quãng thời gian ngắn ngủi như vậy, đã thay đổi, cảm giác cũng hoàn toàn thay đổi.

Cô nhìn chăm chăm vào cánh cửa này, chỉ cách một cánh cửa, nhưng cô hiểu rõ, nếu cô mở ra, có lẽ thế giới riêng của cô sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Cuối cùng cô cũng không mở cánh cửa kia ra.

Kiều Mạt dần dần tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân xương cốt đau nhức, trên vành tai bỏng rát, lấy tay sờ lên thì máu cũng ngừng chảy rồi.

Cô cắn răng ngồi dậy, căn phòng tối đen như mực, cô lâm vào sợ hãi.

Cô bị hấn cưỡng bức, làm sao đây? Báo cảnh sát? Đường đường là con trai của Chủ tịch tỉnh Kỳ lại ở trong khách sạn cưỡng bức một viên chức bình thường? Nghe thật khủng khiếp, toàn thân cô run rẩy.

Đứng lên định tìm quần áo để mặc, lại nhìn thấy quần áo đã rách nát hết rồi, cô nhìn thấy một bộ quần áo của phụ nữ đặt trên chiếc bàn đối diện giường.

Cô gắng gượng đứng lên, không còn cách nào khác, chỉ có thể mặc bộ này, chịu đựng đau nhức trên người mặc quần áo vào, cô nhặt quần áo của mình lên nhét vào trong chiếc túi đựng quần áo mới kia, sửa sang lại đầu tóc gọn gàng, rồi lảo đảo ra khỏi phòng, lê bước vào thang máy, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của mình trên vách đá của thang máy, hai má còn loang lổ vết máu, khuôn mặt dữ tợn đáng sợ, cô nhìn không được mà rung mình một cái.

Thang máy xuống đến nơi, cửa mở ra, cô cúi đầu chạy nhanh, sợ có người nhìn thấy bộ dáng kích động của mình, nhưng một đôi dầy gia xuất hiện trong tầm mắt cô, một đôi tay đỡ lấy cô.

Kiều Mạt vừa ngẩng đầu, “Tông Trạch.”

Sắc mặt Kiều Mạt tái nhợt, trên mặt còn có vết máu, kỳ lạ nhất chính là quần áo của cô, căn bản không phải là đồng phục của khách sạn, hấn thấy lạ: “Kiều Mạt, em làm sao vậy?”

Kiều Mạt hoảng hốt giải thích, “Không sao!”

“Tai em bị sao vậy?” Kim Tông Trạch lập tức vươn tay định vén tóc cô lên nhìn một chút, Kiều Mạt liền lùi lại sau như bị điện giật, cô thật sự sợ hãi, liền tục lùi lại phía sau, “Em không sao, ban này thay quần áo không cẩn thận bị vướng vào, Tông Trạch, mai gặp lại.”

Kiều Mạt hoảng hốt cướp đường mà chạy, Kim Tông Trạch chết đứng tại chỗ, suy nghĩ một lát, trong nháy mắt hấn liền hiểu.

---

Kỳ Vĩ đang nói chuyện phiếm với một khách hàng trong quán cà phê của khách sạn C, Vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Kim Tông Trạch mặt mày xanh mét, hệt như sư tử giận dữ vọt đến chỗ hấn.

Hấn vẫn rất nhã nhặn ngồi đó, Kim Tông Trạch còn chưa đứng trước mặt hấn, hai tên vệ sĩ đứng bên cạnh Kỳ Vĩ đã vội chạy đến, gắt gao ngăn hấn ta lại, căn bản hấn ta không thể đến gần hơn được nữa.

Kỳ Vĩ nghe thấy Kim Tông Trạch chửi bới: “Mày là thằng khốn, đối xử với phụ nữ như vậy, mày quá hèn hạ rồi.”

Hấn chẳng thèm để ý, hiển nhiên hai vệ sĩ của hấn lôi Kim Tông Trạch ra ngoài.

Hấn coi như không có việc gì nói với khách hàng, “Vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi? Tiếp tục đi.”

Sau khi tán gẫu cả ngày, hấn ra khỏi khách sạn, gió đêm mát lạnh thổi đến, toàn bộ chất cồn đều bay hơi, cả người hấn tỉnh táo.

Hứa Chấn Hoa, trợ lý đặc biệt của hấn lái xe Porsche của hấn lại đây.

Hai vệ sỹ theo sát hai bên người hấn, không biết bắt đầu từ khi nào, hấn sợ chết, đi đâu cũng như kiếm không rời tay, luôn có hai vệ sỹ đi theo bên cạnh.

Nghỉ lại những năm tháng tuổi trẻ tự do tự tại, không khỏi vừa buồn ngủ vừa cười khổ, cũng như thực vật sinh trưởng trong đất, giống như hoàn cảnh, không gian và môi trường của hành tây và nhân sâm.

Hấn vừa định lên xe, sau lưng truyền đến tiếng mắng chửi của Kim Tông Trạch, “Kỳ Vĩ,”

Hấn quay đầu lại, thấy người làm phiền chưa chịu từ bỏ ý định này.

Kim Tông Trạch đi tới, vừa khinh thường vừa chán ghét nhìn hấn, “Kỳ Vĩ, mày không phải đàn ông, ba năm trước, mày không thực hiện được lời hứa với cô ấy, khiến cô ấy gần như không thể sống nổi phải chạy trốn ra nước ngoài, ba năm sau, cô ấy vừa nghĩ tới sẽ có được ít ngày yên ổn, mày lại đến quấy nhiễu cô ấy, mày đúng là một thằng khốn không hơn không kém.”

Kỳ Vĩ nghe xong không giận mà còn cười, “Trước mặt tao mày đúng là một người vận động tranh cử hăng hái.”

Kim Tông Trạch đứng sau lưng hấn quát: “Kỳ Vĩ, mày để cô ấy yên! Mày muốn dạng phụ nữ nào mà chẳng được, nếu mày thật sự yêu Kiều Mạt, không thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy thì hãy để cô ấy yên!”

Kỳ Vĩ quay đầu lại nhìn Kim Tông Trạch: “Mày có ý gì tôi lại không biết chắc? Năm năm, mày còn chưa hết hy vọng sao? Bớt xen vào chuyện của người khác đi, nếu mày rảnh rồi như vậy chỉ bằng đi theo đuổi cô gái khác đi, sao cứ phải thêm muốn ngời phụ nữ mà mình không chiếm được chứ?”

Kim Tông Trạch nghiêng răng, người đàn ông này là ma quỷ không hơn không kém, hấn buột miệng chửi tục: “Đồ cặn bã.”

Kỷ Vi đặt tay trên cửa xe, hấn không quay đầu lại, trầm giọng ra lệnh cho thuộc hạ, “Lôi hấn lên xe.”

Ngay lập tức hai người vệ sỹ kia tiến đến, mỗi người một bên, kiểm chặt Kim Tông Trạch, tổng vào trong xe Porsche.

Xe vẫn thẳng tiến về phía trước, thẳng tiến trong bóng đêm quỷ dị, chạy đến phía trước không có đèn đường, không chút ánh sáng, bọn họ đi tới một bờ biển xa lạ.

Kỷ Vi quát tháo ra lệnh cho thuộc hạ: “Xuống xe.”

Tất cả mọi người đều xuống xe, lôi lôi kéo kéo Kim Tông Trạch xuống bãi biển.

Nhìn thấy Kim Tông Trạch, hấn không nổi nóng, “Vừa nãy mày còn rất kiêu ngạo, mắng chửi người cũng không cần nghĩ ngợi gì, tiếng Trung Quốc nói rất rành mạch, sao vậy, bây giờ không mắng được rồi sao? Là sợ hãi hay bí từ? Nếu bí từ thì tao chờ mày, nếu hôm nay mày có thể mắng tao liên tục trong ba tiếng, tao sẽ để tùy mày xử trí, nếu không mắng nổi, tao sẽ xử đẹp mày.”

Hai người đàn ông đứng trên bãi biển, dáng người đều cao ráo, đẹp trai, lúc này đứng đối diện nhau, hệt như hai cây tùng thẳng tắp cạnh biển.

Bờ biển yên tĩnh chỉ có tiếng sóng biển ào ào xô bờ cát trắng.

Kim Tông Trạch cũng không lên tiếng.

Kỷ Vi cười châm biếm: “Mày là người tốt, là đáng quân tử quang minh chính đại hơn tao nhiều, tiếc là đáng quân tử này đứng trước mặt một kẻ lưu manh như tao đây luôn luôn chậm hơn một bước.”

Kim Tông Trạch nghiêng rằng: “Mày là thằng khốn.”

Kỷ Vi khẽ cười, “Rất muốn đánh tao sao? Kiếp sau đi.”

Hấn xoay người ngồi vào trong xe, Tiếng Kim Tông Trạch vang lên phía sau, “Kỷ Vi, tao nói cho mày biết, tao sẽ không từ bỏ đâu, vì hạnh phúc của cô ấy, tao sẽ không bao giờ khoan nhượng với mày nữa.”

Kỷ Vi dừng bước, hấn khẽ thờ dài, bảo ba thuộc hạ, “Lột hết quần áo của hấn.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 42: Hấn Cầu Hôn Với Cô

Một mình Kỷ Vi bước lên xe Porsche Porsche của mình, nghe tiếng xé của người đàn ông phía sau, hấn cũng không quay người lại nhìn.

Hấn gọi điện thoại cho bà Từ, “Bà Từ, cô ấy đi lúc nào?”

Bà Từ đáp: “Tôi cũng không rõ lắm, khi tôi về, cả phòng đều rất bừa bộn, trên gối đầu có rất nhiều máu.”

Máu? Trong lòng hấn dâng lên một cảm giác mơ hồ, nhớ lại lúc đó Kiều Mạt khóc lóc van xin hấn: “Kỷ Vi, em là Kiều Mạt, em đau quá!”

Buổi chiều xảy ra chuyện kia, hết thảy đều rất rối loạn, chính hấn cũng không biết đã thương tổn cô như thế nào, hấn rất muốn gọi điện cho cô, hỏi xem cô bị thương ở đâu, nhưng nhớ tới ánh mắt cô nhìn hấn, hấn lại có chút sợ hãi, vô cùng chột dạ.

Hấn chưa từng dùng bạo lực ép buộc một người phụ nữ nào lên giường với hấn, nhưng đối với người phụ nữ mình từng yêu, hấn lại dùng cách hèn hạ này, không ngừng tổn thương cô, còn khiến cô hoàn toàn tuyệt vọng, cũng khiến bản thân mất hết mặt mũi và phong độ.

Việc đến nước này, chính bản thân hấn cũng không biết phải làm thế nào, phải bù đắp cho cô như thế nào.

Cuối cùng hấn cũng từ bỏ ý định, không gọi điện thoại cho cô.

Lát sau, ba thuộc hạ lên xe, bọn họ lột quần áo của Kim Tông Trạch ném xuống biển, chỉ để lại cho hấn một chiếc quần lót, trời lạnh thế này, hấn lại đối xử với hấn ta như vậy, đối với một người đàn ông mà nói không chỉ là chà đạp thân thể mà còn là sỉ nhục nhân cách.

Xe nghênh ngang rời đi, Kim Tông Trạch đứng trên bờ cát tối om, gió thổi khiến toàn thân hấn run rẩy, hấn nghiêng rằng: “Kỷ Vi, mày là thằng khốn nạn.”

.....

Xe Porsche chạy như bay trong bóng đêm, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, lòng hấn rối loạn.

Hiện tại bọn họ cách nội thành rất xa, ở khu vực cửa biển, nhìn ra ngoài cửa sổ, hấn đột nhiên quát: “Dừng xe.”

Xe vừa dừng lại, hấn lập tức xuống xe, đứng ở bên đường, hai tay chống hông, cắn miệng, Hứa Chấn Hoa và những người khác cũng xuống xe.

Hấn đứng bên đường tựa như sư tử bị trói bằng xích sắt, cúi kính đi qua đi lại, Hứa Chấn Hoa khẽ nói với hấn: “Ông chủ, hay là buổi tối đến gặp cô ấy?”

Kỷ Vi không lên tiếng, ngừng trong chốc lát, đột nhiên hấn nhặt một viên đá ngay cạnh ven đường, cũng không thèm nhìn phía sau, xoay người hung hăng ném ra giữa đường, chỉ nghe tiếng thủy tinh vỡ vụn, vừa lúc viên đá kia ném trúng cửa thủy tinh phía sau của một chiếc tắc xi đi ngang qua, xe tắc xi kia dừng lại ngay lập tức, sau khi lái xe xuống xe liền mắng chửi luôn mồm.

Hấn lập tức lấy phong bì trong túi áo vét ra, lấy ra một tệp tiền, nhìn cũng chưa nhìn, giao cho thuộc hạ, thuộc hạ liền ngăn lái xe tắc xi kia lại, không giải thích gì mà đưa tiền cho lái xe, lái xe vừa thấy tiền lại nhìn thấy xe Porsche đen của Kỷ Vi, một giây sau, cân nhắc một hồi lái xe lập tức hiểu chuyện, không nói dài dòng nữa, nghênh ngang rời đi.

Hấn nhớ lại năm năm trước, khi cùng Kiều Mạt ăn hải sản trên bãi biển, nhị phú gia kia đâm vào đầu xe Honda CRV của hấn, đối phương còn vênh vào ngang ngược ầu ẩu với hấn, lúc ấy hấn rất muốn chửi to, may không phải là cái loại nhà giàu mới nổi chết tiết sao, có cái gì mà đắc ý? Mà nay, đến lượt hấn.

Có bản lĩnh gì? Lại trút giận lên người vô tội?

Hấn bảo Hứa Chấn Hoa: “Đi thôi!”

---

Kiều Mạt tắm rửa xong, cô lấy gương tự soi vành tai mình, vẫn còn bỏng rát đau, lỗ tai bị rách, xem lỗ tai này không thể đeo trang sức này khác được nữa rồi.

Di động rung lên, là một dãy số lạ, cô thấy lạ, suy nghĩ một chút vẫn nên nghe điện thoại.

Người trong điện thoại kia ngập ngừng một lúc lâu, cuối cùng khẽ nói với cô: “Xin lỗi!”

Cô cúp điện thoại.

Khi nằm xuống, cô tự nhủ với bản thân: “Anh là thiên tài diễn xuất, nhưng, sau này tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trong vở hài kịch của anh nữa!”

Sáng sớm đi làm gặp Kim Tông Trạch, hai người gặp nhau đều giật mình.

Mặt Tông Trạch tiều tụy trông thấy, khóe miệng và khóe mắt đều thâm tím, Kiều Mạt nhìn không được liền kéo hấn đến phòng nghỉ phía sau.

Cô hỏi hấn: “Nói cho em biết, có phải là hấn làm hay không?”

Tông Trạch trả lời qua quýt, “Không sao. Em thì sao, lỗ tai bị thương thế nào?”

Kiều Mạt rót nước mát, “Tông Trạch, sao anh lại ngốc như vậy, vì em sao? Em vốn không đáng đâu!”

Kiều Mạt khó chịu nói không ra lời, nước mắt tuôn rơi.

Tông Trạch an ủi cô, “Kiều Mạt, em đừng buồn, hãy nghe anh nói một chuyện, mặc dù nói ở đây không phù hợp lắm, nhưng anh thật lòng muốn nói rõ với em.”

Kiều Mạt chỉ lắc đầu, cô biết hấn muốn nói với cô việc gì, vấn đề là bây giờ cô vô cùng sợ hãi, không dám nghe lời hấn định nói.

Hấn nắm vai của cô, để cô nhìn mình.

“Kiều Mạt, chúng ta quen nhau tám năm rồi, đúng không? Tuổi trẻ có được mấy cái tám năm đâu? Em biết anh có tình cảm với em, chúng ta đi thôi, đi Hàn Quốc hay sang Pháp cũng được, lúc mới đầu có lẽ em không quen lắm, nhưng ở lâu rồi cũng thành quen, rồi khỏi nơi này bắt đầu lại một lần nữa, chúng ta sẽ có niềm vui mới.”

Cô hoàn toàn hiểu rõ ý tứ của hấn, năm năm qua hết thảy mọi việc hấn làm cho cô, cô đều biết, nhưng, nhưng.

Cô khóc, “Tông Trạch, em vẫn luôn nhớ lần đầu tiên gặp anh, anh là giáo viên dạy thay của lớp em, anh đẹp trai, phong độ, loại phong độ tươi mới không ai sánh bằng, .... Anh là một người đàn ông tốt biết bao, hấn là nên có một người phụ nữ hoàn mỹ tới chăm sóc anh, bảo vệ anh, dành tình cảm cho một người phụ nữ như em, thật sự không đáng.”

“Kiều Mạt, vì sao em không bằng lòng sẵn sóc cho anh? Là anh không đủ tư cách hay là vì em sợ hấn? Em sợ hấn sẽ không buông tha em”

Kiều Mạt không thể trả lời.

“Nếu em bằng lòng, hai chúng ta sẽ cùng nhau bắt đầu một cuộc sống mới, chúng ta sẽ mở một tiệm cơm Tây, em làm bánh kem, anh làm đầu bếp, bằng năng lực của chúng ta chắc chắn sẽ kinh doanh rất tốt, mẹ anh có thể đến giúp chúng ta, chúng ta còn có thể.” Hấn có chút ngượng ngùng: “Chúng ta có thể sinh một đứa con đáng yêu, con trai hay con gái cũng được, mùa hè thì dẫn chúng đến bãi biển bơi lội, mùa đông, cả nhà chúng ta cùng đi trượt tuyết.”

Con? Kiều Mạt có chút ngây dại, trên người như bị đâm một nhát dao thật mạnh.

Hấn là một người đàn ông tốt, có tim cũng không đào ra một khuyết điểm gì, hấn quan tâm cô, bảo vệ cô, cho dù cô từng bị tổn thương, từng là người phụ nữ của kẻ khác, hấn cũng không so đo, vẫn yêu thương cô như trước kia, hấn cũng giống như người cha tốt, yêu thương, chăm sóc đứa con đúng là người cha tốt.

Kiều Mạt không chút do dự trước mắt là hình ảnh cha con vui đùa, nhưng vấn đề là, quả thật mong muốn của hấn rất đơn giản, nhưng cô không làm được, cô sợ.

“Kiều Mạt.” Hấn nhìn cô, ánh mắt chân thành trước sau như một, “Em có bằng lòng gả cho anh không?”

Kiều Mạt ngây dại, hấn lại cầu hôn cô?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 43: Khế Ước Tình Nhân

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Đại sảnh sa hoa trong sòng bạc của khách sạn, Kỳ Vĩ ngồi ở vị trí chủ sòng, tay phải ko nhanh ko chậm xào bài ở trước mặt lên, bẻ góc, xóc lên, sau đó đập một cái, rải bài.

Hấn cười ha ha: “Gió đông không giúp Chu Lang, làn gió hôm nay chỉ để ý để ông chủ Tào thôi.”

Ông chủ họ Tào kia tươi cười hơn hờ: “Cậu Kỳ đã nhường tôi rồi.”

Hấn đẩy mạnh thẻ chip đánh bạc trước mặt, cười lớn: “Hôm nay đến đây chơi, ông chủ Tào cũng mệt rồi, nên tắm rửa sớm một chút còn nghỉ ngơi.”

[\*\*Chip đánh bạc được làm từ kim loại, nhựa, hoặc đất sét tôi cứng bọc kim loại. Tùy theo những kiểu chơi khác nhau mà giá trị của chúng (có thể thấy rõ qua màu sắc) có thể cách xa nhau.]

Miệng ông chủ Tào cười tươi như hoa, “Được, hôm khác lại chơi tiếp vậy.”

Hấn có việc nhờ ông chủ Tào này, nên mới nhẫn nại giả thua tiếp đón hấn ta.

Bên cạnh hai người đều có mỹ nữ sẵn sóc, ván bài kết thúc, hai mỹ nữ cũng đứng dậy, tự động đi cùng ông chủ của mình.

Hấn vừa mới đứng lên, ông chủ Tào gọi hấn lại: “Tổng giám đốc Kỳ.”

Hấn ngoảnh đầu lại, vừa nhìn thấy ánh mắt của ông chủ liền hiểu rõ.

Ánh mắt say mê của đối phương đang dán chặt trên người bạn gái của mình, hấn là người thông minh sao lại không hiểu ánh mắt của đối phương chứ. Cười lớn, hấn nói với cô gái đi cùng mình: “Hôm nay em hãy ngoan ngoãn đi bầu bạn cùng tổng giám đốc Tào.” Nói xong, hấn niết nhẹ khuôn mặt của cô gái bên cạnh một cái.

Cô gái kia ngây dại, cô là tới tiếp chuyện Kỳ Vĩ, nhưng người đàn ông này lại dễ dàng xem mình như món quà tặng cho người đàn ông khác.

Kỳ Vĩ điềm nhiên như không có chuyện gì phui quần áo một chút, kéo tay cô ra khỏi tay mình, đẩy cửa ra ngoài.

Cũng chỉ là một ngôi sao hạng ba mà thôi, còn ra vẻ tiểu thư lá ngọc cành vàng nổi gì, nếu đã muốn giả mạo thì cũng nên suy tính kỹ chứ, chớ có biến bản thân mình thành người trong cuộc.

Đàn ông giao thiệp bên ngoài, dẫn một phụ nữ xinh đẹp đi theo, cũng là chuyện bình thường, hấn cũng không cho là thật.

Hắn vừa mới ra ngoài, Hứa Chấn Hoa liền chạy đến, nói nhỏ với hắn: “Ông chủ, cô Kiều đã chờ ông một lúc rồi ạ.”

“Sao anh không nói cho tôi biết sớm?”

“Nhưng cô ấy chỉ muốn lẳng lặng ngồi bên ngoài chờ ông, cũng không nói năng gì, tôi có nói vào báo với ông, nhưng cô ấy bảo không cần.”

Hắn lập tức ra khỏi phòng, quả nhiên nhìn thấy Kiều Mạt ngồi trên ghế sofa, thấy hắn đi ra, ngẩng đầu nhìn hắn.

Nhìn thấy hắn, Kiều Mạt chỉ nhàn nhạt nói: “Tôi tìm anh có chút việc.”

Hắn gật đầu, chỗ này không phải nơi thích hợp để trò chuyện, hắn kéo cô vào phòng ngay cạnh, đây là phòng nghỉ dài hạn của hắn.

Đóng cửa lại, hắn để cô ngồi trên ghế, còn mình thì ngồi xổm trước mặt cô, quan sát tỉ mỉ khuôn mặt cô, rốt cuộc cũng nhìn thấy vết thương trên tai cô. Dải tai của Kiều Mạt bị rách, vẫn còn đọng lại vết máu hơi mờ.

Hắn khẽ hôn vành tai cô, trái tim đau đớn: “Xin lỗi em.”

Kiều Mạt nhàn nhạt nói: “Không sao. Tôi muốn hỏi anh một việc.”

Hắn nắm lấy tay cô, “Chuyện gì vậy?”

Kiều Mạt khẽ cup mắt: “Anh vẫn còn yêu tôi chứ?”

Hắn có chút bất ngờ, sao cô lại hỏi hắn như vậy? Hắn đáp, “Em biết đó, anh yêu em, tình cảm ấy vẫn hết như ngày đầu gặp em.”

Giọng nói của Kiều Mạt lạnh nhạt không chút tình cảm nào, “Vậy được, chúng ta kí hợp đồng đi!”

Hắn không hiểu.

Giọng Kiều Mạt rất điềm đạm, cũng có vẻ rất bình tĩnh: “Kỷ Vĩ, chẳng phải anh muốn tôi ở bên cạnh anh sao?”

“Đúng vậy”

Kiều Mạt cúi đầu, đan ngón tay vào nhau.

“Vậy được, Kỷ Vĩ, sao chúng ta không thẳng thắn nói rõ mọi chuyện.”

Hắn lấy làm lạ nhìn cô, thái độ của cô hôm nay rất lạ, ngược lại, hắn muốn im lặng nghe cô nói.

Kiều Mạt nói: “Tôi sẽ sống cùng anh, Kiều Mạt tôi cũng chẳng phải loại tiểu thư khuê các gì, thật ra tôi ham hư vinh và danh lợi, khó có dịp tổng giám đốc Kỷ anh lại yêu thích tôi, nếu đã vậy, anh cho tôi một căn hộ, tôi sẽ nghiêm chỉnh sống trong đó, nếu anh thích, lúc nào cũng có thể gọi tôi đến hát hò góp vui, coi như nghe tiếng chim hót cũng được, nếu anh không thích tôi đi làm, ngày mai tôi sẽ xin thôi việc.” Cô cợt nhả nói: “Tôi sẽ yên phận, tôi cũng không đòi hỏi anh phải cho tôi danh phận gì hết, cho dù năm nay đăng ký kết hôn thì sao chứ? Ai mà chẳng có giấy đăng ký kết hôn kia chứ? Nếu anh muốn là người đàn ông của tôi, không sao hết, chỉ cần anh cho tôi tiền, muốn bao lâu cũng tùy anh, đến khi nào anh chán ngấy tôi rồi, chỉ cần nói với tôi một câu, tôi sẽ dứt khoát cuốn xéo thật xa, tuyệt đối không quấy rầy anh, anh thử nói xem như vậy có được không?”

Hắn rút tay ra, hắn nghe những lời của Kiều Mạt nói tựa như sét đánh ngang tai, cô nói vậy là có ý gì?

“Kiều Mạt, em rõ ràng biết, ý của anh không phải như thế.”

Kiều Mạt không nhìn hắn, cô rất bình tĩnh nói, “Kỷ Vĩ, quá khứ mãi chỉ là quá khứ thôi, thay vì cứ quấy rầy nhau mệt mỏi như thế này, chi bằng ta cứ thẳng thắn với nhau đi.”

Kỷ Vĩ đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, bụi bám đầy khung cửa sổ, những bông tuyết nhỏ vun đang rơi xuống, thời tiết lạnh như vậy, khi tuyết rơi đầy trời tựa như lông ngỗng, lại không hề thấy lạnh, chỉ có loại thời tiết này mới khiến người ta thấy lạnh nhất.

Kiều Mạt nói: “Còn về phần tôi đáng giá bao nhiêu tiền, một năm anh muốn cho tôi bao nhiêu tiền, thì lấy bấy nhiêu đi.”

Nói ra lời này, trái tim cô như rỉ máu, ngấm lại, nếu đã không thể làm gì được, vậy cứ coi như đang đóng một bộ phim đi.

Kỷ Vĩ ngoảnh lại nhìn cô, “Có phải em vì không muốn liên lụy người đàn ông kia mới chịu uất ức như vậy đúng không?”

Kiều Mạt lắc đầu, “Không đúng, Kỷ Vĩ, tôi là vì chính mình, tuổi trẻ của mỗi người có hạn, tôi không ngại bán rẻ tuổi thanh xuân của bản thân, dù sao thanh xuân không bán thì cũng lỡ mất.”

Hắn cười lạnh một tiếng, “Có câu nói rất hay, thanh xuân không bán cũng qua mắt.”



Kiều Mạt nhàn nhạt nói: “Anh muốn nghĩ thế nào cũng được, nếu anh không hài lòng với món hàng là tôi đây, vậy cứ coi như chuyện này chưa từng xảy ra.”

Cô đứng lên, “Tổng giám đốc Kỳ, anh đang bận, tôi đi trước đây.”

Hắn không ngăn cô lại nữa.

Cô nói rất hời hợt, nhưng hắn nghe những lời này lại như một lưỡi dao vô hình.

Trái tim hắn một mảnh lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 44: Bị Tiểu Tiệp Vào Quần

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Quán bar, một mình Kim Tông Trạch ngồi uống rượu, uống đến mức người nồng nặc mùi rượu, mí mắt cũng mờ không nổi.

Hắn đành tự giao nộp vũ khí đầu hàng, uống rượu xong thì sao chứ, dù có say đến chết cũng chẳng có ai thèm thương tiếc.

Hôm nay đã là ngày 24, đêm Giáng sinh.

Hắn thật sự rất muốn nói với Kiều Mạt mấy lời, hôm đó hắn cầu hôn cô, tuy rằng có hơi vội vàng, nhưng đó đều là những lời thật lòng, vậy mà cô lại kiên quyết từ chối.

Thật sự rất khó chịu.

Hắn ngừng uống rượu, cố gượng dậy đi đến nhà vệ sinh, rượu vào càng buồn thêm, đúng là giết người không dao, chẳng sai chút nào.

Đầu rất đau, bước loạng choạng đến nhà vệ sinh, lần mò mở nắp bồn cầu ra, ngồi trên bồn cầu, vỗ vỗ đầu liền tỉnh táo lại một chút.

Ngồi trong đó vài phút, cảm thấy tỉnh táo hơn một chút, vừa định đứng dậy, đột nhiên cánh cửa cách một tiếng mở ra.

Hắn vừa định lên tiếng, nhất thời ngậm đại, chỉ nhìn thấy một cô gái trẻ cũng uống rượu say mềm như hắn đẩy cửa bước vào, cũng chẳng đoái hoài gì tình hình bên trong, cô ta từ từ nhắm hai mắt lại, xoay người một cái, chẳng coi air a gì mà cời thất lung, sau đó ngồi thẳng lên đùi hắn.

Hắn sợ hãi nhảy dựng lên, còn chưa kịp bảo cô ta đi nhầm vào nhà vệ sinh nam, ngay lập tức, một dòng nước ấm chảy xuống, hắn liền than trời.

Vậy mà cô ta lại ngồi trên đùi hắn tiểu tiện?

Trời đất, đây quả là chuyện không thể tin nổi, hắn lại một cô gái trẻ tiểu tiện vào quần trong nhà vệ sinh nam.

Cái người gây họa kia sau khi giải quyết xong còn thỏa mãn thờ dài một tiếng, chứng tỏ cô ta thoải mái dễ chịu vô cùng.

Trời đất ơi.

Dường như mấy giây sau cô ta tỉnh táo hơn một chút, nhìn kỹ một lượt liền đụng vào chop mũi của Kim Tông Trạch.

Sau hơn chục giây sững sờ, cô ta định thần lại, đứng lên, kéo quần xong xuôi, ngây ngốc hỏi hắn: “Sao anh lại vào được đây?”

Tông Trạch á khẩu không trả lời được, thật ra câu này phải là hắn hỏi cô ta mới đúng chứ?

Cô ta nhìn quanh một lượt liền hiểu, cười ha ha, “Hóa ra là tôi vào nhầm nhà vệ sinh à.”

Sau đó mắt cô ta đảo xuống, lại dừng ngay giữa hai chân hắn.

Lúc này hắn mới phục hồi tinh thần, nhanh chóng lấy hai tay che vào, khép chặt bộ phận mẫn cảm giữa hai chân lại.

Nào biết cô ta lại cười lớn, “Anh che cái gì chứ, chẳng lẽ đây là lần đầu tiên anh bị phụ nữ nhìn thấy sao?”

Hắn không thể nhìn nổi nữa liền quát lên: “Này cô kia, tôi chỉ muốn đi vệ sinh, nhưng cô, cô,”

Cô ta cười ồm lên, vừa khẽ cười vừa nói rất vô lại: “Xin lỗi nha, vậy anh muốn làm sao bây giờ, tôi còi quần ra vậy anh cũng đừng mặc quần làm gì nữa!”

Tong Trạch không nói gì, hắn lại đi phân bua với một người phụ nữ say rượu?

Lại còn chẳng bằng đàn gảy tai trâu.

Không ngờ cô ta cười xong lại khoát hai tay lên vai hắn, mặt ghé sát vào mặt hắn, tỉ mỉ đánh giá thân hình hắn.

Cô hỏi: “Không phải anh muốn tôi bồi thường cho anh một chút chứ?” Cô ta có giọng nói trong trẻo, khuôn mặt trang điểm đậm, ăn mặc lòe loẹt, nhưng Tong Trạch có thể nhận thấy, cô ta còn rất trẻ, tuy giọng điệu có chút bất cần nhưng chắc chắn không phải loại gái bao trong hộp đêm.

Hắn tức giận nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen rất to của cô, không thêm nề nang gì hỏi: “Cô định bồi thường tôi thế nào đây?”

Không ngờ cô bình tĩnh nhìn hắn trong vài giây, bỗng nhiên, môi cô áp lại gần, trước hết là khẽ nói: “Xin lỗi, nhìn cũng được, anh không nên tức giận, được không?”

Sau đó cô chu cái miệng nhỏ nhắn, khẽ chạm vào đôi môi tái nhợt của hắn, hôn lướt qua trong hai giây, cô cười, đóng cửa lại rồi vụt chạy nhanh như chớp.

Từ đầu đến cuối chuyện xảy ra chỉ trong vòng ba giây, cô đi rồi? Tong Trạch vẫn còn ngơ ngác.

Định thần lại, hắn chỉ thấy phía trước quần của mình bị ướt một mảng lớn, hắn sao có thể ra khỏi đây chứ?

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 45: Tiệc Rượu Từ Thiện

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Thanh Đảo, khách sạn năm sao Lệ Tinh Đại.

Ngày 24 tháng 12, tiệc rượu từ thiện vẫn đang diễn ra.

Những người đến tham dự tiệc rượu đều là trai thanh gái lịch, ăn mặc lịch sự, sang trọng, túi da vô cùng quý phái.

Kỷ Vi chấp tay sau đít, cười tươi như hoa đi qua mọi người, hắn đi từ ngoài vào, khách khứa liền nhìn thấy hắn, niềm nở chào hỏi.

“Tổng giám đốc Kỷ.”

“Ông Kỷ.”

“Cậu Kỷ.”

Phía xa có một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi thân hình vừa lùn, vừa béo ục ịch mặc âu phục màu trắng, gang rộng hai tay về phía hắn, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ.

“Cậu Kỷ, đã lâu không gặp.”

Hắn ôm người kia, “Ông Hồng, thật ngại quá, gần đây tôi hơi bận, lại có nhiều việc gấp, ông đã đến Thanh Đảo ddwwocj mấy ngày rồi mà tôi vẫn chưa đến chào hỏi được, ngày mai ông sắp xếp thời gian, chúng ta sẽ thoải mái trò chuyện.”

“Cậu Kỷ quá khách khí rồi, tôi đây là khách, nên tôi phải đến chào hỏi cậu mới đúng.”

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, ông chủ họ Hồng này tên là Hồng Tín, là một người bạn mà hắn quen vài năm trước, Hồng Tín là đại gia ở phía bắc Thái Lan, thế lực trải khắp cả ba giới quân đội, chính trị và thương nghiệp, tunh hoành trong cả hắc bạch lưỡng đạo, đầu đầu cũng nhúng tay vào, tài lực hùng hậu, chính là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.

Hồng Tín bảo hần: “Tôi nghe nói, mấy tháng trước cậu đã kết hôn, đúng lúc đó tôi lại không ở Trung Quốc, không thể chúc mừng kịp thời, nên cứ nuôi tiếc mãi, à phải rồi, phu nhân đâu rồi?”

“Một lát nữa cô ấy sẽ đến.”

“Tôi đây nhất định phải gặp mặt phu nhân, cậu Kỷ là công tử tiếng tăm lừng lẫy ở Thanh Đảo, nghe nói phu nhân của cậu là con gái của Tổng giám đốc Chu Chính Vinh tập đoàn thép Đại Vương, đây quả là trời sinh một đôi.”

Phiên dịch viên truyền đạt lại lời nói của Hồng Tín, hần là người Thái Lan, chỉ có thể giao tiếp đơn giản bằng tiếng trung, nhưng giao tiếp phức tạp hơn một chút đều do phiên dịch viên truyền đạt lại.

Kỷ Vi cười lớn, “Ai cũng nói vậy hết, đều bảo là tôi có phúc.”

Bọn họ đang đi thì Kỷ Vi nhìn thấy một vị phu nhân ăn mặc trang trọng, lịch sự đang tán gẫu cùng mấy vị phu nhân nổi tiếng bên cạnh, hần cười một tiếng, nhẹ nhàng đến gần, lấy tay che kín hai mắt bà.

Vị phu nhân kia cười lớn, cầm tay hần hỏi: “Con nuôi bảo bối của ta?”

Hần cười buông tay ra, bước đến trước mặt vị phu nhân kia nói: “Con ở phía sau nhìn thấy mẹ, còn tưởng phu nhân nhà ai, lại gần nhìn kỹ mới nhận ra mẹ nuôi, mẹ nuôi à, mẹ vừa từ biệt một tiếng là biến mất mấy tháng liền, con có muốn nghe mẹ cần nhắc mấy câu cũng không gặp được mẹ, mẹ không biết là con nhớ mẹ sao?”

Phu nhân kia cười nói, “Các bà nghe xem, đứa con nuôi bẻm mép của tôi, vừa nhìn thấy mẹ nuôi là tôi đây, còn thân thiết hơn ba cô con dâu của tôi.”

Kỷ Vi nhẹ xoa bóp vai cho bà nói: “Con là con trai, sao mẹ lại so sánh đứa con trai này với con dâu được chứ, con trai dù sao cũng phải thân thiết hơn con dâu chứ?”

Trong trường hợp xã giao như thế này, hần lại gọi vị Thái phu nhân quan hệ còn thân thiết hơn so với mẹ đẻ là Âu Dương Mai là mẹ nuôi.

Vào ngày hần kết hôn, Chu Thành Viện thân là con dâu dâng trà lên cha mẹ chồng, trong bữa tiệc gia đình có sự tham gia của giới truyền thông, khi mời rượu, Kỷ Vi thẳng thắn nói với Chu Thành Viện, “Thái phu nhân là mẹ nuôi của tôi, bề trên đã ở đây, cô hần là nên quỳ xuống mà kính bà ly trà chứ.”

Đương nhiên Chu Thành Viện không dám vô lễ, cô lập tức cung kính dâng trà, quỳ trên mặt đất kính ly trà cho Thái phu nhân, Thái phu nhân nhấp ngụm trà, nở mày nở mặt, bà cảm phong bao lì xì, mà trong lễ thành hôn long trọng cùng ngày hôm nay, phong bao của bà cũng nổi trội không kém phần long trọng so với một Âu Dương Mai xuất thân danh môn.

Tại đây, những con người giả tạo qua lại không ngớt, tuy rằng mỗi người đều tươi cười rạng rỡ, nhưng trong cái thế giới có hàng tỷ người này, mỗi người đều biết rõ lòng dạ của nhau.

Hần rảnh rang một chút, ngoảnh lại liếc mắt một cái liền tự nhủ: “Mười năm học tập vất vả, mười năm làm việc gian khổ, không có mười phần may mắn thì cũng là một kẻ vô tích sự không hơn không kém, có người vất vả cả đời, chỉ coi là sống tạm qua ngày, lại có người sau con phong ba bão táp cũng làm nên sự nghiệp, đâu phải dễ dàng gì?”

Những điều này hần hiểu được sau khi tham gia một tiệc rượu ở Hồng Kông, những lời kia hần nhớ rất rõ, bây giờ nhớ lại, vẫn như còn văng vẳng bên tai, càng thêm cảm khái.

Đến nay đã năm năm rồi, nếu không phải hần từng làm ở cục Tài chính kia, hàng tháng chỉ được lĩnh một khoản tiền lương cố định, cuộc sống của một nhân viên công vụ nhỏ nhoi chỉ hao phí bằng việc quanh quẩn bên bàn máy vi tính.

Trong lòng hần thật ra cũng có chút không thỏa mãn.

Hần tự nhủ: “Mọi chuyện tôi đều rõ ràng, bọn họ cũng đều biết cả, nhưng tôi không nhắc đến thì bọn họ cũng không biết được.”

Phía bên kia có người cất tiếng chào hỏi: “Ông Chu đến rồi.”

Hần quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 46: Ngàn Kim Vạn Lượng Cũng Không Bằng Bộ Ngực

# Cup 4

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Quả nhiên nhìn thấy cửa ra vào bên kia, Chu Chính Vinh mặc bộ âu phục đen cùng con gái Chu Thành Viện tiến vào, gặp người quen liền lễ phép chào hỏi, tại đây, thân phận của hắn không ai dám vô lễ với hắn.

Khóe môi Kỷ Vĩ nhếch lên, hắn thờ ơ bước đến, gật đầu chào hỏi cha vợ: “Ba đến rồi ạ.”

Chu Chính Vinh cười lớn nói: “Sao tối nay không về nhà ăn cơm?”

Kỷ Vĩ giải thích: “Con vốn định về nhà, nhưng sau đó gọi điện đến hỏi thì người làm trong nhà nói ba đang nghỉ ngơi, vừa vặn lúc đó con cũng bận chút việc, nên liền đến thẳng đây.”

Chu Thành Viện nhìn thấy hắn, hắn nhìn vợ mình, nhân nhạ nói: “Thành Viện đi cùng ba, chẳng trách con về nhà đón cô ấy lại không thấy đâu, Thành Viện sao em lại tắt điện thoại thế?”

Lời này tất nhiên là nói dối.

Đôi vợ chồng này như bạn cũ gặp lại, trời sinh một đôi.

Chu Chính Vinh tán gẫu cùng mấy nhân vật nổi tiếng trong giới thương mại, Chu Thành Viện đến tán gẫu cùng mấy phu nhân khác.

Chủ tiệc cử người bày một ít đồ gồm sủi và hàng triển lãm ra, hôm nay là tiệc rượu đêm Giáng sinh, cũng là tiệc đấu giá từ thiện.

Kỷ Vĩ lười xem, hắn đến bên cạnh Thành Viện, khẽ thì thầm bên tai cô, “Em yêu, lát nữa món đồ đấu giá đầu tiên, bất kể là đồ gì hay bao nhiêu tiền em phải mua bằng được.”

Điều quan nhất là phải giữ thể diện.

Chủ tiệc phát biểu trên sân khấu xong, liền tươi cười giảng giải: “Đạ tiệc từ thiện hôm nay, chúng tôi vô cùng cảm ơn chủ tịch Kỷ Vĩ trang sức Bungari đã hết lòng giúp đỡ chúng tôi, sau đây xin mời chủ tịch Kỷ lên sân khấu phát biểu chào mừng lễ Giáng sinh.”

Tất cả mọi người vỗ tay, Kỷ Vĩ đứng lên khỏi ghế, chỉnh lại âu phục, rất tự nhiên phóng khoáng bước lên sân khấu.

Nhìn hết lượt khách quý trong hội trường, hắn cười ranh mãnh với mọi người, sau đó nói đùa: “Một người đẹp trai như tôi đứng ở đây, chắc cũng không ai chán ghét tôi chứ?”

Mọi người cười ầm lên.

Kỷ Vĩ có biệt hiệu là “công tử Thanh Đảo,” cha là một quan chức của tỉnh, mẹ là con nhà quyền quý, cha vợ là một trong mười thương nhân giàu nhất nước, vợ là nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, tuổi trẻ tài cao, sự nghiệp lại thuận buồm xuôi gió, nên mọi người đặt cho hắn biệt hiệu là “Công tử Thanh Đảo.” Hắn cũng vui vẻ tiếp nhận.

Hắn tiếp tục tán dóc cùng mọi người: “Tất cả mọi người đều biết tôi làm nghề buôn bán trang sức, cũng chẳng phải là người ngoài ngành, càng không phải giả dối gì, tôi hy vọng mọi người đừng tăng bốc tôi quá, vậy nên, các quý ông ngồi đây, sau khi về nhà nên nhớ quan tâm và chăm sóc vợ con và người yêu của mình, nhớ mua lấy một món quà về tặng cho vợ mình, nếu chưa kết hôn thì cũng chớ quên biểu đạt tình cảm với người mình yêu, nếu có con gái thì chẳng cần nhiều lời làm gì, con gái chính là người yêu kiếp trước của cha mình, kiếp này đầu thai làm con gái cưng, vậy nên càng không thể qua loa cầu thả được, đúng không?”

Hắn đọc diễn văn chào mừng trước sau như một, không quá nghiêm túc mà lại có phần nhả nhặn, mười phần hư hỏng, những người khác lại chẳng để bụng.

Kỷ Vĩ lại nói: “Hồi nhỏ tôi rất thích tết, bởi vì cứ đến tết là lại được ăn ngon, được vui chơi, bây giờ lại rất sợ tết, bởi vì mỗi một năm qua đi lại già thêm một tuổi, trái lại ngày lễ tết của người nước ngoài, nhộn nhịp tung bùng, ưu việt hơn so với ngày tết của tổ tiên ta, đêm Giáng sinh đánh dấu một năm mới, vì vậy tại đây xin chúc mọi người một lễ Giáng sinh an lành.”

Hắn nâng ly rượu sâm banh lên, mời rượu mọi người, mọi người cùng nâng ly mời đáp lại.

Thái độ của hắn rất nghiêm túc nói: “Hôm nay vô cùng cảm ơn tất cả mọi người đã có mặt ở đây, có câu khách đến đường hoa chưa kịp quét \*\* (câu thơ trong bài thơ Khách chí của nhà thơ Đỗ Phủ), ngoại trừ tất cả khách quý, còn có mấy đồng chí phóng viên chỗ nào cũng nhúng tay vào, cảm ơn các vị đã hạ cố đến chơi, những người có thể đến đây, tất cả đều là khách, tôi vô cùng vinh hạnh, mong rằng tiệc rượu hôm nay có thể diễn ra suôn sẻ, cũng mong rằng sau tiệc rượu từ thiện về gồm sủi do ông Phương Bồn tổ chức, sẽ có ngày càng nhiều tấm lòng hảo tâm quyên góp giúp đỡ cho những người có hoàn cảnh khó khăn, cảm ơn mọi người.”

Cuối cùng hắn lại bộc lộ ra một vài tật xấu, cười nói với mọi người: “Tiền bạc là vật ngoài thân, những người có tiền liền không thèm đoái hoài gì đến người bên cạnh, đặc biệt là phụ nữ, chẳng phải người ta có câu nói, vạn lượng vàng cũng không bằng bộ ngực bốn hai.”

Cuối cùng hắn nói một câu ngàn kim vạn lượng cũng không bằng bộ ngực cup 4, vừa nói xong, rất cười cợt, cũng không quên nháy mắt với mọi người, làm cho toàn bộ khách quý ngồi đây cười ầm lên.

Trong thành phố này, tất cả mọi người ai chẳng biết hắn rất nổi bật, đẹp trai, phong lưu, có chút lưu manh, có tiền có thế nhưng không hoành hành ngang ngược, cũng không vi phạm pháp luật, ngược lại còn thường xuyên làm từ thiện, cho nên trong thành phố này, mọi người có ấn tượng tốt với hắn, không hẳn là rất kính trọng, nhưng đa số mọi người đều muốn trò chuyện tán gẫu với hắn đôi chút.

Chu Thành Viện nhìn hắn, khề thờ dài, trong lòng rối ren trăm vị.

Hắn không phải là một người quân tử, nhưng lại rất ngay thẳng.

Hắn không phải người trọng tình nhưng lại rất si tình.

Hắn không phải là người văn vẻ, nhưng lại cư xử lịch sự, nhã nhặn.

Hắn không phải một kẻ lưu manh nhưng lại rất thủ đoạn.

Trong lòng cô cũng không biết đánh giá hắn như thế nào, quen hắn lâu như vậy, từ đầu đến cuối hắn đều là kẻ sống hai mặt, cô yêu nhưng cũng hận hắn vô cùng.

Kỷ Vi phát biểu xong, hắn rất tự nhiên bắt tay với mọi người, rồi không oi air a gì mà rời khỏi dạ tiệc.

Bước đi trên tấm thảm xa hoa, hắn đi một mạch về phòng nghỉ.

Mới vừa đẩy cửa phòng nghỉ ra, bên trong liền có hai bàn tay vươn ra nhéo hắn, sau đó cửa phòng nghỉ sập mạnh một tiếng liền đóng lại.

Hắn bỏ nhào lên ghé sô pha dài.

Bài thơ: Khách chí – Đỗ Phủ (4 câu đầu)

“Nhà nam nhà bắc đầy hơi xuân,

Chim rét vài đàn qua trước sân.

Khách đến đường hoa chưa kịp quét,

Cửa lau tay bạn mở lần khăn.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 47: Nữ Nhân Hoa

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Hắn vỗ về người kia cười khúc khích vừa nói: “Yêu một người đẹp, nhưng không thể sớm chiều bên cô ấy hoài, chỉ để cô ấy một mình trong căn phòng lạnh lẽo, chờ bạn đến. Liệu em có phải người đẹp đang mồi mơn chờ anh đến không?”

Cô gái kia mất hứng liền ngồi dịch sang một bên, hắn ngồi dậy lấy lòng cô: “Sao vậy? Ngạn dặm xa xôi từ Hồng Kông tới đây thăm anh, chỉ vì muốn giận dỗi với anh sao? Thôi nào, cười một cái đi.”

Cô gái kia còn rất trẻ, khoảng 20 đến 23 tuổi, đang người thanh mảnh, khuôn mặt cũng không hẳn là vô cùng xinh đẹp, nhưng lại rất quyến rũ, cách ăn mặc chẳng giống người thường.

Cô ta tên là Lương Nhã Thanh, con gái của Tổng giám đốc điều hành xí nghiệp Kỳ Thịnh Hồng Kông, qua lại với Kỷ Vi được hai năm, ở Hồng Kông hai người vừa gặp nhau đã như quen, sau đó lại nồng nhiệt, khi hắn đã xia tay với Kiều Mạt, hắn lại chơi bởi buông thả, khi hắn lêu lổng khắp nơi đã quen biết rất nhiều những cô gái trẻ đầy tài tiếng, Lương Nhã Thanh chính là một trong số đó.

Lương Nhã Thanh cười lạnh: “Anh không sợ sao? Ba vợ và vợ anh còn đang ở bên ngoài đó.”

Kỷ Vi kéo cô vào lòng: “Sợ chứ, sao lại không sợ cho được, vậy nên anh mới sắp xếp để em đến đây chứ.”

Lương Nhã Thanh cau mày suy nghĩ, cầu nhàu: “Anh thật nhẫn tâm, sao lại cưới người phụ nữ kia chứ.”

Hắn hỏi cô: “Lúc đó anh muốn kết hôn với em, em lại thờ ơ! Có biết bao nhiêu người xếp hàng theo đuổi em, nhưng thật ra anh có muốn kết hôn với em, cũng không thể chen nổi một chân ấy chứ.”

Mất Lương Nhã Thanh rung rung, “Biết tin anh kết hôn, lúc đó em vừa tức giận vừa đau lòng, mấy ngày liên tục ăn không ngon.”

Hắn nhàn nhạt cười: “Anh còn hơn em đấy, anh chỉ là một kẻ nghèo hèn, chẳng lẽ em định bắt chấp yêu anh cả đời ư?”

“Em thật lòng yêu anh, trước kia cũng chỉ là tức anh thôi.”

Hắn đáp: “Anh tin em, nếu không sao anh lại dám tự ý rời khỏi, một mình đến gặp em tâm sự chứ.”

Trong cuộc đời của một người đàn ông sẽ có rất nhiều phụ nữ, trong cuộc đời của một người phụ nữ cũng sẽ xuất hiện rất nhiều đàn ông, những lời hắn nói hôm nay, tất cả đều là nói dối, những lời cô nói hôm nay, tất cả đều là lời đùa giỡn, ra khỏi cánh cửa này, hắn sẽ quên mà cô cũng chẳng nhớ.

Đây là những lời xã giao của tầng lớp trên trong xã hội.

Nhận thấy cũng không còn sớm nữa, hắn bảo cô: “Anh phải ra ngoài một chút, cũng nên để ý đến hình tượng một chút, em thông minh như vậy chắc sẽ hiểu ý anh, ngày mai rảnh anh sẽ cùng em đi chơi Giáng sinh.”

Cô cười: “Không cần đâu, ngày mai em có hẹn rồi.”

Hắn vui vẻ, “Anh biết rồi, em vừa xa nhà đã có hẹn rồi, bây giờ lại là người bạn trai nào vậy?”

Nói là đến gặp hắn, thật ra là nhân tiện đi đổi gió, Lương Nhã Thanh là hạng người gì, hắn còn không biết sao?

---

Kỷ Vi quay về tiệc rượu, chững không thấy Chu Chính Vinh đâu, hắn liền hỏi Hứa Chấn Hoa: “Chủ tịch Chu đâu rồi?”

Hứa Chấn Hoa báo với hắn: “Trong phòng nghỉ dành cho khách.”

Hắn lập tức đến phòng nghỉ dành cho khách tìm cha vợ Chu Chính Vinh.

Đẩy cửa phòng, thấy Chu Chính Vinh đang đứng trước cửa sổ, ngâm điếu xì gà lặng ngắm cảnh tuyết rơi, nghe có tiếng người mở cửa, ông cũng biết là ai đến.

Dù sao Chu Chính Vinh cũng là cha vợ của mình, Kỷ Vi gặp ông vẫn rất tôn trọng, hắn đứng nghiêm chỉnh sau lưng Chu Chính Vinh, khẽ gọi: “Ba ạ.”

Chu Chính Vinh vẫn đứng yên, lãnh đạm nói: “Lại đây.”

Hắn định nghe xem cha vợ nói gì.

Chu Chính Vinh nói: “Con dạo này bề bộn nhiều việc, nghe nói làm ăn cũng rất thuận lợi, lại định mở chi nhánh?”

Hắn đáp: “Vâng ạ, con sắp mở một chi nhánh ở nước ngoài.”

Chu Chính Vinh xoay người lại, ông nói: “Bây giờ con càng ngày càng lộ rõ năng lực, nhìn con giống hệt như ba ngày trước.”

Kỷ Vi cười nói: “Ba, suốt đời này con sẽ không quên công đầu dẫu và chỉ bảo của ba, con vẫn nhớ khi ở Hồng Kông, ba từng dạy con, lúc ta muốn học hỏi sẽ bị chèn ép, khi ta càng tiến bộ, sẽ chịu nhiều áp lực và oan ức, chịu đựng hết thảy vì cái gì, chẳng qua chỉ vì chữ tiền, thật ra để đạt được mục đích thì chịu đựng một chút oan ức có là gì chứ? Cũng chẳng đòi hỏi phải làm viên đá trong nhà xí.”

Chu Chính Vinh cười lớn, ông vỗ vỗ lưng ghé nói với con rể: “Con quả là người khôn ngoan, nhạy bén, lần đầu tiên gặp con, ba liền rất tán thưởng con, lúc ấy ba cảm thấy con rất nhạy bén, bây giờ ba lại phát hiện, khí phách của con còn mạnh hơn ba rất nhiều, som muộn gì cũng có một ngày con có thể vươn mình, sự nghiệp còn lớn mạnh hơn ba.”

Kỷ Vi cười khê, hắn nói: “Ba à, ba xem ba đang nói gì kia, nói sao thì con cũng là con rể của ba, cha con ta thân thiết như ruột thịt, mọi thứ của con cũng không tách rời khỏi ba, con nào dám vượt qua ba chứ?”

Chu Chính Vinh nghiêm mặt nói: “Đàn ông vì nghiệp lớn không câu nệ chuyện vặt vãnh, nếu con làm chuyện hồ đồ, đôi chút bên ngoài ta coi như không có chuyện gì, dù sao ta cũng không gương mẫu gì nên cũng chẳng thể giáo dục con trẻ, nhưng Thành Viên là con gái của ta, là người vợ hợp pháp của con, nếu có một ngày con làm nó đau khổ, ta không bỏ qua đâu.”

Kỷ Vi cúi đầu, hắn hiểu ý của Chu Chính Vinh.

Cho dù hấn có khí phách thì suy cho cùng, năm nay hấn mới chỉ 33 tuổi, còn Chu Chính Vinh đã 63 tuổi rồi, sớm hơn hấn 30 năm, 30 năm cuộc đời từng trải, rèn giũa, lúc này đây, Kỷ Vĩ đứng trước mặt ông, chỉ là một chú thỏ non, còn ông chính là cáo già.

Chu Chính Vinh quay đầu lại nhìn ra ngoài cửa sổ, điềm nhiên như không nói: “Buổi tối không cần về nhà ngủ đâu, con với Thành Viện tách phòng đã lâu, hôm nay là đêm Giáng sinh, hôm nay ngủ lại khách sạn đi.”

Hấn gật đầu.

---

Quay lại tiệc rượu, bên trong buổi đầu giá gần như kết thúc, mọi người đang xem biểu diễn ca nhạc.

Giữa chừng chủ tiệc cười đùa nói: “Tổng giám đốc Kỷ, hát cho mọi người nghe một bài.”

Mọi người lập tức vỗ tay, Kỷ Vĩ cũng không từ chối, hấn cười đáp ứng lời nói của người chủ tiệc, “Được, mọi người đều muốn thấy tôi mất mặt, tôi đây liền xấu mặt một lần vậy.”

Hấn đứng lên, thông thả nói: “Tất cả mọi người đến đây hôm nay, bên ngoài tuyết rơi đầy trời, bên trong phụ nữ xinh tươi như hoa, tôi liền hát tặng mọi người ca khúc Nữ nhân hoa, ca khúc dành cho phụ nữ.”

Mọi người cười ầm lên, hấn đi đến bên cạnh Thái phu nhân, thân mật nói với bà: “Mẹ nuôi, chúc mẹ mãi trẻ trung và xinh tươi như hoa.”

Thái phu nhân cười rất tươi, hấn lại đi đến bên cạnh Chu Thành Viện, nhẹ vỗ lên vai cô, dịu dàng nói: “Vợ à, chúc em luôn xinh đẹp và tươi tắn như hoa.”

Âm nhạc vang lên, đây ca khúc truyền thống nổi tiếng của ngôi sao ca nhạc Mai Diễm Phương, chắc rằng cũng không mấy ai không biết đến, lúc này hấn dịu dàng cất tiếng hát, trong lòng lại có một cảm xúc khác lạ.

Âm nhạc vang lên, hấn khẽ hát theo tiếng nhạc nhẹ:

..... Tôi có một đoá hoa mọc trong tim tôi. Trong tâm tôi đợi mong nở tung cánh.

Sớm sớm chiều chiều tôi thật sự chờ đợi. Một người hữu tâm bước vào giấc mộng.

.....

Kỷ Vĩ đi dọc đại sảnh cả dạ tiệc, trên mặt hấn tràn đầy tươi cười, đêm nay là một đêm đắm chìm trong phồn hoa, thật ra ai cũng không hóa giải được nỗi phiền muộn trong lòng hấn.

Hấn xoay người, bước đi trên tấm thảm mềm mại, nhìn hình ảnh trên màn hình, hồi ức quay về năm năm trước.

.....

Năm năm trước, hấn bước ra khỏi thang máy, đang kéo hành lý đi, ngay tại trước cửa nhà, nhìn thấy một cô gái.

Cô gái kia tựa như một đoá ngọc lan trắng, cô ngẩng đầu, nhút nhát, ánh mắt thùy mị, tràn đầy chờ mong, cũng rơm rớm nước mắt.

“Hành động hôm nay của cô làm tôi cuối cùng cũng hiểu được một câu, cái gì gọi là bạo gan chết no, nhát gan chết đói.”

“Hôm nay, tôi cũng vừa hiểu rõ một chuyện, mặc đồ trắng có thể chính là ma.”

Hấn cười khò.

..... Tôi có một đoá hoa, hoa tràn đầy mùi hương. Có ai thật tâm đi tìm hoa. Hoa nở không bao lâu đã bị héo úa tiêu điều. Phụ nữ như hoa, hoa như mộng.....

Hấn quay đầu lại, nhìn đám người đang ngồi.

Những lời nói với Kiều Mạt hôm nào tựa như tiếng nhạc đang vang bên tai hấn.

“Vi sao cô lại trở thành thợ làm bánh ga tô?”

“Bởi vì mọi món ngọt đều hoàn mỹ.”

Trong lòng hấn bùi ngùi, mọi món ngọt đều hoàn mỹ.

Cô nằm trên giường bệnh, ngủ rất say, hệt như con mèo nhỏ không chút phiền não, ánh tà dương chiếu lên trên cửa sổ, hắt lại chút ánh sáng, đúng lúc có một chút ánh vàng chiếu lên mặt Kiều Mạt tạo lên một vòng tròn màu vàng, tóc ánh lên màu hạt dẻ nhàn nhạt, tỏa sáng.

Hắn nhìn không được mà dùng mặt sau của ngón tay giữa bên phải vuốt nhẹ một cái lên mặt Kiều Mạt.

Hóa ra, từ một giây kia, đóa hoa này đã bén rễ trong lòng hắn.

“Vì sao anh lại thích em, em nói muốn chia tay với anh khiến từng tế bào trên người anh đều đau đớn đến vậy, bởi vì em thật lòng yêu anh, yêu mù quáng và ngốc nghếch đến vậy.”

Hắn đau khổ trong lòng.

Phụ nữ như hoa, hoa như mộng, hết thấy mọi thứ đều giống như mơ.

Mùa đông, tuyết rơi đầy trời, hắn kéo cô ra ngoài đắp hai người tuyết, đắp người tuyết xong liền ôm cô vào lòng rồi âu yếm hôn cô.

Khi đó, hắn cảm nhận bông tuyết rơi tựa như một đóa mai hồng.

..... Nữ nhân hoa, theo gió rụng đưa nhẹ nhàng. Nếu như anh nghĩ được mùi hoa nồng nàn này. Đừng hỏi em hoa này vì ai mà nở. Yêu rồi mới biết trân trọng tình, có say thì mới biết rượu nồng.....

Hắn vẫn nhớ, Kiều Mạt rời xa hắn vào lễ Giáng sinh thứ nhất, hắn say rượu, ở quán bar hò hét hết bài này đến bài khác, cuối cùng Lý Thế Quân phải kéo hắn đi, trên đường, hắn bước đi lảo đảo, tóm một người đàn ông đang đi một mình lại hỏi: “Vì sao anh không đi cùng vợ?”

Người đàn ông kia không hiểu ra sao cả, Lý Thế Quân cũng hoảng, vội chạy đến kéo hắn đi.

Ngoài trời tuyết cũng rơi, mọi nơi đều trang hoàng rực rỡ cho đêm Giáng sinh, còn hắn lại đứng bên đường khóc.

..... Tôi có một đóa hoa, trong tim tôi đang lớn dần lên. Chân tình chân ái thật không ai hiểu. Cô đại mộc ở khắp nơi, đã tràn đầy hết cả sườn núi. Một mình thương thức, thật đau lòng.....

Ở nước Pháp, cũng là mùa đông, khi tuyết rơi, hắn ở bên đường lưỡng lự đi tới đi lui, hỏi ông chủ cửa hàng bánh ngọt: Xin hỏi, có phải ở cửa hàng của ông có một thợ làm bánh ga tô người Trung Quốc không?

Ở một vịnh eo biển Na Uy, du thuyền bang bang cười trên những con sóng giữa eo biển, hắn xúc động đứng trên boong tàu nhìn mọi vật, tiếc rằng, chỉ có một mình hắn cô độc.

Những ngày sa đọa trôi qua rất nhanh. Tại biệt thự Vân Đình ở Hồng Kông, Lương Nhã Thanh đứng bên thành bể bơi hỏi hắn: “Bây giờ anh còn có năng lực gì?”

Hắn nhẹ nhàng đưa trong bể bơi, bất cần đời nói: “Bây giờ, anh chỉ có một năng lực duy nhất, nhưng lại giỏi vô cùng, đó chính là cởi quần áo dưới nước.”

Lương Nhã Thanh tựa lên thành bể bơi cười, hắn đứng dưới nước cởi quần áo, rất nhanh liền cởi sạch quần áo, kéo cô xuống dưới nước, cùng cô sa đọa.....

Thì ra cuộc sống không có tình yêu lại trôi qua nhanh đến vậy.

..... Yêu rồi mới biết trân trọng tình, có say thì mới biết rượu nồng. Hoa nở hoa tàn là hư không. Duyên phận không dừng lại, như gió mùa xuân tới rồi đi. Phụ nữ như hoa, hoa như mộng.....

(Bài hát: Nữ nhân hoa – Mai Diễm Phương

<http://mp3.zing.vn/bai-hat/Nu-Nhan-Hoa-Mai-Diem-Phuong/TW7FO60A.html>)

Bài hát kết thúc, cả hội trường đều im lặng, một bài hát cho phụ nữ, nhưng khi một người nam cất tiếng hát, không ngờ lại dịu dàng và cảm động đến vậy.

Hắn rất xúc động: “Mong rằng tất cả phụ nữ trên thế giới này đều xinh tươi như hoa.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 48: Người Chồng Hai Mặt



Chuyển ngữ: Nhã Lam

Chu Thành Viện tắm xong liền khoác áo choàng tắm vào, vừa đi vừa lau tóc.

Kỷ Vi đang nằm trên giường xem bản tin thời sự trên ti vi.

Chu Thành Viện bước lên giường, tựa vào người hần, hần giang tay trái ra ôm cô vào lòng.

Tay trái của hần với qua rất tự nhiên, nhân thể luồn tay vào cổ áo choàng của cô mà xoa nắn trước ngực.

Chu Thành Viện ôm thắt lưng hần, vừa định nũng nịu với hần mấy câu, bỗng hần nhân nhát nói: “Người Mỹ quá đều giả, dĩ nhiên lại yêu cầu Trung Quốc gì mà anh phải miễn hết nợ cho chúng tôi trước năm 2015, thì chúng tôi sẽ không bán vũ khí cho Đài Loan, đây là kiểu lí luận gì vậy chứ? Đúng là lí luận của phường lưu manh mà.”

Tay trái của hần vuốt ve an ủi cô, mà tay phải lại đang cầm điều khiển từ xa?

Vào lúc này mà hần còn vừa xoa nắn vừa xem ti vi, còn vô tư mà bình luận tin tức thời sự?

Chu Thành Viện liền giận điên lên.

Cô liền đẩy hần ra, hỏi hần: “Anh muốn làm gì đây?”

Ngược lại Kỷ Vi không hiểu, “Đêm giáng sinh an lành, em nói xem em muốn làm gì?”

Chu Thành Viện cảm tức nảy dựng lên, “Anh chơi bời bên ngoài, có bao nhiêu phụ nữ, em cũng đều nhắm mắt làm ngơ, nhưng vì sao anh còn khinh thường em như vậy?”

Hần rút tay lại: “Em đang nói gì? Khinh thường cái gì? Anh là chồng của em, anh từng khinh thường em sao? Là em cảm thấy anh đối xử với em không tốt, hay là em cảm thấy kết hôn với anh làm em bề mặt?”

“Kỷ Vi, em biết trong lòng anh nghĩ gì, em đối xử với anh không tốt ư? Em không chiều chuộng anh sao? Vì sao em vẫn không thể giành được một chút địa vị, một chút không gian trong trái tim anh?”

Hần quay đầu: “Ba em sẽ cảm thấy thế nào nếu ông nghe thấy những lời này của em? Thành Viện, trước khi kết hôn, em biết rõ anh là loại người nào, nhưng em nhất định đòi kết hôn, không phải trước đó chúng ta đã nói rồi sao? Bây giờ, chúng ta chẳng phải là vợ chồng tôn trọng lẫn nhau sao? Kẻ trước người sau, người khác gọi em một tiếng Kỷ phu nhân, em thiệt thòi gì chứ?”

Chu Thành Viện xoay người sang chỗ khác, cô là một thiên kim đại tiểu thư, chưa bao giờ phải chịu đựng loại đối xử quá mức chăm chọc như vậy, nhất thời lửa giận hừng hực.”

“Anh đi đi, một khi đã như vậy thì đến chỗ cô ta đi.”

Kỷ Vi nể mặt ba vợ, cũng nghĩ đến thể diện của ba mẹ mình, cuối cùng hần quyết định tạm thời nín nhịn, on ào với cô một lúc. Hần nghiêng người, giọng nói cũng dịu bớt, nói bên tai cô: “Là do anh không tốt, được chưa nào?”

Chu Thành Viện chẳng nói năng gì, cả người quẩn chặt trong chăn, hần nắm tay lại ghé sát vào, từ ngực cô dò tìm xuống dưới, sau đó hần gác chân qua, khẽ nói: “Đêm giáng sinh, em lại đuổi chồng đi, quả là không nể mặt hần mà.”

Chu Thành Viện vẫn xì mặt ra, hần lại dỗ dành: “Thôi mà, bây giờ mới kết hôn chưa lâu, muốn cãi cọ sau này còn nhiều thời gian, bây giờ giảng hòa trước được không? Được rồi, em đừng khép chặt chân như vậy, anh không vào được!”

Chu Thành Viện đẩy hần ra: “Em không có hứng, anh đi đi.”

Lần này hần cũng bực tức, phụ nữ cái quái gì, hần tung chăn ra, xuống giường, cũng không thèm ngoái đầu lại, hần túm quần áo mặc vào, đi thẳng một mạch ra cửa.

Phụ nữ muốn cãi lộn cũng phải xem mình là loại phụ nữ nào chứ, có người hần tình nguyện cãi vã cùng, nhưng cũng có người hần chẳng thèm liếc mắt.

Hần đi rồi, Chu Thành Viện vừa tức, vừa hận lại vừa khó chịu, đúng là người đàn ông tàn nhẫn, vô cảm

---

Trên nóc xe Bentley đen dính những bông tuyết nhỏ, trong thả chạy trên đường, Kỷ Vi tựa vào ghế sau của xe, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Di động vang lên, hần nhận điện thoại mà chẳng thèm xem người gọi, là Lí Thế Anh.

Lí Thế Anh cười trong điện thoại, dường như đang say rượu, bên kia giọng cô cũng có chút ảm ỉ.

“Anh, anh có thể bảo Hứa Chấn Hoa tới đón em không? Bây giờ em đang ở ngoài, bọn họ bắt em ra ngoài uống rượu tiếp, em không muốn đi một mình, anh bảo Chấn Hoa đến, có hẳn bên cạnh em cũng yên tâm.”

Kỷ Vi quát cô: “Em tưởng trợ lý của anh đang làm thuê cho em sao? Chấn Hoa không cần nghỉ ngơi ư?”

Lí Thế Anh nài nỉ hẳn trong điện thoại: “Anh, Chấn Hoa có võ, có tiếng nói của hẳn, không ai dám bắt nạt em.”

Hắn bực tức nói: “Ai dám bắt nạt em chứ? Mọi khi toàn là em bắt nạt người khác.”

Lí Thế Anh cười không ngừng: “Anh, anh biết không? Vừa nãy em gây ra một việc hết sức nực cười, em lại chạy vào nhầm nhà vệ sinh, vào nhà vệ sinh nam, hơn nữa em còn.” Bên kia cô cười âm lên, Kỷ Vi nghe đến mất kiên nhẫn.

Tắt điện thoại, hắn nói địa chỉ cho lái xe, để lái xe có thể nhanh chóng lái Lí Thế Anh về nhà, hẳn thế ma vương này, đều khiến người khác lo lắng giống hệt anh trai Lí Thế Quân.

Lái xe chở hắn đến dưới lầu nhà Kiều Mạt.

Kiều Mạt đang ngồi ngắm người trong nhà, trên ti vi đang chiếu chương trình bán hàng qua truyền hình nhưng cô căn bản không xem, cô đang cầm cái tách, nhớ lại những chuyện đã xảy ra hôm nay.

Hôm nay là đêm giáng sinh, Tông Trạch đã hẹn cô từ hai ngày trước, cô đã dứt khoát từ chối.

Nếu đã không thể tiếp nhận người đó, thì ngàn vạn lần không nên vờ như thân thiết, nếu không đó không phải là thương hắn, mà là hại hắn.

Buổi tối về nhà, cô đi siêu thị, vậy mà vô tình lại gặp dì Tạ, người giúp việc của nhà họ Kỷ ngày trước.

Dì Tạ vừa nhìn thấy cô, giật mình, sắc mặt cũng thay đổi, Kiều Mạt cũng không có ấn tượng gì xấu về dì Tạ, cô thoải mái chào hỏi, không ngờ dì Tạ lại né tránh, không dám nhìn cô.

Kiều Mạt khó hiểu hỏi bà: “Dì Tạ, cháu là Kiều Mạt, dì không nhận ra cháu sao?”

Dì Tạ ấp úng nói: “Kiều Mạt? Thì ra cháu đã về nước, vậy cháu có biết chuyện Kỷ Vi đã kết hôn với Thành Viện?”

Cô đáp lại: “Cháu biết, việc này thì sao chứ, bọn cháu chia tay cũng đến ba năm rồi, hẳn kết hôn với ai cũng là chuyện hết sức bình thường.”

Thì ra bà vẫn làm quản gia tại nhà họ Kỷ, làm một công việc lâu đến vậy, bất khả xâm phạm, Kiều Mạt cũng thật khâm phục tính kiên trì của người này.

Hàn huyền vẫn tất vài câu, sau khi tạm biệt cô lại đi chọn mua đồ, không ngờ một lát sau, dì Tạ lại tìm được cô.

Kiều Mạt vô cùng khó hiểu, dì Tạ nhìn cô, dáng vẻ như kiểu có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết nên nói thế nào.

Cô khó hiểu, trực giác cho thấy dì Tạ đang giấu cô việc gì đó.

Quả nhiên dì Tạ nói với cô: “Kiều Mạt, trước kia khi cháu kết hôn với Kỷ Vi.”

Kiều Mạt ngắt lời bà: “Dì Tạ, đừng nhắc lại chuyện cũ nữa.”

Cô định đi, dì Tạ lại giữ chặt lấy cô, vẻ mặt bối rối nhìn cô, chỉ nghe dì Tạ nói: “Kiều Mạt, có một việc, dì muốn nói với cháu, hai đứa con trai của cháu, đúng, đúng, ....”

Kiều Mạt quay đầu lại, vô cùng kinh ngạc nhìn bà, “Dì Tạ, dì đang nói gì?”

Dì Tạ nhìn cô, ánh mắt ánh lên thần sắc phức tạp khôn xiết, cuối cùng cũng không thể nói ra, bà cúi đầu, khẽ nói một câu, “Xin chúa tha thứ cho con.” Sau đó bà vội vàng đẩy xe hàng chạy mất.

Kiều Mạt đứng yên một chỗ, tựa như bị lạc vào giữa sương mù dày đặc.

Rốt cuộc ba năm trước đã giấu diếm cô chuyện gì, lại đã xảy ra bao nhiêu chuyện?

Cô ngồi trên ghế sofa, đang cầm cái tách, đau khổ suy nghĩ.

Có người gõ cửa, đáng lẽ cô đang tập trung suy nghĩ, mảy ỳ mặt chau, đột nhiên, đêm khuya có người gõ cửa, cô lại càng hoảng sợ.

## Chương 49: Đêm Giáng Sinh

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Cô mở cửa ra, Kỳ Vĩ xuất hiện trước mặt cô, quần áo chỉnh tề, hô hấp đều đặn, không có lấy một chút dấu vết say rượu.

Hôm nay là đêm giáng sinh, hán từ trên trời rơi xuống làm cô hết sức bất ngờ, ngấm ngấm một chút, cô vẫn cho hán vào nhà.

Sau khi vào nhà, hán đứng cạnh cửa đổi giày, nói với cô: “Anh hơi đói, em còn cơm không?”

Kiều Mạt có chút châm chọc nói: “Hôm nay chính là đêm giáng sinh, nghe nói tối nay anh có dự tiệc rượu, là ăn không no? Hay là muốn đến chỗ tôi thay đổi khẩu vị?”

Hán im lặng đổi giày xong, lại ngồi xuống cạnh cô.

Kiều Mạt làm lơ hán, ngồi trên ghế sofa tiếp tục chuyển kênh ti vi.

Hán chạm nhẹ vào cô, hết như đứa trẻ đang nài nỉ cô: “Em nấu chút cơm cho anh ăn đi mà, được không? Anh thật sự rất đói.”

Kiều Mạt quay đầu lại liếc hán một cái, từ trước đến nay hán chẳng cầu xin ai bao giờ, cô vốn đã quen với những hành động khác thường của hán, nhưng trong lòng cô vẫn có chút nghi ngờ, đêm giáng sinh, vốn là ngày sum họp gia đình, sao hán lại xuất hiện trong căn nhà đơn sơ của cô chứ.

Cô nhàn nhạt nói: “Ăn cơm thì có thể, không có gì miễn phí cả.”

Kỳ Vĩ lại giật mình.

Kiều Mạt sống một mình, đồ trong tủ lạnh đa phần là thức ăn nhanh, lục lọi cả nửa ngày, cô mới lôi ra một gói mì ống, hai trái ớt xanh, một quả dưa chuột, một củ cà rốt, một ít thịt bò, sau khi lược qua mì sợi, cô bắt đầu thái rau, chuẩn bị nấu mì.

Kỳ Vĩ ngồi trên ghế sofa, ánh mắt theo sát từng cử động của cô. Năm năm trước, cô cũng giống như vậy, khẽ ngấm nga đứng trong bếp nấu cơm cho hán, khi đó, cô dịu dàng, đáng yêu, điềm tĩnh, xinh xắn, tâm trí hán cũng khóa chặt lấy từng động tác của cô hết như lúc này, ví như trong “Cuốn theo chiều gió” ngay khi Rhett gặp Scarlett đã rất muốn trêu tức và chiếm đoạt, rồi ánh mắt bất cần đời, lại như trong “Pride and Prejudice”, loại tình cảm nồng nàn, nhẹ nhàng, đầy cảm xúc sâu sắc và tinh tế khi Darcy gặp Elizabeth.

Kiều Mạt nấu mì xong, cô đặt lên trên bàn, lại lấy một bát canh cải từ tủ lạnh. Chờ Kỳ Vĩ ngồi xuống xong, lúc này cô mới nhàn nhạt nói: “Ăn tạm cái này đi, nhà tôi chỉ có những thứ này thôi.”

Kỳ Vĩ im lặng ăn mì, dùng dưa xoắn mì lại rồi đưa vào miệng, tâm trí Kiều Mạt phức tạp nhìn hán ăn, mới nhìn một lúc, hán ngừng đầu, nhìn cô, trên miệng còn dính gia vị.

Kiều Mạt khẽ hỏi: “Mùi vị được không?”

“Ngon lắm, vẫn giống vị trước kia.”

Kiều Mạt không nói nữa.

Ăn uống xong, cô lặng lẽ đi dọn bát đĩa, hán vẫn tựa trên ghế sofa như cũ, nhìn theo bóng lưng của cô.

Kiều Mạt đang rửa bát, đột nhiên, hán ôm lấy cô từ phía sau, cô hơi giật mình, tay ướt vẫn chưa kịp lau khô.

Kỳ Vĩ khẽ hỏi cô: “Kiều Mạt, em có nhớ anh không?”

Kiều Mạt chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, giọng hán trầm thấp, dịu dàng, cô lắng nghe, như thể lần đầu tiên nghe Celine Dion hát “My Heart Will Go On” trong một căn phòng trống, toàn thân bị cuốn hút đến mức tóc gáy dựng đứng.

Kiều Mạt không nói gì, chỉ nghe hán thì thầm bên tai: “Anh rất nhớ em, anh rất nhớ cảm giác được em yêu thương.”

Hán đúng là một kẻ hai mặt phức tạp, năm năm trước, hán bướng bỉnh, phong lưu, đẹp trai, sau vài năm hán như thay da đổi thịt, trầm tĩnh hơn, sự nghiệp ngày càng phát triển, trước mặt người đời thì ăn mặc chỉnh chu, được người ta đặt cho biệt danh công tử thanh đảo, nhưng sau lưng họ hán lại chịu nếm vế cô, trước mặt cô lại biểu hiện như một đứa trẻ tui thân?

Đột nhiên Kỳ Vĩ ghé sát lại, bàn tay nâng mặt cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô.

Một lúc sau, hấn bế cô lên, đến phòng ăn, đặt cô trên bàn ăn, bắt đầu cời khuy áo của cô.

Kiều Mạt biết hấn muốn gì, ngay sau đó, hấn cúi đầu, nhiệt tình hôn lên cổ của cô, nhẹ nhàng chạm vào môi cô, cũng không quên mút mát vành tai cô.

Trong lòng cô tuyệt vọng tựa như một người lướt ván bị con gió đột ngột kéo đến cùng với con sóng lớn đang dồn dập tập kích, cô chán ghét loại quan hệ vụng trộm này, nhưng cô giãy không thoát, nếu bỏ chạy, hấn sẽ lại kéo cô về, thật giống như một trò chơi, trừ phi hấn mệt mỏi, mệt mỏi rồi, hấn sẽ buông tay, cô mới có thể được tự do.

Hấn đang dịu dàng hôn cô, cô lại chẳng hề đáp lại, nghiêng đầu tránh né, tay trái cô đặt trên tấm khăn trải bàn mặt trên có in hình hoa bách hợp rất đẹp, ngón tay cô lần lượt vẽ theo đường viền của bông hoa, như muốn lấy ra một bông hoa thật.

Kỷ Vĩ vẫn lưu luyến hôn trước ngực cô, sau đó quay đầu lại, hấn nhìn thấy ánh mắt cô, cũng nhìn thấy ngón tay cô.

Tay phải hấn ghi lấy tay cô, Kiều Mạt chỉ nghe thấy hấn hỏi: “Nói cho anh biết, vì sao hai chúng ta lại có kết cục như hôm nay?”

Kiều Mạt nhàn nhạt đáp: “Không có duyên phận thì chia tay, đây là chuyện hết sức bình thường, trên đời này những đôi yêu nhau rồi chia tay đâu phải chỉ có chúng ta.”

“Nếu ba năm trước em không bỏ đi, liệu bây giờ chúng ta có phải là một đôi vợ chồng rất ân ái?”

Kiều Mạt thoáng cười, cô nói: “Kỷ Vĩ, anh thật đáng yêu.”

Hấn ngơ ngác nhìn cô: “Em không tin anh? Cho đến giờ em vẫn cho rằng lúc trước anh nói muốn cưới em là giả sao?”

“Không, tôi tin anh, xin hỏi anh hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình không?”

“Trừ việc em không ở bên cạnh anh ra, những chuyện khác anh đều rất hài lòng.”

Kiều Mạt cười: “Kỷ Vĩ, nếu tôi ở bên cạnh anh, có lẽ anh sẽ không có tất cả những thứ này, như vậy anh còn có thể hài lòng sao? Thật ra nếu có quay ngược trở lại ba năm về trước, anh cũng vẫn sẽ lựa chọn như vậy, tôi chỉ là một thoáng nông nổi, một người không nên xuất hiện mà thôi.”

Hai người nhìn nhau.

Đúng lúc này, đột nhiên một hồi tiếng chuông ngân vang giữa bầu trời đầy tuyết.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn về phía chiếc đồng hồ treo tường, kim đồng hồ vừa điểm mười hai giờ.

Lại một đêm giáng sinh nữa qua đi.

---

Năm năm trước.

Sắp đến giáng sinh.

Trong bếp, Kiều Mạt đang cùng đi Thái đầu bếp của nhà Kỷ Vĩ muối củ cải.

Vì Âu Dương Mai nói với cô: “Kiều Mạt, lần trước cháu muối củ cải ăn cũng ngon, năm mới cũng không có món ăn gì đặc biệt, chỉ bằng làm bữa sáng nhẹ nhàng một chút để thay đổi khẩu vị.”

Cô gặt đầu đồng ý.

Sau khi cô làm hòa với Kỷ Vĩ được một tháng, Kỷ Vĩ liền dẫn cô về nhà với tư cách là bạn gái hấn. Bây giờ, gặp mặt mọi người cũng không còn xấu hổ như trước nữa, vẫn là những người trước đây, Kỷ Hiến Trung vẫn bận rộn việc công như trước nên không rảnh về nhà, những người khác cũng vẫn tỏ ra lãnh đạm khi gặp cô, nhưng thái độ tốt hơn so với trước kia một chút.

Âu Dương Mai đang báo Kỷ Vĩ ăn nhiều vào, tạm thời bà cũng chấp nhận Kiều Mạt rồi, lần này Kiều Mạt đến, bà gượng cười một cái, Âu Dương Bình cũng liếc cô một cái ý tỏ ý chào cô.

Trong tất cả mọi người, kể ra Lí Thế Quân thì niềm nở hơn, hấn cười nói: “Em nói này anh họ, dạo này sao da anh lại sang bóng nhẵn mịn vậy chứ, hóa ra là mỗi ngày ddefu dddwocj ăn uống đủ chất.”

Cô có chút xấu hổ với cúi đầu.

Lần này, người nhà họ Kỷ đối với cô cũng được, xem ra cô đã qua cửa ải này rồi.

Chị em nhà Âu Dương cũng không coi trọng mối tình này của Kỷ Vĩ, có lẽ họ gần như đã dự đoán, nhiều nhất là sáu tháng, Kỷ Vĩ sẽ thay đổi thái độ, sẽ

chán ghét cô gái này, nhưng nào ngờ bây giờ, tình cảm của hắn và cô còn ngày càng ân ái.

Mùa đông, ngoài trời những tuyết đang rơi, nấn xong đôi người tuyết, hắn nắm chặt hai tay của Kiều Mạt trong tay mình, hà hơi vào lòng bàn tay cô, những bông tuyết bay lá tả rơi xuống. Kiều Mạt ngẩng đầu, một bông tuyết rơi vừa vắn đậu trên cánh mi của cô, Kiều Mạt chớp mắt, bông tuyết liền tan ra hóa thành một giọt nước nhỏ đọng trên cánh mi. Lòng hắn tràn ngập dịu dàng.

Kiều Mạt cười: “Trời lạnh quá.”

Hắn cũng cười: “Đúng vậy, lạnh đến không dám hé miệng nữa.”

Hắn ôm cô vào lòng, hôn lên giọt nước đậu trên ánh mi cô, lại tìm kiếm đôi môi ngọt ngào, đầu lưỡi xâm chiếm trong miệng cô, vừa chạm đến đầu lưỡi của cô khiến toàn thân hắn bỗng chốc bị kích thích, sung sướng, nhắm mắt lại, hắn ôm chặt lấy cô mà hôn, đứng giữa trời tuyết nhiệt tình hấp thu ngọt ngào của đối phương.

Lí Thế Quân và Lí Thế Anh đứng trên cửa sổ lầu hai nhìn hai người đang ôm nhau trong tuyết, nhìn không được mà thở dài: “Hôn nhau lâu vậy mà không thấy lạnh à.”

Lí Thế Anh hâm mộ nói: “Nếu bạn trai em sau này có thể được như anh cả, em cũng rất hài lòng”

Bỗng nhiên Lí Thế Quân trêu chọc em gái: “Thế Anh, hẳn là em còn chưa từng được đàn ông hôn?”

Nhất thời Lí Thế Anh tức giận, cô lập tức bày ra vẻ mặt không hài lòng, “Anh dám xem thường em?”

Lí Thế Quân cười ồm lên, trái lại hắn như thể đang chứng kiến một chuyện vô cùng đắc sắc, “Thế Anh, em nói xem liệu họ có thể kết hôn không?”

Kết hôn, Kiều Mạt cũng rất mong chuyện này, có thể sao? Thoáng một cái, năm mới sắp đến, ba của Kỳ Vĩ cũng trở về, yêu nhau đã lâu rồi mà cô còn chưa có cơ hội gặp mặt ba của Kỳ Vĩ.

Ngoài mặt thì người nhà họ Kỳ đối xử với cô cũng không tệ lắm, chỉ trừ đôi lúc cũng sẽ ngấm ngấm xoi mói, bắt bẻ cô, ví dụ như mặc quần áo không có đẳng cấp cũng chẳng có thương thức gì cả, tính cách cô hòa nhã cũng đều nín nhịn mọi việc, nếu bạn yêu một người thì bạn sẽ yêu hết thấy những gì thuộc về người đó.

Mà ngay sau đó, Kỳ Hiến Trung, trụ cột của nhà họ Kỳ cuối cùng cũng trở về giữa lúc trong nhà bề bộn nhiều việc.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 50: Người Cha Thân Thiện

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Cuối cùng Kiều Mạt cũng gặp được ba của Kỳ Vĩ.

Phong thái ung dung, tuy rằng Kỳ Hiến Trung tướng mạo đường đường, quả thật rất có khí chất và phong thái của bậc lãnh đạo, nhưng ông lại không lạnh lùng kiểu cách lãnh đạo, trái lại, rất điềm đạm, dễ gần.

Chồng trở về nhà, Âu Dương Mai vô cùng vui vẻ, bà tay trong tay cùng chồng về nhà, đó là ngày đầu tiên Âu Dương Mai đối xử hòa nhã với Kiều Mạt.

Sau khi Kỳ Hiến Trung gặp Kiều Mạt, liền cười lớn nói: “Kiều Mạt? Đây chính là bảo bối của con trai ta sao?”

Kiều Mạt xấu hổ vội vàng nói vâng ạ.

Kỳ Vĩ nắm chặt tay cô, dẫn cô tới trước mặt cha, “Ba, xin lỗi, lâu như vậy mới dẫn cô ấy đến gặp ba.”

Kỳ Hiến Trung cười lớn, “Con, tên nhóc này quá gian xảo, xem ra mắt nhìn người của con cũng được đấy, Kiều Mạt vừa nhìn mặt một cái là thấy rất thông minh lanh lợi, lại dịu dàng, hiền lành, chẳng trách con lại si tình đến vậy.”

Mọi người đều cười lớn, trong lòng Kiều Mạt rất cảm động, vị Kỳ bí thư này rất thân thiện chứ không hề kiêu ngạo một chút nào, làm cô bớt căng thẳng đi phần nửa.

Kỳ Hiến Trung đi một vòng chào hỏi mọi người, như thường lệ nhìn thấy Lí Thế Quân thì vui vẻ nói chuyện một hồi, lại khen ngợi Lí Thế Anh vài câu, sau

khi trò chuyện một lát, cha con họ vào phòng đọc nói chuyện phiếm.

Tình cảm cha con thân thiết, nhìn thấy con mình đẹp trai lại giỏi giang, Kỳ Hiến Trung vô cùng hài lòng.

Đóng cửa lại, hai cha con trò chuyện rất hăng say, hỏi han công việc của con trai, Kỳ Vĩ có chút than phiền.

“Ba năm như một ngày, sau này, mười năm cũng như một năm.”

Kỳ Hiến Trung cười lớn: “Biết bao nhiêu người ao ước có được công việc như vậy.”

Kỳ Vĩ lắc đầu: “Không phải lý tưởng của con.”

“Không phải con lại muốn tự mình kinh doanh đó chứ.”

Kỳ Vĩ suy nghĩ một chút, hần nói với cha: “Mỗi người đều có một sở trường riêng, chẳng qua là chưa phát huy thôi, cuộc sống hiện tại, không phải là điều con mong muốn.”

Kỳ Hiến Trung không chút bất ngờ lắm hỏi con trai: “Có nhớ ba đã từng nói với con bốn câu không?”

Kỳ Vĩ gật đầu, “Liệu sự phải chuẩn, gặp chuyện phải nhẫn, hành động phải dứt khoát, giả quyết mọi chuyện phải chắc, con nhớ rất rõ mỗi điều ba dạy con trước kia.”

Kỳ Hiến Trung gật đầu: “Thật ra quan trường, thương trường, sa trường và chiến trường đều như nhau cả thôi.”

Kỳ Vĩ đáp: “Ba à, dù thế nào con cũng không phải một người có chức quyền, con không giống ba, quan trường đối với con, cho tới bây giờ cũng không có một chút lực hấp dẫn.”

Kỳ Hiến Trung nhìn ngoài cửa sổ, hờ hững nói: “Ba với con không giống nhau, ba giống như một nhà văn già chuyên đọc văn tự cổ, chịu ảnh hưởng sâu sắc của chế độ khoa cử, trong lý tưởng của ba, chỉ có quyền lực mới là cách duy nhất khiến ta trở nên nổi bật, từ nhỏ ba đã khao khát quyền lực, làm một quan chức tốt, là một vị quan chính trực như Hải Thụy hay liêm chính như Bao Chửng, nhưng đến khi ba thật sự có được vị trí như ngày hôm nay, ba mới nhận ra rằng, dù là vị quan tốt hay xấu đi nữa vẫn mãi luôn bị người đời chửi mắng, quan tốt thì bị người xấu mắng, quan tồi thì có người tốt mắng, người có chức có quyền suốt đời này cũng không thể tránh khỏi vận mệnh bị người đời chửi mắng, nhưng bởi vì có trần trở thì sẽ không muốn làm quan nữa, vậy không phải sẽ khiến cho kẻ xấu có cơ hội đùa bỡn quyền lực, gây hại cho xã hội sao?”

Kỳ Vĩ gật đầu, trong ấn tượng của hần, cha là một quan chức tốt cũng là một người tốt.

Kỳ Hiến Trung bùi ngùi: “Nhưng bây giờ ba có chút không rõ lắm, ba thường tự hỏi bản thân, ba có phải là một vị quan tốt hay không, đâu là tiêu chuẩn đánh giá một vị quan tốt.”

Kỳ Vĩ an ủi cha: “Ba à, ba chẳng từng nói quan trường như chiến trường đó sao, ba phấn đấu trong chiến trường này ba mươi năm, có việc lớn nào mà chưa từng chứng kiến chứ, ba lại thận trọng, trên chính trường lại không một vết nhơ, ai có thể nói ba không phải một vị quan chính trực chứ?”

Kỳ Hiến Trung chỉ lắc đầu, con trai ông còn khá trẻ, so về tuổi đời thì vẫn nhìn nhận xã hội này rất đơn giản.

Kỳ Vĩ hỏi ba: “Ba à, năm tới là nhiệm kỳ mới cho chức chủ tịch tỉnh, ba có tính toán gì không?”

Kỳ Hiến Trung cười lãnh đạm, “Chiếc ghế đó, ai mà chẳng muốn ngồi lên chứ? Rõ ràng là để đạt được nó, ai nấy đều không từ một thủ đoạn nào.”

Những việc này sao Kỳ Vĩ lại không hiểu chứ.

Kỳ Hiến Trung đổi đề tài.

“Rất yêu bạn gái hiện giờ sao?”

Kỳ Vĩ gật đầu, hần lại âm thầm lo lắng: “Gia cảnh nhà Kiều Mạt như vậy, hần là ba sẽ không vì thế mà ghét cô ấy chứ?”

Ba và mẹ không giống nhau, mẹ vui vẻ tất cả đều thể hiện trên nét mặt, nhưng ba là người kín đáo, nội tâm, có nhiều khi đưa con trai như hần cũng không biết đâu mà lần.

Quả nhiên Kỳ Hiến Trung nhàn nhạt nói: “Bạn gái của con là do tự con chọn lựa, con chọn cô ấy tất cũng có cái lý của con, đương nhiên ba hy vọng con có thể tìm được một người có điều kiện thật tốt, nhưng nếu con không thích, lấy hạnh phúc cả đời người ra mà đánh cược há chẳng phải là cái giá quá đắt sao.”

Đối với câu trả lời của ba, hần vô cùng cảm kích.

Hần tin tưởng ba mình là người có tư tưởng tiến bộ.

Buổi tối có bạn bè hẹn hần ra ngoài ăn cơm, Kiều Mạt không thích ngồi cùng một đám đàn ông vừa uống rượu ba hoa vừa tặng bốc nhau, nên cô không

đi cùng. Âu Dương Mai bảo cô muối củ cải, cô liền ở lại cùng đi giúp việc bận rộn trong bếp.

Bà phu nhân đến tìm Âu Dương Mai đánh bài, bốn người phụ nữ ngồi trong đại sảnh lầu một vừa đánh bài vừa trò chuyện.

Có một vị phu nhân nhìn thấy Kiều Mạt trong bếp liền lấy làm lạ.

“Cô gái kia là người giúp việc mới của nhà bà à? Nhìn cũng xinh xắn, đầu năm nay vẫn còn giúp việc xinh xắn như vậy sao?”

Âu Dương Mai nhàn nhạt đáp: “Bạn gái của con tôi đấy.”

Bà phu nhân họ Quan kia rất bất ngờ, vừa chơi mạt chược vừa hỏi: “Bạn gái của Kỳ Vĩ? Nhìn cách ăn mặc cũng bình thường, mới nhìn bóng lưng tôi còn tưởng người giúp việc làm theo giờ đây.”

Âu Dương Mai liếc cô một cái, “Vẫn chưa kết hôn, tạm thời thôi, ai biết sau này thế nào.”

Đĩ nhiên Kiều Mạt không nghe thấy những lời này.

Muối củ cải, nhất định phải dung củ cải đỏ, củ nhỏ, dài bằng ngón tay, rửa sạch cắt khúc, bỏ vào trong hũ nước muối, sau đó cho tương ớt, chò củ cải ngâm muối rồi, lại ướp thêm một lớp muối bên trên, đậy kín rồi cho vào ngăn lạnh trong tủ lạnh.

Đôi khi, cô cảm thấy quả thật bản thân không hợp với đám người thông minh lanh lợi của nhà họ Kỳ, chỉ em nhà Âu Dương toàn thân toát lên vẻ quý phái, Lí Thế Anh yêu kiều thanh nhã, Lí Thế Quân chẳng thua kém gì Nhị Thế Tô, về mặt này chỉ có Kỳ Vĩ là bình thường, hẳn yêu cô, chiều chuộng cô, nếu không phải vì tình cảm này của hắn, cô sẽ cảm thấy rất áp lực trước một gia đình như vậy.

Hết thấy đều vì yêu.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 51: Tỉ Mỉ Đến Từng Chi Tiết

Chuyển ngữ: Nhã Lam Kỳ Hiến Trung là trụ cột trong gia đình, tuy rằng không về nhà thường xuyên nhưng mỗi khi về nhà lại giống như một vị tướng nắm quyền chỉ huy, đối với những việc lớn ông đều hỏi han tỉ mỉ, cân nhắc từng việc một rồi lên kế hoạch kỹ càng.

Con trai ra ngoài ăn cơm, ông liền gọi Lí Bình Hiền vào phòng sách nói chuyện.

Lí Bình Hiền là một thương nhân, giỏi giang, khôn khéo, anh rể lại giúp đỡ ông bao nhiêu việc, nên việc kinh doanh của ông cũng thuận buồm xuôi gió, tương tự, ông chính là hậu thuẫn về mặt tài chính cho anh rể, vậy nên hai anh em đồng hao thân thiết như anh em ruột.

Trên người họ toát ra sự hòa hợp nhuần nhuyễn giữa tiền tài và quyền lực.

Kỳ Hiến Trung hỏi ông: “Anh rể Chu Chính Vinh của chú kinh doanh thép xây dựng?”

Anh rể của Lí Bình Hiền chính là ba của Chu Thành Viện, Chu Chính Vinh của tập đoàn thép Đại Vương nổi tiếng, xí nghiệp có tiền vốn đứng thứ mười trong cả nước, nhưng ông chủ lớn này lại có một việc tiếc nuối nhất trên đời đó là ban đầu Chu Chính Vinh có hai đứa con trai, nhưng chẳng ngờ đều bị chết yểu, bây giờ chỉ còn hai đứa con gái.

Lí Bình gật đầu: “Chính là anh ấy, nhưng tiếc là không có con trai nối nghiệp, chỉ có hai đứa con gái, con gái lớn là Thành Quyên đã kết hôn rồi, nhưng con rể cũng chẳng thua kém gì, còn con gái út là Thành Viện vừa mới từ nước ngoài trở về vẫn chưa kết hôn.” iHieefn gật đầu

Kỳ Hiến Trung có chút suy tư.

Lí Bình Hiền vờ như vô tình mà lại có ý nhắc nhở: “Gần bằng tuổi Kỳ Vĩ, về những mặt khác cũng rất môn đăng hộ đối.”

Về mặt Kỳ Hiến Trung không biểu lộ cảm xúc gì, một lát sau ông nói với Lí Bình Hiền: “Tôi nay tôi sẽ gặp thầy Đàm.”

Người được gọi là thầy Đàm là một người bạn lâu năm của Kỳ Hiến Trung, người này biết thuật xem tướng, bình thường hay xem số mệnh, đường công danh cho một vài quan chức cấp cao, rất nổi tiếng, ít tiếp khách, chỉ đoán tướng cho những người có thân phận, địa vị, mà không biết người này am hiểu thật hay là có khả năng tiên đoán, sau khi quen Kỳ Hiến Trung, đối với đường công danh thăng tiến của Kỳ Hiến Trung, từng việc một đều đoán rất chính xác, Kỳ Hiến Trung gặp được người này, như giành được vật báu, lúc trẻ ông vô cùng tự tin, cũng chẳng tin vào mấy lời bịp bợm của thầy tướng số như vậy, nhưng thời gian đương chức càng dài, con người lại càng do dự, mỗi khi gặp chuyện gì, đều có một chút băn khoăn, vậy nên sẽ đặt quá nhiều hy

vọng vào những đoán định của thầy tướng số.

Cho nên tiền tài của thầy Đàm cứ như vậy mà kiếm được dễ dàng.

Buổi tối Lí Bình Hiền đích thân đón tiếp thầy Đàm, ba người ở trong phòng sách đóng kín cửa bàn việc. Tại một phòng khác bên ngoài, bốn vị phu nhân vừa nhộn nhịp bàn tán về mấy tin đồn vừa xào quân mật chực.

Kỷ Hiến Trung hỏi thẳng thầy Đàm về sự nghiệp tương lai của mình, thầy Đàm đã chuẩn bị từ sớm, nên ông cũng thẳng thắn tiết lộ cho Kỷ Hiến Trung.

“Bí thư Kỷ, quẻ khảm này của ông, nhìn có vẻ tương đối khó khăn, nhưng qua ải này thì sự nghiệp ngày càng vững chắc.”

[\*quẻ khảm (một trong tám quẻ Bát quái, tượng trưng cho nước) có nghĩa là nguy hiểm, sông chảy cuộn cuộn, vực thẳm, Mặt Trăng.]

Những lời nói nước đôi thế này ai mà chẳng nói được, vậy nên mới nói thầy xem tướng đều là những kẻ học tâm lý học xong lại ra ngoài huênh hoang khoác lác, chúng ta cũng sẽ gặp, chẳng qua là chúng ta không để ý.

Kỷ Hiến Trung hỏi ông ta: “Vậy tôi có thể vượt những trở ngại này chứ.”

Thầy Đàm suy nghĩ một lát, nói với ông: “Sau tháng Tám, nhất định sẽ qua ải này, nhưng tạm thời bí thư Kỷ phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, đề phòng kẻ xấu, lúc này tựa như đào nương ngăn nước, ông đã đào được già nửa rồi, nếu không có gì bất trắc, tám tháng sau, ông hãy giải quyết dứt điểm đi.”

Dường như Kỷ Hiến Trung được tiêm một mũi thuốc an thần.

Lí Bình Hiền nhìn thầy Đàm: “Qua ải này rồi sau đó thì sao? Anh rể tôi thế nào?”

Thầy Đàm không nói nhiều, “Có những việc tôi một là không thể xem nhiều, hai là không thể nói nhiều.”

Xem tướng đều là như vậy, nếu điều gì tôi cũng nói hết với ông, liệu sau này ông có đến tìm tôi nữa không? Vậy há chẳng phải là tự tuyệt đường làm ăn sao?

Trái lại Kỷ Hiến Trung rất thoải mái, “Không sao, ai có thể đoán định được nhiều chuyện tương lai xa vậy chứ, \*mưu sự tại nhân thành sự tại thiên.”

(\*Không phải việc gì mình suy tính cũng đều thành công)

Thầy Đàm cười gật đầu.

Kỷ Hiến Trung lại nghĩ đến chuyện gì, “Ông xem cho con trai tôi một chút.”

Thầy Đàm bảo ông, “Tôi đã nói trước với bí thư Kỷ rồi đó thôi, thiếu gia không phải vật bị vây hãm trong ao, hoàn cảnh bây giờ của cậu ấy chẳng qua là bước đệm thôi, thiếu gia không có mệnh làm quan nhưng mà sự nghiệp vô cùng tốt, tương lai sẽ tung hoành ngang dọc, là rồng trong đám người.”

---

Kiều Mạt đã bọc kín củ cải muối, cô vội đi Thái đứng trong bếp vừa làm vừa trò chuyện, đi Thái cũng khen cô: “Cháu với Kỳ Vĩ nhìn thật xứng đôi, trong cái nhà này, hai đứa cháu là khiêm tốn nhất.”

Kiều Mạt chỉ nhàn nhạt cười, cô còn chẳng dám coi mình là người nhà họ Kỳ, chẳng qua chỉ là khách thôi.

Bỗng nhiên Lí Bình Hiền mở cửa phòng sách ra, ông gọi Kiều Mạt: “Kiều Mạt, pha ba tách trà bùng lên đây.”

Kiều Mạt đáp một tiếng.

Cô pha xong ba tách trà, sau đó đặt vào khay bùng lên, đứng ngoài cửa phòng sách gõ cửa.

Sau khi vào phòng, nhìn thấy ngoài Kỳ Hiến Trung đang ngồi trên ghế còn có một người khoảng hơn sáu mươi tuổi, ánh mắt tinh tường, tỉ mỉ, thầy Đàm mặc quần áo kiểu Tôn Trung Sơn.

Cô lễ phép cười với ba người kia, sau đó khẽ đặt trà lên bàn, theo thứ tự, mời thầy Đàm trước, sau đó đến Kỳ Hiến Trung rồi đến Lí Bình Hiền.

Kỷ Hiến Trung ôn tồn nói với cô: “Kiều Mạt, đây là thầy Đàm, bạn của bác, các bác cũng quen nhau mười mấy năm rồi, thỉnh thoảng ông ấy thích xem tướng bàn tay, cháu đưa tay cho ông ấy nhìn một chút.”

Kiều Mạt đáp một tiếng, sau đó đi qua ghế sofa ngồi xuống cạnh thầy Đàm, vươn tay phải ra, thầy Đàm nhẹ nhàng cầm lấy, hơi nhịu mày lại, ông ta xem xét kỹ càng, nhìn một lúc, lại lấy hai ngón tay khẽ vẽ một chút, sau đó ngẩng lên nhìn cô một cái, thoáng cười với cô.

Kiều Mạt đi ra ngoài, trong lòng cô thầm nghĩ, xem tay cô thì liên quan gì chứ, lẽ nào muốn xem xem, cô với Kỳ Vĩ có tương vợ chồng không?



Sau khi cô đi ra ngoài đóng cửa xong, Kỷ Hiến Trung mới hỏi thầy Đàm, “Ông thấy cô gái này thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 52: Cữu Mĩ Lục Tuyệt

Chuyển ngữ: Nhã Lam “Bí thư Kỷ, ông chưa từng để tôi xem tay cho bạn bè của người nhà ông, xem ra quan hệ giữa cô gái này và thiếu gia rất thân thiết.”

Kỷ Hiến Trung nhàn nhạt đáp: “Cũng chẳng thân thiết lắm, chúng nó còn trẻ nhất thời bông bột, ai biết sau này thế nào, dù sao cũng không có gì, ông cứ nói đi.”

Thầy Đàm nói: “Thuật xem tướng phân biệt rõ tướng mặt, dáng người, nhìn từ dung mạo đến bàn tay, cô gái này tướng mạo rất tốt, ngũ quan cân đối, mắt sáng, không điểm một chút kiêu căng, tham vọng nào, là một cô gái trong sang, đoan trang, nhìn đáng người có chút yếu ớt, chắc là gia cảnh bình thường, không phải con nhà giàu có, xem đường con cái, cô ấy sẽ không sinh được con trai, nhưng bàn tay cô gái này lại mềm mại, nhẵn nhụi cảm giác mềm như không xương, đây là bàn tay rất có phúc, tựa như bà nhà ông, nhìn từ dung mạo đến dáng người chính là kiểu quý tướng \*vượng phu ích tử.”

[\*chỉ người phụ nữ có tướng giúp chồng công thành danh toại, con cái thành đạt]

Kỷ Hiến Trung ý bảo ông cứ tiếp tục.

Thầy Đàm nói: “Xem tướng phụ nữ, vượng phu ích tử, tốt nhất là tướng cữu mĩ chi tương, là chỉ nghi phu, nghi gia, nghi tử, nghi đình (\* theo kiểu tứ hợp, hợp về mọi mặt), hiền thực, đoan trang, tướng duyên dáng, điềm đạm, nhiều con, tướng mạo của cô gái này có vài phần cữu mĩ chi tướng\*, nếu là thời xưa không là Vương phi thì cũng phải Nhất phẩm phu nhân, chẳng qua là, xin cho tôi mạo muội hỏi một câu, cô gái này, trong nhà còn người thân nào không?”

[\*không ai là hoàn hảo, thập toàn thập mỹ nhưng người này có tướng mạo cữu mĩ]

[http://www.thoi-nay.com/tuvi\\_phongthuy/cuunynhantuong.asp](http://www.thoi-nay.com/tuvi_phongthuy/cuunynhantuong.asp)

Lí Bình Hiền đáp: “Cô bé ấy chẳng còn người thân nào, ba mẹ đều qua đời rồi.”

Thầy Đàm lắc đầu: “Sở dĩ đáng tiếc vì mồ côi, không có anh chị em, chẳng có lấy một người thân chăm sóc, đây gọi là lục tuyệt.”

Lí Bình Hiền không đồng ý: “Ông lúc thì nói là cữu mĩ, lúc lại nói là lục tuyệt, vậy ông nói xem cô ta rốt cuộc là thế nào?”

Thầy Đàm dè dặt nói: “Có chuyện này, không biết tôi có nên nói không, cô gái này với thiếu gia có duyên nhưng tiếc là không có phận lên vợ lên chồng. Như thời xưa còn có thể cưới làm thiếp, nhưng như xã hội bây giờ thì không thể được.”

Kỷ Hiến Trung cười, “Không sao, chúng ta cứ thoải mái tâm sự.”

Lí Bình Hiền vội đổi đề tài.

---

Kiều Mạt nghe thấy tiếng gõ cửa, vội chạy ra ngoài mở cửa, vừa mở cửa ra liền thấy Kỷ Vĩ có vẻ say, cười ồm lên tận mắt chút mùi rượu và khí lạnh vào nhà.

Cô vội chạy đến đỡ hần, dìu hần ngồi lên ghế sofa, sau đó vào bếp lấy cho hần cái ly pha trà sữa cho hần.

Mùi Kỷ Vĩ hít hít, ban nãy ôm Kiều Mạt, hần ngửi thấy mùi tương ớt rất nồng trên người cô, hần hỏi: “Buổi tối em lại làm dưa chua à?”

Kiều Mạt dạ một tiếng.

Bên kia, Âu Dương Mai mở cửa phòng chơi bài ra, gọi Kỷ Vĩ một tiếng, sau khi thấy hần không sao, lại nhìn khăn trải bàn bên cạnh, nhưng vẫn để cửa mở, liếc con trai một cái đầy ý vị.

Kiều Mạt đứng trong bếp cẩn thận pha trà sữa cho Kỷ Vĩ, hần ngồi yên trên ghế sofa nhìn, cô mặc một chiếc áo len màu đỏ mận, tuy rằng hơi rộng một chút, nhưng vẫn cảm nhận được đường cong bên trong lớp áo len đó, xuôi theo áo len, hần nhìn thấy cẳng cổ lộ ra bên ngoài của cô, trong lòng không khỏi kích động.

Kiều Mạt bung một chiếc ly và ấm trà vừa uống đến, mới vừa rót nước vào ly, không ngờ Kỳ Vĩ từ phía sau nhích lại gần, gục đầu vào càn cổ của cô rồi ôm chầm lấy cô, Kiều Mạt sững sốt quá, tay run lên, làm đổ cả ly trà sữa

Hắn thấy vậy vội túm lấy tay cô nhìn: “Em không bị bỏng chứ?”

Cô lắc đầu, khẽ nói với hắn: “Anh đứng đắn chút đi, đây là nhà anh đó!”

Hắn căn bản chẳng thèm để mắt, xoay người cô lại, đoạt lấy cái ly trà sữa trong tay cô đặt sang một bên, nhìn thấy ánh mắt sững sốt của cô, bỗng khiến hắn hành động một cách khác thường, hắn nâng trán của cô lên rồi hôn lên đó, Kiều Mạt sững sốt, vội đẩy hắn ra, hắn dấy dưng mãi không thôi để cô ngã xuống mặt bàn đá trắng, nhào đến hôn cô nồng nhiệt.

Kiều Mạt hoảng sợ, vừa lúng túng vừa xấu hổ, hương rượu ấm nồng lan tỏa trong miệng Kiều Mạt, cô cuống quýt nghiêng đầu né tránh, lấy tay đẩy hắn ra, nhưng hắn chẳng thèm đếm xỉa đến, hắn lại để cô ngã xuống bàn đá trắng, hôn cô một cách trắng trợn, Kiều Mạt ngo ngoay đánh hắn, tay vờ lại phía sau liền va vào cái ly và thìa lật (dùng để lật đồ chiên rán đó :D), một đồng đồ linh tinh choảng một cái rơi hết xuống đất.

Ở bên này Âu Dương Mai nghe thấy bên đó có tiếng động lạ liền qua xem, mặt khác ba vị phu nhân kia cũng ngoái đầu lại nhìn, vừa nhìn thấy cảnh này, bốn người đều trừng mắt lên.

Trong bếp xảy ra chuyện gì vậy?

Kiều Mạt vừa xấu hổ vừa lúng túng, hắn không dừng tay, cô chỉ có thể nhép thật mạnh vào thắt lưng hắn, hắn kêu á một tiếng, ngừng đầu, cũng chẳng đợi cô kịp nói gì, hắn nhanh chóng vác cô lên vai, không giải thích gì liền chạy huỳnh huyếch lên lầu.

Ba vị phu nhân kia ngỡ ngàng nhìn nhau, Âu Dương Mai cũng cau mày lại.

Vào trong phòng, Kiều Mạt tức giận, “Anh đang làm cái gì thế hả? Dù gì anh cũng phải chừa lại cho em chút mặt mũi chứ, trước mặt người lớn mà tùy tiện như vậy, đây là sao chứ?”

Không nghĩ tới hắn chẳng có lấy một chút hơi rượu, vô cùng bình tĩnh đáp: “Đúng vậy, anh cố ý đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 53: Tình Yêu Của Phụ Nữ

Chuyển ngữ: Nhã Lam Kiều Mạt không hiểu ý hắn.

Hắn nói với cô: “Em ấy à, hết như một cô vợ lẽ thời xưa, đi đến đâu cũng phải dè dặt, chỉ sợ làm mất lòng mẹ anh, Kiều Mạt à, đừng bắt bản thân phải chịu thiệt thòi như vậy.”

Kiều Mạt khẽ giải thích: “Thật ra cũng không hề gì, đều do em tự nguyện làm mà.”

“Kiều Mạt, em rất tự ti, em cảm thấy em không hợp với gia đình này, em nghĩ như vậy là sai rồi, em phải tự tin vào bản thân, nếu ngay cả bản thân em cũng không tin tưởng chính mình, vậy thì người khác chỉ cần liếc một cái liền nhận ra điểm yếu của em, vậy chẳng phải càng dễ đánh bại em sao?”

Hắn ôm cô vào lòng, an ủi cô: “Em hãy nhớ lấy câu này, không ai có thể khinh thường mình trừ khi mình cho phép họ làm điều đó, không phải mẹ anh không thích em, mà là nhiều năm qua, bà vẫn mãi khẳng định cho rằng gia đình của bà, chồng con của bà luôn luôn tài giỏi hơn người, bây giờ trừ phi là gả một công chúa cho con trai bà, bằng không thì chẳng ai xứng với con bà hết, em hãy thông cảm cho mẹ, trên đời này, người mẹ nào mà chẳng thấy con của mình tài giỏi chứ?”

Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hỏi hắn: “Vaayja nh thì sao, anh có thích công chúa không?”

Hắn cười âm thầm: “Anh không thích một công chúa được sắp đặt sẵn, anh chỉ thích cô bé lợ lem hóa thành công chúa thôi.”

“Kỳ Vĩ,” Kiều Mạt âm thầm thở dài: “Cám ơn anh đối xử tốt với em như vậy.”

Hắn cười: “Em cũng vì anh mà phải chịu nhiều áp lực, cho nên người khác càng có thành kiến với em, thì anh lại càng muốn đối xử tốt với em, nếu anh mà đối xử tệ với em, liệu trong lòng em có còn tin tưởng anh sao?”

Kiều Mạt ngừng đầu, đôi mắt đen ngấn ngấn nhìn hắn, khẽ hỏi: “Anh hiện đang thực hiện đến mức nào rồi?”

Giọng hần khe khẽ thủ thủ, trêu ghẹo bên tai cô: “Mức số 4 đó, mức này vô cùng dịu dàng. Em có muốn không?”

Trái tim Kiều Mạt như tan chảy, nhìn không được mà vươn tay ra ôm cổ hần, nhìn thấy sau khi uống rượu, mắt của hần vẫn vẫn lên tơ máu, nhng ánh mắt ấy cũng tràn ngập khiêu khích và tình yêu nóng bỏng, nhìn không được mà ôm chặt cô hần, dâng lên đôi môi ngọt ngào.

Vừa chạm đến lưỡi ngọc của cô, toàn thân hần liền trở nên phấn khích, hần cúi bỏ quần áo của cô, đặt cô lên trên giường.

“Cực cung à.” Hần khẽ hôn lên vành tai của cô, thì thầm bên tai cô: “Hôm nay anh sẽ tận lực yêu em, kêu to lên cho bọn họ biết thế nào là long trời lở đất, anh muốn cho họ biết em là tâm can bảo bối của anh, ai cũng không được phép bắt nạt em, nếu ai dám bắt nạt em, em cứ nói cho anh biết, anh sẽ đi chửi nhau với họ như một người phụ nữ đánh đá.”

Kiều Mạt cười không nổi, cười mà như mếu, hần cúi đầu, chặn lại tiếng nói của cô.

---

Lí Thế Quân huyết sáo bằng tay, từ bên nhà mình đi đường tắt sang đây, đang định vào phòng sách bên kia tìm ít đồ, vừa đi qua phòng của Kỷ Vĩ, âm thanh bên trong vọng ra hấp dẫn hần, hần lập tức dừng lại, rón ra rón rén lắng tai nghe, vừa nghe vừa che miệng cười.

Đúng lúc Lí Bình Hiền đang đi trên cầu thang, thấy con trai đang dán tai lên tường bên ngoài phòng Kỷ Vĩ nghe lén, ông đứng từ xa quát con trai: “Thằng nhóc này, con đang làm gì vậy?”

Lí Thế Quân vội lùi lại, vừa lùi lại vừa cười.

“Ba à, anh con khi đạt cực khoái, đó gọi là một lần bùng nổ quả thật giống như là giết người.”

Lí Bình Hiền giận quá véo mạnh con trai một cái.

---

Tối đến Kỷ Hiến Trung hỏi vợ, “Kỷ Vĩ với Kiều Mạt chắc là qua lại khá lâu rồi?”

Âu Dương Mai đang thoa kem dưỡng da, bà chỉ vâng một tiếng.

Kỷ Hiến Trung khoanh tay, “Đôi lúc Kỷ Vĩ rất chung tình với phụ nữ, con nó như vậy không hay cho lắm.”

Âu Dương Mai quay sang, “Ban đầu tôi cũng khăng khăng không đồng ý, nhưng còn cách nào nữa chứ? Há chẳng phải tôi tự làm mình bề mặt.”

Bà giận dữ: “Thằng nhóc này ày à, có vợ là quên luôn mẹ ruột, cầu cho nó sau này cũng sinh con trai để nó ngày ngày chống đối, coi như thay tôi báo thù.”

Kỷ Hiến Trung nói: “Tôi không ở nhà, việc này bà nhất định phải trông nom, nó hành động thiếu suy nghĩ như vậy mà bà cũng thuận theo nó sao? Kiều Mạt không phải không tốt, nhưng nếu cưới một người phụ nữ như vậy, ngoại trừ sinh đẻ ra, thì có lợi ích gì với Kỷ Vĩ chứ?”

“Ông muốn tách chúng ra à? Không thể được đâu, nếu có cách chia rẽ chúng thì tôi đã sớm dùng rồi, chẳng để đến giờ tôi cứ phải giả tạo như trong phim truyền hình thế này, giả bệnh, nằm liệt giường, lấy cái chết ra uy hiếp? Con trai của ông chẳng phải đưa thích ép buộc hay là tôi đi dọa dẫm Kiều Mạt? Đưa tiền bắt nó đi? Quên đi.” Bà khẽ thở dài: “Hà tất phải tàn nhẫn như vậy, cứ thuận theo chúng nó thôi!”

Kỷ Hiến Trung mặt lạnh tanh nói, “Đúng là quan điểm của đàn bà mà, các bà chẳng có tầm nhìn xa trông rộng như Tăng Quốc Phiên, con gái của Tăng Quốc Phiên được gả cho một vị quan lớn, mà cái vị quan lớn kia luôn có quan điểm chính trị đối nghịch với ông ta, sau khi con gái chết, Tăng Quốc Phiên lại tiếp tục gả đứa con gái khác cho vị quan kia, cứ mãi như vậy mà cuối cùng lại hóa thù thành bạn, nếu muốn làm được việc lớn thì đừng hành động theo cảm tính.”

Âu Dương Mai đang chải đầu, lúc này đây bà cũng ngưng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 54: Cha Con Giải Bày Tâm Sự

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Vừa hay được nghỉ một ngày nữa, Kỳ Hiến Trung dẫn con trai lên Chùa thấp nhang.

Ngôi chùa rất yên tĩnh, có mấy người xuất gia đang quét tuyết, thấy cha con nhà họ Kỳ phong thái cao sang, quyền quý, liền chấp tay hành lễ chào hỏi.

Kỳ Hiến Trung rất nghiêm trang dâng hương, bên trong hương khói lượn lờ, Kỳ Hiến Trung nhắm mắt lại, vô cùng thành kính quỳ gối khấn vái trước pho tượng Phật tổ.

Tuy ngoài mặt Kỳ Vĩ không nói gì, nhưng lại tự nhủ: cũng chỉ là một pho tượng đất nung, có đập vỡ đi cũng chẳng đổi được một cân thịt lợn.

Nhưng trong lòng hẳn vẫn hy vọng con đường thăng quan tiến chức của cha mình được thuận lợi.

Hai cha con tản bộ trên con đường rải đá của chùa, giẫm lên lớp tuyết mỏng bên dưới, hơi thở uốn lượn tạo thành tầng khói sương, trên đỉnh đầu là những chú chim khách trên cành đang vỗ cánh bay lên.

Kỳ Hiến Trung hỏi con trai, “Ngày bé con rất thích đọc Tam quốc diễn nghĩa và Thủy Hử, một trong tứ đại danh tác\*, con thích bộ nào hơn?”

[\*Tứ đại danh tác (四大名著), chỉ bốn tác phẩm văn học cổ điển của Trung Quốc: Tam quốc diễn nghĩa, Thủy hử, Tây du ký và Hồng lâu mộng]

Kỳ Vĩ ngần ngừ một chút, “Thật ra con thích Thủy Hử, trong cuốn đó, con đánh giá cao nghĩa khí giang hồ và tình huynh đệ, tuy là kẻ thù của nhau, đánh tới đánh lui lại trở thành huynh đệ, loại tình cảm huynh đệ này một khi kết nghĩa thì cả đời không đổi.”

Kỳ Hiến Trung phản đối: “Mọi người đều nói Thủy Hử kể về 108 vị anh hùng Lương Sơn, anh hùng cái thế gì, chẳng qua chỉ là đám đàn ông vô lại, phạm ăn tặc uống, không biết thời thế tập hợp lại mà thôi.”

Kỳ Vĩ vẫn kính cẩn nghe cha nói.

Kỳ Hiến Trung giọng nói trầm bổng: “Có gì mà họ lại khởi nghĩa tạo phản, cướp bóc, cuối cùng vẫn bị triều đình truy quét và tiêu diệt tận gốc, vì bọn họ có thủ lĩnh bất tài vô dụng, Tống Giang vốn xuất thân là quan văn, cái gọi là tú tài tạo phản ba năm không thành, chính là loại tư tưởng bảo thủ lạc hậu, nếu ông ta thật sự có tài trí mưu lược như Chủ tịch Mao thì e là triều đại cũng đã sớm thay đổi rồi.”

Kỳ Vĩ gật đầu, hẳn thích nghe những lời dạy bảo của cha.

Kỳ Hiến Trung dứt tay vào trong túi áo khoác ngoài, cũng con trai tản bộ, vì không có trợ lý hay bảo vệ đi theo nên cũng đi được một đoạn khá xa.

“Luật lệ của ba nước khác nhau, đúng ra là quyền thế trong thiên hạ, cho dù là bạn bè, một khi ra trận đều sẽ trở thành kẻ địch, trên đời này chẳng có gì là bất biến, duy chỉ có quyền thế là luôn luôn cảm dỗ con người nhất.”

Kỳ Vĩ im lặng lắng nghe.

Kỳ Hiến Trung lại thông thả nói: “Thích một người liền cảm thấy duyên phận là một điều tuyệt vời, nhưng thật ra duyên phận đều là những thứ tình cảm quái gở, nói một cách khách quan, muốn làm được việc lớn, một mối duyên phận có thể đáng giá mấy đồng chứ?”

Dường như Kỳ Vĩ hiểu được ý của cha.

Kỳ Hiến Trung như thể đang hồi tưởng, ông vô cùng xúc động, đứng cạnh lan can đá bên ngoài ngôi chùa, vịn vào lan can đá chạm khắc tinh xảo, ông khẽ thở dài: “Ngày ba còn trẻ, cũng rất yêu một cô gái, cô ấy không học cao, lúc bấy giờ ba là người có thành tích xuất sắc nhất trường trung học, mỗi ngày cô ấy đều đứng chờ ba tan học, vào mùa đông lạnh như vậy, cô ấy sẽ cầm một củ khoai nướng chờ ba, sợ khoai nguội liền ủ vào lòng.” Kỳ Hiến Trung xúc động: “Thật sự làm ba rất cảm động.”

Dừng một lát, ông lại có chút thất vọng: “Nhưng vì tương lai, sau khi lên đại học, ba đánh phải chia tay với cô ấy, sau đó cô ấy được gả cho một người công nhân bình thường, sống vậy cả đời. Lúc này mẹ con xuất hiện trước mặt ba, ba thích mẹ con, nhưng càng ích kỷ hơn là ba cũng ham tài sản của mẹ con, cho nên cuối cùng ba lựa chọn mẹ con, ông ngoại con đã giúp đỡ rất nhiều cho con đường sự nghiệp của ba, chẳng đường mười mấy năm qua đã chứng minh cho sự lựa chọn đúng đắn của ba trong nghiệp làm quan của mình.”

Kỳ Vĩ dừng lại.

Kỳ Hiến Trung vỗ vai con trai và nói: “Có phải con cho rằng ba rất giả dối? Vì tương lai và vứt bỏ tình yêu?”

Kỳ Vĩ lắc đầu.

Kỳ Hiến Trung nói: “Thật ra mẹ con cũng tốt, trước khi được gả cho ba, ông ngoại con phản đối gay gắt vì mẹ con chẳng bao giờ phải động tay vào nước lạnh, nhưng sau khi lấy ba, mẹ con phải tự mình mua thức ăn trên phố, nấu cơm cho ba, mẹ con chăm lo cho ba. Ông ngoại con mấy lần định bắt mẹ con về, nhưng bà ấy nhất quyết không đi, cùng ba trải qua những ngày tháng vất vả, ba không hối hận vì đã lấy bà ấy, nên lấy mười năm rồi, ba cũng không bỏ bà ấy.”

Kỳ Vĩ hiểu, hẳn nhận thấy được tình cảm của cha mẹ dành cho nhau.

Kỷ Hiến Trung nói ra suy tính trong lòng ông: “Con à, con là một người thật thà, tốt bụng, tính cách của con rất đơn giản, người như con không thể trụ vững trong chốn quan trường hỗn tạp này, chốn quan trường này sẽ sẽ bóp nghẹt những người đơn giản như con, khiến con chết không toàn thây, con là đứa con trai duy nhất của ba, ba không muốn sau này con cũng lấy một người hiền lành, đơn giản như con, một người phụ nữ không có tài lực, bởi vì trong cái xã hội cá lớn nuốt cá bé này, lấy một người phụ nữ mơ mộng, đơn giản chẳng thể hạnh phúc.

Kỷ Vĩ hiểu ý tứ của cha mình. Cha con thì có gì mà không thể giải bày tâm sự chứ.

Hắn cúi đầu, ngẫm nghĩ một lúc lâu, có chút khó chịu nói với ba mình: “Ba à, con không muốn chia tay với Kiều Mạt, nếu chỉ vì những nhân tố bên ngoài mà chia tay với cô ấy, bị buộc phải chia tay với một người tựa như nhát dao cứa vào tim, ba à, ba hãy tha thứ cho con có được không?”

Kỷ Hiến Trung nhìn con trai, ánh mắt nó tựa như chú nai con ngỡ ngàng, tràn ngập bất an, làm một người cha, ông hiểu được tình cảm của con, con trai đã yêu sâu sắc rồi, cảm giác được yêu tuyệt vời vô cùng, ông nhìn một lúc lâu cuối cùng đành thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 55: Đi Dạo Trong Đêm Tuyết

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Kỷ Vĩ đi vào phía sau cánh gà sân khấu của khách sạn, hắn dễ dàng tìm thấy Chu Thành Viện đang kiểm tra trang phục của các người mẫu trong cả đám người bận rộn.

Hôm nay Chu Thành Viện tổ chức một buổi trình diễn thời trang tại một khách sạn năm sao cao cấp, đặc biệt mời hắn đến xem.

Nhìn thấy hắn, cô chào: “Thật ngại quá, bên này em còn bận chút việc, anh cứ ra ngoài trước, ngồi chờ một lát là bắt đầu trình diễn.”

Từ sau lần gặp nhau ở quán bar, hai người cũng hẹn nhau vài lần rồi, Chu Thành Viện đi du học nước ngoài, hiểu biết sâu rộng, tính cách cởi mở lại khéo ăn khéo nói, Kỷ Vĩ và cô lại có chung một người em họ là Lí Thế Anh, bởi vậy quan hệ cũng thân thiết hơn một bậc, hai người vừa gặp mà như đã quen. Đôi khi Kỷ Vĩ cũng phải thốt lên sững sốt, thời gian dễ khiến con người thay đổi nhất, thời gian có thể biến một cậu bé ngây thơ thành một vị tướng quân mùa kiếm như gió, tương tự cũng có thể biến một cô nhóc thành một công chúa thanh lịch.

Bây giờ, dù thế nào hắn cũng không thể đồng nhất hình ảnh cô bé gầy yếu với hình ảnh một người đẹp vừa tài giỏi vừa xinh đẹp tràn đầy sức sống của hiện tại.

Hắn rất thích làm bạn với Chu Thành Viện, mà cô dường như cũng rất thích nói chuyện phiếm với hắn.

Thành tích của cô khi du học ở nước ngoài rất tốt, đang học được phân nửa ngành thiết kế thời trang, sau đó lại chuyển sang một ngành khác, lại tiếp tục bỏ dở, cứ thay đổi qua đổi lại vài ba lần, cuối cùng phải mất gấp đôi thời gian so với người khác mới học xong ngành thiết kế thời trang.

Cô giải thích với Kỷ Vĩ: “Khi em phát hiện ra mình đã quan thuộc với những lí luận trong khóa học, vấn đề còn lại chẳng qua là bằng tốt nghiệp giả tạo, em không muốn lãng phí thời gian tại một nơi nào đó, vì vậy em liền chọn người có quan điểm tiến bộ, một trường học tiên tiến, cho đến khi em cảm thấy hài lòng ngôi trường này, em mới nghiêm túc học xong chương trình học ở đây.”

Kỷ Vĩ nghĩ ngẫm một chút, không khỏi cảm thán: “Em rất đặc biệt đó.”

Chu Thành Viện lại xúc động nói: “Khi cầm được tấm bằng trong tay, em mới phát hiện ra rằng, tấm bằng danh giá này chẳng qua chỉ là vật trang trí mà thôi, nhưng vì sao rất nhiều cô gái vẫn mong muốn thứ đồ trang trí giả mạo này, nguyên nhân chính là lấy tấm bằng giả tạo này để kết hôn, nhà chồng cũng chẳng dám bắt nạt nàng dâu có học vấn cao.”

Kỷ Vĩ bật cười, đôi lúc cảm thấy lời nói của cô rất đáng yêu.

Hôm nay là buổi ra mắt bộ thiết kế thời trang mùa xuân của cô, cô mời Kỷ Vĩ và anh em Thế Quân đến xem, nhưng Lí Thế Quân kêu lên là không có hứng, còn phải đi chơi với bạn gái, Lí Thế Anh có tiết học, chung quy lại là ba anh em đều không đến, nên Kỷ Vĩ đến.

Những vị khách quý ngồi trước mặt, hắn vô tình nghe thấy vị khách bên cạnh nói chuyện phiếm, “Có biết nhà thiết kế này không? Là con gái út của Chu Chính Vinh, Tập đoàn thép Đại Vương, nghe nói vẫn chưa kết hôn, mới về nước không lâu, nghe nói phong cách thiết kế rất độc đáo, rất có tài năng.”

Hắn cũng sớm biết, cha của Chu Thành Viện là Chu Chính Vinh, một trong hai mươi người có thế lực, giàu có nhất cả nước của Tập đoàn thép Đại Vương nổi tiếng, mà trong số những cậu ấm cô chiêu\*, Chu Thành Viện rất khác biệt so với những cô gái chỉ biết ăn mặc chèn chu trong xã hội thượng lưu, cô muốn tự mình gây dựng sự nghiệp, hắn đánh giá cao điểm này ở cô (\* con cái nhà giàu có)

Ngay sau đó, màn trình diễn thời trang trên sàn catwalk bắt đầu, ánh đèn trong hội trường tối dần, theo tiếng nhạc vang lên, trên sân khấu chữ T, những người mẫu lộng lẫy sắc màu trình diễn trước mặt mọi người.

Hắn không nghiên cứu nhiều về thời trang, nói thô một chút thì quần áo của phụ nữ càng hở hang càng tốt, nhưng nhất định phải mặc, nếu không mặc, đây không phải là sexy, vì vậy phải làm sao để vừa sexy lại vừa nghệ thuật, đây là quan niệm của một nhà thiết kế thời trang.

Tuy rằng nhìn cũng không hiểu lắm, nhưng hắn vẫn rất hào hứng xem hết buổi ra mắt. Cuối cùng khi buổi trình diễn kết thúc, hắn còn nhìn thấy phóng viên đi lên phỏng vấn Chu Thành Viện.

Dù Chu Thành Viện đang rất vội nhưng vẫn nhìn thấy hắn, cô nhướn mày với hắn, hắn cũng cười với cô.

Mọi việc kết thúc, chờ Chu Thành Viện thay quần áo xong, cô mệt mỏi đi ra, trán toát mồ hôi.

Kỷ Vi hỏi cô: “Mệt chết đi chứ gì? Có điều, quả thật buổi ra mắt rất thành công, khách mời xung quanh anh đều đánh giá em rất cao.”

Không ngờ Chu Thành Viện nhàn nhạt cười, “Người trong nghề chân chính sẽ không nhận xét ra miệng, đó chẳng qua là những người thích khoe mẽ, nhưng lại chẳng hiểu gì.”

Hắn cười âm lên, “Giống như anh sao?”

Chu Thành Viện cũng cười, khoác tay hắn, “Chớ tức giận, anh không hiểu ngành nghề của em cũng không phải lỗi của anh, anh là người ngoài ngành đến xem, anh thấy đẹp mắt, đây đã là đánh giá tốt nhất đối với em rồi.”

Hai người nhìn nhau cười, vì tuyệt vời nên hai người đều không lái xe đến, bây giờ buổi ra mắt đã kết thúc, đều cảm thấy hơi đói, không ngờ cô đề nghị đi ăn lẩu vừa dầu mỡ, vừa ngán lại cay.

Kể từ sau khi yêu Kiều Mạt, đây là lần đầu tiên trong đời, hắn ngồi chờ ra cùng một người khác phái như vậy.

Sở thích của cô và hắn có điểm giống nhau, sau đó cô nhướn mày, nháy mắt với hắn, “Anh có tin không? Một mình em có thể ngồi ăn lẩu đến hai tiếng, khiến cho những thực khách xung quanh chạy mất dép.”

Hắn cũng cười, “Anh tin, những cô gái trưởng thành nhìn có vẻ gầy yếu đều ăn rất khỏe, bạn gái anh cũng vậy.”

“Đúng vậy, bây giờ hai người sao rồi?”

“Rất tốt.” hắn cũng có chút đắc ý: “Cô ấy chưa bỏ anh.”

Chu Thành Viện vui vẻ, “Có phải đàn ông các anh đều mở phường nhuộm không?”

“Ha ha, vậy cũng cần phụ nữ chiều cổ rồi!”

Ăn uống xong, ra ngoài, gió mùa đông lạnh buốt thổi qua, bây giờ cảm giác cay vừa ăn lẩu xong hòa quyện với gió lạnh, ngoại lạnh trong nóng, càng cay hơn, có một loại nóng bức không nói lên lời.

Cô đề nghị: “Ở nước ngoài em thường vừa đi dạo vừa đọc sách, loại cảm giác vừa đi vừa hít thở không khí trong lành rất thích, bây giờ cũng không lạnh lắm, nếu anh không vội về thì chúng ta đi dạo cùng nhau một lát?”

Hắn không phản đối, xem ra Chu Thành Viện là một người bạn không tồi, có thể cùng uống vài chén rượu tâm sự, đôi lúc bàn chuyện, cũng khá phù hợp và ăn ý, có một người bạn tương đối đặc biệt như vậy đi dạo cùng mình một lát, cũng là một điều hạnh phúc.

Bầu trời lúc này chỉ có vài bông tuyết bay là tả theo gió, ngẩng đầu lên, bông tuyết vô tình đậu trên chop mũi, hai má trong bóng đêm, những bông tuyết này tựa như những tiểu tinh linh đang khiêu vũ.

Chu Thành Viện cảm khái: “Lâu lắm rồi không được đi dạo thoải mái trong tuyết như vậy.”

Hắn cũng tùy tiện đáp: “Anh cũng vậy.”

Hai người bước đến căn biệt thự của nhà Chu Thành Viện, đoạn đường không xa lắm, vừa đi vừa trò chuyện, từ chuyện phong thổ ở nước ngoài đến những chuyện vui vẻ, thú vị ngày trước, cho tới những trò đùa dai hồi nhỏ, nói chuyện sôi nổi, cởi mở, hắn cũng rất vui.

Chu Thành Viện hỏi hắn: “Dạo này công việc có thuận lợi không?”

Hắn đáp: “Tạm thời anh xin từ chức, không thích công việc đó lắm, cũng giống như em vậy, làm công việc mình thích, người sống như vậy mới có ý nghĩa, đúng vậy không?”

Cô cười.

Đi đến biệt thự của nhà họ Chu, một sườn núi dài hơi dốc, trên sườn núi chính là khu biệt thự, đang đi, bỗng dung Chu Thành Viện kêu a một tiếng, bước chân lao đảo, hần vội chạy lại đỡ.

“Sao vậy?”

Chu Thành Viện kiễng chân, dựa vào người hần, tay cô sờ lên chân, miệng xuyết xoa: “Hình như trật chân.”

Hần cúi xuống nhìn chân cô, cũng chẳng màng cô đồng ý hay không, hần đã ngồi xổm xuống, để Chu Thành Viện ngồi lên vai hần, sau đó chẳng nói năng gì liền kéo khóa giày da của cô ra.

Kéo chân của cô ra, nhẹ nhàng chạm vào mắt cá chân của cô, tức thì Chu Thành Viện khẽ rên, “Đau, chỗ đó rất đau.”

Hần nhìn chân của cô, trò tối quá chẳng nhìn thấy gì, nhưng có vẻ bị trật khớp.

Hần đứng lên, vỗ vỗ vào lưng mình ý bảo cô: “Lên đây, anh cõng em.”

Chu Thành Viện giật mình hoảng hốt, “Sao có thể được, thời tiết xấu, đường lại trơn, để em gọi điện bảo lái xe xuống đón chúng ta.”

“Sao phải phiền phức vậy, chỉ là vượt qua một cái dốc núi thôi, dù sao em cũng nhẹ mà,” Hần nói bang quơ: “Cũng lâu rồi anh không cõng phụ nữ, cứ coi như ôn lại kỷ niệm ngày bé. Nào lên đây!”

Chu Thành Viện còn đang từ chối, vậy mà hần chẳng thềm nói năng gì đã kéo tay cô khoác lên vai mình, cõng cô dậy.

Dựa trên lưng hần, Chu Thành Viện liền đỏ mặt, tim đập thình thịch, tựa như đang ngồi trong một lớp học nghiêm túc, thầy giáo đang xoay lưng viết chữ trên bảng đen, học sinh ngồi phía dưới lại đang giờ trò mờ ám, trái tim vì căng thẳng dè chừng mà đập thình thịch.

Cô thì thào trong lòng: hần lớn lên đẹp trai, vừa không có mùi thuốc lá, lại còn tốt tính.

Nằm trên lưng hần, nghe tiếng hít thở của hần, mặt tựa như lò than nóng, mặt ửng hồng tai cũng nóng rực, trái tim cũng có chút rung động.

Kỷ Vĩ cõng cô, chẳng thấy nặng nhọc gì, bước đi nhẹ nhàng tiến về phía trước, còn không quên trêu chọc cô, “May là em là nhà thiết kế thời trang nên em không đi tham gia nhảy cầu.”

“Tại sao, nhảy cầu thì sao chứ?”

“Dáng người em cao 1m75, nếu bơi lặn? Em đã từng thấy vận động viên nhảy cầu nào cao như vậy không?”

Cô khẽ tựa mặt lên lưng hần, cũng không dám tựa mạnh xuống, chỉ có thể thở khẽ, khi hít thở, ngửi thấy hương sữa tắm nhàn nhạt vương trên quần áo, hương thơm thoang thoảng, đúng là một người đàn ông sạch sẽ.

Đột nhiên cô rất tò mò, không biết bạn gái của hần là người như thế nào?

Người phụ nữ như thế nào mới có thể may mắn có được một người đàn ông tuyệt vời như vậy, người đàn ông vì cô mà mượn rượu giải sầu, nghe cách nói chuyện thì thấy hần rất yêu bạn gái mình, vậy không biết khi lên giường hần đối với bạn gái như thế nào? Nghĩ đến đây, cô liền mặt đỏ tía tai, Kỷ Vĩ đang hỏi cô, cô vội bình tĩnh lại, hần đang hỏi cô chuyện gì, vậy mà cô chẳng để ý chút nào.

“Em sao vậy?” Hần hỏi cô.

Chu Thành Viện đáp lấy lệ, “Không sao đâu, thả em xuống để em gọi lái xe đến đón.”

Hần thoáng cười, “Khi Thế Anh còn nhỏ, anh cũng thường cõng nó như vậy, nó nhỏ hơn anh 10 tuổi, thường quần lấy anh đòi anh dắt nó đi chơi, bởi vì anh còn lớn hơn Thế Quân mấy tuổi, nên đi chơi với anh có cảm giác an toàn hơn, gặp phải mấy bé trai hung hăng cũng có thể chẳng tốn tí sức nào mà dọa chúng nó chạy mất, cho nên nó rất thích đi chơi với anh.”

Cô chỉ yên lặng lắng nghe.

Bỗng nhiên Kỷ Vĩ bị trượt chân, Chu Thành Viện lấy làm hoảng hốt, còn chưa kịp phản ứng, tựa như chỉ trong tích tắc, hần đã đẩy cô sang bên cạnh, người hần lại bị rơi xuống, mắc kẹt trong một hố tuyết.

Chu Thành Viện hoảng hốt hét lên, sau đó vội vàng đến bên cạnh kéo hần.

Kỷ Vĩ bị rơi xuống một cống thoát nước bị bỏ hoang tối om, hiện nay nắp cống thoát nước không phải làm từ thép mà là chất liệu nhựa tổng hợp, sau khi nắp cống bị nứt ra, thì mấy cành trúc bên trong cũng miễn cưỡng che được bề mặt ngoài, lại bị tuyết che phủ, về căn bản nhìn qua sẽ không nhận ra, hai người lại đi dọc mép đường, không chú ý một chút là hần liền giẫm lên khoảng trống mà ngã nhào xuống.

Chu Thành Viện túm lấy tay hần, “Anh sao rồi?”

## Chương 56: Trái Tim Rung Động

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Kỷ Vi chỉ lộ bả vai ra ngoài, cảm tạ trời đất, cổng thoát nước cũng không sâu lắm, nhưng tình trạng bên trong cổng thoát nước cũng không lạc quan cho lắm, bên trong ngoài nước còn vút đầy gạch đá và rác rưởi, hần chỉ hăng chân một cái liền rơi xuống nơi lầy lội này, chỉ trong nháy mắt nước ngập đến eo, nước lạnh thấu xương, còn động vụn băng tan, những túi ni lông vút đi, mùi thức ăn thừa hôi thối, bốc lên tận não, hần bị chìm trong nước băng, toàn thân rùng mình run rẩy.

Chu Thành Viện quỳ gối trên đường cái, vươn tay ra kéo hần, hai tay hần chống xuống mặt đường, toàn thân bốc mùi hôi thối từ trong cổng thoát nước lóp ngóp bò lên. Thấy hần nửa người ướt sũng, Chu Thành Viện khó chịu liên tục nói, “Đều tại em, nếu em sớm gọi lái xe đến đón chúng ta thì chuyện này sẽ không xảy ra rồi.”

Kỷ Vi cười, cô thật sự cảm thấy chính mình như thể đã gây ra tội ác tày trời.

Trời mù đông rét buốt, chỗ này lại không có chiếc xe tắc xi nào chạy qua, quần áo của Kỷ Vi đã ướt hơn phân nửa, dính chặt vào người, gió thổi đến, gần như đóng băng cơ thể hần. Hần cắn chặt răng, Chu Thành Viện bắt chặt ôm chặt hần, sau đó cô vội vàng gọi điện thoại, chờ lái xe đến đón.

Hần vội đẩy cô: “Thành Viện, người anh bản lắm.”

Chu Thành Viện khó chịu đến phát khóc, “Đều tại em khiến anh ra nông nỗi này.”

Bỗng nhiên cô ôm chặt như vậy, hần định đẩy cô ra, nhưng cô lại nhất quyết không chịu buông.

Toàn thân hần hôi thối, trên người cô lại thoang thoảng hương thơm dịu mát.

Không khỏi khiến trái tim hần loạn nhịp, trái tim cảm giác như hãm nước vào ly cà phê, màu cà phê đậm đặc tan dần, đang ngấm dần từng chút một.

Hần khẽ nói: “Anh giống như tên ăn mày bên ngoài chùa Thiên Long, Đoàn Diên Khánh trong Thiên Long Bát Bộ.”

Chu Thành Viện ngẩng mặt lên hỏi hần: “Đoàn Diên Khánh là ai?”

Hần búng tỉnh lại, mình vừa nói gì vậy chứ, nếu hần là Đoàn Diên Khánh, vậy cô là ai? Chẳng lẽ là người trao thân, Đoàn vương phi phóng đảng kia?

May mà cô không đọc tiểu thuyết võ hiệp, cô khác Kiều Mạt, nếu là Kiều Mạt sau khi nghe thấy ahwns nói như vậy, nhất định sẽ nghiêng răng nghiêng lợi nging hần: “Tên nhãi con Đoàn Diên Khánh, đáng ra người phải bị xử trảm đã man như tên Vân Trung Hạc.”

Xa xa một chiếc xe cứu hỏa hú vang inh ỏi đang lao nhanh tới, trái tim hần tựa như một quả cầu lửa đang bốc cháy, đang va vào nhau mà bùng cháy dữ dội.

Chưa đến 5 phút đồng hồ, lái xe của nhà họ Chu lái một chiếc BMWs đến, Kỷ Vi khẽ đẩy Chu Thành Viện, “Thành Viện, xe đến rồi.”

Chu Thành Viện hoàn hồn, xe đến rồi sao? Nếu không phải lo hần bị lạnh, cô thật sự khao khát thời gian ngừng trôi để có thể ôm hần thêm một lát nữa.

Kỷ Vi diu cô lên xe, tuy rằng trong xe có bật điều hòa nhưng hần vẫn run cầm cập, lái xe đưa Chu Thành Viện về nhà họ Chu trước, sau đó mới chở hần về, đứng trước cửa biệt thự nhìn lái xe đưa Kỷ Vi đi khỏi, trong lòng Chu Thành Viện vừa hạnh phúc lại vừa chán nản.

Đừng nói là mười năm, trong trí nhớ của cô, cô vốn chưa từng tựa trên vai một một chàng trai nào, lần đầu tiên, lần đầu tiên có một người đàn ông công cô trên lưng, một lần tiếp xúc bất chợt này bỗng mở ra cánh cửa trái tim cô, làm bùng sang thế giới của cô, cùng với ánh sáng đó là sự ấm áp, ấm áp lấp đầy trái tim cô.

Hần thật sự rất tốt, nhưng tại sao, tại sao không cho cô gặp được người đàn ông này sớm hơn một chút.

Nếu được gặp hần sớm hơn một chút, cô nhất định sẽ không từ bỏ, sẽ trói chặt hần bên cạnh mình.

Về phòng thay quần áo, lúc thay quần áo, cô lại hoài niệm hương vị của hần, cả người ngẩn ngơ.



Kỷ Vi ướt sung quay về nhà, Kiều Mạt vừa nhìn thấy hấn nhếch nhác như vậy liền giật mình sững sốt.

Cô kêu lên: “Đây là anh đi cướp hay là bị cướp vậy?”

Mặc dù luôn miệng mắng hấn, nhưng trong lòng lo lắng muốn chết, cô vội vàng rót nước ấm cho hấn uống, sau đó đi chuẩn bị nước nóng để hấn tắm rửa, lại lấy quần áo sạch sẽ cho hấn thay.

Lúc kéo hấn đến phòng tắm cởi quần áo cho hấn, hấn nhìn không được tầm tắc khen: “Cô nhóc chết tiệt này, chưa từng biết em cũng có lúc cởi quần áo nhanh nhẹn đến vậy, so với anh tự cởi còn nhanh hơn.”

Kiều Mạt tức giận đâm một cái thật mạnh vào lưng hấn, “Đi đường còn có thể bị ngã xuống cống thoát nước, mắt mũi anh để đâu vậy, em còn tưởng là anh vì bị em lạnh nhạt, khó chịu quá mà thông dâm vi phạm pháp luật.”

Trong lòng Kỷ Vi có chút áy náy, cô không may may nghi ngờ cũng không hỏi hấn đi ăn cùng ai, tuy nói những lời trách móc hấn, nhưng vẫn rất thương xót hấn, điều này khiến hấn chột dạ.

Trong nháy mắt lúc rơi xuống cống thoát nước kia, hấn cũng chẳng hoảng sợ mấy, nhưng khi cô mình, bỗng nhiên tâm trạng của hấn thay đổi, cô mở rộng hai tay ôm chặt hấn, nhiệt độ cơ thể của hai người trung hòa, trong nháy mắt ấy, lúc hô hấp ngửi thấy hương thơm trên người cô, cảm giác ấy vô cùng kỳ diệu, hấn không còn thấy lạnh nữa mà nảy sinh nhưng ý nghĩ bậy bạ.

---

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Kiều Mạt đi làm, hấn lịch sự gọi điện hỏi cái chân trật khớp của Chu Thành Viện thế nào rồi.

Chu Thành Viện đang nửa nằm nửa ngồi trên giường nhàm chán lật xem tạp chí, tối hôm qua một mực đấu tranh giữa việc có nên gọi điện hoặc nhắn tin cho hấn không, lại sợ bạn gái hấn nhìn thấy, giảng co mãi, cuối cùng cô vứt điện thoại xuống, bây giờ điện thoại ngay bên cạnh mình, vừa thấy hấn gọi tới, cô vừa mừng vừa lo.

“Đắp thuốc trắng Vân Nam\*, lại chườm nóng, đỡ nhiều rồi.”

(\*thuốc trắng Vân Nam là một loại thuốc bột cầm máu nổi tiếng được sản xuất ở tỉnh Vân Nam, Trung Quốc)

Ngẫm nghĩ một lát, cô lại tiếc nuối nói: “Chỉ tiếc một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Lái xe đưa ba em đi công tác, bây giờ em có muốn hợp tác với mấy xưởng sản xuất hàng may mặc cũng chẳng thể ra ngoài được.”

Giọng cô nũng nịu trong điện thoại, lại dường như đang làm nũng nịu ra yêu cầu với hấn. Vậy mà bất tri bất giác ma xui quỷ khiến thế nào hấn lên tiếng: “Bây giờ anh đang rảnh, anh có thể đưa em đi.”

Chu Thành Viện liền vui vẻ: “Có thật không?”

Bỏ điện thoại xuống, hấn có chút bối rối, có phải là giai đoạn đầu yêu đương đều bắt nguồn từ nói chuyện điện thoại hay không?

Rối loạn, khổ sở rồi mâu thuẫn mấy hiệp, rốt cuộc hấn vẫn đi.

Hôm nay thời tiết cũng đẹp, không có tuyết rơi, lái xe ra ngoài, khi đi qua cái nắp cống gây tai nạn kia, hấn dừng lại xuống xe.

Cái nắp cống kia vẫn còn bị niêm phong, lúc này vì chính quyền thành phố đã cử xe dọn tuyết đến dọn sạch sẽ tuyết đọng trên mặt đường, bây giờ chỉ còn trơ lại cái miệng cống lớn giữa trời, nếu tuyết lại rơi, vậy sẽ rất nguy hiểm. Vốn là một người lười làm việc tốt nhưng bỗng nhiên hấn cũng muốn nhúng tay một lần.

Nhìn xung quanh, thấy bồn hoa bên kia có nhánh cây tùng khô bên trong, chiều dài phù hợp, hấn liền đến đó kéo ra, sau đó đặt vắt ngang qua miệng cống, như vậy tuyết có rơi thì người khác cũng có thể nhìn thấy nhánh cây dài này, cảnh báo người khác thì sẽ không bị rơi xuống nữa.

Sau đó hấn gọi điện đến chính quyền thành phố, yêu cầu họ đến xử lý sớm một chút.

Một chiếc xe Bentley đen bên cạnh chậm rãi chạy qua hấn, nhưng hấn không biết. Bởi vì tuyết rơi, xe đi cũng chậm, những hành động vừa rồi người ngồi trong xe đều nhìn thấy hết thấy.

Một người đàn ông khoảng hơn sáu mươi tuổi đứng bên trong nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhìn không được nói với lái xe, “Không ngờ trên đường này lại có một người tốt bụng như vậy.”

Con đường này chạy qua một loạt biệt thự, từ trước đến nay, những người sống ở đây đều là những người nhìn thấy tờ quảng cáo rơi trước cổng nhà mình đều lười nhặt lên, nhưng vẫn còn những người tốt bụng như vậy.

Lái xe tò mò gật đầu, sau khi nhìn Kỷ Vi liền nói với ông: “Chủ tịch, đó là bạn của tiểu thư Thành Viện. Tối hôm qua, chính là anh ta đưa tiểu thư Thành

Viện về.”

Người đàn ông này chính là Chu Chính Vinh, Tập đoàn thép Đại Vương nổi tiếng, lúc này đây, nghe lái xe nói vậy, ông liền thấy lạ, lập tức quay đầu lại muốn nhìn lại một lần, trong lúc vội vàng, bóng dáng Kỷ Vi đã lướt qua, không nhìn rõ khuôn mặt hắn, chỉ thấy bóng lưng cao cao của hắn

Chu Chính Vinh rất tò mò, con gái còn có một người bạn như vậy?

---

Kiều Mạt thu dọn mọi thứ chuẩn bị tan ca, Từ Doanh bên bộ phận nguyên liệu chặn cô tại cửa, “Kiều Mạt, tan ca cô có bận việc gì không?”

Cô thuận miệng đáp: “Tôi có hẹn đi ăn với bạn.”

“Có phải hẹn cùng Tống Trạch không?”

Kiều Mạt cho rằng chuyện này chẳng có gì to tát, mọi người đều là đồng nghiệp, cô gật đầu.

Từ Doanh đứng chắn ở cửa, cau mày, nửa chất vấn, nửa khiển trách hỏi Kiều Mạt: “Kiều Mạt, cô có biết Tống Trạch có hẹn với tôi không?”

“Tôi không biết, thì ra hắn đang theo đuổi cô.”

Từ Doanh rõ ràng không vui, giọng nói vừa khiêu khích vừa oán giận, “Cô không biết thì hôm nay tôi thông báo cho cô một chút, bây giờ cô đã biết chúng tôi đang hẹn hò, đã vậy cô đừng đến chỗ hẹn gặp Tống Trạch nữa, Kiều Mạt, cô cũng có bạn trai rồi mà vẫn cứ quấn lấy Tống Trạch không tha, cô không thấy là mình quá đáng lắm sao?”

Kiều Mạt bị cô ta nói đến ngơ ngác, Gì mà quấn lấy không tha?

Cô nhớ ra rồi, nhất định là hôm nay cô vô tình nói câu kia liền gây họa, chiều nay cô đến bộ phận trà nước uống nước, đúng lúc đó Tống Trạch cũng đến, hai người vừa uống trà vừa tâm sự một lát, cô vô tình nói có một quán cơm có món ăn rất ngon, lâu rồi không đến đó, thật nhớ mùi vị thức ăn ở đó, hắn thuận miệng nói, vậy tan ca chúng ta cùng đi ăn, cô ngẫm lại thấy việc này cũng không có gì lạ, mọi người đều là đồng nghiệp, trong lòng cô cũng coi hắn là người bạn tốt nhất, bạn tốt cũng ngồi tâm sự thì có gì lạ chứ, chẳng lẽ vì lý do này?

Quả nhiên Từ Doanh bảo cô: “Bọn tôi vốn đã hẹn cùng ra ngoài, vậy mà anh ấy đột nhiên lại hoãn. Hóa ra là cô đã hẹn anh ấy.”

Cô vội giải thích: “Chị Từ à, tôi thật sự không biết hai người có hẹn.”

Từ Doanh không kiên nhẫn gì bảo cô: “Kiều Mạt, cô đã có một người bạn trai có điều kiện tốt như vậy, cầu xin cô hãy buông tha cho những đồng nghiệp khác, đừng có làm như tung lưới bắt cá vậy, có đồng nghiệp nam tốt tính liền muốn túm lấy không buông, Tống Trạch thích cô, tất cả mọi người đều nhận thấy, nếu cô không thích anh ấy, cũng đừng khiến anh ấy ảo tưởng, cô rất xinh đẹp, chẳng lẽ xinh đẹp là điểm mạnh của cô? Vì điểm mạnh này của cô mà cô có thể tùy ý đi đoạt bạn trai của người khác sao?”

Kiều Mạt bị cô ta nói đến sững sờ, Sao cô ta có thể nói như vậy chứ? Mà trong lòng Kiều Mạt cũng thật không ngờ, chẳng qua là một cái hẹn lại khiến cho Từ Doanh hiểu lầm lớn đến vậy.

Từ Doanh xoay người định đi, vừa mới xoay người lại, toàn thân cứng đờ, bởi vì sau lưng hai người, không biết Kim Tống Trạch đã đứng đây từ lúc nào, có lẽ hắn đã nghe thấy hết thảy những lời nói ban nãy.

Ba người đều có chút xấu hổ.

Tống Trạch nhìn Từ Doanh, chẳng đợi Từ Doanh giải thích, hắn rất bình tĩnh bảo cô ta: “Từ Doanh, đúng là chúng ta đang tìm hiểu nhau, nhưng chúng ta đều có tự do cá nhân, đối với cô, đối với tôi, chúng ta đều không có bất kỳ nghĩa vụ gì với đối phương, hẹn hò với ai là quyền tự do của tôi và cô, chọn những người ưu tú là quyền lợi của chúng ta, chúng ta không cần níu kéo, ràng buộc đối phương, đúng là chúng ta đang tìm hiểu nhau, nhưng điều đó không có nghĩa là tất cả mọi chuyện tôi đều phải theo tiêu chuẩn của cô, cho dù tôi thích Kiều Mạt thì có sao?”

Thật khó mà tưởng tượng được, hắn là con lại Hàn Pháp, vậy mà có thể nói tiếng Trung một cách rành mạch và rõ ràng đến thế, thậm chí còn không vương một chút giọng địa phương nào.

Kiều Mạt nghe đến ngơ ngác, cô hiểu, trận tranh cãi này xảy ra là vì cô, suy nghĩ một lát, cô không muốn tham gia vào trận tranh cãi này, vì vậy cô xách ba lô ra ngoài.

Hắn lại lớn tiếng gọi cô: “Chẳng phải chúng ta đã hẹn đi ăn rồi sao? Em đã nhận lời với anh rồi.”

Kiều Mạt đáp: “Đúng vậy, nhưng Tống Trạch, hẹn cũng phải có trước có sau, đặc biệt là cuộc hẹn giữa nam và nữ, nếu anh đã hẹn với chị Từ trước rồi, không nhất thiết phải hẹn với em nữa.”

Cô định đi, Kim Tống Trạch ngăn cô lại: “Kiều Mạt, em chờ một chút.”

Đứng trước mặt cô, đôi mắt đẹp ánh lên những tia sáng phức tạp khó nhận biết, giọng hắn rất bình tĩnh, nhưng lại gần từng tiếng khiến lòng người rung

động:

“Nếu em không muốn đi, anh cũng không có ép em, nếu anh đã muốn từ chối Từ Doanh vậy sẽ không hẹn với cô ấy nữa, nếu anh đi cùng cô ấy, vậy thì hôm nay cũng chỉ có duy nhất một chuyện muốn nói, anh với cô ấy không hợp nhau, sẽ không bao giờ hẹn hò gì nữa.”

Cả hai cô gái đều sùng sốt.

Hắn nói nhẹ nhàng bang quơ tựa như cắt một miếng đậu phụ, hoàn toàn không cần nhắc đến cảm nhận của người nghe.

Kiều Mạt nhìn Từ Doanh, nét mặt cô ấy đầu tiên là sùng sốt, lại khó hiểu.

Kiều Mạt nhìn mà lo lắng, cho dù anh không thích một người, cũng không thể làm cô ấy tổn thương như vậy.

Cô tức giận: “Tông Trạch, sao anh có thể nói như vậy chứ?”

Tông Trạch vừa bình tĩnh vừa tự nhiên đáp: “Kiều Mạt, một người đàn ông thích một người phụ nữ, dù có quý gỏi cũng không cảm thấy mất thể diện, lúc cảm thấy không hợp thì giữ gìn phong độ cũng chẳng bằng dứt khoát chấm dứt, khiến người phụ nữ cảm hận triệt để, lãng quên sạch sẽ, rồi sẽ thoải mái vui vẻ mà làm lại từ đầu.”

Hắn nói với Từ Doanh: “Xin lỗi Từ Doanh, tôi thật sự cảm thấy chúng ta không hợp nhau, cho dù không có Kiều Mạt, tôi cũng sẽ vẫn nói với cô những lời này.”

Nói xong câu này, hắn xoay ngoảnh tay rồi đi, hai cô gái tựa như vừa xem một vở hài kịch của Oscar Wilde\* chẳng qua hắn là nhân vật chính còn hai người bọn cô chỉ là nữ phụ. (\*Oscar Wilde, tên đầy đủ là Oscar Fingal O’Flahertie Wills Wilde, là một nhà văn nổi tiếng của Ireland. Oscar Wilde tốt nghiệp trường Trinity College tại Dublin với kết quả học tập xuất sắc. Sau đó, ông tiếp tục học tại trường Magdalen Oxford. Ở trường đại học ông là một học giả xuất sắc và là một nhà thơ đầy hứa hẹn. Ông được biết đến như một nhà văn nổi bật, ông còn là người đầu tiên giảng giải về phong trào nghệ thuật vị nghệ thuật lúc bấy giờ, nổi tiếng về tài tranh luận và phong cách ăn mặc lịch lãm)

Mãi cho đến khi hắn đi rồi, hai cô gái mới hồi phục tinh thần, năm phút đồng hồ mà cứ như tung một chiều Hàng Long Thập Bát Chưởng, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Kiều Mạt không đành lòng nhìn Từ Doanh, cô lắp bắp giải thích: “Chị Từ, chị không cần để ý, chắc anh ấy chỉ đang dối thôi, để em giúp chị đuổi theo anh ấy.”

Từ Doanh gọi cô: “Không cần đâu Kiều Mạt.”

Kiều Mạt vô cùng xấu hổ đứng trước mặt cô ấy.

Từ Doanh tựa vào tường, vẻ mặt mất mát, ngược lại cô ta cười rất tự nhiên.

“Thật ra là anh ấy đang tự nói với mình, nếu không hợp cần gì lại dây dưa mãi.”

Kiều Mạt giật mình.

Từ Doanh cười: “Cô muốn an ủi tôi? Không cần đâu, nếu bây giờ tôi khóc thì ngày mai còn đi làm được sao? Nếu anh ấy không thích tôi, thà cứ nói rõ sớm còn hơn muộn, dù sao bị một người cười còn dễ chịu hơn là tất cả mọi người chê cười tôi.”

Kiều Mạt nghe đến chết lặng, cô ấy không cảm khái mà trái lại rất thản nhiên, nếu là cô, cô có lẽ chẳng thể làm được.

Từ Doanh cười khổ lắc đầu: “Nhưng lời thoại kinh điển trong phim truyền hình, yêu người nào cũng được, nhưng ngàn vạn lần chớ có tùy tiện cùng đồng nghiệp trong công ty nói chuyện yêu đương.” Trái lại cô ấy lại cười: “Dù sao hôm nay anh ấy không đi ăn, buổi hẹn hôm nay của tôi thất bại cũng do cô ban tặng, cô phải bù đắp xứng đáng cho tôi, để tôi mạnh tay sát phạt một bữa.”

Hai người tìm một quán bán món cay Tứ Xuyên, Từ Doanh đề xuất đi ăn món cay một chút, ai ngờ lại cay đến bỏng lưỡi.

Lúc ăn cơm, Từ Doanh lại cười khổ: “Thật ra hắn là tôi nên rộng lượng một chút, cho dù anh ấy thích cô thì sao chứ? Lúc trẻ ai mà chẳng yêu thầm một ai đó, có lẽ bên nhau một thời gian nữa, có lẽ anh ấy sẽ nhận ra ưu điểm của tôi, sẽ quên được cô.”

Trong lòng Kiều Mạt vô cùng áy náy, đừng tưởng Từ Doanh ngoài miệng nói chuyện thản nhiên, thật ra trái tim cô ấy bị tổn thương.

Cô có chút khó chịu giải thích, “Tôi nghĩ Tông Trạch chỉ nhất thời tức giận nên mới nói vậy.”

Từ Doanh lắc đầu cười khổ: “Cô không biết cô khiến người khác ghen tị nhiều thế nào đâu, cô xinh đẹp, bạn trai có gia cảnh giàu có, lại đối xử tốt với cô, một người làm ông lại làm chuyện mất mặt trước mặt nhiều người như vậy, cúi đầu nhận lỗi với phụ nữ, chỉ loại can đảm này thôi cũng đủ khiến cho phụ nữ cảm động rồi. Lúc đó nếu tôi là cô, tôi sẽ ôm anh ấy khóc.”

Trái tim Kiều Mạt cũng có một chút thỏa mãn, đúng vậy, mồm mép và bản lĩnh trên giường của Kỷ Vĩ giống nhau, đều làm người ta yêu thích.

Từ Doanh cúi đầu ăn, không muốn để Kiều Mạt nhìn thấy ánh mắt mất mát của mình.

Kiều Mạt tự nguyện mời khách, mặc cho Từ Doanh mạnh tay sát phạt mình một trận, thậm chí hai người còn uống chút bia, uống bia rồi tăng bốc lẫn nhau, tâm sự đủ thứ chuyện.

Cuối cùng Từ Doanh hơi say, cũng có chút khó chịu khóc, “Thật ra anh ấy không sai.”

Đi Từ Doanh ra ngoài, sau khi say nhìn cô ấy có chút đồng cảm, Trong lòng Kiều Mạt rất khó chịu, đối với mỗi người tình yêu đều là một vấn đề rắc rối và nan giải, chúng ta cho rằng bản thân mình có thể thân nhiên như thường, thật ra chỉ bởi chúng ta vẫn chưa yêu sâu đậm, anh nặng tình thì cô ấy chỉ có thay đổi chút xíu, mọi thứ đều tốt, mà nếu không thì cô khóc lóc là sai, im lặng là sai, còn sống là sai, thậm chí chết cũng là sai lầm.

Lại gặp Tông Trạch, tuy rằng là đồng nghiệp, vẫn chào hỏi nhau như ngày trước, nhưng hần chỉ thoáng gật đầu một cái với cô rồi đi lướt qua cô.

Hần càng như vậy càng khiến trong lòng Kiều Mạt nặng nề hơn.

Bởi vì cô biết tình cảm của hần, đối với hần, cô chỉ cảm thấy rất áy náy.

Nhân lúc rảnh rỗi, Kiều Mạt vào bếp tìm Tông Trạch, thấy Tông Trạch đang chế biến món ăn rất chuyên nghiệp, từng động tác của hần khi chế biến món ăn đều vô cùng đẹp mắt, chuẩn xác và phong độ, cô đứng lặng một bên thưởng thức, đúng lúc này, Tông Trạch ngừng đầu lên, nhìn cô.

“Kiều Mạt?”

Kiều Mạt bưng tỉnh.

Những người khách đag bận rộn trong bếp, Kiều Mạt đứng ở cửa cản trở lối đi của mọi người, thật bất tiện, cô chỉ có thể ra ngoài.

Chờ đến khi nhà hàng đóng cửa, cô nhàm chán lại bước thong thả đến ban công lầu bốn, mới vừa đẩy cửa ra liền nhìn thấy một bóng dáng cao gầy lẳng lẳng đứng hóng gió.

Hần ôm cánh tay ngồi trên một chiếc bàn xi-măng ngắm phong cảnh xa xa, Kiều Mạt lại gần, đứng sau lưng hần.

Hần thờ ơ hỏi cô: “Em đến tìm anh vì chuyện của Từ Doanh sao?”

Vậy mà chẳng cần nhìn cũng biết người đằng sau là ai, Kiều Mạt luống cuống tay chân.

Hần xoay người lại, nhìn thấy cô, Kiều Mạt cũng lẳng lẳng nhìn hần, nhìn vào đôi mắt hần, trong con ngươi màu nâu là đồng tử màu lam, đôi mắt sâu đầy quyền rũ, tựa như hàm chứa muôn vạn lời nói, lại có vẻ mê hoặc cuốn hút người khác, Kiều Mạt cúi đầu.

“Tông Trạch, tối nay anh có rảnh không?”

Hần gật đầu: “Anh cũng muốn tâm sự cùng em.”

---

Hai người tìm chỗ ngồi trong quán cà phê Thượng Đảo.

Kiều Mạt nhìn quang cảnh ngày cuối tuần, chậm rãi nói: “Thật ra ước nguyện lớn nhất của em là mở một nhà hàng, tựa như ngày trước anh từng nói, ăn món ăn phương tây càng có nhiều ý nghĩa, giống như một bức tranh làm người khác rung động.”

“Nếu em thật sự mở nhà hàng, anh sẽ đi làm thuê cho em, em có tuyển không?”

“Trời ạ, anh tới làm thuê chẳng phải em được lợi quá ầy chứ, chẳng bằng chúng ta hợp tác đi?”

Cô chỉ tùy tiện nói một câu, không ngờ Tông Trạch liền lập tức đồng ý: “Không thành vấn đề.”

Kiều Mạt nhớ ra, đề tài này có vẻ đi quá xa rồi, hôm nay cô còn có việc quan trọng hơn.

Cô nghiêm túc nói với Tông Trạch: “Tông Trạch, anh là người bạn tốt nhất của em, hy vọng lớn nhất của em là thấy anh hạnh phúc, công cuộc này cũng tương tự như những món ăn do anh chế biến vậy, đều rất thơm ngon.”

Tông Trạch lắc đầu, giọng nói đều đều: “Kiều Mạt, anh từng nghĩ cứ bên nhau lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm, nhưng hóa ra anh đã nhầm, khi em không có tình cảm với một ai đó, thà rằng gặm nhấm nỗi cô đơn, có đôi khi càng cô đơn càng khiến con người ta vui vẻ.”

Kiều Mạt giật mình sững sốt, cô không biết đáp lại thế nào.

Lời nói này thật kỳ quái? Tình cảm rất lí trí.

Mãi một lúc sau, cô lắp bắp hỏi hần: “Vậy anh thích mẫu phụ nữ như thế nào, có muốn em giới thiệu cho anh một người không?”

Hắn đáp một cách đầy mỉa mai, chẳng hề khách khí mà công kích cô, “Anh mới không cần em bỏ đá xuống giếng như vậy.”

Nhất thời Kiều Mạt tức giận, “Ý anh là gì?”

Hắn nhàn nhạt đáp: “Em không yêu anh, sẽ chẳng để tâm mà giới thiệu bạn gái cho anh, anh thà đứng bên cạnh nhìn em, tự mình gặm nhấm thứ tình yêu đơn phương này.”

Kiều Mạt sùng sốt, xung quanh cô kẻ đến người đi, âm nhạc ảm ỉ, nhưng cô lại thấy trái tim rung động mãnh liệt.

Hắn nói thẳng: “Em có thể coi anh như không khí, cũng có thể chẳng quan tâm đến anh, yên tâm đi, anh sẽ không quẩn lấy em, sau này, anh sẽ đối xử tệ với em, không để ý đến em, anh càng đối xử tệ với em, em càng không có ấn tượng tốt về anh, càng chán ghét anh, không để ý đến anh, anh sẽ càng sớm tỉnh ngộ, ít ra anh cũng biết một chuyện, em không thích anh, anh không nên lãng phí thời gian với một người không thích mình.”

Kiều Mạt sùng sốt, hắn đang nói gì vậy?

Em càng đối xử tệ với anh, càng chán ghét anh, anh sẽ càng sớm tỉnh ngộ.

Bỗng nhiên, cô rất muốn khóc.

Bởi vì cho tới lúc này đây, cô mới hiểu rõ một điều, thì ra hắn thích cô, mà sự yêu thích bắt đầu chuyển sang yêu, vậy mà lại sâu đậm đến vậy.

Tông Trạch cũng khổ sở, hắn cúi đầu, “Xin lỗi, Kiều Mạt, thật ra em hẹn anh, anh vốn định từ chối, nhưng rốt cuộc anh vẫn không thể kiềm chế được, biết rõ em sẽ khuyên nhủ anh, mà anh thì không thể tiếp nhận, anh lại vẫn đến đây.”

Cô nói năng lộn xộn lảng tránh: “Ăn cái gì đi, lạnh thật.”

Tông Trạch giờ ly rượu lên, “Nào Kiều Mạt, vì tình bạn vĩnh cửu.”

Tình bạn vĩnh cửu.

Ra khỏi nhà hàng, đứng trên ngã ba, Kiều Mạt lại nhớ đến lúc hắn mới vào khách sạn C, lần đầu tiên hắn đưa cô về, đứng trước cửa nhà hàng kia, hắn đề nghị chờ cô về, cô bỗng luống cuống từ chối, xoay người ngồi lên xe tắc xi.

Tự thừa tình thân phi tặc dạ, vì thủy phong lộ lập trung liêu\*.

[\*Ánh sao đêm nay không còn là ánh sao đêm qua, em còn vì anh đứng giữa đêm gió cho tới tận nửa đêm]

Cô khẽ thở dài, đang định bước xuống đường quốc lộ, đột nhiên Tông Trạch ôm lấy cô từ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 57: Đánh Tới Đầu Giường

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Kiều Mạt bị hù dọa đến giật mình thon thót, còn chưa bình tĩnh lại, chỉ thấy một chiếc xe lao vù qua trước mặt cô.

Cô vừa đi vừa bình tĩnh lại, chỉ nhìn thấy xe tắc xi, lại không phát hiện ra bên cạnh xe tắc xi còn một chiếc xe khác.

Trên trán cô lấm tấm mồ hôi, lúc này mới nhận ra mình vẫn bị Tông Trạch ôm trong lòng, cô vội vàng giãy dụa, hắn lại càng ôm chặt hơn.

Bên này, lúc Kiều Mạt giãy dụa, hắn lại nhin không được nhẹ ôm cô vào lòng.

Chỉ biết rằng một khoảnh khắc trái tim vô cùng rối loạn, đầu óc mờ mịt không biết làm thế nào, cô chỉ có thể khẽ cầu xin hắn: “Tông Trạch, buông ra, buông ra.”

Dùng hết sức đẩy hắn ra, đứng trước cửa nhà hàng, hai người đều rất xấu hổ.

Vừa định chào tạm biệt, bỗng nhiên Kiều Mạt ngớ người ra.

Bởi vì ngay cạnh đó, cô nhìn thấy hai người.

Một người là Kỳ Vĩ, còn người kia cô không quen, một cô gái cao gầy, xinh đẹp, tầm hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, ăn mặc gọn gàng.

Chuyện trùng hợp tựa như việc sờ sợi chỉ vào cây kim trong đêm tối.

Kiều Mạt theo bản năng định giải thích, lại nhìn Kỳ Vĩ, cô cũng nổi giận.

Hắn đang làm gì vậy chứ? Cô gái kia lại đang khoác tay Kỳ Vĩ, nếu dựa theo hành động mà phán đoán thì hai người đều mập mờ không rõ.

Chuyện này là thế nào đây?

Kỳ Vĩ gạt cánh tay cô gái kia ra, hắn đi vội về phía Kiều Mạt chất vấn: “Em đang làm cái quái gì vậy?”

Kiều Mạt cũng tức giận không thèm giải thích: “Cô ta là ai, anh vừa làm gì?”

Kỳ Vĩ trầm giọng: “Em về nhà cho anh.” Nói xong không thèm phân bua gì đã kéo tay Kiều Mạt về phía xe mình đang đỗ bên cạnh.

Kiều Mạt cũng hơi tức giận, hành động của Tông Trạch ban nãy quả là hết đường chối cãi, cô im lặng lên xe, dọc đường đi hai người đều không nói một lời, bùng bùng tức giận quay về nhà trọ.

Về đến nhà, ôm Kiều Mạt quăng lên ghế sofa, tựa như hai người nguyên thủy đang giương cung bạt kiếm, đứng trong phòng khách, hai người đã bắt đầu giằng co.

Hắn hỏi trước: “Nói, các người đang làm cái quái gì vậy?”

Cô cũng chẳng chịu thua kém: “Anh cũng nói đi, cô gái kia là ai?”

“Em trả lời anh trước đi.”

“Anh trả lời em trước đi.”

“Dựa vào đâu mà anh phải trả lời trước?”

“Vậy dựa vào đâu bắt em trả lời trước?”

Kỳ Vĩ chẳng nề nang gì nói: “Cô ấy tên là Chu Thành Viện, là bạn của anh, cũng là chị họ của Thế Quân và Thế Anh, bọn anh đã quen biết từ lâu, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, việc này cũng không có gì là quá đáng chứ?”

“Vậy được, bạn của em là Kim Tông Trạch, bọn em quen nhau từ năm năm trước, hiện là đồng nghiệp, đồng nghiệp lại là bạn bè, cùng nhau tâm sự cũng không vi phạm pháp luật chứ?”

Hắn tức giận: “Đồng nghiệp? Hay cho một từ đồng nghiệp, đứng trên đường phố ôm nhau, chỉ còn thiếu điều là đồng nghiệp thích ôm em như ôm khúc xương gặm cắn?”

“Anh không tin em?”

“Là hành động của em khiến anh nghi ngờ.”

Kiều Mạt thật sự không biết làm sao, đối với một người đàn ông, thời điểm này sẽ khiến họ khó chịu, nhưng cô cũng không phải trái hồng mềm mại cho người khác muốn nắm thế nào cũng được, cô cũng nói: “Vậy còn anh thì sao, anh với cô ta chỉ là bạn? Bạn bè cái quái gì chứ? Cô ta khoác tay anh, khuỷu tay anh là tay vịn trên xe buýt sao? Người phụ nữ nào cũng có thể khoác lên sao?”

“Vậy còn em? Em là công chúa bạch tuyết đứng bên ngoài cửa hàng bánh ngọt à? Bất kỳ người đàn ông nào cũng có thể ôm tùy tiện sao?”

Kiều Mạt tức đến phát khóc, “Kỳ Vĩ, anh là đồ khốn.” Cô tức giận dậm chân: “Em suýt chút nữa đã bị xe đâm, là Tông Trạch kéo em lại, em không làm gì hết, anh muốn em phải nói thế nào thì anh mới chịu tin em?”

Kỳ Vĩ ngang ngược nói: “Bây giờ em gọi điện cho hắn, em hãy nói, Kim Tông Trạch sau này đừng làm phiền tôi nữa, tôi ghét anh, nếu em nói như vậy anh sẽ tin em.”

Lần này Kiều Mạt nổi giận thật, “Kỳ Vĩ, em là đồ vật hay là phần thưởng của anh? Em là Kiều Mạt, em là một người độc thân có năng lực hành vi dân sự, em không cần anh tới điều khiển hành động của em.”

Kỳ Vĩ cười mỉa mai: “Không dám làm hay là trong lòng có điều mờ ám.”

Kiều Mạt tức giận cắn chặt răng, cô kéo cánh cửa tủ trong phòng ngủ ra thu dọn quần áo của mình, hắn sừng sốt, bỏ nhào đến ngăn cô lại, “Em định bỏ

nhà đi sao?”

“Bỏ nhà đi? Nơi này không phải nhà của tôi, có sao tôi phải ở đây để nghe anh hét to gọi nhỏ, bây giờ tôi sẽ đi, tôi có nhà riêng, có sổ tiết kiệm, tôi không ở đây nữa, có thể chứ?”

Hắn lập tức đoạt lại đồ dùng của cô, hai người giằng co qua lại, chẳng qua Kiều Mạt buông tha, một mạch lao ra ngoài, hắn cũng đi ra chặn ở cửa, Kiều Mạt không còn cách nào, rốt cuộc oán giận đẩy cửa nhà vệ sinh, sau khi vào trong liền khóa chặt cửa lại.

Cô ở bên trong khó chịu, hắn lại đứng bên ngoài, ghé tai nghe động tĩnh bên trong.

Kiều Mạt ngồi trên bồn cầu không ngừng xé giấy vệ sinh, xé hết một cuộn vẫn không xả hết giận, vừa oán hận đứng lên tìm kem đánh răng, ra sức bóp một lượng lớn kem đánh răng, tựa như một sâu béo mập bò trên bàn chải đánh răng, sau đó cô bắt đầu đánh răng, soàn soạt, soàn soạt, soàn soạt.

Đột nhiên cô a một tiếng hét ầm lên, đau đến phát khóc, nguyên lai là cổ sức quá khiến bàn chải đánh răng chọc vào lợi, chảy máu.

Cô tức giận đứng trong nhà vệ sinh khóc ầm lên, Kỳ Vĩ đứng ngoài nghe thấy, hắn gõ cửa, “Kiều Mạt, cô gái chết tiết này, em đang làm gì đấy?”

Kiều Mạt đứng bên trong mắng: “Cút đi, tôi có chết cũng không khiến anh lo.”

Kỳ Vĩ nghe thấy Kiều Mạt vừa khóc vừa mắng một câu bên trong, sau đó không thấy tiếng gì nữa, hắn bắt đầu lo sợ, không ngừng gõ cửa, Kiều Mạt, Kiều Mạt.

Không nghe thấy bất cứ tiếng động nào bên trong, hắn lại hoảng hốt, vội vàng lục tung mọi nơi để tìm chìa khóa, gấp quá, hắn quyết định phá cửa xông vào, hắn lùi lại sau mấy bước, đập mạnh một cái, cửa ầm một tiếng sập xuống, chỉ nghe thấy Kiều Mạt hét ầm lên.

Cô vẫn trần như nhộng đứng trong nhà vệ sinh, vốn định tắm một chút cho đỡ tức, kết quả vừa mới cởi quần áo xong, hắn liền đá văng cửa ra.

Vừa thấy hắn xông tới, Kiều Mạt bùng bùng tức giận, tìm xà bông bên cạnh, rồi sửa tắm ném hắn, hắn vừa tránh vừa mắng: “Cô nhóc chết tiết này, không nói tiếng nào trốn trong nhà vệ sinh, em dọa anh sợ hết hồn sao?”

Kiều Mạt nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào hắn, “Cút ra ngoài, nhìn thấy anh là tôi thấy buồn nôn rồi, anh là con cháu của tên khốn lòng dạ hẹp hòi tám trăm tuổi.”

Hắn nhướn mày quát: “Cút? Nhà của anh, người phụ nữ của anh, em bảo anh cút, hôm nay, anh không những không cút mà còn muốn cùng em biểu diễn một màn xuân cung đồ đặc sắc và sống động.”

Hắn tiến lên vỗ lấy cô, Kiều Mạt không ngừng giãy dụa tựa như cá bị sa lưới, đấm đá hắn, hai người đánh xé lẫn nhau, hắn ôm chặt cô rồi vác về phòng

---

Nửa tiếng sau, sau lưng Kỳ Vĩ thấm đẫm mồ hôi, mệt mỏi chống dậy khỏi người cô.

Hắn vừa nằm xuống bên cạnh, Kiều Mạt giơ chân đạp hắn rơi xuống đất.

Hắn bị ngã xuống đất, oán giận nói: “Em là cái đồ vô lương tâm, lợi dụng lúc anh vừa vận động mệt mỏi xong, em thì được ăn no rồi, tinh thần thỏa mãn, liền có sức đánh lộn.”

Kiều Mạt vẫn tức giận, bực mình đứng lên, xoay người khóc.

Rốt cuộc hắn mềm lòng, dè chừng bò đến bên cạnh cô, ôm cô vào lòng.

“Được rồi, đừng khóc nữa, cũng đừng cãi nhau nữa, là anh hiểu lầm em, anh biết tên nhóc kia là con thỏ thối tha hai lòng, vậy nên sau này em đừng cho hắn cơ hội, chớ để hắn chiếm được đàn sắt được không?”

Kiều Mạt mắt ngập nước, “Thật sự là em chẳng hề làm gì cả.”

“Đúng vậy, anh cũng chẳng làm gì cả, anh là người trong sạch.”

Cuối cùng hai người cũng làm hòa, ôm chặt nhau. Kiều Mạt ngẩng đầu: “Anh lại làm gì vậy?” Cô đẩy hắn.

Hắn cười hề hề, không có ý tốt nói: “Em quên rồi à, thời gian giải lao của anh thường rất ngắn, năm phút là có thể tiếp tục rồi.”

Kiều Mạt vừa ngượng vừa tức, thật chẳng hiểu sao hắn lại tinh lực tràn đầy như vậy, cứ như là con tằm có thể ăn trong hơn 20 tiếng một ngày không ngơi nghỉ. Cô đẩy đẩy hắn, hắn lại kéo chân lại quần hai người sát vào nhau.

---

Tông Trạch tò mò nhìn người phụ nữ đang ngồi đối diện, hắn không hiểu ý của cô, “Cô là?”

Cô ta cười thân nhiên: “Cần gì phải câu nệ như vậy, tôi chỉ tương đối tò mò về chuyện của anh với Kiều Mạt.”

Hắn nhàn nhạt liếc mắt một cái, nhận ra cô ta là cô gái đi cùng Kỷ Vĩ tối hôm trước, nhưng bây giờ, hắn không muốn giải đáp vấn đề của cô ta.

“Ngại quá, thứ lỗi không thể nói cho cô.”

Cô khách sáo mời hắn ngồi, “Anh Kim, anh quả là một người si tình.”

Hắn không lên tiếng.

Người phụ nữ này là Chu Thành Viên.

Cô ta nói với Tông Trạch: “Xem ra, anh thích cô ấy, lẽ nào anh không muốn ở bên cạnh cô ấy sao?”

Hắn cao ngạo đáp: “Có câu ngôn ngữ Trung Quốc, quân tử ái tài thủ chi hữu đạo\*, còn có câu, tu mười năm mới có duyên gặp gỡ, tu trăm năm mới nên duyên vợ chồng, tôi thật sự thích cô ấy, nhưng nếu tôi và cô ấy không có duyên phận, tôi sẽ không gượng ép, thứ lỗi không thể tiếp chuyện được.”

[\*Không Tử nói: Quân tử thích tiền tài, thu dùng theo đạo lý]

Hắn định đứng lên, Chu Thành Viên gọi hắn lại, “Anh Kim, nếu tôi giúp anh đạt được nguyện vọng của anh thì sao?”

Tông Trạch ngẫm nghĩ, hắn nói với cô: “Tôi không biết tên cô là gì, tôi cũng không muốn biết, tôi chỉ có thể nói với cô như vậy, nếu thật sự không có được cô ấy, tôi thà là một người bạn tốt trong ấn tượng của cô ấy, cũng không muốn trở thành một kẻ tiểu nhân trơ tráo khiến cô ấy chán ghét.”

Chu Thành Viên không nản lòng, ung dung đáp: “Tôi biết một điều, trên đời này, chi cần có quyết tâm việc gì cũng làm được, anh và tôi đều đang mắc kẹt trong chuyện tình cảm, tại sao chúng ta không thể xét đến một kế hoạch nghiêm túc, nghĩ ra một kế hoạch chu đáo và hoàn hảo, đạt được nguyện vọng chứ?”

Tông Trạch nhìn cô.

---

Kỷ Vĩ ngồi bên cạnh cửa sổ nhà hàng Triều Châu ngắm nhìn biển, bây giờ mới sáng sớm, còn chưa đến 8 giờ, hắn đưa Thế Anh đến đây nghe hội thảo tuyển sinh của một trường đại học nước ngoài, dẫn Thế Anh vào trong hắn liền xuống lầu ăn sáng, trong nhà hàng chẳng có thực khách nào, có chút vắng vẻ.

Phục vụ đem thực đơn đến, giới thiệu cho hắn mấy món điểm tâm sáng, há cảo nhân tôm Triều Châu, sa lát củ cải, cháo trứng muối, còn có bánh rán. Nhân tiện mang báo lên cho hắn.

Hắn giờ báo, tùy tiện xem một chút, lúc nà nghe có người khẽ hát, “Tô Tam rời huyện Hồng Động một mình phiêu bạt trên đường.....”

<http://mp3.zing.vn/bai-hat/Toi-Pham-Bi-Ap-Giai-To-Tam-Various-Artists/ZWZE9D08.html>

Hắn buông tờ báo, chỉ thấy ở bàn đối diện, chẳng biết một người đàn ông trung niên tầm năm sáu mươi tuổi đã ngồi đó lúc nào, ông ta mặc một bộ quần áo màu tím, lúc này trên tay đang cầm một tờ báo, một tay thích thú gõ phách trên mặt bàn, miệng ngâm nga tội phạm bị áp giải Tô Tam”

Kỷ Vĩ cười cười, cả nhà hàng chỉ có hai bọn họ là thực khách, người đàn ông này ngâm nga rất tự nhiên, hoàn toàn chẳng để ý đến những người xung quanh, tự mình tiêu khiển, giọng cũng vô cùng thoải mái, hơn nữa ông hát cũng hay.

Hát xong một khúc, người đàn ông như bừng mắt, thấy Kỷ Vĩ, ông vuốt cằm cười với Kỷ Vĩ.

Kỷ Vĩ liền gật đầu cười cười với ông ta.

Người đàn ông trung niên cười lớn: “Hát không hay lắm, đừng chê cười tôi.”

“Đâu có, thật ra tôi cũng rất thích tội phạm bị áp giải Tô Tam”

“Thật chứ?”

Kỷ Vĩ ngẫm nghĩ nói: “Bài hát tội phạm bị áp giải Tô Tam này, Mai, Trinh, Tuấn, Thượng, còn có Trương Quân Thu đều hát rồi, giai điệu của mấy người này đều vô cùng đặc sắc, giọng cũng khác nhau, nghe rất thích thú, vừa rồi bác hát Tô Ba, nếu tôi nghe không nhầm, hẳn là có chút âm điệu của Mai?”

Người đàn ông kia cười lớn, “Cậu nói đúng lắm, xem ra cậu cũng biết khá nhiều về bài Tội phạm bị áp giải Tô Tam này, tôi từng nghe Mai Lan Phương hát bài này, khi đó tôi vẫn còn là một đứa trẻ.”

Kỷ Vĩ vô tình nhìn thoáng qua bữa sáng trước mặt hai người, vậy mà có đến ba trong bốn món giống nhau, dường như người đàn ông kia cũng phát hiện ra, hai người ngẩng đầu nhìn nhau, không khỏi cười ầm lên.



Kỷ Vi ăn rất nhanh, chẳng qua là ông kia ăn cũng không nhiều lắm, hần nhìn đồng hồ, đoán chắc hội thảo của Thế Anh mới được một nửa, cũng không thể kết thúc trong chốc lát, có chút nhàm chán, ông lão kia nhìn hần một cái, gọi hần: “Này, cậu bạn trẻ, có hứng thú ngồi tâm sự với lão ngoan đồng tôi không?”

Kỷ Vi liền cười, người đàn ông trung niên này thật vui tính, hần liền đứng dậy, đến ngồi bên cạnh người đàn ông kia.

“Xin hỏi bác họ gì?”

Người đàn ông trung niên đáp: “Lão họ Chu. Cậu sao?”

“Cháu là Kỷ Vi. Kỷ trong kỷ niệm, Vi trong vĩ đại.”

Ông Chu cười lớn.

Kỷ Vi thật sự không biết, ông Chu này chính là Chu Chính Vinh.

Hai người ngồi trò chuyện, Chu Chính Vinh nhìn ra bên ngoài, không khỏi nói: “Thời tiết thật đẹp, ngày mai nếu lại se se lạnh, tôi sẽ đi bơi mùa đông.”

Kỷ Vi có chút bất ngờ, bơi mùa đông? Đúng thật là nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, mấy thanh niên như bọn họ hiếm khi đi bơi mùa đông, trái lại mấy người già ở tuổi ngũ tuần, càng bơi càng hào hứng.

Chu Chính Vinh nhìn thấy sự ngạc nhiên trong mắt hần, ôn cười nói: “Trời càng lạnh, bơi lội càng dễ chịu hơn, mấy năm nay tôi vẫn luôn ở miền Nam, chẳng qua là mùa đông hàng năm, tôi nhất định sẽ lên miền Bắc bơi lội, ở Thanh Đảo này cũng không lạnh lắm, đến Đông Bắc là dễ chịu nhất, vào tiết trời mùa đông, cởi quần áo nhảy xuống nước, trên bờ lạnh, trong nước ấm áp, sau khi khởi động, càng bơi càng hưng, tựa như tắm trong phòng tắm hơi.”

Kỷ Vi nghe đến đây người, bơi mùa đông có thể được giải thích theo cách như vậy? Trong khi ông Chu dường như rất hào hứng, cũng rất vui vẻ trò chuyện với anh về chuyện bơi mùa đông, tình cờ gặp nhau, ông cũng không hỏi han Kỷ Vi nhiều, công việc của hần là gì, bao nhiêu tuổi, có sở thích gì, hay những câu hỏi nhàm chán tương tự, nhưng ông trò chuyện rất cởi mở, thoải mái và rất hài hước, vì vậy Kỷ Vi rất thích.

Một lát sau, di động của Chu Chính Vinh đổ chuông, ông ậm ừ vài tiếng, “Tôi đến ngay đây.”

Ông cúp điện thoại, nói với Kỷ Vi: “Tiểu Kỷ à, hôm nào rảnh lại tâm sự sau, à đúng rồi, vào dịp tết nhà hát kịch sẽ bắt đầu biểu diễn kịch từ mừng một đến mừng bảy, có nhã hứng đến nghe không?”

Kỷ Vi ngẫm nghĩ, lễ tết đúng thật là nhàm chán, “Chắc tôi rảnh, tôi cũng muốn đến nghe một chút, thật ra những di sản mà tổ tiên chúng ta lưu truyền lại vẫn rất đặc sắc.”

Chu Chính Vinh cười ầm lên, “Được, vậy hẹn gặp lại, cậu lưu số điện thoại của tôi vào. Bình thường tôi cũng không mang theo danh thiếp, mang đồ linh tinh rất phiền phức, cậu cứ nhớ số điện thoại của tôi là được.”

Chu Chính Vinh gọi phục vụ đến thanh toán, Kỷ Vi ra hiệu với phục vụ, “Thanh toán cho tôi một thẻ.”

Chu Chính Vinh tìm trên người, ông vậy nhưng lại quên không mang tiền, ông cười cười, “Tiểu Kỷ, tôi thấy chắc tôi phải ăn chực của cậu bữa này rồi.”

Kỷ Vi cười, “Một bữa cơm mà thôi, trong thế giới rộng lớn này, có thể gặp nhau cũng coi như duyên phận.”

Dù sao cũng đang rảnh, hần tiễn Chu Chính Vinh rời khỏi quán bar, hai người cùng nhau ra ngoài, đứng bên cạnh ông Chu, hần bỗng cảm thấy mỗi cử chỉ giờ tay nhắc chân của ông Chu này đều có khí chất của người giàu sang.

Hần có linh cảm, ông Chu này nhất định là một nhân vật cao quý.

Ra khỏi quán bar, hai người đứng trước cầu thang chào nhau, hần rảnh rồi đứng trên cầu thang nhìn ra ngoài, một chiếc xe thu hút ánh mắt hần.

Đĩ nhiên là một chiếc Bentley tới đón ông Chu.

Hần khá là bất ngờ.

Bentley là dòng xe nổi tiếng thế giới, tuy không phải là loại xe đẳng cấp nhất, nhưng giá thành của chiếc xe này cũng hơn 600 vạn nhân dân tệ, chưa cần nói đến giá trị xa xỉ của chiếc xe, mà e rằng trên đất Thanh Đảo này không thể tìm thấy chiếc xe Bentley thứ hai nào, người kia là ai? Tầm mắt hướng về phía đuôi xe, hần chú ý đến biển số xe, thì ra không phải là biển số xe của Thanh Đảo, xem ra ông Chu không phải người Thanh Đảo.

Ông Chu này là ai? Hần hết sức nghi ngờ.

## Chương 58: BẠN VONG NIÊN

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Kiều Mạt nói với Kỳ Vĩ, “Em định xin nghỉ việc, thay đổi công việc.”

Kỳ Vĩ đang đứng trước gương đeo cravat, hần có chút khó hiểu: “Tại sao phải thay đổi công việc?”

Kiều Mạt chẳng nói năng gì.

Kỳ Vĩ hiểu rõ, hần ngẫm nghĩ một lát rồi nói với cô: “Là sợ anh sẽ lại nghỉ ngơi lung tung sao? Yên tâm đi, nếu anh ngay cả giữ em bên cạnh mình còn không tự tin, há chẳng phải là anh rất không xứng sao? Là người yêu, chúng ta phải thành thật với nhau, tin tưởng lẫn nhau, chứ không phải cứ nghi ngờ lẫn nhau, đúng không nào?”

Kiều Mạt ngẩng đầu: “Vậy anh thì sao, dạo này anh đang làm gì vậy?”

Đột nhiên Kỳ Vĩ nghẹn giọng.

“Kỳ Vĩ, anh không đi làm, nói là muốn làm việc mình thích, dù sao đi nữa em cũng không hiểu nổi anh, vậy ít ra anh có thể nói cho em biết anh đang làm gì chứ? Nhưng bây giờ, ngày nào anh cũng tỏ ra bí mật, khiến người ta chẳng hiểu nổi. Ngoài ra, ” Kiều Mạt lôi một thẻ chip đánh bạc màu đỏ từ trong túi sách ra, đưa cho hần xem: “Đây là cái gì, em đoán nó được dùng trong sòng bạc (casino) đúng vậy không? Vậy mặt này ghi số 5, nghĩa là sao, là mệnh giá năm trăm, năm ngàn hay năm vạn tệ?”

Kỳ Vĩ không nói gì.

Kiều Mạt trách hần: “Anh muốn làm gì cũng được, chỉ cần là việc chính đáng thì em sẽ ủng hộ anh, nhưng anh đừng bao giờ đi đánh bạc, từ xưa đến nay chỉ có mở sòng bạc kiếm tiền, chứ nào có tay cò bạc làm giàu trên chiếu bạc, chẳng nói đâu xa, chủ của em chẳng phải là một ví dụ đó sao?”

Đúng vậy, chủ của Kiều Mạt chính là tay chơi cò bạc, thua bạc nợ nần chồng chất, tan cửa nát nhà.

Hần đáp qua loa: “Yên tâm đi, anh chỉ đi chơi cùng mấy người bạn, không có chuyện gì đâu, anh tự có chừng mực.”

Nói là nói vậy, nhưng một khi đã nghiện cờ bạc, còn có mấy người có thể dứt bỏ hoàn toàn chứ.

Cờ bạc là trò tiêu khiển kích thích và mới mẻ, rất nhiều người đánh bạc, không phải vì sở thích, mà là ý nghĩa của việc nắm bắt khi chơi, tựa như khi chúng ta đi vào phòng vui chơi để chơi trò chơi, đều muốn nắm bắt nó, đánh bại nó và trải nghiệm cảm giác kích thích khi chơi. Cho nên càng chơi càng hang, mà phòng vui chơi cỡ lớn, thường là các máy chơi game đều truyền dữ liệu đến phòng máy, tỷ lệ thắng và thua đã sớm được sắp xếp ổn thỏa, khi bên này những người chơi điên cuồng đặt cược tiền, lại chẳng hề biết ông chủ phía sau đã sớm kiểm soát mọi hành động của mình, những người chơi chẳng biết rằng lúc mình đặt cược tiền cũng chính là lúc kẻ giật dây đang cười nhạo.

Đánh bạc cũng tương tự như vậy, con bạc cho rằng đánh bạc là hên xui, sai lầm, nếu nhà cái không khống chế được anh thì nhà cái sao có thể kiếm lời chứ.

Điều Kiều Mạt lo lắng cũng không phải là tin đồn vô căn cứ.

Kỳ Vĩ cùng với Niếp Hoán Bình, Trần Hữu Đạo và một người nữa đánh bạc trong sòng bạc ngầm của Niếp Hoán Bình, bốn người đang chơi một trò cờ bạc được ưa chuộng nhất Blackjack.\*

[\*Blackjack ám chỉ 1 bộ 2 cây gồm 1 con ách và 1 con 10, J, Q, K chất bất kỳ, không nhất thiết phải có J hay có con bài đen nào. Blackjack bao gồm nhà cái và nhiều người chơi. Nhà cái sẽ phát bài cho người chơi và mình, mỗi người được lấy 2 cây. Khi chia, quân đầu tiên trong 2 quân sẽ được lật lên.

Nếu người nào ngay trong 2 lá bài đầu có 1 con Ace và 1 trong các con 10, J, Q, K chất bất kỳ thì người đó đã được blackjack. Blackjack không phụ thuộc vào chất của mỗi con bài để tính kết quả]

Ban đầu hần cũng chẳng nghiêm túc gì, chỉ muốn cùng mấy người bạn thân từ thuở nhỏ giải trí một chút, chẳng phải chuyện gì to tát, bây giờ không đi làm nên rất rảnh rỗi, từ lúc bắt đầu chơi đến giờ càng ngày càng si mê, dần dần chơi nhiều cũng nghiện.

Ban đầu số hên lắm, nhưng dần dần cũng chẳng được may mắn nữa.

Mà một khi đã đến đánh bạc, tham vọng duy nhất chính là muốn thay đổi ván bài, muốn đảo ngược tình thế.

Hôm nay hẳn lại đen đui.

Niép Hoán Bình cười hề hề: “Giải trí một chút thôi mà, cậu Kỳ chớ tức giận, hôm nay chơi đến đây thôi lần sau lại chơi tiếp.”

Kỳ Vĩ có chút chán nản: “Tiền của tớ mang đi còn có tiền mượn của cậu đều đặt cược hết rồi, muốn mở miệng hỏi mượn tiếp lại không tiện.”

Niép Hoán Bình cười âm lên: “Chúng ta là bạn bè, nói chuyện đâu cần khách sáo như vậy, chỉ là món tiền nhỏ thôi mà.”

Hắn ra hiệu bảo mọi người ngừng chơi để nghỉ ngơi, Kỳ Vĩ đang khó chịu, đột nhiên điện thoại reo vang.

Là ông Chu kia.

Kỳ Vĩ mới bước được vài bước trên vỉa hè, liền nghe thấy tiếng còi xe ầm ĩ sau lưng, là chiếc xe Bentley màu đen kia.

Ông Chu đang ngồi ở ghế sau bước xuống, sau khi đóng cửa xe, ông cười ha ha: “Anh bạn Kỳ Vĩ, hôm nay đẹp trời, có muốn đi bơi mùa đông với tôi không?”

Kỳ Vĩ cười, bơi mùa đông? Dù lúc còn đi học, hẳn là quán quân môn bơi, nhưng từ trước đến giờ, hẳn chưa bao giờ thử nghiệm bơi mùa đông.

Hắn cười từ chối: “Nếu là mùa hè, tôi còn có thể giống như bánh nổi lên như sùi cảo lược, nhưng mùa đông thì chắc tôi chìm mất.”

Ông Chu cười âm lên.

Hai người vừa đi trên vỉa hè vừa trò chuyện, hẳn rất thích ông Chu khiêm tốn này, ông Chu này, xét về tướng mạo và phong cách không giàu thì sang, lại tán gẫu những chuyện trời đất, cách nói chuyện cũng không tầm thường, hiểu biết sâu rộng, cho nên Kỳ Vĩ rất kính trọng ông.

“Vài năm trở lại đây, vẫn luôn lang bạt nơi đầu đường xó chợ, đến cả tết cũng không được yên ổn, suy cho cùng những đứa trẻ luôn hâm mộ người lớn có thể dùng tiền mua rất nhiều thứ, sau đó ước sao cho mình nhanh lớn, đến khi thật sự trưởng thành rồi mới nhận ra rằng, trên đời này có những chuyện rắc rối đến mức trẻ con không thể nào tưởng tượng nổi.”

Kỳ Vĩ cũng nói: “Đúng vậy, có những chuyện của chúng ta bọn họ đều biết, nhưng cũng có những chuyện chúng ta không nói, học cũng chẳng thể biết được.”

Ông Chu cười nói: “Cậu với tôi, tuy rằng là bạn vong niên, nhưng vừa gặp đã thân, chỉ hận không thể gặp nhau sớm hơn.”

“Tôi cũng có cảm giác này, hệt như đọc tiểu thuyết của Kim Dung, vào buổi tối trước đại chiến Trương Dương, Dương Quá mới gặp gỡ Hoàng Dược Sư, hai người tỷ thí võ mà quen nhau, trong vòng mấy chiêu liền tính ngộ và luyện tiếu, trở thành bạn tốt, tâm đầu ý hợp.”

“Cậu thích Kim Dung?”

Kỳ Vĩ gật đầu: “Rất thích, đặc biệt là Hoàng Dược Sư, ông ta luôn xuất quỷ nhập thần, nhưng lại khước từ tranh đoạt chốn giang hồ để gánh vác trách nhiệm làm một người đàn ông trụ cột, tình cảm sâu đậm nhưng không được dài lâu.”

“Nếu cậu thích, lần sau có dịp thăm viếng đại hiệp Kim Dung, sẽ dẫn cậu đi cùng?”

“Thật sao?”

“Tất nhiên rồi, tôi còn có quyển tiểu thuyết do ông ta tự tay ký tặng nữa, không những ký tên mà còn có mấy lời đề tặng, nếu cậu thích, tôi sẽ tặng cho cậu.”

“Sao thế được, tôi sao có thể đoạt vật ưa thích của ông.”

Ông Chu cảm khái: “Thích cái gì nên chia sẻ với mọi người, tôi và cậu cùng thích, cùng nhau sở hữu, lúc đó mới nhận thấy giá trị lớn lao của nó, nếu tôi đem gác xó, giấu giấu diếm diếm, vậy nó sẽ mất đi giá trị của mình.”

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, từ những chuyện nhỏ đến những tình hình hiện nay của đất nước, xu hướng kinh tế, nói chuyện hào hứng.

Bọn họ đi trên vỉa hè, từ đầu đến cuối chiếc xe Bentley màu đen kia vẫn luôn theo sát bên cạnh họ, lái xe điều khiển xe cách họ một khoảng tầm 20 m, bánh xe bên phải cách vạch phân cách màu trắng 30 cm, xem ra lái xe được đào tạo rất bài bản.

Sau lưng bọn họ chính là hai người vệ sĩ của ông Chu, hai người vệ sĩ ăn mặc bình thường, chỉ là màu xám và áo khoác nam giới màu đen, chẳng qua là hai người đó ánh mắt sắc sảo, lạnh lùng, sit sao theo sát sau lưng họ khoảng 7-8 m, vừa không cản trở ông chủ nói chuyện, lại theo dõi, kiểm soát được tình hình xung quanh.

Tuy rằng trong lòng hắn vẫn thắc mắc về thân phận của ông a chu, nhưng hắn vẫn kìm chế, không hỏi han gì nhiều, nếu trong lòng đã coi ông là người bạn vong niên, có một số việc tự nhiên sẽ rõ thôi.

Bọn họ đến bãi biển rất nhanh, nhìn xa xa, mặt biển vô cùng tĩnh lặng, hôm nay đẹp trời, bãi biển này ít người nên nước trong xanh, rất thích hợp để bơi.

lội.

Ông Chu trêu hấn: “Có muốn thử một chút không?”

Khi nói chuyện, hơi nóng phả ra gặp không khí lạnh liền đóng băng, hấn cười xấu hổ, quá bất ngờ, cũng khoong dám trải nghiệm.

Lúc này hấn nhìn một người phụ nữ da trắng, chắc là bà mẹ người Nga, trên người chỉ mặc bộ bikini, đang bế một bé trai khoảng 4 tuổi xuống nước, vậy mà bé trai kia chẳng hề khóc vì lạnh, trái lại nó đùa rất vui vẻ.

Ông Chu cười: “Cậu nhìn xem người nước ngoài, bé như vậy mà đã bắt đầu luyện tập rồi.”

Vệ sĩ của ông Chu có ý tốt khuyên ông: “Ông chủ, bà chủ có dặn không được để ông đi bơi.”

Ông Chu nhàn nhạt nói, “Tự tôi hiểu rõ.”

Đang nói chuyện, ông liền cởi quần áo rất nhanh, vệ sĩ sau lưng không thể không cảm lấy, ông Chu hỏi hấn: “Tiểu Kỳ à, cậu thật sự không xuống sao?”

Hấn lắc đầu lia lịa.

Ông Chu khởi động gân cốt một chút, lúc này đây đang bị trò mình yêu thích từ trước đến giờ hấp dẫn, thật sự là ngứa ngáy khó nhịn, sau khi cảm thấy khởi động đủ rồi, lúc này mới nhón chân thử độ ấm của nước, chỉ thấy ông thoải mái kêu lên một tiếng, sau đó từ từ xuống nước.

Kỷ Vi nghĩ thầm, ông Chu này thật sự rất hào hứng.

Hấn hỏi vệ sĩ bên cạnh, “Năm nào ông chủ của các anh cũng đến đây bơi sao?”

Vệ sĩ cười rất dung mực, không nói một lời.

Kỷ Vi nhìn người vệ sĩ này, đoán chừng hấn khoảng hai năm hai sáu tuổi, ánh mắt lạnh thấu xương, nhìn bên ngoài hấn ta đáng người lực lưỡng, mà người vệ sĩ này rất có ý thức trách nhiệm, không nói một lời, chỉ chăm chú quan sát ông chủ.

Nhìn ông Chu vui đùa trong nước, khi thì bơi sấp, khi thì bơi ngửa, bơi rất hăng say, vui vẻ.

Đợi một lát, hai người vệ sĩ bắt đầu lo lắng, một người trong số họ liếc đồng hồ một cái, gọi ông Chu: “Ông chủ, đến giờ rồi.”

Ông Chu bơi chưa đã liền hướng về bên này quát vệ sĩ: “Không vội, tôi sẽ bơi hai vòng nữa.”

Kỷ Vi có chút khó hiểu, “Xem chừng ông Chu còn khỏe khoắn lắm, sao lại không để ông ấy bơi thêm lát nữa.”

Hỏi cũng như không, người vệ sĩ liền im lặng.

Kỷ Vi cũng không nói nhiều, hấn nhìn ông Chu trong nước, dường như ông Chu còn rất hào hứng, ông liền lặn xuống nước một cái, sau đó lại ngoi lên mặt nước, rồi sau đó lại tiếp tục bơi ra xa.

Bên này vệ sĩ bồn chồn lo lắng, vừa nhìn đồng hồ vừa căng thẳng nhìn chăm chăm mặt biển.

Ông Chu lại lặn xuống nước một cái, nhưng lần này, sau khi ông ta lặn xuống nước, ước chừng 7 đến 8 giây mà không thấy ngoi lên, bên này thấy ông đột nhiên lặn xuống, không thấy người đâu, khiến cho những người đứng trên bờ bên này nhất thời hoảng hốt.

Vài giây sau, ông Chu mới ngóc đầu lên khỏi mặt nước, Kỷ Vi vừa mới thời phào nhẹ nhõm liền nghe thấy người vệ sĩ khoảng hai năm hai sáu tuổi hét lên: “Ông Chu xảy ra chuyện rồi.”

Kỷ Vi còn chưa bình tĩnh lại, chỉ thấy người vệ sĩ kia tay chân lạnh lẽo cởi áo khoác ra, đang cởi áo sơ mi, xem chừng định nhảy xuống.

Quả nhiên, Kỷ Vi đứng từ xa nhìn lại, phát hiện dường như ông Chu có chút đuối sức, đang vẫy tay với vệ sĩ.

Người vệ sĩ kia còn không kịp cởi quần áo xong, vừa thấy tình hình của ông chủ, chưa nói lời nào liền nhảy xuống nước ngay. Người vệ sĩ còn lại chắc là không biết bơi, đứng trên bờ hoang mang lo lắng.

Kỷ Vi lo lắng nhìn về phía ông Chu bên kia, tình trạng của ông Chu không ổn lắm, xem ra vừa rồi ông nặ xuống một cái, không biết là bị sặc nước hay thế nào, mà có phần đuối sức, người vệ sĩ kia đang cố hết sức bơi đến chỗ ông chủ, nhưng nước biển lạnh buốt, hấn bơi có chút khó nhọc, mà đầu của ông Chu thoi thóp trên mặt nước, khó khăn chống đỡ.

Ban này có lẽ ông Chu không chú ý nên bơi hơi xa, vậy mà lại không có ai khác bên cạnh.

Vệ sĩ bơi tới bên cạnh ông Chu, hấn giang hai tay xốc nách ông Chu, kéo ông chủ ra sức bơi về bờ, ông Chu còn đang yếu ớt dựa trên người hấn ta.

Kỷ Vi nhìn chăm chăm phía bên kia, hồng rồi, có lẽ nước rất lạnh, người vệ sĩ kia lao đảo một cái trong nước, có lẽ là không khởi động trước khi nhảy

xuống nước nên bị chuột rút.

Mặt không biểu hiện gì, Kỳ Vĩ cắn răng một cái, vội chạy tới cạnh bể bơi, không kịp cởi quần áo, hấn nhún người một cái, nhảy xuống biển.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 59: Duyên Phận Khéo Sắp Đặt

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Vừa nhảy xuống nước, nước biển lạnh buốt, tựa như lưỡi dao nhỏ cứa vào da thịt hần, kỳ Vĩ rùng mình, nhưng vẫn cắn răng kiên trì bơi về phía ông Chu.

Ngay lúc này hần cũng chẳng suy nghĩ gì nhiều, chỉ trầm nghĩ một chuyện, khẩn trương kéo ông Chu lên bờ.

Kiên trì bơi tiếp, lúc bơi đến bên cạnh ông Chu, người vệ sĩ kia một bên chống đỡ, một bên cắn chặt răng hét lên: “Chân của tôi bị chuột rút.”

Kỳ Vĩ đỡ lấy ông Chu từ tay hần, sắc mặt ông Chu nhợt nhạt, gắng gượng khoát cánh tay mình lên vai Kỳ Vĩ và vệ sĩ, Kỳ Vĩ và vệ sĩ đang cố gắng hết sức kéo ông Chu về bờ.

Ông Chu được kéo lên bờ, ngay lập tức, lái xe khóa cho ông một tấm chăn, sau đó đặt một túi đường khí trước ngực ông, để ông ta thở khí ôxy.

Người vệ sĩ kia lạnh run, răng va lập cập, hần ngăn lái xe lại trước: “Khoan đã, ông chủ bị ngạt nước.”

Tay trái của hần đặt trước ngực ông Chu, tay phải ấn thật mạnh lên tay trái, động tác này nhằm mục đích dùng trọng lực ép nước biển ra khỏi miệng ông Chu, những động tác sơ cứu chuyên nghiệp, sau mỗi một lượt ấn tìm ngoài lồng ngực, miệng ông Chu liền phun nước ra ngoài.

Sau khi nước trong đường thở thoát ra hết, nhịp thở của ông Chu cũng không thể bình thường lại, vệ sĩ nghiêng rằng, hai tay đặt trên lồng ngực của ông Chu, cố gắng để tìm đập trở lại. Đột nhiên Kỳ Vĩ nhớ ra điều gì, hần nói với vệ sĩ: “Khoan đã, có lẽ trong cổ ông Chu có dị vật.”

Khi học đại học hần từng được học sơ cứu, ghé sát tai nghe thì thấy hơi thở của ông Chu rất yếu, có khả năng này.

Không kịp suy nghĩ, hần lập tức đỡ ông Chu ngửa cô ra sau, nhớ lại phương pháp sơ cứu được học ở trường, ngay lập tức cúi đầu xuống, lấy miệng hút dị vật trong mũi ông ta ra ngoài.

Hần liên tục cố hết sức hút, rồi cuộc hút mạnh một cái liền hút một cọng tảo biển màu xanh nho nhỏ ra khỏi khoang mũi của ông Chu, do lực hút quá mạnh liền bị hút vào trong miệng hần, hần khạc tảo biển ra ngoài, lúc này lái xe ấn túi đường khí vào mũi ông Chu, ngay sau đó là tiếng ho khan kịch liệt, tim của ông Chu đập bình thường, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mấy giây sau, tiếng còi xe cấp cứu rú vang vọng tới, lái xe và vệ sĩ vội vàng xuống xe, nâng ông Chu lên cáng cứu thương rồi chuyển lên xe.....

\*\*\*\*\*

Kỳ Vĩ đứng trong hành lang, cả người ướt sũng, tay đang cầm một ly nước ấm để uống, nhưng vẫn lạnh đến phát run, nghe nói ông Chu đã qua cơn nguy hiểm, hần mới yên tâm.

Người vệ sĩ không nhảy xuống nước từ bên ngoài chạy vào, hai tay hần nâng bộ quần áo mới sạch sẽ đưa cho Kỳ Vĩ, “Anh Kỳ, anh đi thay quần áo đi.”

Kỳ Vĩ vào nhà vệ sinh thay quần áo xong, vừa mở cửa thì vệ sĩ đã chờ ngoài cửa, nhận lấy bộ quần áo ướt nhẹp của hần.

Hần ra khỏi nhà vệ sinh, lại gặp người vệ sĩ đã nhảy xuống nước, hần ta cũng đã thay quần áo xong xuôi, nhìn thấy Kỳ Vĩ, lập tức gật đầu cười với hần.

Kỳ Vĩ tò mò hỏi hần: “Cậu tên là gì? Nhìn các thao tác của cậu rất chuyên nghiệp, trước kia cậu làm nghề gì?”

Hần lễ phép đáp: “Tôi là Hứa Chấn Hoa, tôi từng là lính từng phục vụ 6 năm trong Thủy quân lục chiến.”

Hóa ra là vậy, Kỳ Vĩ trầm nghĩ, vừa nhìn hần lao xuống nước, thân thể cường tráng, nhưng lại rất bình tĩnh, quả là vệ sĩ giỏi.

Trong hành lang ẩm ỉ hần lên, có người hốt hoảng chạy đến phòng bệnh VIP của ông Chu, là lái xe và một phụ nhân ngoài 50 tuổi, vị phụ nhân kia sắc mặt lo lắng, sợ hãi, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là vợ của ông Chu.

Bà vội vàng kéo Hứa Chấn Hoa lại hỏi: “Hiện tại Chủ tịch sao rồi?”

Nghe Hứa Chấn Hoa tóm tắt tình hình, bà yên tâm, người có chút suy yếu, vỗ vỗ đầu lắm bầm may mắn quá.

Hứa Chấn Hoa không quên nói với bà Chu, “Anh Kỳ đây đã cùng với tôi cứu ông Chu lên bờ.”

Lúc này bà Chu mới chú ý đến Kỳ Vĩ, vì hoảng hốt mà mặt bà vẫn còn tái nhợt, nhưng lại luôn miệng cảm ơn Kỳ Vĩ.

Bác sĩ ra ngoài nói với bà Chu: “Ông Chu bị bệnh tim, sau này nên tránh không bơi mùa đông nữa! Dù sao với thể trạng của ông ấy không phù hợp với những vận động mạnh.”

Bà Chu lớn tiếng quở trách hai vệ sĩ, “Không phải đã dặn các cậu phải trông chừng ông ấy sao?”

Hai vệ sĩ đành im lặng nghe bà Chu quở trách, bà Chu trách mắng mấy câu sau lại cảm thấy bọn họ cũng rất khó xử, nên cũng không nói lời nào nữa, đẩy cửa đi vào thăm chồng.

Tuy Kỳ Vĩ muốn vào thăm ông Chu một lát, nhưng nhớ tới thân phận của ông Chu, có lẽ mình cũng không nên mạo muội đi vào. Nhưng ngay sau đó bà Chu mở cửa ra gọi hắn: “Cậu Kỳ, ông nhà tôi mời cậu vào.”

Hắn đáp lời một tiếng đi vào, nhìn ông Chu đang nằm trên giường bệnh, mũi còn cắm ống thở oxy, nhưng đang nửa nằm nửa dựa trên giường, sắc mặt cũng hồng hào đôi chút. Thấy hắn, cảm kích cười với hắn, ranh mãnh nói: “Tiểu Kỳ, vốn định khoe khoang một chút trước mặt cậu, chẳng ngờ lại bị mất mặt, ban này cảm ơn cậu.”

Kỳ Vĩ cười ồm lên: “Tôi đâu làm được gì, là do vệ sĩ của ông phản ứng nhanh.”

Ông Chu lắc đầu nguầy nguậy: “Ai, già rồi, các bộ phận khác cũng không còn linh hoạt nữa.”

Cửa lại bị đẩy ra, có người vội vã đi vào, lập tức nhào tới giường bệnh. Kỳ Vĩ tùy tiện liếc cái người mạo muội đi vào này, nhất thời ngây dại, Chu Thành Viện?

Chu Thành Viện còn chưa phát hiện ra Kỳ Vĩ, mắt cô chỉ nhìn thấy cha của mình, hoảng hốt đến rung rung nước mắt, thấy cha vẫn bình an vô sự, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ba? Kỳ Vĩ vô cùng sửng sốt như bừng tỉnh giấc mộng, cha của Chu Thành Viện? Ông Chu, vị quý nhân này lại là Chu Chính Vinh của Tập đoàn thép Đại Vương tiếng tăm đây sao?

Hắn liền hiểu rõ.

Chu Thành Viện tức giận khóc nức nở: “Ba, ba thật là chẳng chịu nghe lời gì hết.”

Quay đầu lại nhìn thấy Kỳ Vĩ, cô vừa mừng vừa lo.

Cô luôn miệng nói: “May nhờ có anh hút mẩu tảo biển kia ra, bằng không hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi, anh có lạnh không?” Lúc nói chuyện cô kéo tay Kỳ Vĩ, nắm chặt tay hắn, trái lại trong lòng Kỳ Vĩ run lên từng cơn, tay của cô còn lạnh hơn cả tay hắn.

Chu Thành Viện cũng nhận ra điều đó, cô vội rút tay về.

Hắn chỉ thản nhiên đáp: “Có gì đâu, đổi lại là người khác cũng có thể làm được việc này.”

Hai người ngồi xuống ghế sofa bên kia phòng bệnh, Chu Thành Viện rất tự nhiên khoác tay hắn, vành mắt cô đỏ mọng, khẽ nức nở nói: “Vừa nãy nghe điện thoại, em bị dọa đến mức tay run lấy bẫy, em thật sự rất sợ.”

Kỳ Vĩ khẽ an ủi cô.

Bên kia bà Chu đỡ ông xã dậy uống nước, Chu Chính Vinh hứng thú nhìn đôi trai gái bên kia.

Kỳ Vĩ định xem đồng hồ, giờ tay ra lại không thấy đồng hồ đâu, chắc là ban nãy nhảy xuống nước bị rơi mất rồi, lại tìm đi động, màn hình đi động cũng tắt ngóm rồi.

Chu Thành Viện phát hiện, cô có chút áy náy: “Có phải đồng hồ bị rơi mất rồi không? Di động cũng hỏng rồi, thật ngại quá.”

Hắn không đồng ý nói: “Mấy thứ đó chỉ là vậy ngoài thân, đâu có gì phải tiếc chứ, nhưng tim của bác trai không khỏe, có lẽ không nên đi bơi nữa.”

Chu Thành Viện gật đầu liên tục, cô về mặt oán trách cha: “Ba à, ba xem ba kia, làm hại anh họ Kỳ cũng phải chịu lạnh cùng cha.”

Lẽ ra Kỳ Vĩ định ra về, nhưng Chu Thành Viện nặng nề lôi kéo không cho hắn đi, chưa tới nửa tiếng sau, Lí Bình Hiền và Âu Dương Bình cũng hoảng hốt chạy đến.

Thấy mọi người hốt hoảng đứng đây, Chu Chính Vinh nhu mảy bảo vợ: “Chỉ là một tai nạn đuối nước nho nhỏ, tôi vẫn chưa chết đâu, sao bà lại nghiêm trọng hóa vấn đề lên làm gì?”

Bà Chu đành xấu hổ giải thích: “Vốn là tôi hẹn vợ Bình ra ngoài, cô ấy không thấy tôi đến đương nhiên sẽ gọi điện thoại cho tôi, tôi có thể giấu diếm được sao? Vợ ấy cũng chẳng phải người ngoài.”

Vợ của Chu Chính Vinh đúng là chị ruột của Lí Bình Hiền, Thế Quân và Thế Anh hiển nhiên là em họ của Chu Thành Viện, nên Kỳ Vĩ mới nói, mối quan hệ này thật là thú vị, tuy rằng hần và Chu Thành Viện không có quan hệ huyết thống, nhưng vì quan hệ với Thế Quân và Thế Anh nên hai người họ cũng có một chút họ hàng.

Quan hệ của con người thật phức tạp nhưng cũng rất kỳ diệu.

Âu Dương Bình biết đầu đuôi sự việc, lại nghe nói giữa chừng Kỳ Vĩ đã cứu anh rể của chồng, liền vô cùng ngạc nhiên, “Kỳ Vĩ, cháu quen chủ tịch Chu lúc nào lại không nói với bọn đi một tiếng.”

Trái lại Kỳ Vĩ cũng không cảm thấy có gì lạ, Chu Chính Vinh cười âm lên: “Tôi với cậu ta là anh em kết nghĩa, chẳng lẽ từng việc nhỏ nhặt như lông gà vò tôi cũng phải báo cáo từng việc một với các người sao? Các người thật là phiền phức.”

Thấy Chu Chính Vinh không sao, mấy người thân đứng quanh giường bệnh cản hết cả ánh sáng, Kỳ Vĩ cũng biết mình không cần ở lại nữa, hần khách sáo chào hỏi ra về.

Chu Thành Viện thân thiết khoát tay hần, “Anh họ Kỳ, anh ở lại thêm lát nữa, tìm em đến giờ vẫn còn nhảy lên sợ hãi thỉnh thoảng lên.”

Âu Dương Bình luôn miệng nói: “Đúng đó, không thì Kỳ Vĩ ở lại với Thành Viện đi, cháu xem Thành Viện sợ hãi đến mức này rồi.”

Chu Chính Vinh có chút nóng nảy, “Bây giờ tôi mệt rồi, mọi người ra ngoài hết đi, tôi muốn nghỉ ngơi một lát, Chấn Hoa, cảm ơn cậu.”

Hứa Chấn Hoa rất cung kính đáp một tiếng với ông chủ, không dài dòng, đáp một tiếng liền ra ngoài luôn.

Mọi người một vẻ mặt, nhưng trong cả đám người, Kỳ Vĩ thích người bạn trẻ này nhất, Hứa Chấn Hoa có đôi mắt nhạy bén, sắc sảo.

Mọi người vẫn muốn ở lại một lát, Chu Chính tỏ vẻ không: “Ra ngoài hết đi, các người cứ vây quanh chỗ này thì có thể giúp ích cho việc hô hấp hay giấc ngủ của tôi? Bây giờ tôi muốn nghỉ ngơi, Bình Hiền, vợ chồng chú về đi.” Ông lại khê trách con gái, “Con hai cũng đưa mẹ con về nhà đi, bà ở đây cũng không sao, mẹ con ở lại đây lâu cũng buồn.”

Mọi người đành đi ra ngoài, Chu Thành Viện thân mật kéo tay Kỳ Vĩ ra ngoài, Chu Chính Vinh lại lên tiếng.

“Kỳ Vĩ, cháu có sẵn lòng ở lại trò chuyện với bác một lát không?”

Kỳ Vĩ hơi bất ngờ, Chu Thành Viện vẫn chưa rút tay ra khỏi cánh tay hần, Chu Chính Vinh trêu chọc con gái: “Chẳng lẽ ba con sẽ ép hỏi bạn con sao? Thanh niên các con một chút cũng không nỡ rời nhau sao?”

Lời này nhất thời làm Chu Thành Viện xấu hổ, trên mặt Kỳ Vĩ cũng có chút ngại ngùng.

Cô vừa rụt rè vừa biết ơn khê nói với Kỳ Vĩ: “Em đi trước đây, hôm khác em sẽ đến gặp anh sau.”

Nói là đi mà lại lưu luyến không muốn đi.

Đợi mọi người rời khỏi, lúc này Chu Chính Vinh mới vỗ vỗ lên giường, ý bảo Kỳ Vĩ, “Lại đây, cậu bạn Kỳ Vĩ, ngồi xuống đây trò chuyện một lát.”

Chờ đến khi Kỳ Vĩ ngồi xuống, Chu Chính Vinh mới nói: “Thật ngại quá, không nói với cậu thân phận của mình.”

“Ồ, cháu cũng không biết bác là dưỡng của Thế Quân, lại là ông chủ Tập đoàn thép Đại Vương nổi tiếng.”

Chu Chính Vinh cười âm lên, xem ra tinh thần phần chần hơn nhiều “Bác là dưỡng của Thế Quân mà ba cháu cũng là dưỡng của Thế Quân? Ha ha, thì ra hai nhà chúng ta cũng có quen biết. Đây quả là duyên phận.”

Nhưng thật ra trong lòng Kỳ Vĩ có chút hối hận, nếu hần sớm biết ông là Chu Chính Vinh, thì lúc bắt đầu quen với ông, hần cũng chẳng thể nói chuyện thoải mái như bây giờ.

Ai mà biết Chu Chính Vinh đúng là củ nhân sâm trăm năm, thấu hiểu lòng người, ông dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của Kỳ Vĩ, thẳng thắn nói: “Có phải trong lòng cháu có chút hối hận? Nếu sớm biết thân phận của bác, thì cháu đã không ung dung thoải mái như trước?”

Hần ngẩn ra, trong lòng ngẫm nghĩ, ông ta chỉ cần một câu nói liền có thể vạch trần hần, hần chỉ cười không đáp.

Chu Chính Vinh cũng lắc đầu khê than: “Lúc thật sự gặp nguy hiểm, dù có nhiều tiền đi chăng nữa, cũng chẳng ích gì, dù là tỷ phú đi nữa thì cũng có gì khác biệt chứ?”

Kỷ Vi gật đầu, việc này đúng là thật, còi hết quần áo xuống nước, thì ai biết ông là người giàu nhất hay là công nhân làm thuê đây?

Trái lại Chu Chính Vinh cũng không kiên nhẫn nhủu mầy: “Mấy người này, phiền phức quá đi mất, lại giam bác ở trong này, cứ chờ mà xem, không phải dăm ba ngày nữa thì bọn họ cũng không cho bác xuất viện.”

Kỷ Vi ngẫm nghĩ, hần nói đùa với Chu Chính Vinh: “Bác Chu, bác cứ tỉnh dưỡng dăm ba ngày đi, nhân tiện nghỉ ngơi một chút, chờ bác xuất viện, nếu bác đồng ý, cháu sẽ dẫn bác đến mấy chỗ rất hay chơi.”

Chu Chính Vinh nhướn mày, vẻ mặt biểu hiện như một cậu nhóc ngây ngô: “Thật sao?”

Kỷ Vi tươi cười, hần nghịch ngợm nháy mắt với đồng chí lão thành này, khẽ nói: “Cháu dẫn bác đi. ....tán gái.”

Nhất thời Chu Chính Vinh cười lớn, “Cháu đúng là người bạn nhỏ hợp với bác.”

Hai người nhìn nhau cười.

Đội Kỷ Vi rời khỏi, Chu Chính Vinh có chút suy tư, ông gọi điện thoại cho Lí Bình Hiền: “Đứa trẻ này rất được, khi cậu ta mới quen tôi vẫn chưa biết thân phận của tôi, nhưng cậu ta cũng rất kiên nhẫn, không tò mò hỏi han nhiều chuyện, nói chuyện cũng rất khách sáo, thật lịch sự, xem ra đúng là một thanh niên ưu tú.”

Lí Bình Hiền càng ra sức lấy lòng: “Đúng vậy, đứa cháu ngoại này của em tính tình thì khỏi chê, anh rể, ba nó là ai hần anh cũng biết, chính là Bí thư Kỷ.” Hần lại nói thêm “Sang năm là nhiệm kỳ mới của chủ tịch tỉnh, chắc chắn Bí thư Kỷ sẽ là chủ tịch tỉnh kế nhiệm.”

Chu Chính Vinh thờ dãi: “Tôi rất ưng ý nếu đứa nhỏ này trở thành con rể của tôi.”

Lí Bình Hiền là người khôn khéo, suy nghĩ của anh rể thế nào chỉ cần nói một câu ông liền hiểu ngay, lúc này ông vô cùng khôn ngoan đi lấy lòng anh rể.

“Kỷ Vi với Thành Viện đúng là rất xứng đôi, thật ra việc này cũng không khó, xem ra chúng ta phải tác hợp cho chúng.”

Chu Chính Vinh mỉm cười, ông không có con trai, con rể cả rất tài giỏi thì con rể nhỏ chắc chắn cũng không thể tìm đại khái được, mà tấm lòng của Thành Viện đối với Kỷ Vi ban nãy, ông là cha, nhìn cái là hiểu ngay.

---

Hôm sau, Chu Thành Viện lại đến tìm Kỷ Vi, cô hẹn hần đi ăn, đang lúc ăn cơm, cô đưa cho hần một chiếc hộp vô cùng tinh xảo.

Hần mở ra xem, là một chiếc đồng hồ Rolex, thoát nhìn có vẻ bình thường nhưng lịch được cài đặt đúng ngày chủ nhật, rất tinh xảo, hần cũng có hứng thú với đồng hồ, chiếc đồng hồ này đính mười viên kim cương chính hãng, hai hạt vàng, chiếc đồng hồ nhập khẩu này được lắp ráp thủ công 100%, vỏ ngoài bằng vàng, đắt tiền.

Chu Thành Viện nói: “Tuy là vật ngoài thân, nhưng chẳng còn cách nào khác thể hiện lòng biết ơn của em, đồ vật này nọ có thể mua, nhưng ba em thì chỉ có một.” Sau đó cô nói đùa một câu: “Trong lòng em, anh cũng là độc nhất vô nhị.”

Kỷ Vi nâng đầu, lại bắt gặp một ánh mắt rất chân thành.

Ánh mắt kia như ẩn chứa một thứ tình cảm nào đó, hần buông mắt xuống, trêu cô: “Quần áo anh đang mặc cũng chẳng giá trị bằng chiếc đồng hồ này, đeo nó khiến anh thấy áp lực đó.”

Chu Thành Viện chân thành nói: “Đừng từ chối, cứ coi như em tặng anh một món quà được không?”

Hần ngẫm nghĩ, đành phải chấp nhận.

Nhìn chiếc đồng hồ đeo tay này, đột nhiên hần có cảm giác, chiếc đồng hồ này tựa như một cánh cửa, mở ra rồi, đang chỉ đến một hướng lạ lẫm với hần, nhưng đó là một hướng sáng để đi theo, con đường ấy khác hần với con đường 28 năm hần từng bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 60: Lặng Thầm

Chuyển ngữ: Nhã Lam



Âu Dương Bình mau chóng kể chuyện Kỳ Vĩ cứu Chu Chính Vinh cho chị gái Âu Dương Mai.

Đầu tiên Âu Dương Mai lo lắng cho con trai, nhưng sau đó cũng ngạc nhiên: “Có chuyện này sao, vô tình quen chủ tịch Chu?”

Âu Dương Bình liền chớp thời cơ thì thầm với Âu Dương Mai: “Chủ tịch Chu rất thích Kỳ Vĩ, kể cũng hay, đứa cháu ngoại của em cũng thật là giỏi nha, nó không biết thân phận của chủ tịch Chu, nước biển lạnh cóng như vậy mà nhảy thẳng xuống. Đây cũng coi như duyên phận!”

Âu Dương Mai không nói gì.

Âu Dương Bình thành thật nói: “Chị à, lâu rồi chị cũng không gặp Thành Viện, bây giờ nó càng trưởng thành lại càng giỏi giang, xinh đẹp.”

Em gái nhiệt tình khen ngợi ưu điểm của Chu Thành Viện trước mặt mình như vậy, làm chị sao có thể không hiểu ý tứ trong lời nói đây.

Bà ngẫm nghĩ, nói: “Nếu là cháu gái của Bình Hiền, thì cũng có chút họ hàng với chúng ta, lúc nào đó mời con bé đến nhà chơi.”

---

Bên kia, Chu Thành Viện đang đi dạo cũng cha trong bệnh viện, Chu Chính Vinh hỏi con gái, “Con gái à, con hãy nói cho ba biết, có phải con thích Kỳ Vĩ không?”

Cha con đồng tâm, Chu Thành Viện chẳng hề giấu diếm chút nào, “Đúng vậy, con muốn anh ấy làm bạn trai của con.”

Chu Chính Vinh cười sáng khoái, “Con gái của ba thật là thẳng thắn.”

Chu Thành Viện tức tức: “Nhưng anh ấy có bạn gái rồi.”

Chu Chính Vinh chẳng thèm để ý nói, “Vậy thì khó đây, bảo cô ta đã chết không phải xong rồi sao.”

Chu Thành Viện sợ nhảy dựng lên, “Ba, ba định làm gì?”

Chu Chính Vinh cười âm thầm: “Dọa con rồi à, con nghĩ ba là Võ Tắc Thiên chắc, Thái Bình công chúa có tình cảm với em họ, nhưng em họ lại có vợ rồi, Võ Tắc Thiên nói một câu, chuyện này đơn giản thôi, giết cô ta là được chứ gì? Ba sẽ không làm như vậy, nhưng con là bảo bối yêu quý của ba, thứ con thích, ba cũng thích, vậy ba nhất định sẽ giúp con đạt được mong muốn.”

Trong lòng Chu Thành Viện rất vui, ba lại bằng lòng giúp đỡ cô theo đuổi Kỳ Vĩ? Việc này thật sự là khiên cưỡng cô không kịp thích ứng.

Nhưng Kỳ Vĩ không biết những toan tính phức tạp trong lòng người khác, Chu Chính Vinh nhập viện được vài ngày, hẳn lại đến thăm, hai người ngồi nói chuyện phiếm, nói đủ chuyện trên trời dưới đất, đều cực kỳ vui vẻ.

Âu Dương Mai cũng lịch sự đi cùng em gái đến thăm Chu Chính Vinh, vì Âu Dương Mai là chị vợ của Lí Bình Hiền, nên Chu Chính Vinh gặp Âu Dương Mai tuy khách sáo nhưng cũng có vài phần niềm nở.

Nhắc đến Kỳ Vĩ, ông không khỏi khen ngợi: “Chị thông gia có một đứa con trai tuyệt vời thật khiến người ta ngưỡng mộ, nổi bật, tài đức vẹn toàn.”

Dù sao Âu Dương Mai cũng là người xuất thân trong gia đình giàu có, nghe Chu Chính Vinh khen ngợi con trai mình, bà cũng rất lịch sự đáp: “Thật ra thằng bé cũng chẳng phải là người vĩ đại gì, chẳng qua là bình thường ba nó giáo dục có hơi nghiêm khắc, nên cũng không nhiễm thói xấu nào.”

Nếu Chu Chính Vinh là một người qua đường xa lạ, cho dù Kỳ Vĩ có công cứu ông, Âu Dương Mai cũng sẽ không hạ mình đến thăm, nhưng Chu Chính Vinh là tỷ phú nổi tiếng cả nước, xét về gia thế hay địa vị đều cao hơn nhà họ Kỳ rất nhiều, nên tất nhiên Âu Dương Mai cũng sẵn sàng qua lại kết thân với gia đình giàu có này.

Chu Thành Viện ngồi bên cạnh cha, gặp Âu Dương Mai cười rạng rỡ, tự nhiên, thấy Âu Dương Mai giật mình.

---

Sau khi tan ca, Kiều Mạt vừa ra khỏi cửa dành cho nhân viên, liền thấy xe của Kỳ Vĩ vẫn đỗ ở chỗ cũ chờ cô.

Kỳ Vĩ bảo cô, “Hôm nay chúng ta về nhà ăn cơm, mẹ anh bảo có khách đến chơi.”

Kiều Mạt cũng không biết có khách nào đến, nhưng hẳn nói vậy nên cô liền nghiêm túc đi theo hẳn.

Về đến nhà họ Kỳ, xe mới vừa đến cửa nhà, chợt nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ bên trong.

Kỳ Vĩ và Kiều Mạt vừa bước vào phòng khách, nhìn thấy người khách đó, hẳn liền giật mình.

Chu Thành Viện?

Về mặt Âu Dương Mai tươi cười hơn hờ, cầm tay Chu Thành Viện hỏi han này nọ, Chu Thành Viện nhìn thấy Kỳ Vĩ và Kiều Mạt, liền tươi cười chào hỏi.

“Này anh họ Kỳ Vĩ” Cô bắt chước cách xưng hô của Thế Quân và Thế Anh với hần.

Kỳ Vĩ cười, “Chẳng trách hôm nay nhất định bắt bọn anh về nhà, hóa ra là có khách quý đến chơi.”

Chu Thành Viện rất tự nhiên nói với Kiều Mạt: “Cô chắc là Kiều Mạt? Chúng ta từng gặp mặt một lần rồi. Đúng vậy không?”

Ngay lập tức, Kiều Mạt nhớ đến mấy hôm trước, ở cửa khách sạn, một cô gái ăn mặc thời trang khoác tay Kỳ Vĩ, lúc đó vội vàng nên cũng không nhìn rõ mặt, chỉ nhớ dáng người cô ta cao gầy, bây giờ nhìn thấy Chu Thành Viện, bất chợt cô cảm thấy Chu Thành Viện rất có khí chất.

Kiều Mạt gật đầu: “Xin chào cô Chu.”

Âu Dương Bình khó hiểu: “Các cháu từng gặp nhau?”

Hai cô gái đồng thời gật đầu cười tủm tỉm, coi như quen biết.

Hôm nay nhà họ Kỳ rất đông vui nhộn nhịp, vì Lí Thế Quân dẫn bạn gái đến, bạn gái Điền Điền của Thế Quân cùng học đại học với hần, trông rất duyên dáng, tuy dáng người không cao lắm nhưng mặt tròn, xương nhỏ, người lại tròn trịa, thoát nhìn rất mềm mại đáng yêu, ngồi trên ghế sofa tựa như một búp bê dễ thương, gặp Kiều Mạt, cô ấy liền mỉm cười ngọt ngào chào hỏi, lập tức quen thân.

Âu Dương Bình giới thiệu tiếp, tay trái lôi kéo Điền Điền, tay phải nắm tay Chu Thành Viện, Kiều Mạt và Kỳ Vĩ ngồi trên ghế sofa xa hơn một chút, nghiêm túc nghe mọi người nói chuyện

Lí Thế Anh còn đang dựa vào đi Âu Dương Mai ăn táo.

Âu Dương Bình không ngừng khoe khoang Chu Thành Viện trước mặt mọi người: “Thành Viện quả là một cô gái giỏi giang, dù là con nhà giàu có nhưng lại chẳng hề tỏ ra yếu ớt, tính tình lại không kiêu căng, đáng đáp thì cô phải nói, tuy rằng là con gái của chị chồng cô, nhưng cô thật sự nhìn không được mà ước ao nó trở thành con gái mình, chỉ mong con gái mình được như nó, con gái cô yếu ớt, nhõng nhẽo, đến khi nó bằng tuổi Thành Viện, có thể gả đi là cô liền đốt nhang tạ ơn tổ tiên lắm rồi.

Lí Thế Anh khó chịu cầu nhàu: “Mẹ, sao mẹ lại bêu xấu con trước mặt người như vậy, mẹ làm con đau lòng quá, cả đời này con sẽ không kết hôn.”

Âu Dương Bình hừ nói: “Vây cũng được, con làm gái ế, con cam chịu làm củi khô, mẹ còn sợ đốt không cháy sao? Vừa hay con có thể nói chuyện phiếm cùng mẹ.”

Mọi người cười ầm lên.

Âu Dương Bình nhớ tới điều gì, bà vừa như vô tình vừa như cố ý nói, “Chị, chị xem, mấy cô gái ngồi trong nhà chúng ta, xét về xuất thân hay sự nghiệp, đúng là mấy cô gái này đều nổi trội hơn hẳn mấy tiểu thư con nhà giàu có, phải không? Tuy nhiên, lại nói, người nổi bật nhất hẳn là Kiều Mạt rồi?”

Vốn đang nói chuyện phiếm vui vẻ, Kiều Mạt liền nghe thấy mọi người chuyển hướng noid về mình, cô tròn to hai mắt, nói gì cô chứ?

Âu Dương Mai không nói gì, Âu Dương Bình lại nói với Chu Thành Viện: “Kiều Mạt cũng tốt, đứa cháu trai này của mợ tiêu chuẩn cao biết bao, trước kia cũng quen nhiều bạn gái, đều không vừa mắt vừa lòng nó, kể ra thì chỉ có Kiều Mạt có thể thu phục được nó, Kiều Mạt ấy à, xinh xắn, vừa nhìn liền biết chắc đây là người mẹ hiền vợ thảo, nó là thợ làm bánh ngọt, tuy rằng không có bằng cấp cao, tuy nhiên không học cao cũng chẳng sao, không phải người con gái nào cũng phải lập gia đình sao, đâu thể giống như cháu một nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế.”

Kiều Mạt không hề rằng nửa lời, nhưng lòng tựa như một bức tranh cát, đang dần chảy đi, cô biết lời nói của Âu Dương Bình còn có ý khác, lời này vừa rõ ràng lại vừa mập mờ, một câu khen ngợi lại một câu chê bai, cô cũng không phải kẻ ngốc, nghe là hiểu ngay.

Kiều Mạt cô sao có thể sánh bằng mấy người ngồi đây chứ, Chu Thành Viện là công chúa thanh cao, học vấn cao, xinh đẹp, Lí Thế Anh là công chúa nhà giàu, dù không lấy chồng cũng sở hữu tài sản bạc triệu, tuy rằng Điền Điền là bạn gái hiện tại của Lí Thế Quân, nhưng cô ấy xinh xắn đáng yêu, cũng là sinh viên, ba cô gái trước mặt này, xét về điều kiện của mỗi người, người nào người nấy đều là những người thuộc tầng lớp thượng lưu.

Kỳ Vĩ cũng nghe thấy, hần ngồi trên ghế sofa, vốn đang nói chuyện phiếm với Lí Thế Quân, vô tình nghe thấy lời nói của di, về mặt hần có chút bất mãn.

Ngẫm nghĩ một lát, hần quyết định thay người yêu giữ chút thể diện.

“Đi út nói phải lắm, quả thật Kiều Mạt cũng chẳng dễ dàng gì, ba mẹ cô ấy mất sớm, một cô nhóc không có người thân yêu thương che chở, quá nhiều trắc trở? Mọi người cho rằng thợ làm bánh kem rất dễ sao? Thế Quân, Thế Anh nói cho các em biết nha, nghề này cũng chẳng đơn giản đâu! Thế Anh, chiếc bánh ga tô lần trước Kiều Mạt làm cho em gọi là bánh Napoleon, nướng bánh cho xốp giòn, chồng hai chiếc bánh lên nhau rồi phết kem, xếp hoa quả vào giữa hai chiếc bánh, phải làm từng tầng bánh một cách hoàn hảo mới được, vậy mới nói, làm bánh ga tô không hề dễ, mà muốn liệt kê ưu điểm của Kiều Mạt, quả là có đếm cả mười đầu ngón tay cũng không đủ.”

Lí Thế Anh hừ một tiếng, tức giận chế nhạo hần: “Anh của em là nô lệ của vợ.”

Kiều Mạt chỉ cúi đầu, hai tay nắm chặt vạt áo, chẳng nói câu gì.

Trong lòng Lí Thế Quân cũng cảm động, trước bao nhiêu người thế này, anh họ vẫn che chở cho người yêu, bệnh vực người yêu đến mức này, chứng tỏ anh họ thật lòng yêu cô ấy.

Chu Thành Viên cũng chẳng phải kẻ ngốc, hôm đó vô tình bắt gặp Kim Tông Trạch ôm Kiêu Mạt ở cửa khách sạn, cô vốn đang hả hê mừng thầm, thoát nhìn Kiêu Mạt cũng chẳng có gì hơn người, trong ấn tượng của cô thì người yêu của Kỷ Vĩ phải có dáng người cao ráo, một cô gái xinh đẹp, khí chất riêng biệt, không ngờ khi gặp Kiêu Mạt, cô rất thất vọng, dáng Kiêu Mạt cũng được, cách ăn mặc thì không thể bình thường hơn được nữa, một chiếc quần jean, một đôi giày bệt, chiếc áo len rộng thùng thình, thoát nhìn như một cô bé ngây thơ, chẳng có gì nổi bật, một đĩa thức ăn như vậy lại có thể khiến Kỷ Vĩ ăn mãi không chán? Không thể tưởng tượng nổi.

Về mặt Kiêu Mạt rất bình tĩnh, lắng nghe mọi người nói những chuyện nhạt nhẽo, cũng không nói nhiều, chỉ kìm nén cảm xúc trong lòng, nếu đến bản thân mình cũng không thể không chế cảm xúc, vì người khác nói những lời khích bác mà buồn bã, tự ti thì mãi mãi cũng không thể nào tự tin được.

Âu Dương Mai nhìn đồng hồ, người giúp việc của hai nhà đều có mặt trong biệt thự này, bà dặn dò mấy người họ: “Di Chu, di Tạ, chuẩn bị nấu cơm đi.”

Bạn gái của Thế Quân nói khách sáo: “Cháu đến nhà bếp xem có giúp được gì không.”

Âu Dương Bình ngăn cô lại: “Cháu là khách, cứ ngồi yên đây là được, Kiêu Mạt cháu đi xem xem có cần phụ giúp một tay không.”

Kiều Mạt vừa mới đứng lên, Kỷ Vĩ liền kéo cô lại: “Kiêu Mạt, lên lầu, anh với em đi xem phim Stuart Little.”

Hắn thoải mái kéo Kiêu Mạt lên lầu, không coi ai a gì, ôm cô rất tự nhiên, những người ngồi dưới lầu đều nín lặng.

Sau khi vào phòng, hắn ôm cô vào lòng.

Kiều Mạt sao lại không hiểu tâm ý của người yêu cơ chứ, cô ôm chặt lấy hắn, không thốt nên lời.

Hắn nâng mặt cô lên, thấy cô rung rung nước mắt khiến hắn rất buồn, son môi của Kiêu Mạt bị phai gần hết, cô vốn trang điểm nhạt, bây giờ nhìn khuôn mặt này càng thấy rõ cô là cô gái xinh xắn, đáng yêu, thật sự làm hắn không thể rời mắt.

“Cục cưng à,” hắn dỗ dành cô: “Đừng có nghĩ ngợi lung tung, di nhỏ của anh, miệng lúc nào cũng làm nhảm mấy chuyện to tát, em thích thì nhập cuộc, không thích thì đừng có nghe, nếu em buồn, anh lại càng buồn hơn.”

Kiều Mạt được buồn nói: “Kỷ Vĩ, anh thật sự yêu em vậy sao, anh nói xem em đã tích bao nhiêu phúc đức mới có thể may mắn gặp được một người tốt tính như anh.”

Kiều Mạt có khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, vừa mềm vừa nhẵn mịn, làm trái tim hắn thổn thức không thôi, lúc này đôi môi nhỏ xinh hé mở, phả ra một làn hơi mỏng, giọng nói nũng nịu, nhẹ nhàng, hắn nghe mà thấy vừa đau lòng vừa xúc động.

“Quyến rũ anh ư?” Hắn cười, quay lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, hắn hả hê trêu ghẹo: “Có sao em trưởng thành lại có dáng vẻ này? Đúng là tiểu yêu tinh hại người.”

Kiều Mạt vòng tay ôm thắt lưng hắn, dụi đầu vào lòng hắn, nước mắt nước mũi giàn giụa, lau hết nước mũi vào áo hắn.

Hai người nằm trên giường tâm sự, đôi mắt của Kiêu Mạt sáng long lanh như hai vì sao nhỏ.

Cô khẽ than: “Anh đối xử với em thật tốt.”

Hắn khẽ cười, kéo bàn tay của cô khẽ đặt giữa hai chân mình, sau đó cười xấu xa, lảm bảm.

“Em giống như con bão cấp 10, anh bị em cuốn hút đến mức cứng lên rồi!”

Kiều Mạt đánh hắn một cái, “Nghiêm túc chút đi.”

Hắn lấy chân quần chặt lấy cô, tay luồn vào trong quần áo cô, dè dặt nỉ non: “Em có muốn anh không, anh muốn yêu em.”

Kiều Mạt lắc đầu.

Hắn thấy cô vẫn buồn bã, vì vậy cố nằm sấp xuống, dịu dàng hôn cô, Kiêu Mạt từ từ nhắm mắt lại mặc hắn. Hắn cười ồm lên: “Em yêu, em có biết? Hôn cũng có 17 kiểu hôn khác nhau.”

Kiều Mạt mở mắt ra, tức giận mắng: “Anh cũng chuyên nghiệp quá nhỉ, thật đáng ngưỡng mộ.”

Hắn không cười, ánh mắt trầm ổn nhìn cô, một lát sau, hỏi cô: “Cục cưng, em đồng ý lấy anh chứ?”

Kiều Mạt giật mình, ngạc nhiên nhìn hắn.

Hắn nói: “Từ lâu anh đã muốn chuyển tên em từ sổ hộ khẩu nhà em sang nhà anh, bây giờ thử tập một chút.”

Kiều Mạt nức nở khóc, vừa bước vào cánh cửa này cô còn hơi tự ti, mặc cảm, trong số những cô gái ngồi đây, cô tự thấy mình là người kém cỏi nhất, đặc biệt là những lời ám chỉ của Âu Dương Bình càng khiến cho trái tim của cô khó mà chịu đựng nổi, nhưng thật không ngờ, Kỳ Vĩ lại có thể bênh vực cô như vậy trước mặt mọi người, cô còn đắn đo gì nữa chứ, trái tim cô tựa như một viên kẹo, một kết thúc mỹ mãn, tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Ngay lúc này, cô chỉ cảm thấy, dù cả thế giới có sụp đổ cũng không quan trọng bằng hắn.

Bây giờ, cho dù một vị hoàng tử có bùng vương miện đến cầu hôn cô, cô cũng chẳng thèm, cô chỉ cần hắn.

Nếu ngay lúc này, núi băng có đổ sập xuống, cô thà rằng người chết là cô mà không phải là hắn.

Ăn xong bữa tối, Li Bình Hiền và Âu Dương Bình phải ra ngoài bàn chuyện làm ăn, trong nhà không có người lớn soi mói, Li Thế Quân mừng thầm trong lòng, hôm nay tâm trạng của bạn gái cũng tốt, món tráng miệng thơm ngon như vậy bày trước mặt hắn, nếu không ăn ngay thì thật đáng tiếc.

Nhưng hắn thừa biết ở đây sẽ chẳng làm ăn được gì, hắn như

Hắn vội đến trước cửa phòng ngủ Kỳ Vĩ, vừa gõ cửa, Kiều Mạt liền ra mở cửa.

Kiều Mạt bảo hắn: “Kỳ Vĩ đang nói chuyện phiếm với cô Chu trong phòng đọc.”

Li Thế Quân đáp một tiếng, nghĩ một lát liền đi tìm anh họ.

Chu Thành Viện ở trong phòng đọc với Kỳ Vĩ, cô đang ngắm một đồ cổ do Kỳ Vĩ sưu tầm, Kỳ Vĩ rất kiên nhẫn giới thiệu với cô.

Cửa phòng mở ra, Li Thế Quân đứng trước cửa, Chu Thành Viện vốn tưởng rằng Kiều Mạt đến đánh ghen, không ngờ lại là Li Thế Quân.

Kỳ Vĩ hỏi hắn: “Có việc gì đấy? Thế Quân?”

Li Thế Quân thẳng thắn trả lời, thật thà hỏi xin hắn: “Cho em mấy cái bao cao su.”

Vừa thốt ra lời này, Chu Thành Viện vô cùng xấu hổ, Kỳ Vĩ cũng có chút bất ngờ, thẳng thốt chết tiệt này, thứ như vậy mà nó lại chẳng thèm nói thầm với hắn, sao có thể nói oang oang như vậy chứ.

Hắn không hài lòng mà chế nhạo em họ: “Em đang nghĩ bậy bạ gì đấy? Mau đưa bạn gái về nhà đi.”

“Anh có cho em hay không?” Giọng Li Thế Quân lại oang oang lên cỡ vài đề-xi-ben (dB), dù sao một người là anh họ, một người là chị họ, đằng nào thì hắn từ trước đến giờ vẫn bị coi là Nhị thế tử \*trong mắt họ, mình càng dè dặt họ sẽ càng không nể mặt mình, suy cho cùng cứ dứt khoát là Đãng Đò Từ\*\* cho rồi.

(\* là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua)

(\*\*Đãng Đò Từ là đại phu nước Sở, thân cận của nhà vua nước Sở, một kẻ háo sắc. Đãng Đò Từ ghen ghét tài hoa của Tống Ngọc, luôn tìm cơ hội nói xấu Tống Ngọc trước nhà vua nước Sở)

Kỳ Vĩ nhú mày: “Không có, Thế Quân, đừng quậy phá nữa, mau đưa Diễm Diễm về nhà đi.”

Li Thế Quân hừ một tiếng, xoay người định ra ngoài nhưng lại không mặn mà lẩm quảng lại một câu: “Anh có tư cách gì mà lên mặt với em, mười tám tuổi đã không còn là xử nam, giờ lại đứng trước mặt em giả dạng quân tử gì chứ.”

Hắn đóng sập cửa lại, Kỳ Vĩ liền ảo não, xấu hổ,

Sau khi Li Thế Quân tức giận đùng đùng liếc qua phòng đọc, lẩm bẩm: “Đừng tưởng em không biết trong lòng anh nghĩ gì, bên ngoài có biết bao đàn ông tốt, muốn loại nào mà chẳng có, người ta là có đôi có cặp rồi, chị lại muốn chen ngang.”

Lời này là nói cho Chu Thành Viện nghe.

Thế giới có đến mấy tỷ dân, biết người biết mặt khó biết lòng.

Chu Thành Viện định đi, Kỳ Vĩ và Kiều Mạt cũng định về nhà trọ, Âu Dương Mai lịch sự tiễn đến cửa, kéo tay Chu Thành Viện khách sáo chào nhau.

Âu Dương Mai nói: “Ngày nào bác cũng rảnh rồi, nếu cháu không ngại bác già lẩm chuyện dài dòng, rảnh thì đến tâm sự với bác.”

Chu Thành Viện gật đầu.

Âu Dương Mai còn bảo: “Thanh niên các cháu có nhiều thú tiêu khiển, ngày thường cháu có đi sàn nhảy hay quán bar gì không?”

Chu Thành Viện là người ân cần và nhẹ nhàng đáp lời Âu Dương Mai: “Ít lắm ạ, đôi lúc cảm thấy nhà chán thì cháu rất thích ngồi nghe người lớn trong nhà tán gẫu chuyện gia đình.”

Âu Dương Mai khen: “Quả là một đứa con hiếu thảo.”

Dĩ nhiên Kiều Mạt không có phúc được Âu Dương Mai cầm tay nói chuyện thân thiết như vậy, từ ngày cô yêu Kỳ Vĩ, sắc mặt Âu Dương Mai luôn thờ ơ, lạnh nhạt tựa như màu sắc trái bí ngô, chưa từng bày ra vẻ mặt niềm nở, lúc này cô vừa định lên xe, Kỳ Vĩ khẽ nói với cô: “Em ngồi xuống ghế sau đi.”

Kiều Mạt liền ngoan ngoãn mở cửa sau xe, nghiêm túc ngồi ghế sau hẳn.

Chu Thành Viện lên xe, ngồi bên ghế phụ cạnh Kỳ Vĩ, cô ta vẫy tay chào tạm biệt Âu Dương Mai, cô ta không biết rằng, mỗi hành động đã tố cáo hết thấy suy nghĩ trong lòng cô.

“Ngồi ghế sau đi.” Ghế sau là vị trí nào chứ, ghế sau chính là vị trí an toàn nhất, trong lòng Kiều Mạt hiểu rõ, xe nổ máy, mặt Kiều Mạt tựa lên lưng ghế của Kỳ Vĩ, khẽ vươn tay ra, tay trái với đến thắt lưng của hắn, ôm eo hắn.

Khuôn mặt hắn lộ ra một nụ cười tinh tế rất khó phát hiện.

Chu Thành Viện hoàn toàn không biết, cô hào hứng hỏi Kiều Mạt: “Kiều Mạt, cô là thợ làm bánh kem của khách sạn C à?”

“Đúng vậy.”

“Vậy hai người quen nhau như thế nào?”

Kiều Mạt chỉ cười, cô nhàn nhạt giải thích: “Nhầm lẫn một chiếc bánh ga tô mặt dày đến nhà giải thích.”

Chu Thành Viện cười âm lên: “Vậy đúng là có duyên phận rồi.”

Kiều Mạt dè dặt đáp: “Cũng do tôi may mắn, chứ không nếu gặp phải khách hàng khó tính nói không chừng còn bị đuổi ra khỏi cửa rồi.”

Chu Thành Viện nghĩ thầm, Kiều Mạt xem như một người nhả nhặn, nói chuyện dè dặt giống như chú cừu nhỏ hiền lành, lẽ nào Kỳ Vĩ thích mẫu người như vậy?

Xe đã đến ngã ba gần căn hộ của Kỳ Vĩ, Kiều Mạt ra hiệu dừng xe, cô xuống xe trước, để một mình Kỳ Vĩ đưa Chu Thành Viện về.

Sau khi xe khởi động, Chu Thành Viện bảo hắn: “Kỳ Vĩ, bạn gái của anh thật đáng yêu.”

“Thật không?” Hắn cười, “Thật ra anh cũng cảm thấy vậy.”

Lời nói cô có chút chua xót, “Không phải người phụ nữ nào cũng được may mắn như vậy, có thể được một người đàn ông tốt yêu thương.”

Hắn không đồng ý đáp: “Đó chẳng qua là trong mắt tình nhân hóa Tây Thi mà thôi, trong con mắt của những người không yêu anh thì anh chẳng khác nào manh quần áo rách quảng ven đường.”

Vốn dĩ hắn cũng từng có lúc bắt chợt nồng nẩy mà miên man suy nghĩ như vậy trong tích tắc, nhưng ngay sau đó, lòng hắn liền kiên định, nên làm thế nào, cô thuộc về ai, cô hợp với ai, cô yêu ai, cô có thể thoải mái bên cạnh ai chăng, mấy vấn đề này, người khác không thể biết được, chỉ có bản thân hắn mới là người hiểu rõ nhất.

Trong nháy mắt, tim hắn như ngừng đập, hắn rất phong độ đưa Chu Thành Viện về nhà, tạm biệt cô.

Hắn cũng không nán lại thêm một giây nào, hết thấy mọi thứ đều lịch sự, hắn đi rồi, Chu Thành Viện lại lâm vào trạng thái thần thò, mở cửa lớn biệt thự nhà họ Chu ra, bước từng bước vào nhà, lòng cảm thấy mất mát, bao nhiêu năm qua, cô tựa như một cô công chúa cao ngạo có trái tim sắt đá, nhưng bây giờ, cô như lạc mất trái tim trước người đàn ông này, những thứ càng nhìn như khó có thể đạt được càng khiến lòng cô ngứa ngáy khó nhịn.

---

Mở cửa phòng ra, mặt Kỳ Vĩ tươi cười hơn hờ, trong lòng kích động.

Hắn cởi giày ra, nhón chân bước vào phòng ngủ, mọi thứ trước mắt đều thật sự sinh động và quyến rũ, Kiều Mạt mở nhạc rất du dương, cô nằm trên giường, cuộn tròn trong chăn, cạnh giường là ánh sáng nhẹ của đèn ngủ, cô mua chiếc đèn ngủ này trên mạng với giá 45 đồng, sau khi bật đèn chum trên trần nhà, không gian xung quanh tựa như bầu trời màu xanh bao la, vô cùng lãng mạn.

Mở bây giờ, cô chống tay nằm trên giường, kéo chăn che ngực, hai cánh tay lộ ra bên ngoài, tựa như hai ngó sen trắng mịn, kích thích trái tim hắn.

Hắn đứng cạnh giường cởi quần áo, khẽ hỏi cô: “Hôm nay định cho anh ăn loại bánh ngọt gì vậy?”

Kiều Mạt trở mình, cô cố tình nói: “Lần sau lái xe chậm một chút, không cần vội vã quay về như vậy.”

Hắn tiếp tục cời quần áo, cũng không hiểu ý tứ trong lời nói của cô.

“Đường về nhà cô Chu mất 15 phút, lại quay về, tổng cộng mất khoảng nửa tiếng, nhưng anh chỉ đi mất 25 phút, thời tiết xấu, đừng nên lái xe nhanh vậy chứ.”

Hắn hiểu, thì ra cô đang tính toán thời gian, hắn không khỏi buồn cười, khẽ nâng cô lên, từ dưới tiến vào, đầu dụi vào ngực cô, hắn ngàng ngàng hỏi cô: “Vậy nếu một tiếng sau anh mới quay về, lẽ nào em lại nghi ngờ anh và cô ấy làm loạn trên xe?”

Kiều Mạt cười, nũng nịu hỏi hắn: “Anh bỏ được em sao?”

Hắn không trả lời ngay, mí mắt rũ xuống, lặng lẽ nhìn chăm chăm đôi môi của cô, một lúc sau, hắn phủ lên môi cô, “Vậy anh muốn xem em quyến rũ anh như thế nào.”

Kiều Mạt quần chân lên thất lung của hắn, tay ôm cổ hắn, vừa dịu dàng lại vừa khiêu khích: “Ông xã, em muốn anh yêu em thật nhiều.”

Hắn tươi cười hơn hớn: “Anh lại giống như một người đàn ông bị bỏ đói ba ngày, giữa đêm trăng thanh gió mát, bỗng một chiếc bánh bao nhân thịt vừa mềm vừa thơm từ trên trời rơi xuống.”

Kiều Mạt cười: “Hôm nay sẽ cho anh ăn no.”

Hắn vui mừng khôn xiết, dục vọng dần dần bành trướng, da thịt tiếp xúc tựa như đắm chìm trong suối nước nóng ấm áp, lời nỉ non khe khẽ tựa như trái nho ngọt ngào, làn da thịt động mịn màng như vỏ chuối, mềm mại như trái đào chín mọng, sự ấm áp hấp dẫn nhất đang chờ đợi hắn, hắn hít sâu một cái, nhắm mắt lại, tiến vào, từng cơn sóng đam mê từ từ dâng cao, hắn bắt đầu thưởng thức một bữa tiệc đầy mỹ vị.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 61: Yêu Đương Thấm Thiệt

Chuyện ngữ: Nhã Lam

Gần đến tết nguyên đán, những người ngoài kia đều vô cùng vui vẻ, háo hức, công việc của Kỳ Hiến Trung rất suông sẻ, khuôn mặt Âu Dương Mai rạng rỡ, Âu Dương Bình kinh doanh vàng bạc ngày càng mở rộng, chẳng có bất kỳ ai trong công ty bất động sản của Lý Bình Hiền phải đến gặp lãnh đạo đòi lương, Lý Thế Anh hoàn thành tốt khóa học, đã liên lạc xong với các trường nổi tiếng, Lý Thế Quân chạy loăng quăng khắp nơi, lời kéo bạn gái ôm hôn thắm thiết, Kỳ Vĩ với Kiều Mạt yêu nhau say đắm, ban ngày mọi người ai làm việc nấy, tối đến lại ôm nhau ngủ, cô cẩn thận săn sóc hắn trong cuộc sống hàng ngày, hắn luôn yêu thương, che chở cho cô vô cùng tỉ mỉ, chu đáo, nếu như có thể yên bình sống một cuộc sống như vậy, thế giới này thật tốt đẹp biết bao.

Đạo gần đây Âu Dương Bình có ý định liên hệ với hãng du lịch, sắp xếp một chuyến du lịch đến đảo Phuket, Thái Lan cho tất cả mọi người, chuẩn bị cho mọi người đi du lịch nước ngoài từ trong năm. Kỳ Vĩ cũng thích, hắn vẫn chưa đi du lịch với Kiều Mạt lần nào, nghĩ tới việc có thể cùng Kiều Mạt đi dạo trên bờ cát ấm áp, ra biển chơi, nhàn rồi có thể đến một hòn đảo nhỏ, bơi lội, thậm chí là cho cá ăn.

Hắn trêu chọc Kiều Mạt: “Chúng mình có thể làm tình nồng nhiệt dưới ánh mặt trời ấm áp, chỉ có hai chúng mình trên bãi biển thôi.”

Kiều Mạt đang ngồi trước bàn tắm khô hơi nước trên mặt, cô trêu hắn: “Vậy chắc da anh sẽ bị cháy nắng giống màu bánh táo mất.”

Hắn cười xấu xa: “Em cứ yên tâm, anh ở trên, em ở dưới, miễn sao em không bị cháy nắng là được.”

Cứ hễ nghĩ tới đó là hắn lại có hơi chút kích động và chờ mong, nằm trên giường tự lên kế hoạch cận kề.

Kiều Mạt chỉ mím môi, cô muốn ở bên hắn vào dịp tết, nhưng mà đón năm mới ở nước ngoài thì cô chưa từng nghĩ tới. Nhìn con cái một nhà quay quần, cô bỗng cảm nhận sâu sắc một loại cảm xúc lạ lẫm, cảm giác cô đơn ngày càng mãnh liệt, vây kín trái tim cô, trong hoàn cảnh này, cô có thể y lại vòng tay của hắn, chỉ cần nhìn vào đôi mắt hắn, cô liền cảm thấy ấm áp, cô cũng thích cảm giác bị hắn quấn lấy trên giường, nhưng bắt đầu từ lúc nào, trong lòng cô luôn cảm thấy tự ti, tâm lý luôn nảy sinh ý định trốn chạy?

Cô trải đầu trước gương, hắn nằm vắt chân trên giường, hào hứng nói: “Bây giờ anh đang tưởng tượng đến lúc đặt em trên bãi biển đầy cát trắng, hôn đôi thỏ trắng nhỏ nhắn của em, mãnh liệt yêu em một trận.”

Cô chỉ cười không nói năng gì.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày xuất ngoại, tất cả mọi người trong nhà họ Kỷ, ngoài Kỷ Hiến Trung, những người khác đều thông thả ngồi lên xe của công ty Lý Bình Hiền đến sân bay, người phụ trách của hãng du lịch căng thẳng, lúng túng đến tìm họ.

“Xin lỗi, xin lỗi ạ, visa của cô Kiều có chút vấn đề.”

Mọi người đứng lại, Kỷ Vi nổi giận đùng đùng, “Anh có ý gì đây?”

Người của hãng du lịch đành phải giải thích, visa của Kiều Mạt bị mất trước khi đi.

Kỷ Vi mắng: “Các anh làm việc kiểu gì vậy? Chết tiệt, sao đến giờ anh mới nói chuyện này với tôi?”

Có mắng chửi cũng chẳng giải quyết được gì, mọi người đều khó xử, trái lại, Kiều Mạt lặng lẽ thờ phào một hơi, cô nói: “Vậy em không đi nữa.”

Kỷ Vi tức tối: “Vớ vẩn, anh là người phụ trách, anh nói rõ ràng xem, anh nhanh chóng giải quyết việc này đi, nếu như việc này anh không giải quyết được thì tôi đảm bảo hãng du lịch của anh sẽ đóng cửa ngay lập tức.”

Kiều Mạt khuyên hấn: “Chớ gây ồn ào.”

Hấn cũng tức giận: “Vậy anh cũng không đi nữa.”

Mọi người đều lo lắng, Kiều Mạt đành luôn miệng khuyên hấn, “Đây là sự cố không ai ngờ tới, dù sao cũng không đi được, họ sẵn sàng bồi thường, cũng sắp đến tết rồi, dù có đi, thật ra em cũng không thích đảo Phuket lắm, em sợ bị cháy nắng lại không thích tắm biển. Nếu anh thật sự muốn đi cùng em thì đề nghị khác, hai chúng ta cùng đi du lịch nước ngoài, được không?”

Hấn kéo cô sang bên cạnh, một chiếc biển quảng cáo rất to ngăn cách họ, hai người núp sau tấm biển.

Hấn hỏi: “Không phải em đã sớm linh cảm thấy điều gì đấy chứ?”

Kiều Mạt lắc đầu.

Hấn thật sự rất buồn, Kiều Mạt an ủi hấn: “Anh đi du lịch nước ngoài, miễn là không bị mấy nàng tiên cá dụ dỗ mất, những chuyện khác anh cứ thoải mái đi.”

Kỷ Vi khó hiểu, hấn hỏi lại cô: “Có thật là em không giấu diếm anh chuyện gì không đấy?”

Kiều Mạt ngẩng khuôn mặt trắng trẻo, nhỏ nhắn lên, anh mắt trong veo, rất dịu dàng, “Em không sao đâu, em không mắc bệnh nan y gì, hơn nữa, em là người yêu của anh.” Cô cầm tay hấn đặt lên ngực mình, “Không tin thì anh sờ thử xem, nơi này đã được đánh dấu rồi.”

Hấn ôm cô vào lòng, hôn cô, Kiều Mạt hôn đáp lại hấn một lát, rồi khẽ đẩy hấn ra. Cô dặn dò hấn vài câu: “Hãy nhớ rằng, đi du lịch nước ngoài phải chơi thật vui vẻ, không có em bên cạnh, lần này cấp cho anh đặc quyền, muốn điên loạn thế nào cũng được.”

“Thật chứ? Dù anh có dụ dỗ cô gái khác em cũng không ghen sao?”

Kiều Mạt cười, “Chẳng phải đàn ông đẹp là để cho phụ nữ quyến rũ sao? Để xem anh có thể xằng bậy ra sao.”

Kỷ Vi còn định nói gì đó, nhưng Kiều Mạt rất cương quyết, hấn ngẫm nghĩ, thôi thì tùy cô vậy.

Sau khi hấn đi, Kiều Mạt bỗng có chút khó chịu, cảm giác mất mát như thể trời sắp sụp xuống, cô cứ như thể đang đứng giữa sân khấu, một bức màn đột ngột rơi xuống bao vây cô.

Sau khi cô buồn bã ra khỏi sân bay, ngồi lên xe, tại một hướng khác, lúc này Chu Thành Viện ngồi trên một chiếc xe khác mới hài lòng nói với người phụ trách của hãng du lịch: “Làm tốt lắm.”

Đầu nười đàn ông toát mồ hôi hột: “Cô Chu, cô thật đúng là làm khó chúng tôi quá.”

---

Mùa đông ở miền Bắc thật là đẹp, nhưng bông tuyết tung bay ợp trời, không uông hai chữ mùa đông, có chút se lạnh, lại có chút cô đơn, buồn tẻ, bảo sao tết nguyên đán ngày càng ngày càng buồn.

Kiều Mạt ngồi trong xe khách, vật lộn giữa đám đông nhốn nháo, ầm ĩ, cuối cùng cũng về tới vùng nông thôn quê mình.

Trùng hợp là, cô vừa mới về quê, liền nhận ra người cậu ở nông thôn, bà ngoại vẫn nhớ đứa cháu ngoại này.

Kiều Mạt cũng rất buồn, mẹ tái giá rồi chẳng có tin tức gì, sau đó lại bị tai nạn xe mà mất mạng, dần dà cô cũng ít qua lại với họ hàng bên ngoại, tính sơ sơ cũng đến chừng bảy năm rồi không gặp cậu với bà ngoại.

Máu mủ tình thân đâu thể nói dứt là dứt, nhớ tới bà ngoại, cô cũng rất day dứt, nên ngay tức thì bắt xe về quê.

Còn có một chuyện quan trọng, cậu nói với cô: “Kiều Mạt, thật ra mẹ của cháu chưa qua đời.”

Bông tuyết tạt vào mặt, cuối cùng cô cũng về quê rồi.

Bà ngoại Kiều Mạt hết sức vui mừng ôm cô vào lòng, gặp bà ngoại, Kiều Mạt không thể kiềm chế nỗi, khóc toáng lên.

Cô chia quà cho lũ trẻ và người lớn trong nhà xong, sau khi hàn huyên với mọi người một lát, nhân lúc rảnh rỗi cô mới hỏi cậu: “Vì sao đến tận bây giờ, mới nói cho cháu biết chuyện này?”

---

Cậu cũng khó nói, “Năm đó ba mẹ cháu ly hôn, cháu khóc dữ quá, lại giữ chặt tay áo không cho chị ấy đi, nhưng chị ấy vẫn bỏ đi, chị ấy cũng hiểu bản thân chẳng còn mặt mũi nào mà gặp lại cháu, sau đó cháu lại lên quay về tìm mẹ mình, mọi người cũng thấy buồn lây, nên ba cháu mới nói dối cháu như vậy.”

Kiều Mạt khóc: “Lừa cháu là mẹ cháu mất vì tai nạn xe, ba lừa dối cháu như vậy, cháu không trách ông, suy cho cùng mẹ là người rồi bỏ ông ấy, nhưng tại sao ngay cả mọi người cũng dối gạt cháu? Trong thời kỳ trưởng thành, cháu khao khát sự quan tâm của mẹ biết bao, nhưng bà ấy bỏ đi rồi, thật ra cháu không trách bà ấy, nhưng tại sao lại lừa dối cháu là bà ấy đã mất, chẳng lẽ bà ấy lập gia đình thì không phải là mẹ của cháu nữa sao? Ngay cả tư cách nghe giọng mẹ, cháu cũng không có sao?”

Cậu cũng buồn như cô.

Thật tàn nhẫn, bọn họ lại có thể lừa gạt cô là mẹ đã qua đời, mãi mười năm sau mới nói cho cô biết rằng thật ra mẹ vẫn còn sống.

Kiều Mạt chỉ khóc: “Khi cháu đã quen với việc không có bà ấy ở bên cạnh rồi, thì giờ lại muốn gặp cháu, cháu rất sợ, cũng không muốn gặp bà ấy.”

Cậu cũng không biết nên nói chuyện này như thế nào, chủ đề này vừa lạ lẫm lại vừa ngượng ngùng, ông đành chuyển sang chủ đề khác.

Kiều Mạt dấu kín mọi tâm sự với bà ngoại, thân mật rúc vào lòng bà, dù thế nào đi nữa cô cũng là cháu ngoại của bà, máu mủ ruột rà, vĩnh viễn không thể chối bỏ.

Cô thật sự không hiểu, năm đó mẹ lại có thể nhẫn tâm bỏ rơi cô mới chỉ mười hai tuổi đầu, rồi bỏ quê hương, bỏ đi không một chút tin tức, cuộc sống của cô đau khổ, đong đầy nước mắt là vậy, nhưng bà ấy chẳng thêm hỏi han lấy một lời, thử hỏi trên đời này có người mẹ nào lại không yêu thương con mình?

Nếu Kiều Mạt có con, cô sẽ chỉ yêu thương, cung nựng ôm chặt nó vào lòng, sao có thể nhẫn tâm khiến cho đứa con mình đứt ruột đẻ ra phải khóc chứ?

Quay lưng lại nằm gọn trong lòng bà ngoại, cô chỉ có thể âm thầm khóc.

Cô ở nhà bà ngoại chuẩn bị một cái tết đơn giản, buổi tối ngày đầu tiên, Kỳ Vĩ gọi điện thoại đến, hần nói đã đến Thái Lan rồi, tuy rằng nói là rất nhớ mùi hương của cô, nhưng nghe giọng nói của hần thì thấy hần rất vui vẻ vĩa hài lòng, hôm sau, có lẽ hần mệt mỏi nên không gọi điện thoại cho cô, đến ngày thứ ba, hần cũng chỉ nói qua loa vài câu, có lẽ là cước phí điện thoại quốc tế rất đắt đỏ chăng? Kiều Mạt cũng không để tâm lắm.

Đến ngày thứ tư, hôm nay là đêm ba mươi tết, ngày mai chính là mùng một tết, họ hàng của lũ trẻ nô đùa chạy tới chạy lui trong sân, nói gì đi nữa thì không khí đón tết ở nông thôn bao giờ cũng náo nhiệt hơn trên thành phố.

Đến chiều tối, Kiều Mạt cùng với bà ngoại và mẹ đang ngồi trên ghế gúi sùi cỏ, vừa gúi sùi cỏ vừa trò chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng người gõ cổng, cô có hơi tò mò, đẩy cửa chạy ra cổng, kết quả là cổng vừa mở ra, người ngoài cổng làm cô vô cùng ngạc nhiên.

Chỉ thấy Kỳ Vĩ bị lạnh, toàn thân run rẩy đứng trước cổng, tuyết dính đầy người.

Kiều Mạt hét lên một tiếng, liền rung rung nước mắt, khóc ào lên lao vào lòng hần.

---

Cô liên tục hôn lên môi hần, nước mắt tuôn rơi, “Sao anh lại đuổi đến tận đây thế?”

Hần chỉ nói, “Lạnh chết người mất, anh từ vùng nhiệt đới đến vùng hàn đới, từ quần đùi lại biến thành áo len.”

Kiều Mạt rất xót xa, mọi người mời hần vào, vừa mừng vừa lo, Kỳ Vĩ kêu khổ: “Anh lái xe đến đây, đêm ba mươi chẳng có xe đường dài, đi trên quốc lộ 38, định vị GPS hiển thị địa hình sườn núi, nhưng không ngờ lại dốc đến vậy, xe đi được nửa đường liền chết máy, anh đi bộ qua sườn núi, ngồi trong xe lại chẳng hề hay biết trời bên ngoài lạnh cóng, khổ thân anh sĩ diện nên không mang theo áo ấm, lại chỉ mặc mỗi chiếc áo khoác mỏng, đi qua sườn núi mà người anh như đóng băng.”

Kiều Mạt rót nước ấm cho hần, sau đó lấy chăn quấn chặt lên người hần.



Hắn nói tiếp: “Em thử đoán xem anh đến đây bằng cách nào? Anh đi bộ qua sườn núi, đi được nửa đường gặp một người ở thôn bên cạnh lái máy kéo qua, người ta tốt bụng cho anh đi nhờ đến đây.”

Kiều Mạt cười hân: “Giờ thì anh cũng biết rồi đấy, đôi khi xe Honda của anh cũng không bằng chiếc máy kéo ở nông thôn.”

Sau khi hắn uống mấy ngụm nước ấm liền gượng cười: “Cũng đúng, anh ngồi trên máy kéo khoảng nửa tiếng, nước mũi sùi sùi tưởng như đóng băng đến nơi. À phải rồi, ngày mai nhớ bảo mọi người đến chỗ xe của anh mang đồ về, anh mua biếu mọi người chút quà tết, ngày mai, dù thế nào cũng phải lấy mang về.”

Kiều Mạt hận không thể ôm hắn vào lòng, dùng thân nhiệt của mình để sưởi ấm cho hắn, vậy mà hắn đã bay trở lại từ Thái Lan, lại quay về đúng đêm giao thừa, chỉ vì về gặp cô mà bỏ mặc mọi người, Kiều Mạt cảm động đến mức chỉ muốn hết lòng hôn hắn.

Kỷ Vĩ nóng người hơn chút, cuối cùng cũng chính thức gặp gỡ mọi người tại nhà bà ngoại Kiều Mạt, bà ngoại thấy người yêu của đứa cháu ngoại cao ráo, đẹp trai, niềm nở tiếp đón đến mức các nếp nhăn trên mặt như mờ đi, cậu của Kiều Mạt nghe thấy việc này cũng rất ngạc nhiên.

Hắn thấy ấm hân lên, nhưng người họ hàng ở gần cũng kéo nhau tới nhà bà ngoại Kiều Mạt cùng ăn bữa cơm thân mật, đám con nít cũng tụ tập lại thưởng thức những món ăn ngon, lạ miệng, Kiều Mạt vui vẻ bảo hắn: “Anh xem, mấy cô cậu nhóc này có thể nô đùa như vậy, nghịch ngợm như vậy, hết như ngày em còn bé, nếu không sao em có thể ăn như thế này.”

Hắn cũng rất vui: “Đúng vậy, nếu thật lòng muốn thấu hiểu một người, ắt phải tìm hiểu rõ một chút người thân họ hàng đôi bên gia đình nhà cô ấy.”

Mọi người mời mọc hắn uống rượu, hắn cũng không khách sáo, tuy uống không nhiều lắm nhưng cũng đã ngà ngà say.

Ăn uống xong, bên ngoài đang đốt pháo, Kỷ Vĩ khăng khăng kéo Kiều Mạt cùng đi bắn pháo hoa, Kiều Mạt lấy áo choàng của một người họ hàng cho hắn khoác tạm, hắn kéo cô đến khu đất trống cạnh công làng, cùng một đám trẻ con đốt pháo hoa.

Chưa từng có một cái tết nguyên đán nào khiến Kiều Mạt cảm thấy hạnh phúc như tết năm nay.

Pháo hoa nổ rộ, trong lòng Kiều Mạt cũng tung bùng như những bông pháo hoa kia, ánh sáng vụt lên cao tít, rực sáng cả bầu trời đêm, cùng chiếu rọi trái tim cô. Khuôn mặt cô ngập tràn vui vẻ, hạnh phúc, cảm giác như muốn khóc một trận, nước mắt theo khóe mắt rơi xuống, từng giọt, từng giọt chảy vào tim.

Ngắm pháo hoa, cô mãi nguyện thầm nhủ: “Em sẽ không bao giờ quên tết năm nay, vì có anh, em có cả thế giới.”

Sau bữa cơm tất niên, sau đó hai người nằm trên chiếc giường ấm áp trong phòng bà ngoại, giường bệt ấm áp, chăn bông dày quấn quanh hai người, Kiều Mạt trêu chọc hắn: “Anh sẽ không hối hận vì không được tắm nắng và ngắm gái đẹp trên đảo Phuket chứ?”

Hắn buồn bã nói: “Mẹ ở cùng phòng với Thế Anh, dì nhỏ với dưỡng một phòng, Thế Quân cùng phòng với bạn gái nó, rút cuộc có mỗi mình anh ở một phòng, cô đơn một mình rất nhàm chán, anh thà rằng ở bên cạnh em nghe những lời ghen tỵ của em như bây giờ còn hơn.”

Kiều Mạt vòng tay ôm thắt lưng hắn, ngón tay vẽ vòng vòng trên thắt lưng hắn, “Bây giờ đã ấm hơn chưa? Liệu có phải anh bị sốt rồi không, sao người anh lại nóng vậy!”

Hắn cười, “Anh còn có chỗ nóng hơn cơ, nào, em sờ thử xem.”

Kiều Mạt cười, hắn lại huyền thuyên nữa rồi, dĩ nhiên là cô biết tại sao người hắn lại nóng, bởi vì lúc này cái tên tiêu đề của hắn tuy cách một lời quần áo mỏng mà vẫn nóng bỏng tựa như viên than hồng, bỏng rất tay cô.

Nhân lúc cô đang ngẩn ngơ đôi chút, hắn lấy đầu ngón chân kéo quần ngủ của cô xuống, bàn tay xảo quyết hướng đến giữa hai chân cô, Kiều Mạt véo mạnh một cái vào ngực hắn, “Đừng như vậy.”

Hắn cười ha hả: “Em cũng muốn an hem của anh chứ gì? Em gái này, chắc là đang đói bụng rồi.”

Tùng bông từng bông pháo hoa râm ran nổ đầy trời, phân thân nóng bỏng tiến thẳng vào cơ thể cô, vừa ấm áp, vừa sáng khoái, hắn khẽ rống lên một tiếng, vùi đầu vào ngực cô, thỏa thích hôn liếm ngọt ngào của cô, hắn thật sự say mê cái cảm giác ấm áp này. Nửa đêm, tiếng pháo hoa nổ vang ầm ầm hết đợt này đến đợt khác, nói tiếp không ngừng.

Trong tiếng pháo ấy, không ai nghe thấy âm thanh rên rỉ triền miên lúc này, hắn chìm đắm trong khoái cảm ngây ngất, tựa như chú cá bơi tung tăng trong nước, khoái cảm tột cùng, cái cảm giác toàn thân nhanh chóng co thắt của từng đợt sóng triều, như thể vỡ òa, có chút tê dại, có chút căng trướng, có chút đau xót lại có những đợt song khe khẽ rung động, tất cả những xúc cảm thi nhau ủa về, hạnh phúc, khoan khoái không gì sánh được, vui sướng, sáng khoái tràn ngập, không gì sánh bằng, cùng người mình yêu giao hòa làm một quả là một cảm giác vui vẻ, hạnh phúc nhất trên đời.

Tuyết cũng khẽ rơi rơi, màu trắng của tuyết bao phủ khắp nơi nơi.....

Kiều Mạt gối đầu lên cánh tay hắn, ngủ ngon lành như một đứa trẻ.

Hắn nhắm mắt lại, những chuyện xảy ra ở Phuket trong ba ngày qua, hắn không định kể với cô, giấu kín chuyện này suốt đời.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 62: Trần Đây Dục Vọng

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Tuy rằng trong khách sạn trang bị đầy đủ mọi thiết bị, nhưng bể bơi bên này lại chỉ có cô và hắn.

Hắn hỏi cô: “Không phải em kêu mệt, muốn nghỉ ngơi sớm sao?”

“Thấy anh đang bơi, nhịn không được nên xuống đây.”

Đột nhiên chẳng biết tìm chủ đề gì để nói, không khí trở nên gượng gạo, hắn nhìn quanh, cảm thấy không được tự nhiên cho lắm, đành phải lấy ly nước uống cho đỡ lúng túng.

Uống nước xong thì bình tĩnh được đôi chút, hắn định nói, hay là về nghỉ ngơi sớm đi, không ngờ hắn còn chưa kịp nói thì cô đã giành nói trước:

“Thật ra, em cô tình đến tìm anh, anh biết không?”

“Chắc không phải là đến tìm anh chứ?”

“Đúng vậy, em tới tìm anh.”

Hắn không cười, mắt nhìn chằm chằm xuống đáy bể bơi.

“Kỳ Vĩ.” Cô lại gần, ngồi xuống ghế nằm của hắn.

Ghế nằm này rộng 80 cm, cô ngồi xuống một bên khiến cho hắn vội co chân lại, tuy rằng phủ khăn tắm trên người, khăn tắm đã che khuất nửa thân dưới của hắn, nhưng cô lại ngồi xuống ngay cạnh hắn, tựa như bị đẩy vào một không gian nhỏ hẹp như thể có ai đó đang bóp nghẹt hắn, hắn có chút không quen liền cảm thấy căng thẳng.

Không ngờ lời cô nói lại càng khiến hắn bất ngờ.

“Kỳ Vĩ, chúng ta về đi ngủ đi, được không?”

Ban đầu hắn không hiểu ý của cô, vừa nhấc ngẩng đầu liền bắt gặp một ánh mắt nóng rực.

Hắn nói ngay, “Vậy được, về thôi, mọi người đều mệt mỏi cả.”

Cô đè lại tay hắn: “Anh đến phòng em, được chứ?”

Hắn bỗng giật mình, cô nhiệt tình nắm lấy tay hắn.

Bỗng chốc tim hắn đập thình thịch liên hồi, giống như hôm qua, lúc hai người cùng đi lặn, đeo mặt nạ dưỡng khí hết như chiếc mũ sắt cùng lặn xuống biển, mỗi một lần hô hấp qua ống dưỡng khí, từng nhịp thờ vang vọng bên tai, rất nặng nề nhưng lại rõ ràng đến vậy.

Tiếp đó, cô cúi đầu xuống, ghé vào ngực hắn, lắng nghe từng nhịp đập của con tim hắn.

Hơi thở của Chu Thành Viên phả vào lồng ngực hắn, hơi nóng lướt qua da thịt, từ lồng ngực dần lan đến toàn thân, gọi lên từng cơn sóng tê dại.

Cô nắm sát xuống, ngón tay phải vẽ vòng vòng trước ngực hắn, hắn nghe thấy giọng nói trong trẻo của cô vang lên:

“Em thích anh, từ lần đầu tiên gặp anh ở quán bar, em thích anh từ lúc cái nhìn đầu tiên, dù biết anh đã có bạn gái nhưng em vẫn thích anh, nên khi biết anh chỉ có một mình cô đơn, lạc lõng, em liền vội vã lên máy bay đến đảo Phuket.”

Hắn không lên tiếng, bàn tay bị cô nắm chặt đặt lên ngực của cô, lòng bàn tay cảm nhận được làn da mềm mại, một luồng hơi nóng xộc đến khiến vật gì đó thức tỉnh, hắn có chút khó nhịn, đầu óc gần như trống rỗng.

Hắn không dám nhìn cô, nhưng lúc này, hương vị ngọt ngào phảng phất trước ngực hắn, cơ thể mềm mại đang phủ lên người hắn.

Cô ngẩng đầu lên, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve vầng trán của hắn, giọng nói nhỏ nhẹ thân mật vang lên, “Kỷ Vi, chút nữa chỉ có hai chúng ta trên đảo mừng đón Tết, được không?”

Hắn không thoát nổi nên lời, đôi mắt cô nóng bỏng, còn ánh mắt hắn lại ánh lên sự bối rối, ngượng ngùng.

Cô thờ dốc, nhìn thấy ánh mắt hắn cũng đang mơ màng, đương nhiên cô có thể cảm nhận được sự biến hóa trong cơ thể hắn, cô cúi đầu xuống, khẽ hôn lên môi hắn, ngay khoảnh khắc hai cánh môi khẽ chạm nhau, trong nháy mắt, dường như có dòng điện chạy khắp người, hắn bị kích thích mãnh liệt.

Đột nhiên, có một sự thôi thúc bản năng khiến anh bạn nhỏ cương cứng, nhân cơ hội ấy, đầu lưỡi của cô thăm dò trong miệng hắn, mềm mại vô cùng, cảm giác bất chợt ấy khiến hắn thấy mê mẩn điên cuồng.

Nụ hôn kích tình bùng nổ, như tia chớp xẹt qua trời quang, khiến đầu óc hắn trống rỗng, không thể dừng lại.

Cô thì thầm bên tai hắn: “Ngày mai là Tết rồi, hai chúng ta cùng ở đây đón năm mới, thế giới chỉ có anh và em.”

Tết? Bỗng nhiên, hắn giật mình, Kiều Mạt còn đang ở nơi đó chờ hắn.

Toàn thân hắn cứng ngắc, hắn dừng lại mọi hoạt động, đẩy cô ra.

Chu Thành Viện khó hiểu nhìn hắn, vô cùng ngạc nhiên.

Hắn rất bình tĩnh: “Thành Viện, em về phòng nghỉ sớm đi.”

Cô không tin: “Kỷ Vi, anh không thích em ư? Một chút cảm giác với em cũng không có sao?”

“Thành Viện, chúng ta là bạn tốt, đúng như vậy.”

“Nhưng ở Phuket này chỉ có hai chúng ta, những người khác sẽ không phát hiện ra đâu, trời sáng là chúng ta ai đi đường nấy, mỗi người một thế giới riêng biệt, như vậy cũng không được sao? Anh không tin em sao? Anh cảm thấy em sẽ dây dưa không dứt với anh sao?”

Hắn ngồi xuống, quần khảm tẩm lên người, gần từng tiếng với cô:

“Anh tin tưởng em nhưng anh không thể tin tưởng bản thân mình. Tình một đêm là một chuyện chẳng xa lạ gì, nhưng một khi nó đã xảy ra rồi thì sẽ không thể nào dừng lại được, càng không dễ gì xóa bỏ, thật sự không thể nào.”

Chu Thành Viện ngậy đại, “Kỷ Vi.”

Hắn đã định đẩy cô ra, lập tức rời khỏi đó, bước vội về phòng mình.

Đẩy cửa phòng ra, khóa cửa xong, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Đúng vậy, hắn có thể buông thả chính mình mà xảy ra tình một đêm, nhưng hắn không thể nào tự thuyết phục bản thân mình, chuyện đó không thể xảy ra được..

Sáng sớm hôm sau, hắn thu dọn hành lý, vội vã tạm biệt mọi người.

Chị em nhà Âu Dương ngạc nhiên, “Con phải đi à? Sao thế?”

Hắn nói thẳng: “Con về đây, ở đây chán lắm.”

Thấy Lí Thế Quân, hắn tức giận quát: “Nhìn anh làm gì? Thăng nhóc này, bây giờ anh phải về rồi, về nhà, lên giường âu yếm.”

Lí Thế Quân cười ầm lên, sau đó hắn nói: “Anh, anh là thần tượng của em đó.”

Dù mọi người hết lời khuyên nhủ, hắn cũng mặc kệ, chẳng thèm ăn sáng đã nằng nặc đặt vé chuyến bay sớm nhất, vội vã về nước.

Tại sân bay, hắn đang đọc tạp chí du lịch, nghe thấy có người gọi tên mình, hắn không cần nhìn cũng biết là Chu Thành Viện đã theo tới đây.

Cô rất buồn, “Vì sao anh lại không nể mặt em thế chứ? Sao phải vội vã đi như vậy? Anh khinh thường và ghét bỏ em đến vậy sao?”

Hắn rất bình tĩnh.

“Không phải vậy đâu, Thành Viện, thật ra anh chỉ là một người rất tầm thường, hôm nay anh sẽ tiết lộ cho em một việc, anh là kẻ đáng chán, bây giờ xa Kiều Mạt, anh chẳng hề vui về một chút nào.”

Hắn đã nói rõ ràng, rành mạch, chắc như đinh đóng cột đến vậy, ai bảo hắn là công tử đào hoa chứ, hắn có thể thẳng thắn, cương quyết nói những lời tàn nhẫn trước mặt một người phụ nữ yêu mình như vậy, hắn không chia tay với người kia, tình cảm của cô có là gì đâu.

Rốt cuộc Chu Thành Viện chẳng thể sĩ diện nổi, khóc trước mặt hắn, đột nhiên cô nhào vào lòng hắn, khóc tức tưởi.

Kỷ Vi chẳng nói nên lời, hắn giang tay ôm cô vào lòng, ngay lúc này đây, hắn nói ra tình cảm thật của mình, sau đó ôm cô trong lòng chỉ thấy bình thản, không chút dao động.

“Chú ý giữ gìn sức khỏe, đi chơi vui về nhà.”

Hắn buông cô ra, đeo kính râm vào, rất thản nhiên vẫy tay chào cô, sau đó một tay dứt túi, tay còn lại kéo va li hành lý, quay lại và sải bước rac công.

Bóng lưng cao lớn, lạnh lùng, kiêu ngạo lại tuyệt tình, hắn đi mà chẳng hề ngoảnh đầu nhìn lại, Chu Thành Viện đứng bất động rơi nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 63: Tranh Chấp Tại Liên Viên

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Kiều Mạt đang cảm ly nước thủy tinh, ngồi trên giường, ti vi đang phát chương trình giải trí truyền hình nhàm chán, đồng hồ đã điểm hơn mười hai giờ, Kỷ Vi vẫn chưa về nhà.

Gần đây hắn về nhà ngày càng muộn, có vẻ như ngày càng bận rộn hơn.

Loáng một cái đã là ba tháng sau Tết.

Tình cảm của hai người vẫn thắm thiết như thường, thậm chí còn tốt hơn bao giờ hết, nhưng qua dịp Tết, Kỷ Vi bắt đầu thay đổi.

Mấy ngày sau dịp Tết, ngày nào hắn cũng ra ngoài, mỗi ngày về nhà đều rất vui vẻ, cô tò mò hỏi hắn đã đi đâu, hắn bảo cô: “Tôi đã đến rạp hát kịch Tân Phố, sáng nay nghe vở Ngọc Đường Xuân, buổi chiều lại nghe vở Lưu Bị kén rể.”

Kiều Mạt chẳng hứng thú gì với Kinh kịch, nhưng cô cũng cảm thấy khó hiểu, sao hắn lại thích đến rạp hát, lại còn đến xem cả ngày trời nữa chứ.

Cô nghĩ, đàn ông vốn thích giao lưu qua lại, cô cũng không định gặng hỏi hắn nhiều chuyện, nhưng hắn đang làm gì vậy?

Hơn nữa, gần đây hắn bắt đầu uống rượu, còn say đến mức chẳng biết gì, nửa đêm về nhà cũng chẳng nhẹ nhàng mở cửa như mọi khi mà rầm một cái đẩy cửa ra, Kiều Mạt đang mơ màng ngủ thì giật mình tỉnh giấc, loạng choạng đến còi áo khoác cho hắn, dìu hắn lên giường, rót nước cho hắn uống, còn hắn thì hò hét âm ỉ sai bảo này nọ, Kiều Mạt chẳng nghe rõ hắn đang nói gì.

Thỉnh thoảng, tâm trạng khó chịu, về đến nhà là hắn mặt sung mảy xia, hắn phải gắng gượng lắm mới không mượn rượu trút giận lên người cô.

Kiều Mạt vô tình nghe thấy hắn vụng trộm gọi điện thoại, “Lần sau tôi sẽ đưa tiền cho cậu.”

Cô bắt đầu lo lắng không yên, nhin không được hỏi hắn: “Kỷ Vi, có phải anh lại đánh bạc không?”

Hắn chối đây đẩy: “Đúng vậy, cùng mấy người bạn chơi một chút, em yên tâm đi, anh biết chừng mực mà.”

Kiều Mạt lo lắng đến phát khóc, cô rất muốn khuyên nhủ hắn, nhưng,

Gần đây, hắn về nhà giờ giấc thất thường.

Kiều Mạt nhìn đồng hồ, muộn rồi mà hắn vẫn chưa về, cô muốn gọi điện thoại cho hắn, lại sợ hắn giận, chẳng còn cách nào khác, cô đành âm ức lên giường đi ngủ.

Vì hắn về muộn, nên thời gian hai người âu yếm với nhau còn ít hơn trước rất nhiều, mặc dù hắn vẫn nhiệt tình với cô như trước, nhưng lại giống như một cuộc tiến công thần tốc, hắn thích cô, thường âu yếm với cô lúc bình minh, khi cô vẫn còn mơ màng ngủ, hắn lại giống như chú nai con không bốn chân, động tay động chân ôm ấp cô, nhưng ngay sau đó liền tiến tiến quân thần tốc, thỉnh thoảng, khiến cô đạt cực khoái, cũng có khi, chỉ goings như hoàn thành một hạng mục công việc, chỉ đơn giản là đòi hỏi không ngừng, hoàn thành công việc, hắn hơi chút mệt mỏi, quẳng cô sang một bên, tiếp tục ngủ say sưa.

Cô không ngủ được, nên dậy mở tủ lạnh ra lấy nguyên liệu nấu bữa sáng, một hộ gia đình ở tầng đối diện có đứa con đang học trung học, nên người mẹ ngày nào cũng dậy từ sớm tinh mơ chuẩn bị đồ đặc và bữa sáng cho con, cô cũng giống như một bà nội trợ dậy từ sáng sớm, làm nem rán, hoành thánh,

nướng vài lát bánh mỳ, muối kim chi, bày biện lên bàn chờ hấn đến ăn.

Kỷ Vĩ cảm kích bảo: “Anh là thằng khôn hạnh phúc nhất trên đời.”

Kiều Mạt hơi bức tức: “Em giống hệt một vương phi bị thất sủng.”

Hấn cười, véo má cô: “Có vương phi nào đáng yêu được như em không?”

Vì vậy cô cũng không nghi ngờ gì, tình yêu hấn dành cho cô vẫn như xưa, nhưng yêu nhau cũng giống như đi trên một con đường, lúc đi lên sườn núi, hai người phải dìu nhau cùng đi, khi đi trên đường bằng phẳng, hai người có thể nắm tay nhau cùng bước về phía trước nói cho cùng, bây giờ hai người đang đi trên một con đường bằng phẳng.

Kiều Mạt vừa định lên giường, cửa mở ra, cô chạy đến cạnh cửa, thấy Kỷ Vĩ say rượu, mặt đỏ gay.

Kỷ Vĩ treo áo khoác lên cái giá treo quần áo cạnh cửa, chà sát hai tay một lúc rồi luồn tay vào nách cô, cù một trận, Kiều Mạt chẳng hề nhúc nhích, hấn cười: “Lạ thật, hôm nay em không sợ nhột à.”

“Anh đã uống bao nhiêu rượu vậy?”

“Anh có uống mấy đâu, em yêu, hôm nay anh không say đâu, em yên tâm đi.”

Kiều Mạt pha cho hấn một ly trà sữa, vậy mà nói là không uống mấy, chân nam đá chân chiêu, lúc cô bung ly trà sữa vào phòng ngủ, hấn đã nằm ngủ lã quay trên giường.

Kiều Mạt cố nịnh nọt để hấn uống hết ly trà sữa, uống xong hấn tiện tay kéo cô vào lòng, nằm trên gối hấn, chóp mũi chạm vào chóp mũi cô. Nhìn cô hai giây, hấn cười ồm ồm, xoay người một cái, nằm đè lên người cô.

Kiều Mạt có chút tủi thân: “Hơn một tuần rồi.”

“Có thật là lâu rồi anh không hôn em không?”

“Không, em muốn nói là chúng ta không nói chuyện từ tể đã nhiều tuần nay rồi.”

Hấn thở phào, “Anh hỏi em, chẳng lẽ hôm trước anh âu yếm với em là anh đang mộng du sao?” Hấn cười, “Vậy được, em nói đi, anh đang nghe đây.” Ngoài miệng thì nói vậy, tay lại xằng bậy vờn ra cội từng chiếc cúc áo của cô ra.

Kiều Mạt có vẻ không vui, hấn là người như vậy, cô còn có thể nói gì được nữa, cô định nói lại thôi, “Kỷ Vĩ, em. ....”

Hấn đã cởi gần hết cúc áo của cô, khẽ cắn vành tai trái của cô. Kiều Mạt đành nhắm mắt lại.

Chờ đến khi hấn ngủ say, cô mới ôm thất lưng hấn từ phía sau, hấn mơ màng hỏi: “Sao vậy em?”

Kiều Mạt vùi đầu trên lưng hấn, cô khẽ nói: “Thật ra em muốn được tâm sự cùng anh.”

Hôm sau hấn ra ngoài, Kiều Mạt vào nhà vệ sinh rửa mặt, nhìn thoáng qua bồn rửa trong phòng tắm, cô thờ dài, cô đặt que thử thai trên bồn rửa mặt, trên màn hình hiện rõ hai vạch màu đỏ.

Có thai.

Cô để chình ình ra như vậy mà hấn cũng chẳng để ý.

---

Kỷ Vĩ ngồi cùng Chu Chính Vinh trong phòng VIP trên tầng hai rạp hát Tân Phổ, đây là vị trí đẹp nhất, cách sân khấu một khoảng vừa đủ, có thể thấy rõ từng động tác dù là nhỏ nhất của những diễn viên đang biểu diễn bên dưới.

Chu Chính Vinh nói: “Họ đều thích xem ca kịch, theo bác thấy, mấy lão già như bác còn lưu giữ những tinh hoa của dân tộc.”

Bà chủ rạp hát đã hóa trang xong xuôi, vào phòng, hôm nay diễn vở kịch võ Mực Quế Anh nắm giữ ấn soái mà Chu Chính Vinh thích nhất.

Đóng vai Mực Quế Anh chính là một diễn viên nổi tiếng họ Tiết, nhìn thấy Chu Chính Vinh liền lễ phép cúi đầu chào: “Xin chào ông chủ Chu.”

Chu Chính Vinh cười nói: “Bà chủ Tiết, tôi biết đây là buổi biểu diễn đầu tiên của bà sau khi khỏi ốm, vậy nên, hôm nay dù diễn xuất có thể nào đi chăng nữa tôi cũng muốn đến cổ vũ một trận.”

Bà chủ Tiết đáp: “Chủ tịch Chu, ngài khách khí quá, có lẽ vở diễn hôm nay hát không được hay như mọi khi, dù sao tôi đã lâu lắm rồi không hát, cũng may những người tới đây hôm nay đều là khách quen, nếu hát không hay, ngài hãy bỏ qua cho.”

Chu Chính Vinh cười âm lên: “Giọng hát của bà chủ Tiết là nhất, kịch võ là sở trường của bà, bà cũng đừng khiêm tốn quá.”

Bà chủ Tiết vô cùng biết ơn: “Ngài bận nhiều việc như vậy, lại vẫn hạ cố tới đây ủng hộ cho rạp hát chúng tôi, thật sự khiến tôi vô cùng cảm động, lẵng hoa ngài tặng chúng tôi đã nhận được rồi, còn quyền tặng tiền, quả thật ngài đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều.”

Chu Chính Vinh chỉ cười, ông giới thiệu với bà chủ Tiết: “Đây là Kỳ Vĩ, cậu bạn trẻ của tôi, Kỳ Vĩ, vị này chính là bà chủ Tiết, Tiết Đình Ngọc, danh ca nổi tiếng nhất Lê Viên, lát nữa cậu nghe giọng hát của bà ấy sẽ biết.”

Kỳ Vĩ vội đứng lên chào hỏi Tiết Đình Ngọc, lại nhìn Tiết Đình Ngọc hóa trang hoàn hảo đến mức không thể nhìn rõ khuôn mặt bà, nhưng sau lớp phấn hóa trang màu hồng nhạt vẫn có thể nhận ra, tuy rằng Tiết Đình Ngọc đã ở độ trung tuần nhưng vẫn rất có phong thái, hơn nữa vị Tiết Đình Ngọc này đáng đi mạnh mẽ, mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều rất quyền rũ.

Hắn đang định nói vài câu khách sáo, bỗng thấy Chu Chính Vinh mỉm cười nhìn Tiết Đình Ngọc, hai người lẳng lẳng nhìn nhau chừng năm giây, chẳng hề chớp mắt.

Hắn liền hiểu ngay, ranh giới tình cảm giữa đàn ông và phụ nữ, giữa tình bạn và tình yêu, tán thưởng và thương tiếc mong manh vô cùng.

Tiết Đình Ngọc định thần lại trước, bà cúi đầu, lễ phép nói với Chu Chính Vinh: “Ông chủ Chu, sắp đến giờ rồi, tôi xin phép xuống dưới trước chuẩn bị trang phục và đạo cụ.”

Chu Chính Vinh ánh mắt lưu luyến không rời.

Kỳ Vĩ vờ như không nhìn thấy, hắn điềm nhiên như không nhìn xuống sân khấu.

Khi Tiết Đình Ngọc đi thay trang phục và chuẩn bị đạo cụ xong, Chu Chính Vinh bảo Kỳ Vĩ:

“Trước đây những người trong gánh hát phải luyện tập các bước đi khi diễn tuồng, những người luyện tập phải đuổi thẳng chân, bàn chân trước chạm đất, khoảng cách từng bước chân có chuẩn mực nhất định, lợi hại hơn nữa là, những người từng trải qua huấn luyện, phải kẹp trứng gà sống giữa hai đùi, đi hết một vòng, trứng gà cũng không bị rơi vỡ, cho nên trình độ cũng luyện từ đây mà ra, bây giờ những người này lại chẳng thích xem những thứ này nữa, những thứ tốt đẹp đã hiếm nay lại càng hiếm hơn.”

Kỳ Vĩ gật đầu, họ đi xuống xem, một tiếng chiêng vang vọng, khu chiêng gõ trống, binh lính cầm cờ hàng lối hàng ra ngoài, người phụ việc vén màn lên, diễn viên bước ra sân khấu.

Điệu Tây Bì hai mươi sáu, Tiết Đình Ngọc hát rành mạch:

“Chẳng phải ta thấy quốc gia lâm nguy mà không đoái hoài gì, gặp án soái lại ham mê, nổi lên tham vọng làm bá chủ? Tướng quân Dương gia ta xả thân vì nước, bình định xã tắc, khúc khải hoàn phải hy sinh biết bao nhiêu tướng sĩ.”

Toàn bộ khán phòng, mọi người cùng reo hò cổ vũ.

Chu Chính Vinh vỗ tay khe khẽ, Kỳ Vĩ cũng tấm tắc khen.

Tuy rằng nghe Chu Chính Vinh nói đây là vở diễn đầu tiên sau khi Tiết Đình Ngọc khỏi bệnh, nhưng thấy bà lưu loát sinh động, giọng hát trau chuốt, tròn trịa, tràn đầy tự tin, Chu Chính Vinh vừa nghe vừa trầm trồ khen ngợi, vô cùng thích thú, mặt mày hớn hớn, ánh mắt của ông chưa từng rời khỏi Tiết Đình Ngọc.

“Ta không nắm giữ ấn soái thì ai làm thống soái, ta không chỉ huy binh lính thì ai chỉ huy, mau gọi kẻ hầu người hạ đến mặc quân phục chỉnh tề cho ta, mang ấn soái đến thảo trường chỉ huy tam quân.”

Hát xong vở, Tiết Đình Ngọc lễ phép khom lưng, cúi đầu cảm ơn tất cả mọi người, khán giả ra về đều khoái chí vô cùng.

Chu Chính Vinh và Kỳ Vĩ ra khỏi phòng, ông nói với Kỳ Vĩ: “Cậu xuống dưới lầu chờ tôi một lát, tôi đi tìm bà chủ Tiết và mấy người quen trò chuyện một lát.”

Kỳ Vĩ đi xuống lầu dưới, thăm quan đại sảnh một vòng, mới vừa đi đến cạnh cửa phụ gian triển lãm, liền nghe thấy tiếng giày cao gót lộp cộp trên nền nhà, nghe có vẻ rất vội vàng, hắn quay đầu lại liền nhìn thấy Chu Thành viện.

Mặt Chu Thành Viện hăm hăm tức giận, tay cô xách một túi LV nhỏ, giày cao 8 phân giẫm nát đại sảnh lát bằng đá cẩm thạch, bước nhanh đến bên này, tiếng giày lộp cộp vang vọng khắp nơi.

Chu Thành Viện không nhìn thấy Kỳ Vĩ, cô đi vội về hậu trường sân khấu, lúc này Hứa Chấn Hoa bước ra chặn cô lại.

Cô không hài lòng hỏi: “Ba tôi đâu?”

“Ông Chu đang nói chuyện với bà chủ rạp hát ở phía sau cánh gà.”

Chu Thành Viện cười lạnh: “Tìm bà chủ họ Tiết kia sao? Tránh ra.” Cô đi lướt qua Hứa Chấn Hoa vào trong.

Hứa Chấn Hoa cũng không ngăn cô lại, vừa lịch sự vừa khách sáo khuyên cô: “Cô Thành Viện, chủ tịch Chu đang tâm sự với bà chủ rạp hát.”

Chu Thành Viện bỗng nổi giận, “Tránh ra, anh dám ngăn cản tôi sao.”

Kỷ Vi rất bất ngờ, Chu Thành Viện sao lại nổi cáu ghê gớm đến vậy?

Hứa Chấn Hoa vẫn nói năng rất đúng mực, “Cô Thành Viện, trách nhiệm của tôi là thay mặt chủ tịch tiếp đón khách khứa, ngài ấy nói tạm thời không muốn gặp ai, nếu cô muốn gặp, để tôi vào báo với ngài ấy một tiếng.”

Chủ Thành Viện cười khẩy: “Tôi là người ngoài sao? Anh là cái thá gì? Anh sợ ba tôi lại không sợ tôi sao?”

Hứa Chấn Hoa cười nhạt: “Tôi ăn lương của chủ tịch, tôi có trách nhiệm làm việc cho chủ tịch, ngài ấy đã nói rõ là không muốn gặp ai, dù là ai đi nữa cũng không tiếp, tôi có trách nhiệm làm theo chỉ thị của ngài ấy, nếu cô nhất quyết đòi vào gặp chủ tịch, trước tiên phải thông qua tôi trước.”

Chu Thành Viện tức giận, cô tránh sang bên cạnh muốn đi qua nhưng đều bị Hứa Chấn Hoa lễ phép ngăn cản, nhất thời cô tức điên lên, đột nhiên cô giơ tay lên, tát một cái vào mặt Hứa Chấn Hoa.

Kỷ Vi cũng có chút ngạc nhiên, Chu Thành Viện lại rat ay đánh người khác? Trong ấn tượng của hắn, Chu Thành Viện là một cô gái đoan trang, nhã nhặn, sao bây giờ lại giống hệt một người phụ nữ chua ngoa như vậy?

Hắn liền hiểu ngay, chắc chắn là Tiết Đình Ngọc có quan hệ không rõ ràng với Chu Chính Vinh

Hắn đi lại phía này, Chu Thành Viện đang mắng Hứa Chấn Hoa: “Anh đúng là một tên kẻ hầu trong nhà.”

Kỷ Vi khẽ vỗ lên vai cô, “Thành Viện, trong phòng triển lãm trưng bày rất nhiều tranh ảnh nổi tiếng, chúng ta vào xem đi.”

Chu Thành Viện nhìn thấy hắn thì giật mình.

Hắn điềm nhiên như không kéo cô đi, nhân tiện nháy mắt ra hiệu với Hứa Chấn Hoa.

Làm vệ sĩ cũng chẳng dễ dàng gì, tuy rằng là làm công ăn lương nhưng cũng đâu phải là bán thân làm nô lệ, sao hắn có thể bỏ qua dễ dàng đến vậy.

Kéo cô sang bên kia, Chu Thành Viện mới nói với Kỷ Vi: “Anh không nên ngăn cản em.”

Kỷ Vi chỉ nói: “Bác Chu đang tâm sự cùng mấy ông bạn già, có sao lại đi quấy rầy ông ấy?”

“Người phụ nữ kia chẳng phải hạng tốt đẹp gì.”

“Thành Viện, vậy em định làm gì? Xông thẳng vào phòng à? Cả hai chúng ta đều hiểu rõ mọi chuyện, sao lại cứ phải khiến bản thân buồn phiền chứ?”

Cô nhìn vào hậu trường sân khấu, ngẫm nghĩ một lát, rốt cục cũng hạ hỏa.

Kỷ Vi kéo cô đến ngắm tranh, dễ dàng nhận ra là cô đang thấp thỏm không yên.

Mất Chu Thành Viện một mực nhìn khán đài, quả nhiên một lát sau, cửa mở ra, không chỉ một mình Chu Chính Vinh ra ngoài mà còn có bà chủ rạp hát, Tiết Đình Ngọc, bên cạnh còn có một nhân viên rạp hát khác ra khỏi hậu trường, thật ra tình hình thực tế hoàn toàn khác với những gì người ta suy đoán, nhiều lúc, chúng ta luôn có những ý nghĩ đen tối, nhưng thực tế nó lại rất trong sạch, Chu Chính Vinh chỉ nói chuyện phiếm cùng mọi người. Nhưng chỉ vì ông với bà chủ Tiết từng có tình cảm ái muội với nhau, lại cùng nhau vào sau hậu trường, khiến cho người khác phải suy đoán lung tung, hủy hoại thanh danh người khác mới dẫn đến cảnh tượng tranh chấp này.

Chu Thành Viện không nói gì, Kỷ Vi liếc nhìn cô, may mà cô còn chưa xông vào, nếu không há chẳng phải là quá mất mặt sao.

Chu Chính Vinh thấy con gái đến đây, mới đầu cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng thấy con gái đứng cùng Kỷ Vi quả là xứng lứa vừa đôi, liền tươi cười rạng rỡ.

Ông chào mọi người, đi lại đây trên con gái: “Ha ha, sao con lại tới đây? Con là tân binh đến sa trường nhập ngũ hay là rồng con đang nổi xuân tình?”

Chu Thành Viện còn chưa nói gì, mắt lảng sang chỗ khác, Chu Chính Vinh hỏi Kỷ Vi: “Các con đang nói chuyện gì vậy?”

“Cũng chưa nói gì cả ạ, chúng cháu vừa mới gặp nhau.”

Chu Chính Vinh cười sảng khoái, “Kỷ Vi, đưa con gái của bác rất ngang bướng, nhưng bác thấy một việc rất lạ là nó mà cứ ở cạnh cháu là bớt bướng bỉnh rất nhiều, tên nhóc như cháu vậy mà lại rất có uy với phụ nữ.”

Hắn không biết nên đáp lại thế nào, đành cười trừ.

Chu Chính Vinh cười ồm lên, kéo hai người đi cùng, ba người cùng đi ăn tối.

Trong một phòng riêng thuộc nhà hàng tư nhân Quảng Đông, sau khi vào phòng ngồi, quân đốc mang vào một bình rượu Mao Đài, Chu Chính Vinh bảo với Kỷ Vĩ: “Rượu này do một người bạn của bác tự tay ủ, rất thơm, ông ta cho bác mấy bình, bác nói cho cháu biết, cháu đừng chỉ nhìn vẻ bề ngoài của mấy chai rượu đắt tiền, đóng chai sang trọng, đôi khi uống vào, hương vị còn thua xa rượu tự nấu.”

Ông giới thiệu từng nguyên liệu để ủ loại rượu này, ủ bao nhiêu năm, phải bỏ ra bao nhiêu tâm sức mới chưng cất được loại rượu này, Kỷ Vĩ nghe không hiểu lắm, chỉ biết rằng loại rượu này có chứa rất nhiều dược liệu quý hiếm, cho thấy tình cảm chân thành của Chu Chính Vinh dành cho mình, ông sẽ không tùy tiện lấy rượu quý ra chiêu đãi bạn bè.

Chu Chính Vinh nói: “Cháu hãy nếm thử xem, rượu này rất mạnh, bác thấy từ lượng của cháu cũng được, song, cháu chỉ có thể uống nhiều nhất là 3 ly, bởi vì.....” Ông thì thầm vào tai Kỷ Vĩ: “Sauk hi uống ba ly, đêm nay sau khi về đến nhà cháu, cháu sẽ chẳng muốn rời giường đâu.”

Hai người đều cười, Chu Thành Viện đẩy ly rượu của mình ra, “Con cũng muốn uống một ly.”

Chu Chính Vinh quát con gái, “Con là con gái, sao có thể uống loại rượu có nồng độ cao như vậy được.”

Chu Thành Viện nói bóng gió, “Muons gairi sâu hãy uống rượu Đỗ Khang.”

Kỷ Vĩ không nói gì.

Chu Chính Vinh cười, đỡ lời, “Đúng vậy, nếu cả hai đứa đều muốn uống rượu, chỉ bằng cả ba chúng ta cùng uống đi.”

Từ lượng của ba người cũng khá, một bình rượu để chẳng mấy chốc đã đến đáy. Thực ra nếu ba người cùng uống thì cũng không nhiều lắm, chẳng qua là rượu này ngấm rất từ từ, Kỷ Vĩ uống hết ba ly, ban đầu cũng không cảm thấy khác lạ gì, nhưng khi bữa tiệc còn chưa đến hồi kết thúc, anh bắt đầu cảm thấy toàn thân đã có sự biến đổi.

Chu Chính Vinh hứng trí dào dạt, ông lấy đĩa gõ nhịp lên bàn ăn rồi bắt đầu hát kinh kịch, Kỷ Vĩ cũng cười cười khích lệ ông.

Chu Thành Viện cảm thấy hơi mất mát, cô nhú mày kéo tay ba, “Ba ơi, về nhà thôi.”

Chu Chính Vinh cười ồm ồm, “Được rồi, chúng ta về thôi.”

Ông vẫn rất hào hứng, sau khi nói tạm biệt Kỷ Vĩ và hẹn Kỷ Vĩ lần sau lại đến cùng mình.

Sau khi ngồi lên xem Bentley, hai cha con cũng chẳng ỏi gì với nhau.

Một lát sau, Chu Chính Vinh hỏi con gái: “Hôm nay không vào trong náo loạn, chắc là nó đã khuyên nhủ con chứ gì!”

Chu Thành Viện cúi đầu.

Chu Chính Vinh nhìn ra ngoài cửa sổ, thờ ơ nói: “Thích nó thật sao? Đã mấy tháng rồi mà con vẫn chưa chịu từ bỏ sao?”

Về mặt Chu Thành Viện buồn bã, chớp lông mi, “Vâng ạ, đâu thể từ bỏ dễ dàng như vậy.”

Chu Chính Vinh thân nhiên nói, “Chớ nên nóng vội như vậy, đã là của con thì cuối cùng vẫn sẽ thuộc về con, nhưng nếu đã không phải của con, thì dù con có cố gượng ép đến thế nào, cũng chỉ có thể níu kéo được thân thể người ấy chứ không thể nắm giữ trái tim người ta được.”

\_\_\_\_\_

Kỷ Vĩ lái xe quay về nhà riêng, vừa lên xe, hắn liền cởi áo khoác ra, vừa lái xe vừa tháo cà vạt, loại rượu này ngấm rất chậm, hắn chỉ cảm thấy thân thể căng cứng khó chịu, gấp gáp tựa như trong lồng ngực đang có một ngọn lửa cháy bùng ra ngoài, mà người an hem của hắn đang đứng thẳng, trường đầu vô cùng, lúc này đây, ngọn lửa ấy càng ngày càng bùng lên dữ dội.

Đẩy cửa ra, Kiều Mạt ngó đầu ra ngoài, thấy hắn thì thoáng yên tâm, cô vừa mới tắm rửa xong, tóc vẫn còn ướt, cô đang cầm chiếc khăn lông lau tóc.

Hắn xông vào nhà vệ sinh, mặt đỏ tía tai, thờ hỏn hển, Kiều Mạt kinh ngạc nhìn hắn, “Sắc mặt của anh rất lạ, xảy ra chuyện gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 64: Cảm Xúc Mãnh Liệt Trong Phòng Tắm



Chuyển ngữ: Nhã Lam

Kỷ Vĩ ngẩng đầu, mắt nhìn cô chăm chăm, ánh mắt cố định trên đôi tuyết lê đầy đặn của cô, những giọt nước vẫn đang nhỏ xuống ngực cô, thấm ướt cả áo ngủ, hần nuốt nước bọt.

Kiều Mạt không vui mừng hẳn: “Anh tự đi pha sữa uống đi.” Cô đi lướt qua hần, vừa lau tóc vừa đi ra ngoài, hần kéo cô lại, nặng nề đề cô lên vách tường phòng tắm.

Hần rất hiếm khi hành động như vậy, Kiều Mạt rất ngạc nhiên, nghe thấy tiếng nói trầm thấp của hần: “Em thử nói xem chỗ này bao giờ mới có sữa? Liệu có thể cho anh ăn no không?”

Kiều Mạt nhú mày, “Anh đang làm cái quái gì vậy?”

Hần kéo tay cô đặt lên bảo bối của mình, có chút vô lại quẩn quýt lấy cô: “Em có thể an ủi anh một chút không? Em yêu?”

Kiều Mạt nổi giận, cả ngày chơi bời bên ngoài, về nhà lại tùy tiện như vậy, dù cho cô có tốt tính đến thế nào đi nữa cũng không thể chấp nhận nổi.

Không ngờ rằng hần lại càng làm loạn hơn, bất chấp tất cả, bế cô đặt vào bồn tắm, đầu Kiều Mạt bị va mạnh vào vòi nước, cô đau quá, còn chưa kịp la hét gì, hần đã cúi xuống hôn cô gấu gấu, chiếc lưỡi xâm nhập vào khoang miệng cô mang theo mùi rượu nồng nặc, lần này Kiều Mạt nổi giận thật rồi, cô cố sức đẩy hần ra, tay lướt qua vai rồi đâm mạnh vào lưng hần, nhưng cũng chẳng mấy tác động gì, hần vén áo ngủ của cô lên cổ, cúi đầu cắn mạnh lên ngực cô, Kiều Mạt đau quá hét âm lên, sau đó, cô càng thấy khiếp sợ hơn, dục vọng của hần ngày càng mãnh liệt, gần như điên cuồng, thậm chí hần chẳng thể chờ nổi đến lúc bế cô lên giường, ngay trong phòng tắm, đặt cô trong bồn tắm lớn, hần vội vàng cởi quần áo, tiến vào một cách thô bạo, điên cuồng ra vào, hần cự lực đòi hỏi nơi cô.

Kiều Mạt bị hần giày vò đến kiệt sức, gấn gượng đi tắm rửa cùng nằm trên giường, cô nổi giận: “Hôm nay anh bị làm sao vậy?”

Kỷ Vĩ trở mình ôm lấy cô, “Em à, hôm nay anh đã cháy hết mình.”

Kiều Mạt có chút áy náy, cô muốn nói với hần là cô đã có thai, nhưng lúc này hần đang say rượu, lại điên cuồng đến vậy, bảo cô biết mở miệng nói sao đây. Cô đang do dự, chẳng chờ cô mở miệng, mới vừa nghỉ ngơi chưa đến mười phút, hần lại đột kích một lần nữa, Kiều Mạt sợ hãi, “Kỷ Vĩ, em có chuyện muốn nói với anh, anh đừng như vậy.”

Hần ngăn cô lại, “Đề sáng mai nói sau đi, ngày tháng còn dài, bây giờ có việc còn quan trọng hơn, anh không muốn nghe gì cả.”

Hần lại đè chặt lên người cô, nóng bỏng và cuồng nhiệt xâm nhập, chuyển sang tư thế khác, tiến sâu từ sau lưng, Kiều Mạt bất đắc dĩ thừa nhận, cô chỉ hy vọng hần mau chóng chấm dứt việc này càng sớm càng tốt.

Một đêm này tựa như cơn sóng lớn va vào vách đá, cô chỉ cần nhớ lại liền có chút hoảng sợ, sáng sớm hôm sau, toàn thân cô đau nhức, bả vai mỏi nhừ, thắt lưng và xương chậu đều đau nhức, hai chân mềm nhũn.

Cô gượng gượng đứng dậy mặc quần áo, hần vẫn đang ngủ say, Kiều Mạt thở dài, cô buồn rầu khẽ nói: “Anh biết không? Em có thai rồi, anh có muốn đứa bé này không?”

Nhưng hần vẫn đang ngủ say sưa, Kiều Mạt đành xoa lên mặt hần một cái, rồi tự đi làm.

Nhưng khi đang làm việc, cô cảm thấy hôm nay trong người rất khó chịu, mệt mỏi rồi, lại thấy buồn nôn, lúc đang làm bánh bông lan, cô cảm thấy hoa mắt, gượng gượng làm xong công việc buổi sáng, rồi lên phòng nghỉ ngơi, rót một ly nước, bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng, chiếc ly đang cầm trên tay rơi xuống đất.

Kim Tông Trạch lao đến đỡ cô: “Kiều Mạt, em bị sao vậy? Sao mặt em lại tái mét đi thế? Hơn nữa, sao đầu em lại toát mồ hôi hột.”

Kiều Mạt cố gắng gượng một chút, nhưng chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, bụng dưới đau quặn thắt, như thể có thứ gì đó đang bị hút ra, cô cắn chặt răng.

Tông Trạch nói: “Đề anh xin phép quản lý cho em về nhà nghỉ ngơi một lát.”

Kiều Mạt định từ chối, nhưng trước mắt tối sầm, cô bị ngất.

Kim Tông Trạch bất chấp tất cả bế cô ra khỏi khách sạn, đứng trước cửa khách sạn vẫy một chiếc xe tắc xi, giục tài xế lái xe như điên lao đến bệnh viện.

Bác sĩ phụ khoa khám cho Kiều Mạt một lúc, vẻ mặt hết sức nghiêm túc hỏi, “Tôi qua có sinh hoạt không?”

Nhìn quanh không thấy một ai, Tông Trạch đang đứng bên ngoài, cô đành xấu hổ gật đầu.

Bác sĩ tức giận mắng: “Mang thai thời kỳ đầu không thể vận động kịch liệt như vậy, cô không biết à? Bây giờ cô bị sảy thai rồi.”

Kiều Mạt kinh ngạc, mắt mở trừng trừng, vẻ mặt nữ bác sĩ không một tia cảm xúc lóe lên trong mắt cô, rốt cuộc, người đã đi rồi, cô ngồi đó không nhúc

nhích, toàn thân vô lực, sẩy thai? Sao có thể chứ?

Cô cắn vào tay mình, chỉ cảm thấy trái tim như ngừng đập, không rõ là cảm giác gì, cô nghẹn ngào khóc nức nở.

Tông Trạch khẽ đẩy cửa ra, hần xấu hổ đi vào, đưa cho cô túi đồ, hóa ra là băng vệ sinh.

Hần nói: “Anh cũng không biết nên lấy loại nào, chỉ thấy loại nào giống trên quảng cáo thì lấy một gói.”

Tông cộng là năm gói, hần thật tốt bụng, xem ra hần đã biết mọi chuyện rồi, Kiều Mạt cười khổ, lúc này, hần biết được chuyện này thật đúng là bề mặt.

Bác sĩ bảo cô: “Tuy rằng là sinh non tự nhiên, nhưng cô vẫn phải ở lại bệnh viện để theo dõi một đêm, hãy nhớ, nếu có thứ gì đó chảy ra, có thể là máu hoặc các cục máu đông, nhất định phải báo cho chúng tôi biết.”

Bác sĩ đi rồi, Kiều Mạt mệt mỏi ngồi phịch xuống giường, chuyện này sao lại xảy ra được chứ, cô còn chưa nói cho hần biết, vậy mà chỉ vì một đêm vận động điên cuồng, một đêm bất ngờ này, đem sinh mệnh còn chưa kịp nói cho hần biết, bóp chết một cách tàn bạo.

Cô đau lòng, lại tủi thân, chum chấn kín đầu, nằm trong chăn khóc đến khi trời tối.

Tông Trạch hết lòng túc trực bên ngoài phòng bệnh của cô, nửa đêm còn mang cháo hầm táo đỏ còn ấm vào cho cô, Kiều Mạt không để ý lấ đầu, chẳng muốn ăn uống gì.

Cô gọi điện cho Kỳ Vĩ, điện thoại của hần lại tắt máy.

Kỳ Vĩ đang mê muội chơi bời trong sông bạc ngằm cùng Niếp Hoán Bình.

Biết bao gia đình tan nát chỉ vì cò bạc.

---

Kiều Mạt mơ màng tỉnh lại, nhìn thấy Kim Tông Trạch còn đang túc trực bên cạnh giường bệnh của cô, cô vô cùng áy náy, cũng rất xấu hổ.

Cô áy náy nói với Tông Trạch: “Tông Trạch, anh về nhà đi, em nghỉ ngơi một đêm là khỏe thôi.”

Tông Trạch bảo cô: “Em cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, anh đã xin phép quản lí giúp em rồi, anh bảo em bị viêm ruột cấp tính.”

Cô khẽ than, vô cùng áy náy, cho dù hần thích cô, cũng không thể cứ làm phiền người ta như vậy mãi được.

Mà hần, chẳng hỏi gì nhiều, rốt cuộc vì Kiều Mạt cứ nằng nặc bảo hần về, hần đành về nhà nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, y tá đưa một túi ni lông cho cô, “Đây là thuốc a giao, hôm qua bạn trai cô đặt hiệu thuốc làm nên hôm nay họ mang đến.”

Y tá nói bạn trai cô là Tông Trạch chứ không phải Kỳ Vĩ.

Kiều Mạt bất ngờ cảm động, thuốc a giao phải sắc rất lâu, sau đó bỏ đậu phộng, cầu khôi, hạt mè đen vào tiếp tục đun sôi cho đến khi cô đặc lại, sau đó cắt thành từng miếng nhỏ dày khoảng 1 cm là có thể ăn luôn.

Kiều Mạt thấy túi đựng thuốc a giao vẫn còn chút hơi ấm, lòng cô trăm mối ngổn ngang, hần quả là một người cẩn thận.

Tại đúng nơi, đúng thời điểm, hần luôn là một người đàn ông chu đáo và dịu dàng, còn cô lại chẳng phải người như vậy.

Bác sĩ tiến hành siêu âm B cho cô rồi bảo: “Trước mắt thì các bộ phận lớn đã bị trôi ra ngoài, nhưng vẫn còn một cục máu đông nhỏ bám vào vách tử cung, cô về nhà nghỉ ngơi vài ngày, nếu có gì bất thường phải lập tức đến bệnh viện kiểm tra.”

Cô mang đồng thuốc do bác sĩ kê đơn cho và thuốc a giao của Tông Trạch xuống lầu, vừa xuống đến đại sảnh bệnh viện, cô liền giặt mình.

Cô lại gặp Tông Trạch về mặt còn ngái ngủ, vừa đứng lên khỏi từ sofa trong đại sảnh, xoa xoa hai tay vào nhau, sục sục mũi, hần lại cuộn người thấp thỏm trên ghế sofa trong bệnh viện cả đêm sao?

Kiều Mạt bỗng rơi nước mắt, tổng phút chốc, cô cảm giác như cha vẫn còn sống trên đời, cạch luôn lo lắng túc trực liên tục bên ngoài phòng bệnh, chờ đợi con gái, tình cảm âm áp này lan tràn khắp không gian, như cánh tay vô hình ôm trọn người cô.

Cô quay đầu đi, không muốn vạch trần hần, cũng không đi gặp hần ngay mà chờ đến khi hần cử động cánh tay mấy cái, rồi sau đó bước vội về phía thang máy, cô mới từ từ bước ra khỏi lối nhỏ.

Tông Trạch vào phòng bệnh mà không thấy cô đâu, hần gọi điện thoại cho cô, Kiều Mạt vờ như không có chuyện gì đáp: “Em không sao, hơi mệt một chút nên về nhà trước.”

Hần vẫn hơi lo lắng, nhưng lại chẳng thể nói gì khác, đành dặn dò cô mấy câu xong mới tiếc nuối cúp điện thoại.

Kiều Mạt khóc ầm lên, xin lỗi Tông Trạch, sao anh phải thích em làm gì, sao anh lại ngốc nghếch như vậy chứ?

Toàn thân cô mệt mỏi rã rời lê bước về căn hộ của Kỳ Vĩ, mở cửa ra, thấy đôi giày của hấn vút lung tung cạnh cửa khi vào nhà.

Ném đồ đạc linh tinh lên mặt bàn, cô mệt mỏi nhắm nghiền mắt lại, toàn thân run rẩy, ướt đầm mồ hôi, tay cũng run lẩy bẩy.

Kỳ Vĩ đứng trên giường, chồm chân hỏi cô: “Mới sáng sớm mà em đi đâu vậy?”

Kiều Mạt quay đầu lại nhìn hấn, sớm sao?

Chẳng lẽ hấn vừa mới về nhà sao? Không thấy cô ở nhà lại tưởng cô đi mua bữa sáng sao?

Hấn thấy sắc mặt cô rất lạ, bàn giải thích: “Tôi hôm qua anh đi chơi cùng mấy người bạn hơi khuya nên ngủ luôn ở sòng bạc, xin lỗi em.”

Kiều Mạt không lên tiếng.

Hấn hít hít cái mũi, “Kiều Mạt, em ra ngoài mua bữa sáng sao?”

Kiều Mạt quay đầu đi, chẳng hé răng nửa lời. Một lát sau, hấn mới thấy lạ, liền bò xuống giường vội đi dép vào, lại gần ghé sô pha hỏi cô: “Em sao vậy? Sao mặt lại nhợt nhạt vậy?”

Kiều Mạt cúi đầu, băng quơ đáp một câu: “Chẳng sao cả, hôm nay thấy người hơi mệt.”

Hấn cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, ôm thắt lưng cô, Kiều Mạt nhìn đồng hồ, “Anh đói rồi à, để em đi nấu cơm.”

Hấn gục đầu xuống, đang định về giường ngủ tiếp lúc nữa. Kiều Mạt cô gượng dậy, toàn thân mệt mỏi nhưng vẫn đi chiên trứng gà cho hấn, chiên xong mới gọi hấn dậy ăn cơm.

Cô bỗng thấy hơi nản lòng, dù sao con cũng không còn nữa, cô cũng chẳng cần phải cho hấn biết đến sự tồn tại của nó nữa, giờ nói với hấn thì ích gì?

Vì cơ thể còn yếu, cô choáng váng đứng không nổi, tay chân lạnh như băng, may mà Tông Trạch đã xin phép giúp cô nên cô mới có thể ở nhà nghỉ ngơi.

Sau khi ăn cơm xong, cô lấy thuốc bác sĩ đã kê cho uống liên tục trong ba ngày, mà Kỳ Vĩ cũng chẳng nhận ra cô có gì khác thường, Kiều Mạt cũng yên tâm nghỉ ngơi ba ngày, hấn thường không ở nhà, nếu đói thì cô sẽ cố gượng dậy nấu chút cháo, may mà dưới lầu có siêu thị, muốn ăn gì có thể đi thang máy xuống mua về ăn, nhưng khi trở về thì cơ thể rã rời như tắm giăng tơ, cơ thể không thể chống đỡ nổi, toàn thân mềm nhũn như sắp đổ.

Trên ti vi đang chiếu chương trình thể thao động vật, một con tinh tinh cái đang âu yếm ôm con của nó vào lòng, đang xoa đầu phui sạch bụi bẩn cho tinh tinh con, Kiều Mạt bỗng òa khóc, cô còn nhớ, ngày bé mẹ cũng thường yêu thương xoa xoa đầu mình như vậy, sau đó mẹ ly hôn cha, cô chẳng hề gặp lại mẹ nữa, ban đầu, cô còn hay nhớ mẹ, sau đó nghe tin mẹ bị tai nạn giao thông qua đời, lòng cô như đã chết, cho dù cô có nhớ mẹ thì mẹ cũng chẳng thể xuất hiện trước mặt cô được nữa, chẳng ngờ cậu lại nói với cô rằng: “Thật ra mẹ của cháu vẫn chưa chết.”

Cô rất khó chịu, tựa như trong Tuyết sơn phi hồ\*, vợ của Miêu Nhân Phụng bỏ trốn theo Điền Quý Nông, cô bé Nhượng Lan cô níu vạt áo mẹ, luôn miệng gọi mẹ ơi mẹ ơi, nhưng bà vẫn chẳng mấy may động lòng, khoảnh khắc ấy Kiều Mạt cảm thấy trên đời này không có người mẹ nào tuyệt tình hơn thế, tương tự như vậy, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho mẹ mình.

(\*[http://vi.wikipedia.org/wiki/Tuyết\\_sơn\\_phi\\_hồ](http://vi.wikipedia.org/wiki/Tuyết_sơn_phi_hồ))

Lúc cô còn đang ngủ mê mệt, Kỳ Vĩ khẽ hôn hai má cô rồi bảo: “Anh muốn sang Hồng Kông vài ngày, em có muốn quà gì không?”

Kiều Mạt chợt tỉnh, “Đi Hồng Kông?”

Hấn nói: “Ừ, ông Chu đi Hồng Kông công tác nên dẫn anh đi cùng.”

“Ông Chu kia là ba của Chu Thành Viện sao?”

“Đúng vậy, nhưng Kiều Mạt, em chớ suy nghĩ lung tung, lúc anh quen biết ông Chu, anh đâu biết ông ấy là ba của Chu Thành Viện đâu.”

Kiều Mạt không nói gì nữa, hấn đã muốn đi thì người khác có ngăn cản thế nào cũng chẳng được.

Hấn dịu dàng bảo cô: “Em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe, khi nào về anh sẽ mang quà về tặng em.”

Hấn đi rồi, cửa chống trộm kêu inh một tiếng rồi đóng lại, lòng cô cảm thấy mất mát tựa như nước lũ tràn vỡ đê.

Bắt đầu từ bao giờ, khoảng cách của hai người ngày một xa đến vậy?

Hồng Kông, hòn ngọc phương Đông, nơi đây là chốn phồn hoa đô thị nhộn nhịp của châu Á, một trong những trung tâm tài chính quốc tế, vẻ đẹp quyến rũ của thành phố này thu hút biết bao người, nhiều người muốn đến đây định cư với những mơ mộng đẹp đẽ, họ không biết rằng biết bao người đã từng nước mắt tuôn trào mà vĩnh biệt mảnh đất này.

Cuối cùng thì Chu Chính Vinh và Kỳ Vĩ cũng tới Hồng Kông, máy bay hạ cánh tại sân bay Khải Đức, Kỳ Vĩ cảm thán: “Thật ra đây là lần đầu tiên cháu đến Hồng Kông.”

Chu Chính Vinh cười âm lên, “Cháu còn trẻ, sau này còn rất nhiều cơ hội.”

Hứa Chấn Hoa và một vệ sĩ khác đi phía sau đang kéo hành lý ra ngoài, khi ra sân bay, Chu Chính Vinh ngồi khoang hạng nhất đã đứng bên ngoài từ lâu, Chu Chính Vinh có biệt thự tư nhân ở Hồng Kông, sau khi đến Hồng Kông, họ chuyển sang đi chiếc xe hạng sang GMC, xe chậm rãi dừng lại trước biệt thự trên vịnh ven biển của Chu Chính Vinh, cảnh vật hai bên cửa sổ xe thừa thốt dần, bãi biển rộng bao la dần hiện ra trước mắt họ.

Biệt thự này trang bị hệ thống cửa tự động, vào trong biệt thự, đồ vật bắt mắt đầu tiên là chiếc tủ rượu hai cánh làm bằng gỗ đàn hương của Pháp tỏa ra hương gỗ thoang thoảng, gỗ đàn hương màu nhuộm màu đỏ như áo gấm của bậc đế vương, đi vào sâu nữa là thảm cỏ xanh tốt, những cây phong có thể mới lạ và bắt mắt, không gian yên tĩnh của nơi đây thật sự khiến người ta cảm thấy vui vẻ, sáng khoái.

Mỗi năm Chu Chính Vinh chỉ đến đây ở một tháng, nhưng chỉ vì một tháng này mà mười một tháng còn lại đều có người giúp việc đến dọn dẹp hàng ngày, quản gia rất nghiêm túc chăm sóc bề mặt cỏ, thay nước cho bể cá, quét dọn sân vườn, người giúp việc ngày ngày lau chùi đồ đạc trong nhà sạch bóng không có lấy một hạt bụi, cũng chẳng dám lơ là.

Kỳ Vĩ than thầm, kẻ có tiền có cuộc sống quá là phô trương lãng phí.

Đến bây giờ, Kỳ Vĩ mới dần dần cảm nhận được sự khác biệt rõ rệt giữa nhà giàu và dân thường, hẳn vốn tưởng rằng cuộc sống của mình đã rất thoải mái rồi, nhà họ Kỳ có biệt thự, có xe đưa xe đón, cuộc sống sung túc, bình an, nhưng so với nhà Chu Chính Vinh, nhà họ Kỳ chỉ là một hộ gia đình nhỏ.

Họ vào trong biệt thự, Kỳ Vĩ đã nhìn thấy Chu Thành Viện, cô đã thay một chiếc váy liền xinh xắn, từ bên trong đi ra, thân mật chào Chu Chính Vinh và Kỳ Vĩ: “Ba, anh họ.”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 65: Sao Lại Không Hạnh Phúc

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Kỳ Vĩ xúc động, mỹ nữ đi từ trong biệt thự ra nhìn giống hệt một con bướm xinh đẹp, tuy nhiên, nếu một mỹ nữ dù xinh đẹp thế nào đi chăng nữa mà phải chen chúc trên phương tiện công cộng thì chỉ đơn giản là một phụ nữ xinh đẹp lún quẩn trong vòng mưu sinh mà thôi, nhưng nếu có thể ngồi trên xe Rolls-Royce thì cho dù cô có mặc áo nâng ngực, một chữ bẽ đôi không biết, cũng chẳng ai dám nói cô thất học.

Đây là thiên đường chốn nhân gian, giàu và nghèo thật sự chênh lệch nhau quá mức.

Chu Thành Viện kéo tay Kỳ Vĩ hỏi hân: “Ngồi trên máy bay lâu vậy có mệt không?”

“Cũng tạm, em đến bao giờ vậy?”

Cô nói: “Em đến từ mấy hôm trước, mấy hôm nay ở Hồng Kông tổ chức tuần lễ thời trang, nên em đến trước. Phòng của anh ở trên lầu, em dẫn anh đi xem phòng, lát nữa anh đi tắm rồi xuống lầu ăn cơm.”

Hắn lên lầu cất hành lý, tắm rửa xong thì đứng bên cửa sổ, kéo tấm rèm ra ngắm nhìn cảnh biển bên ngoài.

Hắn tự nhủ: “Một ngày nào đó, mình cũng muốn có được hết thấy những thứ này.”

Bỗng có người gõ cửa, “Cậu Kỳ, mời cậu xuống dưới nhà dùng bữa.”

Hắn xuống lầu, Chu Thành Viện lại tự mình múc canh vào bát cho hắn, cô đã thay một chiếc áo rộng thùng thình màu xanh nhạt, quần bó, nhìn thấy hắn liền tươi cười hỏi: “Có mệt không?”

“Không mệt.”

Chu Chính Vinh cười âm lên bảo: “Đúng là thanh niên sức khỏe tốt.”

Thức ăn đều là những món hân thích, Chu Chính Vinh nói bằng giọng: “Con nhóc kia, quá bất công, biết cháu sẽ đến, đã chuẩn bị bữa trưa từ rất sớm.”

Chu Thành Viện cười mắt tự nhiên, “Anh Kỳ là khách mà.”

Kỳ Vi vô tình ngẩng đầu, vừa lúc bắt gặp ánh mắt của Chu Thành Viện, bỗng mặt đối mặt, mặt cô ửng hồng, cup mắt xuống.

Hắn vội nói lảng đi: “Chẳng phải người ta vẫn hay nói, ba là người tình kiếp trước của con gái sao? Cháu cũng rất thích con gái, sau này cháu cũng muốn có một cô con gái đáng yêu, luôn luôn thân thiết với ba mẹ, còn có thể mặc những chiếc váy xinh đẹp, nuôi dạy nó cũng bớt lo hơn con trai.”

Mọi người đều cười vang, bữa tối diễn ra trong không khí ấm áp, vui vẻ.

Ăn uống xong, Chu Thành Viện và hắn đi dạo quanh biệt thự.

Cô hỏi hắn: “Từ sau khi rời khỏi Phuket, mấy tháng nay, anh chẳng hề gọi cho em lấy một cuộc điện thoại nào, có phải anh đang tránh né, chán ghét em không?”

Hắn vung tay, đi bên cạnh cô, cùng nhau đi dạo.

“Em nghĩ lung tung gì vậy, Thành Viện, Chúng ta là họ hàng cũng là bạn tốt của nhau.”

“Vừa vặn mấy hôm nay em lại đang bận rộn chuẩn bị cho buổi trình diễn thời trang.”

“Bao giờ bắt đầu? Đến hôm đó anh sẽ đến xem, em chớ có chê cười anh là người ngoại đạo, vừa cổ hủ vừa quên mùa, lại thích ra vẻ là may rồi.”

Cô nhìn hắn, ánh mắt ngập tràn tình cảm, “Thật ra em thích con người của anh như vậy, vô cùng thẳng thắn, trong số những người đàn ông em quen, có rất ít người giống anh, tính cách cởi mở, lại có đạo đức.”

“Em xem trọng anh quá rồi, con người của anh.” Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, “Thực tế thì con người anh vốn rất vô lại, chẳng qua là giữa nam và nữ có sự khác biệt, đàn ông hơi hư hỏng một chút thì người khác lại coi là đàng yêu, còn với phụ nữ thì, chỉ cần không chú ý đến lời nói và hành động của mình một chút sẽ bị người khác đánh giá là lăng lợ, thật ra con người anh vừa hẹp hòi lại vừa xấu tính, cố chấp đến chết.”

Đột nhiên cô bị trượt chân, Kỳ Vi liền đỡ lấy cô ngay lập tức, “Chuyện gì vậy?”

Cô khẽ nói: “Lần trước, sau bị trượt chân, bác sĩ bó thạch cao bảo phải nghỉ ngơi nhưng lúc đó công việc bận rộn, lại không nghỉ ngơi từ tẻ, hậu quả là bây giờ thường hay bị trượt chân, nhưng không sao đâu, cũng không đau lắm.”

“Con người em sao lại vậy chứ, đôi lúc không nên quá cố chấp.”

Cô cười khổ: “Đôi khi bản thân cố chấp là vậy, cũng giống như anh, em rất thích anh, biết rõ là anh không thích em nhưng vẫn cố chấp không chịu từ bỏ.”

Hắn không đáp lời, không ngờ mấy tháng qua, cô lại vẫn nói với hắn như vậy, lẽ ra cô nhiều ưu điểm như vậy, không nên lãng phí tình cảm cho một người đàn ông bình thường như hắn chứ, nhưng biết làm sao được, đàn ông hay phụ nữ đều giống nhau, càng không chiếm được thì càng được nâng niu, quý trọng.

Hai người ngồi xuống ghế dài trong vườn hoa, cô yếu ớt nói: “Bản về tình cảm thì rằng đi đọc sách còn hơn, nếu anh cứ kiên trì, cố gắng đọc sách thì sẽ có ngày đạt được thành tích cao, nhưng tình cảm thì rất tàn nhẫn, có đôi khi chúng ta cố gắng gấp trăm ngàn lần đi chăng nữa vẫn không thể được hồi đáp dù chỉ một chút xíu mà thôi.”

Hắn thấy rất xấu hổ, lúc này, cô gái này thẳng thắn và buồn rầu thổ lộ tình cảm trước mặt người đàn ông như vậy, hắn lại không có lời nào để nói với cô.

“Thành Viện, trên đời này chẳng có gì là hoàn hảo cả, cũng không có người phụ nữ nào hoàn hảo mười phần vẹn mười, chớ nên đặt kỳ vọng quá cao đối với một mối tình hay một người nào đó, làm như vậy chỉ khiến bản thân mình mệt mỏi và suy sụp mà thôi. Giữa anh và em, thật ra anh cũng quý em như những người bạn tốt của nhau, mối quan hệ như vậy chẳng phải rất tốt sao?”

Chu Thành Viện cười khổ, người đàn ông này thật sự quá tàn nhẫn.

Kỳ Vi nhìn bóng đêm, “Chúng ta quay về thôi!”

Hắn dìu cô quay về biệt thự, đứng trên cầu thang lầu hai tạm biệt cô, quay về phòng, đứng trước cửa sổ, hắn lặng lẽ suy tư.

Hắn nhớ tới lời nói của cha, trong lời nói của Kỳ Hiến Trung hàm chứa ý tứ sâu xa: “Một người muốn thành công, tất phải có được có mặt, hướng hồ chí là một mối tình!”

Hắn bỗng thấy lòng mình buồn phiền, sau khi đi mấy vòng trong phòng, lưỡng lự đi ra cửa, vừa mới mở cửa ra, hắn liền giật mình.

Chu Thành Viện đang đứng trước cửa phòng hắn, cô không ngủ được nên sau một hồi lưỡng lự, cô ra đứng trước cửa phòng Kỳ Vi. Ngay lúc đó, hắn

mở cửa ra làm cô giật cả mình.

Hai người đều bất ngờ, lẳng lặng nhìn đối phương, cạnh cửa không bật đèn, nhưng ánh sáng vừa phải trên hành lang nhưng ám áp chiếu xuống tạo nên một không gian vừa sâu lắng vừa ngọt ngào, dưới ánh đèn, cô toát lên vẻ đẹp rất điềm tĩnh, quyến rũ khác hẳn hình ảnh cô tựa như trai nhả ngọc ở Phuket, khoảnh khắc này, cô tựa đóa hoa quỳnh âm thầm và lặng lẽ nở rộ trong đêm tối.

Hắn bỗng cảm thấy choáng váng và ngây ngẩn cả người.

Ngay lúc đó, Chu Thành Viện bỗng nhảy dựng lên nhào lòng hắn, hắn đứng không vững liền bị đẩy lùi lại sau mấy bước, hai người lao đảo lùi vào phòng, mà cô dần ép sát đẩy hắn đến cạnh giường, hai người bất ngờ ngã lên giường.

Cô cúi đầu, vồ vập hôn hắn, gât gao đòi hỏi trong miệng hắn, nhất thời hắn hô hấp dồn dập, ngực như bị một khối đá đè lên, không thể cử động được, lại tựa như con cá bị mắc cạn, cô vùng vẫy hết sức lặn xuống nước chỉ muốn hít thở chút khí ô-xy, mà lúc này, hô hấp của cô chính là khí ô-xy của hắn, hắn không thể tự kiềm chế mà hòa theo, cuốn lấy mỗi hơi của cô.

Trên giường, hai người kích động hôn nhau, hắn đẩy cô sang bên rồi nằm đè lên cô, ngón tay luồn vào tóc cô, nhẹ nhàng vuốt tóc rồi nhìn cô.

Cô nói quanh co: “Kỷ Vĩ, em thật sự rất thích anh, dù là không đúng, em cũng bắt chấp tất cả mà yêu anh.”

Hắn có chút mơ màng, tim đập thình thịch, đầu óc trống rỗng.

Chu Thành Viện quàng tay ôm cô hắn, quần quýt lấy hắn không rời, tuy cách một lớp quần áo nhưng cô có thể cảm nhận sự cứng rắn khác thường của hắn, dục vọng đang dâng trào và cần nuốt phồng tuyến lý trí cuối cùng trong lòng hắn. Cô cũng rất mong chờ.

Đột nhiên, hắn lại hoảng sợ đẩy cô ra, giữa lúc cô còn đang sững sốt không thôi, hắn lại vô cùng hoảng hốt, vội lao vào nhà vệ sinh ngay lập tức, khóa trái cửa lại.

Chu Thành Viện lại bị bất ngờ một lần nữa, sao hắn lại bỏ chạy? Vì sao chứ?

Cô không thể tin nổi mà đứng trước cửa nhà vệ sinh gõ cửa, mãi một lúc lâu sau, hắn nói vọng ra, “Thành Viện, em về phòng ngủ đi!”

Chu Thành Viện khóc, mặt đầm nước mắt, “Kỷ Vĩ, sao anh có thể tàn nhẫn như vậy?”

Hắn cười gượng, vỗ mạnh vào đầu mình, nhìn hình ảnh của chính mình phản chiếu trong gương, “Thành Viện, thành thật xin lỗi em, em hãy về phòng đi!”

Cô dự lên cửa, một người vốn kiêu ngạo như cô đã bất chấp thể diện, chủ động nhào vào lòng hắn, chỉ còn nước chưa cời hết quần áo mà bò vào trong chăn của hắn nữa thôi, nhưng hắn lại hết lần này đến lần khác cự tuyệt cô?

Rốt cuộc cô không thể nhịn nổi nữa, đẩy cửa ra, khóc lóc chạy về phòng mình.

Cửa bị đẩy thật mạnh, dưới lầu, một cánh cửa khác cũng lặng lẽ mở ra cùng lúc đó, Chu Chính Vinh ngậm một điếu xì gà, ngẩng đầu nhìn trên lầu, sau đó ông lại âm thầm đóng cửa lại.

---

Hôm sau, lúc Kỷ Vĩ xuống lầu, Chu Chính Vinh đang đọc báo, nhìn thấy hắn liền bảo:

“Thành Viện ra ngoài từ sáng sớm, giờ chỉ còn hai người chúng ta cùng ăn sáng thôi, ăn uống xong, chúng ta cùng đến núi Thái Bình đi dạo, sau đó lại dẫn cậu cười ngựa đi dạo mấy vòng.”

Hắn đáp một tiếng.

Chu Chính Vinh và Kỷ Vĩ cùng lên đỉnh núi Thái Bình, ngồi trên cáp treo ngắm cảnh, nhìn thấy những cảnh đẹp bên dưới, ông rất xúc động nói với Kỷ Vĩ:

“Hồi bác còn trẻ, quyết tâm phải tự leo lên đỉnh, vì sao ư? Vì sợ bị người khác khinh bỉ, bác cảm thấy chỉ khi bản thân đứng trên đỉnh cao, chỗ ngồi vững chắc, bản thân mình mới không bị coi thường, nhưng cho tới lúc bốn năm mươi tuổi, đột nhiên lại có cảm giác, thật ra đời người, khi nào thì không bị coi thường đây? Bác không muốn bị người khác coi thường, thật ra trong quá trình lập nghiệp bác cũng phải chịu biết bao áp lực? Bấy nhiêu áp lực có là gì, tất cả những oan ức ấy là vì cái gì? Chẳng qua là vì một chữ tiền, chỉ cần có thể đạt được mục đích thì còn sợ gì chứ? Có gì phải làm tảng đá dưới gầm cầu để người khác coi thường, khinh bỉ.”

Kỷ Vĩ gật đầu, hắn thích nghe Chu Chính Vinh kể về chuyện xưa, đi cùng Chu Chính Vinh, hắn có thể học hỏi cách đối nhân xử thế, triết lý làm người. Hơn nữa, Chu Chính Vinh không hề tự cao tự đại, ở cùng ông rất vui vẻ và thoải mái, ông ta coi hắn như bạn vong niên, chẳng qua có hai loại người, một là loại người có tiền, hai là loại người không có tiền, hiển nhiên là người có tiền thì được người tá ngưỡng mộ, tôn sùng, có thể dạy bạn rất nhiều điều, người không có tiền cho dù có ngồi xe xin đi nữa thì trước khi nói bất kỳ điều gì cũng phải hết sức cân nhắc, đắn đo.

Chu Chính Vinh bảo hắn: “Thật ra ban đầu, cháu mới nhìn lần đầu liền đoán biết được quan hệ của bác và Tiết Đình Ngọc, đúng vậy, nào có ai cả đời không dính dáng gì đến người phụ nữ khác chứ, nhưng nếu cháu muốn công thành danh toại, trước hết cháu phải học cách từ bỏ, cảm lên được thì cũng có thể buông xuống được, không đành lòng cũng phải chấp nhận.” Ông có chút hoài niệm nói: “Đình Ngọc và bác đã qua lại khoảng hơn chục năm rồi,

bà ấy vẫn luôn chờ đợi bác, không kết hôn với ai, bác phải làm sao đây? Thật sự vứt bỏ tất cả để cưới bà ấy sao? Không thể được, cháu ngoại của bác đều đi nhà trẻ rồi, chỉ ít bác cũng nên giữ chút thể diện cho gia đình chứ, dù sao thì bà ấy cũng chấp nhận theo bác, bác cũng không thể để bà ấy chịu thiệt thòi được, chỉ là kết hôn thì không thể.”

Lời nói Chu Chính Vinh rất tự nhiên, thoải mái, Kỷ Vĩ nghe mà trong lòng thấy nặng nề.

Cha và Chu Chính Vinh đều có chung một quan điểm, một giọng điệu, có lẽ bọn họ nói đúng chẳng qua là tự bản thân mình ngu ngơ không hiểu mà thôi.

Tuy rằng Chu Chính Vinh chưa từng hỏi han gì chuyện tình cảm của hắn, nhưng hắn chắc chắn là Chu Chính Vinh có thể nhận ra là Chu Thành Viện thích hắn, vậy nên những lời Chu Chính Vinh nói lúc này phải chăng như vô tình nhưng lại đang ám chỉ điều gì đó?

Buổi tối Chu Chính Vinh phải tham dự một dạ tiệc từ thiện, ông vô cùng hào hứng dẫn Kỷ Vĩ và Chu Thành Viện cùng đi, đi qua những nhân vật nổi tiếng trong thương trường, ngay lập tức, thân phận của Kỷ Vĩ khiến người khác phải tò mò suy đoán, có người còn trêu chọc Chu Chính Vinh: “Ông chủ Chu, chẳng lẽ vị này là con dâu tương lai của ông?”

Chu Chính Vinh cười ầm lên, “Cậu ấy là anh em kết nghĩa của tôi, cũng như kiểu Hoàng được sư ới Dương Quá đấy, hai chúng tôi đều rất hiểu nhau và đánh giá cao đối phương.”

Chuyện vui của người khác càng không thể hỏi nhiều, mọi người cười ầm lên.

Đêm nay, Chu Thành Viện ăn mặc và trang điểm đều rất nổi bật, nhìn thấy hắn, vẻ mặt hai người đều có chút ngượng ngùng, nhớ đến chuyện tối qua đều cảm thấy hơi hổ thẹn, nhưng ngay lập tức, Chu Thành Viện gạt bỏ mọi chuyện sang một bên, cô khoác tay Kỷ Vĩ rồi đi cùng hắn.

Dạ tiệc từ thiện còn mời mấy diễn viên Hồng Kông đến biểu diễn, Kỷ Vĩ nhìn thấy mấy ngôi sao điện ảnh như Tăng Chí Vĩ và Dung Tò Nhi đều ở đây. Hắn nhìn không được nói với Chu Thành Viện: “Thật ra những ngôi sao điện ảnh này nhìn trên ti vi thì thấy ngưỡng mộ là thế nhưng thực tế thì sao, gặp mặt rồi thì thấy cũng bình thường.”

Chu Thành Viện nói: “Đương nhiên rồi, ngôi sao cũng là người mà.” Cô khẽ nói với hắn: “Anh đừng bao giờ tiếp cận rồi tò mò quá thân thiết với mấy ngôi sao điện ảnh này, lại phải chụp ảnh rồi ký tên, vân vân.”

Thật ra Kỷ Vĩ quả thật muốn đến xin chữ ký, nhưng không phải xin cho hắn mà là Thế Anh là một fan cuồng chuyên săn đón các ngôi sao. Đột nhiên hắn nhớ là Thế Anh đi đến đâu cũng bắt chước điệu bộ của mấy nhân vật nổi tiếng, nào có ai chưa từng nhìn thấy mấy ngôi sao nổi tiếng đâu, nếu hắn hành động điên cuồng như vậy, không khiến mọi người cười chê mới là lạ.

Chu Chính Vinh dẫn hắn đến trò chuyện xã giao cùng khách khứa, lúc gặp Tăng Chí Vĩ, tuy là một ngôi sao nổi tiếng nhưng lại luôn vui vẻ đùa giỡn cùng mọi người, “Tên cậu là Kỷ Vĩ, tên tôi là Tăng Chí Vĩ, tên của hai chúng ta đều có chung một chữ Vĩ, vậy coi như chúng ta có duyên phận rồi.”

“Đúng vậy. Nhưng chúng ta có hai điểm khác biệt, một là, ông là diễn viên điện ảnh còn tôi chỉ là người mê phim ảnh, hai là, ông có thể diễn rất nhiều vai, có rất nhiều tên, còn tôi, ngày ngày chỉ diễn đúng một vai và có một cái tên duy nhất mà thôi.”

Tăng Chí Vĩ cười ầm lên: “Đây gọi là lấy bất biến ứng vạn biến.”

Khi dạ tiệc kết thúc, Chu Chính Vinh gọi lái xe đưa Kỷ Vĩ và Chu Thành Viện về nhà trước, ông muốn nán lại trò chuyện cùng mấy nhân vật nổi tiếng một lát.

Kỷ Vĩ và Chu Thành Viện lên xe về trước, hai người ngồi trong xe đều có tâm sự nên cùng lặng lẽ không nói một lời. Một lát sau, hắn nhận thấy Chu Thành Viện có gì đó rất lạ, cứ liên tục gãi tay, hắn hỏi cô: “Liệu có phải bị dị ứng rồi không?”

Chu Thành Viện gãi đầu, duỗi cánh tay ra cho hắn nhìn, quả nhiên tay cô bị nổi mẩn cả một khoảng rộng.

“Đề anh dẫn em đến bệnh viện khám xem sao!”

“Không cần đâu, về nhà bôi thuốc là khỏi ấy mà, em có thuốc mỡ đặc trị dị ứng ở nhà, bôi thuốc vào đến ngày mai là khỏi thôi”

Quay lại biệt thự, hắn hỏi cô: “Thuốc mỡ để ở đâu?”

“Cô mở ngăn kéo, lấy thuốc ra đưa cho anh.”

Thậm chí cô nói thẳng thừng với hắn, “Anh giúp em bôi thuốc sau lưng được không? Em không muốn nhờ người làm giúp.”

Trong lòng hắn rất mâu thuẫn, đắn đo một lát, hắn vẫn nhận lấy, xoay người, Chu Thành Viện đứng sau ngó sau lưng hắn cởi quần áo ra, cô nằm lên giường.

Hắn xoay người lại, ban đầu cũng hơi giật mình một chút, Chu Thành Viện nằm trên giường, cả tấm lưng của cô đều hiện hiện trước mắt hắn.

Hắn xúc thuốc mỡ ra lòng bàn tay, hơi chút do dự.

“Sao vậy?”

Hắn bình tĩnh lại, bôi thuốc vào những mảng da màu hồng trên gáy, vai của cô, dường như khi lòng bàn tay chạm vào những nơi phải bôi thuốc, đều cảm thấy bỏng rát..

Loại kích động này lại bùng tình, lúc này hắn bị kích thích mạnh mẽ, nhịn không nổi, hắn cúi đầu xuống, cách tám lưng của cô cỡ vài cm, hắn muốn hôn cô một chút.

Có lẽ không cần nhìn khuôn mặt của cô, trực tiếp tiến hành thì hơn, cả hai đều là người trưởng thành, đều có ấn tượng tốt về nhau, hãy cứ vui vẻ một lần đi, sau khi tình dục sẽ chẳng đáng, đây đưa gì đến nhau nữa, đây chẳng phải là lời cô đã nói sao?

Tay hắn dừng lại giữa chừng

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 66: Đột Kích

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Trái tim như một con ốc xoáy bất ngờ xuất hiện trên mặt biển yên ắng, hai con sóng lớn cứ dâng lên cuộn cuộn, một là con sóng khao khát có được tình một đêm điên cuồng và kích thích, yêu đương vụng trộm càng khiến người ta kích thích hơn và mang lại nhiều khoái cảm hơn những lúc yêu đương chính diện, còn một lựa chọn khác là quan hệ tình dục không tình yêu, xảy ra rồi, mai này ai biết tiếp theo sẽ ra sao?

Hắn ngừng tay lại, Chu Thành Viện khẽ hỏi hắn: “Sao vậy?”

Hắn bùng tình, nhanh tay bôi thuốc mỡ lên lưng cho cô, sau đó lấy chiếc khăn mỏng che lên lưng cho cô, “Em nghỉ ngơi đi, anh thấy hơi mệt, anh đi trước đây.”

Lần này, Chu Thành Viện không giữ hắn lại nữa.

Về phòng, hắn nằm trên giường suy nghĩ rất nhiều, quả thật là hắn thích đứng bên một người nổi tiếng như Chu Chính Vinh, có thể học hỏi được rất nhiều điều. Hắn cũng hy vọng có thể đạt được những thành tựu, địa vị và sự nghiệp như Chu Chính Vinh của hôm nay.

Nhưng nếu hắn chấp nhận Chu Thành Viện thì có được hết thấy những thứ này xem chừng dễ như trở bàn tay.

Nhưng, cái giá phải trả thì sao?

---

Lúc này, Kiều Mạt đang quỳ trong nhà vệ sinh, tay trái xoa bụng, tay phải bám lên thành bồn tắm trong nhà vệ sinh, mồ hôi nhễ nhại.

Chẳng phải bác sĩ đã nói thai nhi gần như trôi ra hết rồi sao, tại sao hơn một tuần rồi mà vẫn không ngừng băng huyết, mất nhiều máu như vậy khiến cơ thể cô suy sụp, không thể chịu đựng nổi.

Cô quỳ rạp trong nhà vệ sinh, tay bám chặt vào thành bồn tắm bên cạnh, bỗng trước mắt tối sầm lại, dường như có một đôi tay đang cố sức lôi kéo từng khúc ruột, gần như muốn lấy hết sức bình sinh xé rách nó ra vậy.

Mặt sàn nhà vệ sinh lạnh lẽo đến thấu xương, cô muốn đứng lên nhưng chẳng còn sức mà gượng dậy nữa.

Nước mắt từng giọt, từng giọt rơi tí tách trên sàn, cô khóc nỉ non: “Mẹ ơi, tại sao ngày xưa mẹ lại bỏ rơi con? Lúc con muốn được mẹ ôm vào lòng, tại sao mẹ không chịu quay lại ôm con một lát?”

Cô khóc, Kỳ Vi đang ở đâu? Cô vô cùng khao khát hắn có thể ở bên cạnh cô lúc này, ôm cô thật chặt, chỉ cần có hắn bên cạnh, cho dù tim có đau đến mấy đi nữa cô cũng không sợ, nhưng giờ này hắn đang ở đâu?

Di động trong phòng khách đổ chuông, Kiều Mạt lau nước mắt, gắng gượng đứng dậy nghe điện thoại, lão đạo ra khỏi nhà vệ sinh, bước đi yếu ớt, đầu gục trên sàn nhà.

Di động vẫn kêu vang không ngớt, Kiều Mạt không đứng dậy nổi, cô cảm giác người mình như một con sứa biển không xương, yếu ớt nổi trên mặt nước, chỉ cần có chút sức lực là cô lại cố bò trên sàn nhà để nhích lên trên một chút, máu chảy ra giữa hai chân cô, trên mặt sàn là một vệt máu dài loang lổ.



Cô khóc thét lên gào trong điện thoại: “Kỷ Vĩ, có phải anh đó không? Em sắp chết rồi, anh có biết không?”

Kỷ Vĩ lấy làm lạ, lẽ nào cô ấy ngủ rồi? Không đúng, cô không bao giờ ngủ vào giờ này, hẳn vẫn không từ bỏ, gọi lại cho cô.

Rốt cuộc Kiều Mạt bò đến cạnh ghế sofa, cô vừa mới với tay lấy điện thoại di động, tay bỗng run lên cầm cập, điện thoại vừa cầm trên tay liền rơi xuống đất, văng ra xa.

Trong lòng Kỷ Vĩ thấy bồn chồn không yên, nhưng hẳn vẫn gọi lại cho cô.

Một hồi hai hồi ba hồi, khi chuông điện thoại vang đến hồi thứ tám mới có người nhấc máy.

Hắn lo lắng gọi cô qua điện thoại: “Kiều Mạt, em đang làm gì vậy?”

Giọng Kiều Mạt thều thào gọi: “Kỷ Vĩ, Kỷ Vĩ.....”

Lòng hắn vô cùng hoảng sợ, “Nói cho anh biết, em bị sao vậy?”

Giọng cô nghe yếu ớt vô cùng, “Kỷ Vĩ, bụng em đau quá, không phải em bị đau bụng kinh, mà em.....mà em.....”

Điện thoại im ắng không một tiếng động.

Hắn hoảng sợ vô cùng, cô bị sao vậy? Hắn có dự cảm không lành, hắn gọi lại cho cô nhưng điện thoại luôn báo máy bận, hắn cuống quá bèn gọi điện cho Lí Thế Quân ngay.

Lí Thế Quân không có chìa khóa, hắn liền bảo mẹ hắn là Âu Dương Bình, Âu Dương Bình gọi điện cho chị gái ngay, ba người vội vàng đến căn hộ của Kỷ Vĩ, vừa mở cửa ra, tất cả mọi người đều giật mình hoảng hốt, Kiều Mạt gục trên sàn nhà, gần như đã hôn mê, thân dưới chảy rất nhiều máu.

Lí Thế Quân vội vợ lấy chăn trên giường đắp cho Kiều Mạt rồi bế Kiều Mạt lên vội vã chạy đến bệnh viện.

Bác sĩ bảo họ: “Bị sinh non nhưng thai nhi chưa trôi ra hết, băng huyết quá nhiều, phải nhập viện ngay lập tức.”

Chị em nhà Âu Dương giật mình, sảy thai?

Bác sĩ không hài lòng nói với hai người: “Tuần trước cô ấy có đến đây, tôi đã dặn dò cô ấy là nếu có điều gì bất thường phải lập tức đến bệnh viện, tại sao bây giờ mới đến? Phải rồi, người yêu cô ấy đâu? Lần trước thấy anh ta còn cẩn thận như vậy, tại sao bây giờ lại sơ ý như thế cơ chứ?”

Lí Thế Quân gọi điện cho Kỷ Vĩ: “Anh họ, Kiều Mạt bị sảy thai, băng huyết rất nhiều.”

Hắn kinh ngạc, sảy thai, chuyện này là sao chứ? Quăng điện thoại xuống, hắn vội vàng đi thu dọn hành lý ngay lập tức.

Chu Thành Viện nghe thấy động tĩnh bên này vội chạy sang, sững sờ hỏi hắn đã xảy ra chuyện gì, hắn đáp qua loa, “Kiều Mạt xảy ra chuyện, anh phải quay về ngay.”

“Mai mới có chuyến bay, giờ là mấy giờ rồi chứ.”

Hắn lo lắng đi qua đi lại trong phòng.

“Rốt cuộc cô ấy bị bệnh gì?”

Hắn chỉ lắc đầu không nói gì cả.

Trong đầu quanh quẩn muôn vàn nghi vấn, sao lại xảy ra chuyện như vậy? Sinh non? Cô mang thai? Nhưng tại sao lại bị sảy thai? Tại sao cô có thai lại không nói với mình? Lòng hắn rối bời vô cùng, hắn ngồi cạnh điện thoại suốt đêm, ngồi ở mép giường nhưng chẳng thể yên tâm nằm xuống ngủ một giấc, mãi đến lúc Lí Thế Quân gọi điện cho hắn nói Kiều Mạt đã qua khỏi, cô ấy còn đang ngủ, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Thứ trắng cả đêm nhìn ra ngoài cửa sổ mãi đến khi trời sáng.

Sáng sớm vào nhà vệ sinh rửa mặt mũi, nhìn sắc mặt có chút nhợt nhạt phản chiếu trong gương, hắn mới hiểu thì ra trong tim hắn, người hắn yêu nhất là Kiều Mạt, cho dù người phụ nữ trước mắt mình có quyến rũ đến đâu đi chăng nữa thì hắn vẫn không thể từ bỏ Kiều Mạt được, trong lòng hắn bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hơn, rửa mặt xong, hắn vội kéo hành lý xuống lầu.

Chu Thành Viện đứng dưới lầu chờ hắn, thấy hắn đi xuống, cô nhàn nhạt nói: “Em biết anh sẽ dậy sớm nên đã dặn lái xe đặt vé máy bay cho anh rồi, anh ăn sáng xong rồi hãy đi!”

Hắn rất cảm động, “Cảm ơn em, Thành Viện.”

Thanh Đào.

Âu Dương Mai không hài lòng mắng Kiều Mạt: “Biết mình mang thai, tại sao lại không cẩn thận một chút?”

Kiều Mạt nằm trên giường, cuộn mình trong chiếc chăn bệnh nhân màu trắng, cô vừa không còn chút sức lực nào để phản bác cũng chẳng còn lòng dạ nào mà trả lời, chỉ có thể lẳng lặng nghe những lời dạy bảo của Âu Dương Mai.

Âu Dương Bình kéo chị gái ra ngoài.

Vì Kiều Mạt sinh non chưa hết nên buộc phải nằm viện để phẫu thuật làm sạch tử cung, phẫu thuật xong, tuy đầu óc choáng váng nhưng nhớ ra là phải xin nghỉ ốm, liền với tay lục tìm đi động gọi đến khách sạn xin phép quản lý của khách sạn, nhưng nằm trên giường không thể với được điện thoại, lúc này, một bàn tay nắm lấy tay cô.

Cảm nhận thấy bàn tay ấm áp, quen thuộc đang nắm lấy tay mình, cô mở mắt ra nhìn liền thấy người mình yêu đứng cạnh giường.

Thấy cô tỉnh lại, người ấy khẽ vươn tay vuốt nhẹ hai má cô.

Kiều Mạt bật khóc.

Kỷ Vĩ rất buồn, hần nắm tay Kiều Mạt: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, sao không nói anh biết sớm?”

Kiều Mạt lẳng lặng khóc, “Em tưởng rằng tự mình có thể chịu đựng được những việc đã qua.”

Kỷ Vĩ không hiểu, tức giận nói, “Chỉ ít em cũng phải nói cho anh biết là em đã có thai, dù gì con cũng là chuyện của cả hai chúng ta, em không nên giấu anh được.”

Kiều Mạt nhìn hần, hần đang trách cô sao?

Kỷ Vĩ nhìn Kiều Mạt, sắc mặt nhợt nhạt thiếu sức sống, cuộn người lại nhìn như một chú mèo con bị sinh non, rất yếu ớt.

Chờ cho Kiều Mạt ngủ say, Âu Dương Bình gọi cháu trai ra ngoài.

“Cháu không biết nó mang thai sao?”

Kỷ Vĩ lắc đầu, Âu Dương Bình nhìn vào phòng bệnh, lúc này khẽ nói với hần: “Tuần trước Kiều Mạt bị sinh non.”

Hần bắt ngờ: “Tuần trước?”

“Đi có hỏi qua bác sĩ, Kiều Mạt bị sinh non tự nhiên, bác sĩ nói tuần trước có một người đàn ông đưa nó tới đây, Kỷ Vĩ, đi cảm thấy chuyện này rất lạ, nó là bạn gái của cháu, vì sao mang thai lại không nói cho cháu biết, sảy thai là chuyện lớn như vậy mà cũng không nói với cháu? Hơn nữa, sao lại có một người đàn ông đưa nó tới chứ? Cháu không cảm thấy lạ sao?”

Cuối cùng Kiều Mạt cũng tỉnh, cô đi vào nhà vệ sinh, ngay lúc đó, Kỷ Vĩ đẩy cửa đi vào, vội chạy tới đỡ cô.

Hần mua cháo cho cô, định bón cho cô ăn một chút, nhưng Kiều Mạt chẳng chịu ăn gì.

“Con được mấy tuần rồi?”

Kiều Mạt buồn bã nói: “Sáu tuần.”

“Sao lại bị sảy thai?”

Kiều Mạt tứ giận nói: “Thời kỳ đầu mang thai rất dễ sảy, nhưng hôm đó anh về nhà liền như một kẻ điên, anh,” Cô không thốt nên lời.

Hần hiểu, hôm đó chính là lúc hần điên cuồng âu yếm cô trong phòng tắm, Kiều Mạt không chịu nổi mà cầu xin hần, nhưng hần chẳng thèm để ý, cả đêm giày vò cô hết lần này đến lần khác, đẩy dọa cô đến khi kiệt sức mới thôi.

Hóa ra là vậy, hần vô cùng ân hận.

Kiều Mạt khóc, “Anh đã thay đổi rất nhiều, trước kia anh thương tiếc em là vậy nhưng bây giờ thì sao? Anh coi em là gì?”

Hần chỉ có thể nói: “Thành thật xin lỗi em.”

“Em mệt rồi, anh đi đi.”

Hần đành đứng dậy, như nhớ tới chuyện gì, hần lại không cam lòng, “Em nói đi, tại sao lúc đó em không nói với anh?”

Kiều Mạt cúi kính, cô tức giận đáp lại hắn: “Vì bây giờ anh rất đáng ghét, em không thích đáng về của anh bây giờ.”

Hắn nổi giận, ban nãy ở ngoài phòng bệnh, đi ăn nói chua ngoa khiêu khích hắn, hắn có chút kìm nén.

“Người đàn ông đi cùng em là ai? Là Kim Tông Trạch ư?”

Kiều Mạt ngẩng đầu nhìn hắn, cô không phủ nhận, “Đúng là anh ấy.”

“Tại sao em có thể nói với Kim Tông Trạch lại không thể nói với anh? Kiều Mạt, em nói em ghét anh, anh cũng chẳng thích kiêu của em nhưng bây giờ, nếu em có việc gì, thì anh hẳn là người đầu tiên em muốn kể chuyện. Em say thai cũng không nói với anh, em coi anh là ai chứ? Chẳng lẽ anh không phải bạn trai của em, không phải là ba của đứa bé sao?”

“Anh nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ anh nghĩ em có quan hệ mờ ám với Tông Trạch sao?”

Hắn ghen hòng, thật ra hắn không có ý này.

Kiều Mạt nói cáu: “Cút, anh cút đi, bây giờ tôi không muốn nhìn mặt anh.”

Hắn giật mình, cô lại có thể nổi cáu đuổi hắn đi.

Kiều Mạt thấy hắn không đi, nhất thời cô tức điên lên, một tuần đau đớn này, cô phải chịu biết bao tra tấn, lúc cô đau đớn hắn không ở bên cạnh cô, lúc cô khóc hắn cũng chẳng ở bên an ủi cô, lúc cô đói, cô khát hắn vẫn luôn vắng nhà như cũ, bây giờ hắn lại còn nghi ngờ cô, cô bặm chặt môi lại, với lấy chiếc ly duy nhất đặt trên bàn, mặc kệ chiếc ly đó có nước hay không, cô vẫn ném về phía hắn, “Cút, anh cút đi ngay lập tức, ra ngoài.”

Kỷ Vĩ cuồng quát đỡ, Kiều Mạt nghiêng rống nghiêng lộn, lại vơ lấy cặp lồng cháo ném hắn, vừa lúc hắn lùi lại cạnh cửa, nghiêng đầu một cái thì cửa mở ra, chiếc cặp lồng đập trúng đầu người vừa bước vào.

Người đó kêu “A” một tiếng, cả hai người đều giật mình, là Âu Dương Mai.

Kiều Mạt lại càng hoảng hốt, người ngây ra.

Âu Dương Mai giận điên lên, Kỷ Vĩ vội lấy khăn giúp mẹ lau sạch quần áo và cầm máu trên trán, một lúc sau, mẹ và người yêu như thể sư tử đối đầu với con báo, cả hai đều bùng bùng tức giận, hắn bị kẹp ở giữa như thể con linh dương Châu Phi, chỉ cần hai bên nổi cơn thịnh nộ là có thể xé hắn ra thành từng mảnh.

Nhìn thấy Âu Dương Mai, Kiều Mạt cũng cảm thấy xấu hổ, cô chỉ cúi đầu nhận lỗi: “Dì ơi, cháu xin lỗi.”

Một trận náo loạn vừa rồi làm cô bị chảy máu, trước mắt Kiều Mạt bỗng tối sầm lại, Kỷ Vĩ lập tức chạy lại đỡ cô.

Kiều Mạt đẩy hắn: “Anh đi đi!”

Kỷ Vĩ biết mình đuối lý, đành nhẹ giọng nói, “Kiều Mạt, ban nãy là lỗi của anh, anh không nên nổi giận với em.”

“Con có lỗi gì chứ?”

Hai người đều ngẩng, nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Âu Dương Mai.

Âu Dương Mai nổi giận thật rồi.

Bà lạnh lùng nhìn Kiều Mạt nói: “Kiều Mạt, cô sống cùng Kỷ Vĩ lâu như vậy, tuy rằng tôi không đồng ý nhưng rốt cuộc tôi cũng đã ngầm cho phép rồi, chuyện mang thai là chuyện lớn như vậy nhưng tại sao cô không nói với Kỷ Vĩ, cho dù nó có bận, cô không có dịp nào để nói thì cô cũng phải báo một tiếng với người lớn như chúng tôi chứ, đối với phụ nữ thì mang thai là chuyện lớn, mang thai đứa con của người đàn ông mình yêu chính là chuyện mà phụ nữ cảm thấy rất tự hào, nhưng cô thì sao, cô vừa không nói chuyện đáng mừng này với người yêu, lại càng không nói một lời với người lớn trong nhà, cô sao có thể tùy tiện và vô trách nhiệm như vậy?”

Kiều Mạt nhất thời ngây dại, Âu Dương Mai lại nói như vậy.

Kỷ Vĩ đành ngắt lời mẹ, “Mẹ, đây là chuyện giữa con và Kiều Mạt,.....”

Âu Dương Mai mắng hắn: “Con đừng có mà bao che cho nó, vì con cứ một mực bênh vực cho nó nên nó chẳng coi ai ra gì, người sai không phải ai khác mà chính là con đây.”

Kỷ Vĩ thấy thật nhục đầu, loạn rồi, loạn hết rồi.

Kiều Mạt cũng thấy nhục đầu vô cùng, từ trước tới nay bọn họ vẫn chịu đựng Âu Dương Mai, nhưng bây giờ cô không thể nào nhẫn nhịn được nữa, cho dù cô là bạn gái của Kỷ Vĩ thì sao chứ, cô cũng đâu phải vợ của hắn, Âu Dương Mai có quyền gì mà mĩa mai, chế giễu cô như vậy, cô đáp: “Dì nói rất đúng, cháu thật sự quá tùy tiện rồi, lại vô trách nhiệm, hơn nữa, quả thật là Kỷ Vĩ luôn thiên vị cháu nên cháu mới huênh hoang như vậy, dì đã dạy bảo xong chưa ạ? Nếu dì không ưa cháu đến vậy, thì tốt nhất dì nên đi tìm cô gái khác làm bạn gái của Kỷ Vĩ là được, cháu thừa nhận là cháu không xứng

với nhà dì, Kỳ Vĩ, sau này anh đừng đến tìm em nữa.”

Kỳ Vĩ liền sững người lại.

Một chuyện vốn chẳng to tát gì giờ lại thành cục diện như vậy, Kỳ Vĩ không nói gì, Kiều Mạt lại ương ngạnh, cố chấp, Âu Dương Mai khất khe, bảo thủ, hai người phụ nữ này đã xung đột với nhau thì người chết chỉ có thể là đứa con tốt tính này mà thôi.

Kiều Mạt cảm thấy đau đầu, “Hiện tại cháu mệt chết đi được, muốn nghỉ ngơi một lát, mời hai người về cho!”

Kỳ Vĩ nhất quyết không đi, Kiều Mạt mím chặt môi, cô đẩy hán ra, vừa đẩy hán ra ngoài thì Âu Dương Mai cũng đi thẳng ra khỏi phòng.

Kiều Mạt sập cửa thật mạnh, Kỳ Vĩ đứng ngoài gõ cửa, “Kiều Mạt, em mở cửa ra đi, đừng giận nữa, anh sai rồi.”

Âu Dương Mai mắng, “Thật là vô dụng, một đứa con gái chẳng nể nang gì mà lên mặt mắng nhiếc con trước mặt mẹ con, con lại còn ăn nói khép nép lấy lòng nó như vậy, con thật khiến mẹ quá thất vọng, con không xứng là con trai của Kỳ Hiến Trung.”

Kiều Mạt nằm trên giường, trùm chăn kín mít.

Kỳ Vĩ là một người đàn ông có điều kiện tốt thì sao chứ, Kiều Mạt bỗng thấy chán nản, cô không muốn tiếp tục nhân nhượng nữa.

Kỳ Vĩ loay hoay mãi mới khuyên mẹ về nhà được, hán đứng bên ngoài chờ rất lâu mà Kiều Mạt cũng chẳng mở cửa cho hán vào, mãi đến tối, y tá đến kiểm tra phòng bệnh, hán mới có thể vào phòng, dù cho hán có dỗ dành cô thế nào đi nữa, có giải thích với cô ra sao, thái độ của Kiều Mạt vẫn rất lạnh nhạt.

Hán cũng biết bản thân có phần quá đáng, thật lòng muốn xin cô tha thứ nhưng Kiều Mạt nghe mãi, một quá liền nhắm mắt lại, không muốn nghe hán nói nhiều.

Rốt cuộc chẳng còn cách nào khác, hán đành về nhà nghỉ ngơi, sáng sớm hôm sau, hán vội chạy đến bệnh viện thăm cô nhưng y tá lại báo rằng, “Bệnh nhân đã xuất viện rồi, kiểm tra thấy cơ thể cũng không còn gì đáng ngại.”

Hán vội gọi điện cho Kiều Mạt, Kiều Mạt bảo hán: “Kỳ Vĩ, em cảm thấy chúng ta cần bình tĩnh suy nghĩ một thời gian, nghĩ cho kỹ xem liệu chúng ta có nên ở bên nhau nữa hay không.”

Ngay lập tức hán đáp: “Khỏi cần suy nghĩ nữa, xin lỗi em, gần đây quả thật là anh không tốt, anh đã lơ là em, con không còn nữa anh cũng rất đau lòng, em hãy để anh bù đắp cho em có được không?”

Kiều Mạt thấy rất nhức đầu, sau bất kỳ chuyện gì đàn ông đều sẽ nói như vậy, mấu chốt vấn đề là cô đã nhẫn nhịn chịu đựng quá mệt mỏi rồi.

Đến nhà họ Kỳ, chỉ cần Âu Dương Mai thuận miệng nói một câu, cháu đi làm cái này cái kia là cô phải lập tức đi ngay, một câu nói của Âu Dương Mai, cháu nhìn xem hôm nay cháu mặc kiểu quần áo quê mùa gì vậy, lần sau cô không dám mặc quần áo như vậy nữa, Âu Dương Mai vô tình nói một câu, cháu thì biết cái gì? Cô không học cao nên đành phải âm thầm chịu đựng, nhẫn nhịn quá lâu cũng phải có lúc không thể chịu nổi nữa chứ? Con giun xéo lắm cũng quằn mà.

Cô cúp điện thoại, thờ dài một cái.

Bên này, Kỳ Vĩ cũng vô cùng nhức nhối, nỗi băn khoăn lớn nhất của đàn ông là không thể sắp xếp quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu, là người đàn ông phải biết đối xử khéo léo giữa mẹ và vợ, làm đứa con trai có hiếu thật chẳng dễ dàng gì, làm đứa con trai hiếu thảo 24 năm lại càng khó hơn, hán còn chưa kết hôn mà đã phải đau đầu nhức óc vì chuyện này rồi.

Kiều Mạt nghĩ, trong Hồng Lâu Mộng, Tập Nhân là người thông minh nhường nào mới có thể duy trì mối quan hệ hòa hảo giữa Giả Mầu và Vương phu nhân, Giả Bảo Ngọc, Lâm Đại Ngọc, Tiết Bảo Thoa, mọi việc đều suôn sẻ, mọi người đều an phận thủ thường, cô ấy biết rõ mình không thể trở thành vợ cả nhưng vẫn cam tâm tình nguyện làm vợ lẽ của Giả Bảo Ngọc, người ta có bản lĩnh như vậy, nhưng cô lại chẳng có.

Nếu tính cách của Tập Nhân giống tính cô, chắc Tập Nhân sớm đã bị ném xuống giếng tám trăm lần rồi.

Hai hôm nay, cô đến ở nhờ phòng trọ của một đồng nghiệp, không muốn quay lại chỗ Kỳ Vĩ.

Kỳ Vĩ cũng rất buồn, hán không còn cách nào ngoài gọi điện cầu xin cô, hy vọng cô có thể quay về nhưng Kiều Mạt bỗng thấy vô cùng mệt mỏi, những lời Âu Dương Mai nói hôm đó làm cô tổn thương, cô muốn từ bỏ, “Kỳ Vĩ, chúng ta chia tay thôi.”

Hán không hiểu cũng không thể tin được, “Em nói muốn chia tay với anh sao?”

Lần chia tay này khác hẳn với lần trước cô nói chia tay với hán, lần đầu tiên Kiều Mạt đề nghị chia tay, hán rất đau lòng, vội vã đi tìm cô về, nhưng lần này, tình hình trái ngược hẳn, hán biết cô tức thật rồi.

Hán chẳng nề hà gì đáp một câu: “Em nằm mơ đi.”

Hán sẽ không buông tay dễ dàng như vậy, trong lòng hán chất chứa muôn vàn áy náy với cô, nhưng đến khi hán đi tìm Kiều Mạt thì cơ thể của Kiều Mạt

rất yếu ớt, sắc mặt tái nhợt, nhìn thấy hần chỉ nói duy nhất một câu: “Làm ơn để em yên tĩnh một chút.”

Đứng hóng gió trên ban công lầu bốn, vắt óc suy nghĩ, cô thờ dài, buồn bực và đau khổ.

Đầu đau như búa bổ, cô cười khổ, các cụ xưa đã có câu, người sinh non chớ để bị trúng gió, con người thời đại mới phải chịu áp lực lớn như vậy, nào có cơ hội nằm lì trên giường để giết thời gian chứ.

Vội lại, ngày mai đài truyền hình tổ chức một cuộc thi nghệ nhân trang trí hoa, người mà khách sạn C đề cử chính là cô, cô nhất định không thể có sai sót gì.

---

Ra khỏi khách sạn, gió lạnh ập đến khiến Kỳ Vĩ tỉnh táo hơn.

Hôm nay mấy người bạn nước ngoài đến đây du lịch, hần là chủ nhà đứng ra mời khách, vốn trong lòng còn buồn phiền nên vừa tán gẫu vừa uống rượu, mới uống có 3 ly mà đầu óc đã choáng váng say rồi.

Loạng choạng đi ra lấy xe, tay run rẩy đang định mở cửa xe thì bỗng có cánh tay kéo hần lại.

Cô ngăn hần lại: “Uống rượu say thì lái xe sao được chứ?”

Hóa ra là Chu Thành Viện.

Hần cười gượng, “Em đúng là vị cứu tinh của anh.”

Chu Thành Viện đỡ hần, “Cứ không vui là lại tụ tập bạn bè uống rượu à? Sau này, nếu cảm thấy không vui thì bảo em một tiếng, em sẽ đến uống rượu giải sầu cùng anh.”

Hần cười âm lên: “Em thật tốt, em đã cứu mạng anh hết lần này đến lần khác mà còn là hồng nhan tri kỷ của anh.”

Chu Thành Viện dừng dừng như không.

Cô vào quán bar uống cùng hần, cuối cùng hần uống say đến mức không thể đứng dậy nổi, trong lòng trăm mớ ngổn ngang, nói không nên lời.

Chu Thành Viện từ lượng tốt, dễ dàng chuốc cho Kỳ Vĩ say đến bất tỉnh nhân sự còn mình thì tỉnh táo, bước đi chắc chắn.

Sau khi ra khỏi quán bar, cô cũng không bảo lái xe chở hần về nhà mà là chở bọn họ đến một khách sạn khác, diu hần vào trong phòng.

Phải là một người phụ nữ giỏi giang và may mắn lắm mới có thể khiến đàn ông mượn rượu giải sầu, tiếc rằng, có sao người đàn ông này lại không thuộc về cô?

Cô vỗ vỗ vào mặt hần: “Kỳ Vĩ, đứng dậy cởi quần áo ra ngủ cho thoải mái.”

Hần mơ mơ màng màng, cảm giác có một người phụ nữ bên cạnh mình, ngờ ngợ là Kiều Mạt, ngay lập tức liền với tay vào mép váy của cô, theo thói quen lần mò đến bầu ngực của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, mân mê hai trái anh đào trên ngực cô.

Hành động của hần làm cô rung mình kích động, cô khẽ nằm xuống, nạt đối mặt với hần, mắt chăm chú nhìn hần không rời.

Hần vẫn nhắm nghiền hai mắt, mơ mơ màng màng, Chu Thành Viện trầm nghĩ, anh say thật hay là?

Từng cái đụng chạm của hần làm lòng cô rung động không thôi, nhịn không được ham muốn trong lòng, nhớ tới lúc ở Hồng Kông, hần cũng từng kích động hôn cô như vậy, cô lần theo cảm nhận trong quá khứ mà hôn hần.

Lòng Kỳ Vĩ còn đang mê mang, bỗng cảm thấy có gì đó ấm áp, mềm mại đang vuốt ve đôi môi mình, hần không nhịn nổi mà hé miệng ra, dịu dàng hôn cô.

Chu Thành Viện và Kỳ Vĩ dính sát vào nhau, cô ôm hần mà trong lòng muôn vàn cảm xúc.

Cảm xúc đối với anh vẫn mãnh liệt như vậy, ngày càng vượt ra khỏi tầm kiểm soát của cô, cứ nhìn thấy mặt hần là cô lại khao khát được gần gũi hần như vậy, tìm đập thành thịch.

Một loại khao khát chiếm hữu bùng lên mạnh mẽ như thể ngọn lửa đang bùng cháy.

Cô quyết định, bất kể như thế nào, hôm nay cô nhất định phải bắt được người đàn ông này.

## Chương 67: Em Thật Xinh Đẹp

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Đúng lúc này, di động của Kỳ Vĩ bỗng nhiên đổ chuông, cô giật mình hoảng sợ, vội vàng rút tay về.

Kỳ Vĩ cũng bị đánh thức, hần chẳng thèm để ý người bên cạnh, mắt vẫn nhắm nghiền, tay trái lục tìm điện thoại trong túi áo, liền nghe máy.

Lí Thế Quân gọi đến, hần âm ỉ hỏi: “Anh đang ở đâu đấy?”

Đơn giản là, Lí Thế Quân đang ở nhà họ Kỳ, vô tình nghe mẹ và dì nói chuyện với nhau.

Âu Dương Bình nói với Âu Dương Mai: “Thành Viện đang ở cùng Kỳ Vĩ, nó chẳng sao đâu.”

Tuy rằng Âu Dương Mai cảm thấy việc Kỳ Vĩ và Thành Viện ở bên nhau lúc này khó tránh khỏi âm mưu, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì sao, nhưng trong lúc đang phân vân, bà nghe theo lời em gái, quyết định không can thiệp vào.

Ban đầu, Lí Thế Quân cảm thấy việc này thật nhàm chán, nhưng vừa nghe những lời mẹ nói, hần liền về phòng gọi điện cho anh họ.

Trong điện thoại, Kỳ Vĩ nghe thấy Lí Thế Quân hỏi địa chỉ của mình, hần mở mắt ra, “Đây là đâu?”

Hần hết sức bất ngờ bởi vì hần phát hiện ra là mình đang ở trong khách sạn, vừa nghiêng đầu nhìn liền thấy Chu Thành Viện.

Lí Thế Quân lớn tiếng hỏi địa chỉ của hần trong điện thoại: “Anh đang ở đâu?”

Kỳ Vĩ chống tay ngồi dậy, hần cầm tờ giấy ghi địa chỉ khách sạn ở đầu giường, “Anh ở.....khách sạn Gloria Seaview.”

Lí Thế Quân cúp điện thoại xong liền đạp chân ga lao đến khách sạn Gloria Seaview.

Đặt điện thoại xuống, Kỳ Vĩ vỗ vào đầu, hần tò mò hỏi Chu Thành Viện: “Sao anh lại ở đây?”

Chu Thành Viện ngồi xuống, ép hần nằm xuống rồi nhẹ nhàng mát xa huyết thái dương cho hần, “Anh uống say, bây giờ đã thấy đỡ chút nào chưa?”

Nhưng cô đang trầm溺 nghiên rã nghiên lợi nguyên rửa Lí Thế Quân vì đã gọi cuộc điện thoại kia, phá hỏng mọi kế hoạch của cô.

Kỳ Vĩ cố mở to mắt ra nhưng đầu óc vẫn còn choáng váng mơ màng, hần lại ngủ thiếp đi.

Một lát sau, Lí Thế Quân xông vào khách sạn, hần đứng bên ngoài gõ cửa âm ỉ, Chu Thành Viện không thể không ra mở cửa được, cửa vừa mở, hai người liền cãi nhau.

Chu Thành Viện mắng em họ: “Thế Quân, chị chỉ muốn anh ấy được nghỉ ngơi thoải mái, em định làm gì đó?”

Lí Thế Quân vừa mặc sao khoác vào cho anh họ vừa nói: “Nếu chị muốn anh ấy được nghỉ ngơi thoải mái thì sao lại không gọi điện cho em, dù anh ấy ở đâu, em cũng sẽ đưa anh ấy về nhà an toàn.”

Chu Thành Viện ghen giọng.

Kỳ Vĩ mơ màng gọi: “Kiều Mạt.”

Lí Thế Quân nói châm chọc: “Chị Thành Viện, chị cũng thấy rồi đấy, anh ấy rất buồn, mà vì sao anh ấy lại buồn như vậy? Anh ấy vì người mình yêu mà buồn, đã vậy, chị không biết là chị ở bên cạnh anh ấy sẽ khiến người khác hiểu lầm sao?”

Chu Thành Viện giật mình, nhưng vẫn mạnh miệng đáp: “Mọi người đều là họ hàng với nhau, chị chỉ muốn giúp anh ấy mà thôi.”

Lí Thế Quân khề nói: “Chị là con gái của cô em, anh ấy lại là con trai của dì em, em rất mong cả hai người sẽ sống hạnh phúc, nhưng hạnh phúc cũng tựa như tiền bạc, chi tiêu phải có chừng mực.”

Nhất thời, Chu Thành Viện chán nản, thẳng em họ khôn kiếp này.

Lí Thế Quân đỡ Kỳ Vĩ đứng dậy, vừa đỡ vừa lôi hần ra khỏi khách sạn, vừa ra khỏi khách sạn, Kỳ Vĩ bị lạnh rùng mình một cái.

Lí Thế Quân đẩy hắn vào trong xe của mình, hắn mắng: “Nhân lúc anh còn chưa thất thân, em lôi anh về nhà, cũng là cho anh cơ hội để lấy công chuộc tội!”

Tới dưới lầu căn hộ của Kỳ Vĩ, Lí Thế Quân vừa lôi vừa kéo hắn đi, hai người khổ sở vật lộn một hồi cuối cùng cũng về đến căn hộ của Kỳ Vĩ.

Sáng hôm sau, Kỳ Vĩ còn say đến mức không mở mắt nổi, Lí Thế Quân lấy gối đầu đập cho hắn tỉnh, “Đứng dậy mau, rửa mặt mũi xong em dẫn anh ra ngoài.”

Hắn không rõ lắm hỏi, “Chuyện gì vậy? Tổng thống Mỹ ghé thăm? Muốn gặp mặt anh?”

Lí Thế Quân lái xe chờ hắn đến trước cửa đài truyền hình, hắn vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, vừa mở cửa xe ra, Lí Thế Quân đã đá hắn ra khỏi xe.

Lúc nghênh ngang rời đi, Lí Thế Quân bảo hắn: “Sáng hôm nay vợ yêu của anh thi đấu trong này đấy, nếu anh vẫn coi trọng cô ấy thì mau mau đến vậy đuôi lấy lòng cô ấy đi, anh yên tâm, em sẽ giữ bí mật chuyện này.”

Rốt cục Kỳ Vĩ cũng hiểu được ý tốt của em họ.

Hắn đứng trong đại sảnh của đài truyền hình xem chương trình truyền hình trực tiếp, vừa đứng lúc trên màn ảnh đang phát sóng cuộc thi ẩm thực quốc tế, hắn nhìn thấy Kiều Mạt trên màn hình ti vi.

Có ba nhóm tham gia thi đấu, giám khảo yêu cầu trong vòng 30 phút phải hoàn thiện chiếc bánh ga tô 3 tầng hoàn hảo nhất, một đầu bếp và hai phụ bếp, ai là người đạt được số phiếu bầu cao nhất của khán giả trong trường quay thì đó là người thắng cuộc.

Kỳ Vĩ nhìn bóng mình phản chiếu trên chiếc gương bên cạnh, hôm qua hắn uống khá nhiều rượu, mí mắt vẫn díp chặt, mắt vẫn tó mầu đỏ ngầu làm người khác vừa nhìn liền cảm thấy hắn giống hệt một kẻ ham mê cờ bạc, sát phạt suốt đêm, cũng chẳng phải hắn không biết tác hại của rượu, chẳng qua vì hắn cảm thấy bị dồn vật quá mức.

Lại nhìn Kiều Mạt, cô cúi đầu, mặc một chiếc tạp dề trắng rộng rãi, đầu đội mũ đầu bếp, từng thao tác đều vô cùng cẩn thận và tỉ mỉ, cô tập trung hết mức như thể đôi tay cô đang vun đắp lên một tác phẩm nghệ thuật chứ không phải một chiếc bánh ga tô tầm thường, cô tập trung cao độ, mọi thao tác làm bánh đều rất lưu loát, nên chỉ trong khoảng thời gian quy định, cô đã bày biện một chiếc bánh ga tô đẹp đẽ và hoàn hảo như một kỳ tích.

Kỳ Vĩ cúi đầu, trái tim âm áp như có dòng suối nhỏ chảy qua, hắn thầm nghĩ: đây là người phụ nữ của mình, cũng là số phận của mình.

Sau Kiều Mạt hoàn thành chương trình ở đài truyền hình, cô ra ngoài cùng quản lý và một đồng nghiệp khác.

Quản lý khen ngợi cô: “Kiều Mạt, em làm tốt lắm!”

Tuy rằng sức khỏe còn chưa hồi phục hoàn toàn nhưng cô vẫn gắng gượng hết sức, nụ cười thật rạng rỡ và kỹ năng vượt trội của cô đã thuyết phục được toàn bộ khán giả trong trường quay.

Mọi người đều rất vui vẻ, vừa ra khỏi cửa cô liền giặt mình.

Kỳ Vĩ đứng đó, dưới ánh mặt trời chói lọi, có chút hốc hác, tiều tụy như trái táo héo, tay hắn cầm bó hoa, nhìn thấy cô, hắn tiến lại gần, nhận lấy hộp dụng cụ làm bánh trong tay cô, Kiều Mạt là thợ làm bánh kem nên lúc nào cũng mang theo bộ dụng cụ làm bánh, bộ dụng cụ trang trí và các loại khuôn đa dạng được sắp xếp rất ngăn nắp và gọn gàng.

Kiều Mạt giận dữ nhìn hắn, ánh mắt hắn lại dịu dàng và ngọt ngào như một thanh sô cô la nguyên chất, Kiều Mạt nghe hắn bảo: “Anh đứng trong đại sảnh xem phần thi của em, Mạt Mạt em vừa giới giang lại rất xinh đẹp.”

Kiều Mạt tức tối, khóe miệng run run, nước mắt liền đua nhau rơi xuống như chuỗi ngọc đứt dây.

Những đồng nghiệp bên cạnh đã tránh đi trước chẳng còn một ai bên cạnh, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hắn không thể kìm nén nổi liền bỏ hộp dụng cụ làm bánh và bó hoa xuống, ôm chầm lấy cô, “Tất cả là lỗi của anh, anh sai rồi.”

Kiều Mạt vừa khóc vừa đánh hắn, hắn ôm cô thật chặt, quay đầu qua, chiếm lấy môi cô, nuốt hết những tiếng nghẹn ngào, nước nôi của cô.

Kiều Mạt từ thân muốn tránh hắn, hắn lại bắt chặp ôm cô thật chặt, hôn sâu, dù cô còn đang nghẹn ngào, hắn vẫn hôn cô ngấu ngiến, hôn đến mức làm cô như ngừng thở, toàn thân mềm nhũn, đến khi cô mềm lòng, xụi lơ trong lòng hắn mới thôi.

Ngoài trời, ánh nắng tươi sáng, hắn lại đứng trước đám đông, chẳng ngại ngần gì mà hôn cô.

Mà tại một nơi xa xa, Chu Thành Viện ngồi trong xe ô tô, tay cầm ông nhòm chứng kiến hết thấy những gì đã xảy ra.

Trái tim bức bối và đau nhức vô cùng, nhưng tay cô gắt gao nắm chặt vô lăng, móng tay cào rách cả lớp da trên vô lăng.

“Tôi sẽ không thua cô đâu, cô có tư cách gì mà đòi đấu với tôi?”

---

Âu Dương Bình cũng ở nhà, mắng con trai, “Con là đàn ông hay phụ nữ vậy? Sao lại giống hết mấy người phụ nữ nhiều chuyện thích nhúng mũi vào chuyện của người khác vậy?”

Mẹ là người chu cấp tài chính cho hắn, nên lúc này, Lí Thế Quân cũng rất biết điều, giống hết chú ếch không có hơi sức kêu to, ghé trên lá sen, không dám lớn tiếng.

Âu Dương Bình mắng hắn: “Bây giờ con đang yêu Điền Điền đúng không? Nếu con muốn nó có được việc làm tốt sau khi tốt nghiệp thì con cứ ngồi yên đó cho mẹ!”

Lí Thế Quân ngậm chặt miệng, không dám hé răng nửa lời.

---

Kỷ Vĩ dẫn Kiều Mạt đến một khách sạn ăn cơm, phục vụ bưng một chén súp lên cho Kiều Mạt, Kiều Mạt ngửi một chút rồi hỏi, “Món súp gì vậy?”

“Súp Pretenders, món này rất khó làm, chỉ có đầu bếp Phúc Châu làm là ngon nhất, món này phải dùng tới 18 loại nguyên liệu khác nhau, còn phải hầm trong 6 tiếng.”

Phục vụ cười giải thích thay hắn: “Đúng vậy, trước tiên phải xào hải sâm, bào ngư, vi cá, sò điệp, sò khô, ức gà, ức vịt, mề gà, mề vịt, nấm, măng và các gia vị khác, sau đó, để lửa lớn đun sôi khoảng 1 tiếng rồi vặn nhỏ lửa hầm trong 5 tiếng, làm vậy thì các nguyên liệu sẽ ngấm gia vị hơn, lúc ăn vừa bổ dưỡng lại thơm ngon hơn, có tác dụng tâm bổ.”

Hắn chu đảo mức canh ra chén nhỏ cho cô, thổi cho bớt nóng rồi mới đưa cho cô, “Nếu em thích, ngày mai anh lại đưa em đi ăn.”

Kiều Mạt lẩm bẩm: “188 đồng một bát súp này, chẳng đáng đồng tiền.”

Hắn thờ dài, “Sao lại không đáng tiền.”

Sau đó hắn dẫn cô lên khách sạn nghỉ, Kiều Mạt lấy làm lạ, “Sao không về nhà?”

Hắn gỡ đầu, “Mấy ngày nay em không về nhà, một mình anh ở nhà bày bừa cứ như thể lũ quỷ vừa càn quét khắp nhà, nên hôm nay, dù gì em cũng phải để anh về nhà dọn dẹp sạch sẽ đã chứ.” Thay vào đó, hắn thờ dài, “Đúng là anh chẳng thể nào xa em được.”

Kiều Mạt tức, “Thiếu một người giúp việc thì có!”

Hắn xả nước vào bồn tắm lớn, tắm rửa cho Kiều Mạt, chà lưng cho cô, Kiều Mạt hưởng thụ sự săn sóc dịu dàng, hắn gượng ép nói: “Em đó, Kiều Mạt, em đúng là chủ nhân không thể trừ chọc vào.”

Kiều Mạt tức tối: “Không phải anh cảm thấy ảm ức đó chứ? Chẳng lẽ em không khổ sao? Kim không đâm vào người mình sẽ chẳng bao giờ biết đau đớn.”

“Xin lỗi, xin lỗi!”

Hắn lấy khăn tắm lau người cho cô, sau đó bế cô lên giường, đắp chăn cho cô.

Hắn không làm gì cả, chỉ chui vào trong chăn, lẳng lặng nằm bên cạnh cô, ôm chặt cô vào lòng.

“Anh biết lỗi rồi, chờ em khỏe lại, anh sẽ xin ba mẹ cho chúng ta kết hôn.”

Kiều Mạt khề thờ dài.

Bất cứ khi nào, giữa hai người yêu nhau, nếu có cãi nhau thì đàn ông luôn chủ động nhận lỗi, dịu dàng an ủi làm phụ nữ vui, hoặc là bày tỏ sự tôn trọng của mình với cô ấy, nhưng nếu có một ngày, hai người cãi nhau, nhưng cả hai đều lạnh nhạt, không tỏ thái độ gì, thì đó chắc chắn đó là lúc chẳng còn tình yêu, chẳng thể cứu vãn được nữa.

Hắn ôm cô nói: “Lần sau nếu có thai, em nhất định phải nói với anh, chúng ta cùng bảo vệ nó thật tốt, sinh thằng nhóc đó ra, Kiều Mạt, em sinh cho con gái cho anh nhé, một bé gái thật đáng yêu, anh không thích con trai, đầu năm nay, vợ mấy đồng nghiệp của anh toàn sinh con trai, em biết không, mấy đồng nghiệp của anh, mười đồng nghiệp nam thì có chín người dẫn vợ về nhà mẹ đẻ dựa dẫm, vậy nên anh muốn có con, chúng ta sinh con gái đi.”

Kiều Mạt thẹn thùng nói, “Anh là con một, nếu em không sinh được con trai thì mẹ anh nhất định sẽ cảm thấy khó chịu lắm đó.”

“Kiều Mạt, em có thể hiểu cho anh một chút không. Nếu em không hợp với mẹ thì em có thể tỏ ra hòa hợp ngoài mặt với mẹ cũng được, dù sao thì sau này chúng ta cũng là một gia đình, thật ra người già đều có tính toán riêng, vì sao quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu không hòa thuận, bởi vì đều là phụ nữ, đều muốn nắm giữ những người đàn ông bên cạnh mình, em có thể hiểu được điều này thì đừng trách mẹ anh nữa. Hơn nữa, em phải tin rằng anh yêu em.”



Hắn gục đầu vào vào lòng cô, thở dài: “Anh thật sự không muốn xa em đâu.”

Kiều Mạt khóc, cô thở dài một hơi, rồi cuộc cũng tha thứ cho hắn.

---

Một năm sau.

Khách sạn quốc tế Hồng Kông trong khu trung tâm thương mại Tsim Sha Tsui, trên đường Salisbury, Hồng Kông

Một buổi biểu diễn nghệ thuật quyền góp từ thiện được tổ chức tại đây.

Những khách quý đến tham dự đều ăn mặc đẹp đẽ, sang trọng rất phong độ, nam thì khôi ngô nữ thì thanh lịch.

Một chiếc GMC đỗ ngay trước cửa khách sạn, nhân viên gác cửa lập tức khom người mở cửa xe, tư thế rất chuẩn mực, chuyên nghiệp và rất lễ phép.

Kỷ Vi bước xuống xe, bên cạnh là Chu Thành Viện đang mặc chiếc đầm dạ hội màu tím.

Sau khi xuống xe, tay trái cô ta đeo túi xách hiệu Dior, tay phải khoác vào khuỷu tay của Kỷ Vi, hai người cùng nhau tiến vào khách sạn.

Kỷ Vi nói: “Mỗi lần anh đến Hồng Kông, em đều dẫn anh đến tham dự đủ loại tiệc rượu, đi cùng em làm anh tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm”

Cô cười ngọt với hắn: “Anh là người làm ăn, để sinh tồn trên thương trường này sao có thể không giao thiệp rộng rãi được.”

Hắn cũng cười, thông thả đi vào cùng cô, cùng hòa vào không khí xa xỉ và sang trọng của bữa tiệc.

Một năm qua xảy ra rất nhiều chuyện, Kỷ Vi tạm thời nghỉ việc ở Cục thuế, hắn vay tiền của Âu Dương Mai, mở một cửa hàng kinh doanh trang sức đá quý, tuy khởi nghiệp với quy mô nhỏ, nhưng lại rất thận trọng trong từng bước tiến một, hết thầy mọi chuyện đều suôn sẻ.

Kỷ Hiến Trung cũng lấy danh tiếng và quyền lực của mình để thanh lọc bộ máy chính trị, công trạng và thành tích vang xa khắp giới chính trị, hơn nữa ông rất khôn ngoan, ngầm phối hợp với Bộ tài chính, cuối cùng cũng loại bỏ hết những đối thủ cạnh tranh, vững vàng ngồi trên cái ghế chủ tịch tỉnh.

Người nhà họ Kỷ từ già tới trẻ đều thăng quan tiến chức, làm ăn suôn sẻ, thành đạt.

Sau khi Lí Thế Quân tốt nghiệp đại học đến làm tại công ty kinh doanh bất động sản của cha hắn, bạn gái Diễm Diễm vào làm tại đơn vị mà Âu Dương Bình đã sắp xếp, Lí Thế Anh thi vào một trường đại học ở nước Anh, sắp tới sẽ đi du học.

Bước đầu khởi nghiệp của Kỷ Vi cũng rất thuận lợi, để đạt được điều này cũng là nhờ sự giúp đỡ to lớn của người bạn vong niên là Chu Chính Vinh, Chu Chính Vinh rất tận tình lấy kinh nghiệm làm ăn buôn bán của mình góp ý cho hắn và giúp hắn lập kế hoạch kinh doanh, có được một người vừa có giá thể vừa đa mưu túc trí giúp đỡ, phân tích và tìm kiếm thị trường tiêu thụ nên chuyện làm ăn của hắn gần như không gặp rắc rối gì.

Hắn vô cùng biết ơn Chu Chính Vinh đã khăng khải giúp đỡ hắn hết lòng, ngoại trừ ba hắn là Kỷ Hiến Trung thì Chu Chính Vinh đã trở thành bậc cha chú mà hắn kính trọng nhất trong đời.

Mà đối với Chu Thành Viện, hắn thấy cô là người phụ nữ xinh đẹp, tốt bụng nhất mà hắn từng quen biết.

Hắn cảm thấy Chu Thành Viện là một người độ lượng, hào phóng, cô từng thẳng thắn bày tỏ tình cảm với hắn, nhưng sau khi biết hắn không yêu mình, xác định được tình cảm của hắn, liền coi hắn như một người anh trai, một người bạn tốt, hắn rất thích cách xử sự của cô.

Mỗi lần hắn đến Hồng Kông, Chu Thành Viện sẽ bầu bạn cùng hắn, giới thiệu với hắn những thương nhân nổi tiếng, cùng hắn tham dự đủ loại dạ tiệc, giúp hắn quen biết thêm nhiều bạn bè, hai người cùng nhau xuất hiện khiến tất cả mọi người đều coi họ là một đôi trai tài gái sắc.

Hắn với cô, bởi vì biết ơn, cũng bởi vì yêu thích nhau, nghiêm nhiên trong lòng hắn, cô là một người quan trọng nhất.

Chỉ có Kiều Mạt là vẫn giậm chân tại chỗ.

Cô vẫn làm việc tại khách sạn C, vẫn là thợ làm bánh kem. Vẫn làm việc như bình thường, cuộc sống yên bình chẳng sầu lo.

Lúc rảnh rỗi, cô sẽ đến hiệu sách mua mấy quyển sách về đọc, dạo này Kỷ Vi càng ngày càng bận rộn, không có nhiều thời gian ở bên cô, cô ngồi trong hiệu sách mấy tiếng đồng hồ.

Tình cảm của hai người vẫn rất êm đẹp, hắn vẫn đối xử tốt với cô, nếu đi công tác, nhất định sẽ mua quà cho cô, nếu lâu lâu không đi chơi cùng cô, hắn cũng sẽ sắp xếp thời gian hẹn hò lãng mạn, sau sự việc sinh non lần trước, hắn lại càng yêu cô hơn, tuy rằng không thể bầu bạn với cô mỗi ngày, nhưng hắn gần như răm rắp làm theo lời cô, nên Kiều Mạt chẳng lí nào lại đi soi mói hắn.

Kim Tông Trạch quay về Hàn Quốc, nghe nói là ba hắn bị ốm, hắn phải về nước chăm sóc cha mình. Trước khi đi, mọi người tổ chức cho anh một bữa tiệc nhỏ chia tay, hôm đó, hôm đó bầu không khí rất náo nhiệt nhưng cũng có chút tiếc nuối, nhóm các cô gái vây quanh đầu bếp đẹp trai này, uống

rượu, tất cả mọi người đều vây quanh hắn, mời rượu hắn, những cô gái trẻ tranh nhau đòi hôn tạm biệt hắn, Kiều Mạt đứng bên cạnh nhìn thấy, cười âm lên, chụp cho hắn bao nhiêu là ảnh.

Trong lòng cô cũng có chút lưu luyến, hắn đi rồi liệu có còn trở về nữa không?

Sau khi tạm biệt nhau, mọi người tản ra mỗi người một ngã, nhóm nữ vẫn lưu luyến không rời nói chuyện với hắn, nhìn hắn thật vui vẻ, Kiều Mạt không muốn quấy rầy hắn. Sau khi lên xe tắc xi, di động của cô đổ chuông, cô nhìn màn hình thì thấy người gọi đến là Tông Trạch.

Cô nhấc máy, giọng hắn trong điện thoại có chút ngà ngà say, “Có mấy lời này anh muốn nói với em.”

Nghe giọng của hắn rất buồn, trong xe tắc xi lại vang lên tiếng nhạc trầm lắng, lòng Kiều Mạt cũng man mác buồn tã như điệu nhạc ấy, có chút xúc động.

Cô lẳng lặng nghe hắn nói, không ngờ rằng hắn lại nói tiếng pháp.

“A MademoiselleOui, femme, quoi qu’on puisse direVous avez le fatal pouvoir”

..... Kiều Mạt nghe mà chẳng hiểu nổi một lời, nhưng cô vô cùng cẩn thận nghe từng câu từng câu một, hắn nói rất từ tốn, chân thành.

Cuối cùng hắn nói: “Je t’aime”

Những lời này Kiều Mạt đều hiểu, cô giật mình, vì những lời này cô đã nghe rất nhiều trên phim ảnh, tuy rằng không hiểu tiếng pháp, nhưng cô hiểu ý nghĩa của nó.

Ý hắn muốn nói: “Anh yêu em”

Giọng hắn trong điện thoại cũng trầm xuống, có chút nghẹn ngào, không nói nên lời.

Thật sự Kiều Mạt rất buồn, rất muốn khóc một trận, mũi cô cay cay, hàng mi nhòe lệ.

Cuối cùng cô cũng chẳng nói một lời, lẳng lặng nhìn thời gian trôi qua từng phút từng phút một, tựa như chiếc đồng hồ cát đang chảy, rốt cục, hắn dập máy.

Tuy rằng không biết hắn đang nói gì, nhưng Kiều Mạt biết, đối với người mình thích, dù cô không hiểu ý nghĩa của những lời nói đó, nhưng đó lại là những điều hắn thật lòng muốn bày tỏ mà không dám thổ lộ, bởi vì biết chắc rằng, dù có nói ra cũng chẳng được gì, nếu cô hiểu được chỉ thêm buồn mà thôi, chỉ bằng cứ để cô mãi mãi chẳng thể nào biết được đi.

Kiều Mạt thở dài, lúc này mới nhận ra là chính cô đã vô tình ấn vào nút ghi âm khi đang nghe điện thoại, tất cả những lời hắn nói đều được ghi lại.

Cô lẳng lẽ nghe lại đoạn ghi âm đó, từng câu từng câu đều đượm buồn và dịu dàng như vậy.

Cuối cùng thì Tông Trạch cũng đi rồi, buổi chiều ngày hôm sau, giữa lúc chập choạng tối, hắn một mình bỏ đi, không một lời từ biệt cùng mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 68: Một Bước Lên Mây

Chuyển ngữ: Nhã Lam

Kỷ Vi và Chu Thành Viện đang đứng giữa một nhóm khách quý thì bỗng có người gọi hắn: “Cậu Kỷ.”

Hắn quay lại, “Ông Thái.”

Thái Vĩnh Húc là ông hoàng kinh doanh châu báu ở Quảng Đông, sở hữu hơn hai mươi cửa hàng kinh doanh đá quý, còn có hai xưởng gia công trang sức đá quý, Kỷ Vi từng làm ăn với ông, có điều, so với Thái Vĩnh Húc, hắn chẳng qua chỉ là người mới nhập môn, bây giờ gặp ông ta ở Hồng Kông, hắn rất vui, lập tức đến chào hỏi Thái Vĩnh Húc.

Hai người trò chuyện một lát, Thái Vĩnh Húc dẫn hắn đến giới thiệu với một người bạn của ông, ông dẫn Kỷ Vi đến một bàn rồi giới thiệu với hắn: “Vị này là Hồng Tín, Hồng tiên sinh, tiếng tăm lừng lẫy tại Thái Lan, ông ấy là nhân tài trong giới quân sự, chính trị và thương nghiệp.”

Hồng Tín vừa thấp vừa béo ục ịch, sắc mặt hồng hào, thấy Thái Vĩnh Húc giới thiệu Kỷ Vi trịnh trọng như thế thì mặt mũi tươi cười, niềm nở bắt tay với

Kỷ Vĩ.

Ở đây có rất nhiều người mà ngay cả tên tuổi, thân phận và chức vị của họ Kỷ Vĩ mới nghe thấy lần đầu, nhưng tới đây, hắn có cảm giác như bản thân mình đang bước vào khu vườn thượng uyển, tuy đã cố gắng che giấu sự hồi hộp của mình nhưng vẫn cảm thấy địa vị của mình mới thấp kém làm sao, có ba là thị trưởng, hắn có thể làm mưa làm gió trong tỉnh nhưng ra khỏi Thanh Đảo, không phải trên địa bàn của mình thì dù hắn có thân phận là con trai của thị trưởng cũng chỉ là một nhân vật tép riu không đáng nhắc đến.

Trong lòng hắn cũng thấy ngậm ngùi, bước ra thế giới rộng lớn bên ngoài mới thấy, giới quan chức so với các tài phiệt quả là khác biệt một trời một vực, những gì hắn có đem ra so sánh với những người này, thì rõ ràng hắn chỉ là một kẻ nghèo khó, yếu đuối.

Bỗng nghe thấy có người lớn tiếng nói: “Ông hoàng sông bạc, Hà Hồng Chấn, Hà tiên sinh đến.”

Kỷ Vĩ nghe tiếng liền quay lại nhìn, chỉ thấy những người đứng cạnh cửa kính cẩn đứng nép vào một bên tạo thành lối đi bên cạnh, có một người đang đứng đó, phong thái cao quý, tỏa sáng như một vị thần, dáng đi nghiêm trang như một trưởng lão bước vào bàn.

Người đàn ông này vừa vào, Kỷ Vĩ đã thấy vô cùng kích động, thì ra ông ta chính là Hà Hồng Chấn, ông hoàng sông bạc tại Macao, người khổng lồ số tiền khổng lồ 500 tỷ đô la Hồng Kông, tài sản cá nhân là hơn 70 tỷ đô la Úc, ông ta vừa vào hội trường khí thế bức người, nhưng thái độ của ông ta rất khiêm nhường, còn mỉm cười giơ tay vẫy chào mọi người trong hội trường, ý bảo họ cứ về chỗ ngồi của mình.

Cuối cùng những nhân vật quan trọng nhất cũng vào bàn, sau khi ông hoàng sông bạc ngồi vào bàn, buổi dạ tiệc từ thiện mới chính thức khai mạc.

Ánh đèn mờ ảo chiếu xuống, người chủ trì liền tuyên bố buổi tiệc chính thức bắt đầu.

Kỷ Vĩ có chút chán nản, Chu Thành Viện hỏi hắn: “Anh sao vậy?”

Hắn suy nghĩ một lát liền nói: “Anh muốn giống như Lưu Bang, năm đó khi Tần Thủy Hoàng đi vi hành, Lưu Bang chỉ là một tên vô lại đầu đường xó chợ, khi Tần Thủy Hoàng vi hành qua, tất cả mọi người đều quỳ rạp xuống đất không ai cả gan ngăn đầu lên, lúc đó Lưu Bang liền nói với mọi người một câu, một ngày nào đó, tôi cũng muốn được như hắn ta.”

Chu Thành Viện nhẹ nắm tay hắn dưới gầm bàn, Chẳng phải anh cũng hâm mộ Hà Hồng Chấn, ông hoàng sông bạc năm nay đã 82 tuổi đó sao, may mà anh vẫn trẻ, nếu anh muốn đạt được nhiều thành tựu hơn nữa, chỉ cần anh muốn, ắt sẽ làm được.”

Hắn nhìn cô, ánh mắt hai người giao nhau tầm mấy giây mà trái tim tựa như con gió phất qua mặt hồ tĩnh lặng, tạo nên những rung động nhẹ nhàng, cô khẽ quay đầu nhìn nói khác, nhưng tay vẫn nắm chặt tay hắn như cũ.

Có mấy ngôi sao đứng trên sân khấu hát bài “We are the world, vì đây là một bữa tiệc từ thiện nên bài hát này vô cùng phù hợp với không khí bữa tiệc.

Sau buổi dạ tiệc quyền góp từ thiện, tổng cộng quyền góp được hơn ba mươi triệu, Kỷ Vĩ không quyền góp tiền, Chu Thành Viện bảo hắn, “Anh không phải quyền góp đâu, ba em đã chuyển tiền vào quỹ từ thiện rồi.”

Hắn lắc đầu, tự đánh trống lảng, “Tôi nào có tiền mà quyền góp chứ?”

Giữa buổi dạ tiệc, bỗng nhiên Hồng Tín đến tìm hắn, thấy ông ta, Chu Thành Viện liền lấy cớ rời đi, tìm mấy vị phu nhân khác nói chuyện phiếm, Hồng Tín ngồi xuống.

Ông Hồng này có thể nói được vài câu tiếng Trung, tuy không lưu loát lắm nhưng có thể nói được những câu đơn giản, ông ta ngồi cạnh Kỷ Vĩ, trò chuyện rất thân thiện.

“Cậu Kỷ là người Thanh Đảo?”

“Vâng.”

“Nơi đó quả là một thành phố đẹp, 4 năm sau, Trung Quốc sẽ đăng cai tổ chức Thế vận hội Olympic, Thanh Đảo là nơi diễn ra thi đấu đua thuyền Olympic, đến lúc đó ắt sẽ nổi tiếng thế giới.”

Lẽ do thói quen, tôi cũng thấy Thanh Đảo quả là chốn đô thị phồn hoa.

“Tôi đang dự định đầu tư xây dựng khách sạn tại Thanh Đảo, nếu ở đó có việc gì cần giúp đỡ, mong cậu Kỷ hết lòng giúp đỡ.”

Mới nói chuyện mấy câu mà Hồng Tín đã không thể nói chuyện lưu loát, phiên dịch viên đứng bên cạnh phải đứng ra giải thích.

Kỷ Vĩ khách khí đáp: “Tôi chỉ là một người tầm thường, thật sự không biết có thể giúp được gì cho ông Hồng đây.”

Hồng Tín cười lớn, “Cậu Kỷ thật là vui tính.”

Hồng Tín vỗ vai hắn rồi nói: “Đi nào, chúng ta đến chỗ ông hoàng sông bạc Hà tiên sinh trò chuyện một lát.”

Kỷ Vĩ hết sức ngạc nhiên, Hà Hồng Chấn sao? Từ trước tới nay, hắn chưa từng nghĩ sẽ được nói chuyện cũng một nhân vật tầm cỡ, làm mưa làm gió

trên thương trường như vậy, lúc này Hồng Tín dẫn hấn đến gặp Hà tiên sinh, hấn liền giống như một quan chức địa phương bỗng nhiên được gặp lãnh đạo, lo lắng đến mức tay chân run rẩy.

Hồng Tín dẫn hấn vào một căn phòng sang trọng, đây là một nơi an ninh nghiêm ngặt, kín đáo và xa hoa.

Chỉ khách quý mới được vào đây, nếu không được phép thì đến cả nhân viên của khách sạn cũng không được bước chân vào phòng dù chỉ một bước.

Đây cánh cửa gỗ nạm vàng dày cộp ra, rốt cuộc Kỷ Vĩ cũng được gặp nhân vật nổi tiếng khắp chốn, ông hoàng song bạc Hà Hồng Chấn.

Ông Hà đang ngồi tựa trên ghế, vui vẻ nói chuyện phiếm với người bạn bên cạnh, vừa nhìn đã thấy tâm trạng khá tốt, Hồng Tín đã từng hợp tác làm ăn với Hà Hồng Chấn nên vừa nhìn thấy Hồng Tín là Hà Hồng Tín đã mỉm cười gật đầu tỏ ý chào hỏi.

Hồng Tín ôm chào ông Hà, sau đó giới thiệu Kỷ Vĩ với ông ta: “Hà tiên sinh, đây là bạn tôi, Kỷ Vĩ.”

Kỷ Vĩ kính cẩn chào hỏi Hà Hồng Chấn, Hà Hồng Chấn hiện là ông hoàng song bạc kỳ cựu nhất, bất kể là quan điểm, tính cách hay ngoại hình đều chín chắn, sang quý.

Mấy người cũng nhau ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Hà Hồng Chấn thẳng thắn nói: “Tôi và ông cũng coi như đã quen biết nhau một thời gian, ông chủ Hồng, tôi coi ông như bạn bè, mặt mày sang quý nhưng so với ông thì tôi may mắn hơn một chút.”

Hồng Tín cười, “Đúng vậy, tôi chỉ là một nhân vật nhỏ thôi.”

Kỷ Vĩ xấu hổ, “Ông Hà quả là người dễ gần.”

Hà Hồng Chấn nổi hứng hỏi Hồng Tín: “Dạo này ông đã dự định đầu tư hạng mục gì rồi?”

Hồng Tín đáp: “Thật ra, tôi dự định sẽ sinh sống và làm ăn tại Trung Quốc, tôi đánh giá cao thành phố Thanh Đảo.”

Hà Hồng Chấn đáp: “Thành phố đó rất được, ông quả là tinh mắt.”

Hồng Tín nói: “Câu Kỷ chính là công tử Thanh Đảo đó.”

Kỷ Vĩ xấu hổ: “Tôi chỉ là người làm ăn nhỏ, một năm sau khi nộp thuế xong cũng chỉ kiếm được vài đồng bạc để dưỡng già thôi.”

Hà Hồng Chấn tươi cười hơn hớn, lời nói rất tự nhiên nhưng lại đầy ý tứ: “Trên đời này, có người nổi tiếng nào lại không xuất thân từ một người bình thường chứ?”

Kỷ Vĩ đang ngồi đó, hấn vô cùng kính trọng người này, hấn nói: “Một phần cũng do cơ hội, nhưng đa phần là do sự cố gắng của bản thân, không phải ai cũng có thể đạt được những thành tựu như ông Hà đây.”

Hà Hồng Chấn cười ồm ồm, những lời nhỉnh hớt như vậy, cả cuộc đời này ông nghe nhiều rồi, nhưng một thế hệ sau như hấn chịu ngồi đây nghe ông nói chuyện phiếm như vậy, cũng làm ông vui vẻ vô cùng.

Những lời Hà Hồng Chấn nói sau đó là những điều mà cả đời này Kỷ Vĩ cũng không thể nào quên được.

“Thật ra ban đầu đa phần đều là những người bị chèn ép, sau đó lại đi chèn ép người khác, nhưng hấn ta lại chẳng bao giờ nhớ là mình từng bắt nạt người khác, nhưng người bị bắt nạt kia lại chẳng bao giờ quên nổi, luôn ghi hận trong lòng, phải nhớ ai là người đã từng đánh mình thì sau này mới có bản lĩnh đi đánh người khác.”

Kỷ Vĩ rất kính nể ông.

---

Trên đường về, Kỷ Vĩ có chút trầm mặc, Chu Thành Viện nghiêng người về phía hấn, ân cần hỏi han: “Anh đang suy nghĩ gì vậy?”

Hấn khẽ đáp: “Mười năm học hành vất vả, mười năm lao động cực nhọc, nhưng lại không có lấy một chút xúi may mắn, thật giống một kẻ vô tích sự, đôi lúc cảm thấy mọi chuyện quá dễ dàng, có lúc lại thấy những chuyện tưởng chừng như đơn giản nhưng sao lại phức tạp đến vậy, bởi vì mặt trái của nó vô cùng phức tạp, có người cả đời vất vả chỉ để kiếm sống qua ngày, nhưng có người gặp thời một lần liền xoay chuyển căn khôn, làm nên sự nghiệp, sao lại dễ dàng như vậy, sao lại khó khăn đến thế?”

Xe đã tới khách sạn mà Kỷ Vĩ đang ở, hấn xuống xe, Chu Thành Viện hỏi hấn: “Anh có muốn em lên bầu bạn tán gẫu cùng anh một lát không?”

“Thôi, anh hơi mệt, anh muốn đi ngủ sớm một chút.”

Cô tỏ ra biết điều nhìn hấn đi vào khách sạn, đến khi không nhìn thấy bóng dáng hấn nữa mới lệnh cho tài xế lái xe về nhà.

Nhìn hấn rời khỏi, cô có chút buồn bã.

Một năm nay, bầu bạn với anh, cô chưa từng thật lòng chờ đợi một ai như vậy, nhưng trong khoảng thời gian một năm này, có thể kiên nhẫn chờ một người lâu như vậy, cô luôn phải dè dặt và nguy trang cảm xúc để bầu bạn cùng anh. Nhưng người ấy lại luôn hồ hững với mình như vậy.

Thật sự phải từ bỏ sao? Hay là không nữa.

Kỷ Vi ngâm mình trong bồn tắm lớn, ngắm nghĩ những lời mà Thái Vĩnh Húc nói, “Tôi muốn mua một mảnh đất ở trung tâm thành phố Thanh Đảo, nếu cậu Kỷ đồng ý giúp tôi, sau này tôi cũng không để cậu phải chịu thiệt đâu.” Thái Vĩnh Húc đưa ra một đề nghị rất hấp dẫn.

Nói thật, chỉ cần Kỷ Vi giúp ông ta chuyện này, việc kiếm được mấy trăm vạn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hấn lại nghĩ đến những lời Hồng Tín nói, “Tôi dự định đầu tư xây dựng một khách sạn ở Thanh Đảo, nhưng vẫn còn nhiều vấn đề về phương diện này mà chính phủ không phê chuẩn.”

Ý tứ tại lời, cũng chẳng cần hấn phải bận tâm, những việc này trước kia hấn chẳng hề để ý, nhưng nghĩ đến chức vụ của cha mình, hấn lại không dám, chỉ sợ bản thân sẽ làm ảnh hưởng đến đường công danh của cha mình, nhưng hấn lại có tham vọng lớn, nếu có thể dễ dàng kiếm tiền như vậy, có gì phải kiêu cách câu nệ, kiếm tiền mà dẫn đo, chậm chạp như sên thể chứ?

Hấn bước ra khỏi bồn tắm, cảm thấy bả vai hơi nhức mỏi, liền gọi điện cho lễ tân khách sạn, bảo họ cử một thợ mát xa tay nghề tốt một chút đến mát xa cho hấn.

Nằm úp sấp trên giường, cởi quần áo ra, trên người hấn chỉ quấn khăn tắm, hấn định chọn mát một lát.

Mấy phút sau, cửa mở ra, một người khe khẽ bước vào, kéo kéo khăn tắm trên người hấn, nũng nịu bảo: “Ông chủ khó chịu chỗ nào vậy?”

Hấn quay đầu lại, thấy một cô gái trẻ trung đang cười tươi rạng rỡ nhìn hấn.

Hấn tỏ vẻ không hài lòng, tôi gọi nhân viên mát xa vào, mà có sao lại dẫn một người như vậy vào chứ.

Nhìn sắc mặt của hấn, cô ta nói: “Ông chủ, ông có muốn thử trải nghiệm tay nghề của tôi không?” Giọng nói tràn đầy khiêu khích, mê hoặc.

Hấn hơi khó chịu, “Ai cho phép cô vào đây?”

Cô gái cúi đầu xuống, “Ông chủ bảo tôi vào đây.”

Kỷ Vi liền hiểu, Thái Vĩnh Húc này, đúng là người giỏi luôn lách, mưu mô, thậm chí ông ta có thể đưa cái người vào trong khách sạn này.

Hấn tức giận nói: “Cô ra ngoài ngay, tôi không muốn nhìn thấy cô ở đây nữa.”

Cô gái vội vã chạy ra ngoài, sau khi ra ngoài khoảng 3 phút thì lại có người mở cửa ra, một phục vụ nam bối rối, lo lắng bước vào: “Ông Kỷ, thật ngại quá, thợ mát xa vừa rồi đi nhầm phòng, chúng tôi sẽ sắp xếp cho ông một thợ mát xa khác người Malaysia, tay nghề rất được, cô ấy sẽ đến ngay.”

Hấn lại nằm xuống giường, từ từ nhắm hai mắt lại, vốn đang định chọn mát một lát, cửa liền mở ra, sau lưng hấn đang có một đôi tay nhẹ nhàng xoa bóp.

Lực tay của người này vốn chẳng hề giống thợ mát xa mà ngược lại đôi tay ấy như thể đang nhào nặn bột mỳ, yếu ớt chẳng có lấy chút sức lực nào, hấn nhíu mày: “Chẳng phải tôi đã bảo đổi thợ mát xa sao? Tại sao tay vẫn chẳng có chút sức nào vậy?”

Thợ mát xa kia hừ một tiếng, bực tức hỏi: “Ông chủ, vậy ông có muốn tôi mạnh tay hơn một chút không?”

Bạn đang đọc truyện *Cuối Con Đường Gặp Tình Yêu* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.